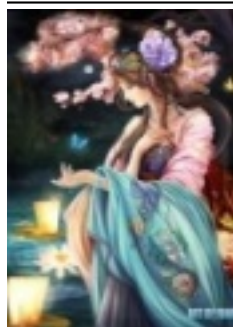

Lục Tiểu Phụng 5 - U Linh Sơn Trang

Contents

Lục Tiểu Phụng 5 - U Linh Sơn Trang	1
1. Lục Tiểu Phụng Chạy Trốn	2
2. Đồng Bệnh Tương Lân	9
3. Đồng Thuyền Tương Trợ	30
4. Thế Giới Của Người Chết	43
5. Khổ Nói Không Hết Lời	55
6. Tổ Chức Nguyên Lão Hội	71
7. Mượn Rượu Tiêu Sầu	89
8. Trọng Dụng Lục Tiểu Phụng	103
9. Lọt Vào Mắt Mỹ Nhân	118
10. Mạo Hiểm Lên Tuyết Các	130
11. Kế Hoạch Thiên Lôi	158
12. Nhà Quỷ	177
13. Chỉ Thị Tội Hạng	196
14. Đầu Bếp Đạo Nhân	213
15. Người Trên Rường Nhà	226
16. Mặt Nạ Da Người	231
17. Một Nước Cờ Cao	240
18. Chảo Dầu	256
19. Kết Cục	268

Lục Tiểu Phụng 5 - U Linh Sơn Trang

Giới thiệu

Thật tình chàng không ngờ được. đối thủ của mình trong hoàn cảnh đó, lại ung dung triệt hồi chân l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tieu-phung-5-u-linh-son-trang>

1. Lục Tiểu Phụng Chạy Trốn

Dưới cục đồng dẫn giấy cũ kỹ màu sắc nhu hòa kia, là mười hai tờ giấy trắng, bên cạnh cái bàn bát tiên hình thù cổ nhả, có bảy người đang ngồi.

Bảy người danh tiếng vang động trong giang hồ.

Cổ Tòng cư sĩ, Mộc đạo nhân, Khổ Qua hòa thượng, Đường nhị tiên sinh, Tiêu Tương kiếm khách, Tư Không Trích Tinh, Hoa Mãn Lâu.

Bảy người này thân phận rất đặc biệt, lai lịch lại càng không giống nhau, trong đó có tăng, có đạo, có ẩn sĩ, có độc hành đại đạo, có cao thủ trong đại nội, có danh môn đệ tử lãnh tích thiên nhai, cũng có tiền bối vũ lâm du hí phong trần.

Bọn họ cùng họp nhau lại nơi đây, bởi vì bọn họ có một điểm giống nhau.

Bọn họ đều là bạn bè của Lục Tiểu Phụng.

Hiện tại bọn họ còn có thêm một điểm tương đồng nữa, bảy người đều có gương mặt đầy vẻ nghiêm trọng, tâm tình đều rất nặng nề.

Nhất là Mộc đạo nhân.

Mỗi người đang đợi lão ta, đợi lão ta mở miệng ra.

Bọn họ đều được lão ta mời lại, đây không phải là chuyện gì dễ dàng, dĩ nhiên lão ta phải có lý do gì quan trọng lắm.

Trên bàn có rượu, nhưng không một ai nâng ly, có đồ ăn, nhưng không một ai động đũa.

Gió thổi qua, hương hoa tràn ngập cả lầu, trong một ngày sáng sủa tươi đẹp trong mùa, đáng lý ra phải là lúc mọi người đang tận tình thoải mái.

Bọn họ vốn là những người hào sảng phóng khoáng nhất đời, tại sao lại có nhiều tâm sự trong lòng vậy?

Hoa Mãn Lâu là người mù, mù đáng lý ra không đốt đèn, nhưng cái người đang đốt cây đèn bằng đồng hình lục giác để trên bàn, lại là y.

Trên đời này vốn có rất nhiều chuyện như thế, không nên xảy ra, lại cứ xảy ra.

Mộc đạo nhân thở ra một hơi, lão ta rút cuộc đã mở miệng ra :

- Mỗi người ai ai cũng có lúc làm chuyện sai lầm, chỉ cần biết mình làm sai rồi sửa lại, là quá tốt rồi.

Lão ta đang ráng sức khống chế lấy mình, nhưng giọng nói vẫn còn lộ vẻ rất xúc động :

- Nhưng có những chuyện nhất định không thể sai lầm được, mình mà làm sai một lần thôi, là chỉ có một đường để đi thôi.

- Đường chết?

Tư Không Trích Tinh hỏi.

Mộc đạo nhân gật gật đầu, cầm lấy cục đồng dẫn giấy, trên mười hai tờ giấy trắng, có đề tên của mười hai người.

Tên của mười hai kẻ tài nghệ siêu quần!

- Bọn họ vốn không đáng chết, bất kỳ ai muốn giết bọn họ, đều chẳng phải là chuyện dễ dàng, chỉ tiếc là bọn họ đều phạm vào một lỗi lầm trí mạng.

Lão rút trong mấy tờ giấy ra bốn tờ :

- Nhất là bốn người này, tên tuổi bọn họ các vị cũng đã từng nghe qua!

Bốn tờ giấy, bốn cái tên.

Cao Đào : Hương chủ tam đường của Phụng Vĩ bang.

Tội : Thông đồng kẻ địch, bán đứng bạn bè.

Người truy nã : Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả : chạy trốn mười hai ngày, chết trong vũng lầy.

Cổ Phi Vân : truyền nhân y bát của Ba Sơn kiếm khách.

Tội : giết con của bạn, thông gian vợ bạn.

Người truy nã : Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả : chạy trốn mười lăm ngày, chết trong phố chợ náo nhiệt.

Liễu Thanh Thanh : con gái của đại hiệp Hoài Nam, vợ của Điểm Thương kiếm khách Tạ Kiên.

Tội : Thông gian, giết chồng.

Người truy nã : Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả : chạy trốn mười chín ngày, chết trong sa mạc hoang vu.

Độc Tỷ Thần Long Hải Kỳ Khoát.

Tội : tàn sát vô hạnh.

Người truy nã : Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả : chạy trốn mười chín ngày, chìm thuyền chết.

Tên tuổi của bốn người này, dĩ nhiên mọi người ai ai cũng biết, nhưng người mà ai ai cũng biết rõ nhất, vẫn là Tây Môn Xuy Tuyết!

Chỉ cần là người đã từng luyện võ công, còn ai không biết Tây Môn Xuy Tuyết?

Lại còn ai dám nói kiếm pháp của y không phải là đệ nhất thiên hạ!

Tiêu Tương kiếm khách bỗng nói :

- Tôi có gặp qua Tây Môn Xuy Tuyết. Trải qua trận chiến trên đỉnh Tử Cấm thành, ngay cả vị đệ nhất cao thủ trong đại nội, đều không thể không thừa nhận kiếm pháp của y quả thật không ai bì kịp.

- Nhưng tôi không biết y lại là người hay xen vào chuyện riêng của người.

Hoa Mãn Lâu nói :

- Y xen vào không phải là chuyện riêng tư gì.

Tư Không Trích Tinh lập tức nói tiếp :

- Chính y rất có ít bạn bè, nhưng lại ghét nhất là những kẻ bán đứng bạn bè.

Tiêu Tương kiếm khách câm miệng lại, nhưng Đường nhị tiên sinh lại mở miệng ra.

Độc được ám khí của Đường môn nổi danh thiên hạ, Đường nhị tiên sinh không hay mở miệng ra cũng là một chuyện nổi tiếng, nhưng hiện tại y bỗng hỏi :

- Các vị nghĩ là bọn họ phạm phải lỗi lầm trí mạng chính là bán đứng bạn bè?

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Không lẽ không phải sao?

Đường nhị tiên sinh lắc lắc đầu, không nói thêm chữ nào, bởi vì y biết cái ý của y nhất định đã có người hiểu được rồi.

Quả thật có người hiểu :

- Bọn họ phạm phải cùng một lỗi lầm trí mạng thật.
- Cùng lỗi lầm gì?
- Tây Môn Xuy Tuyết.

Mộc đạo nhân chậm chậm nói :

- Nếu Tây Môn Xuy Tuyết đã muốn giết người nào, người đó chẳng thể nào thoát nổi tay y. Dù có trốn, cũng trốn không quá mười chín ngày.
- Mười hai người này đều chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đấy.

Biểu tình trên gương mặt của Mộc đạo nhân càng thấy nghiêm trọng :

- Hiện tại có người lại phạm phải cùng một lỗi lầm với bọn họ, không những vậy còn nặng nề hơn thế nữa.
- Sao?
- Không những y bán đứng bạn bè, mà người y bán đứng lại là Tây Môn Xuy Tuyết.
- Người đó là ai?
- Lục Tiểu Phụng!

Yên lặng bỗng trùm xuống mọi người, yên lặng khó thở.

Người đầu tiên phá tan bầu không khí yên lặng là Tiêu Tương kiếm khách :

- Tôi biết Lục Tiểu Phụng không những là bạn của Tây Môn Xuy Tuyết, mà còn là ân nhân của y.

Mộc đạo nhân than thở :

- Chỉ tiếc là ân đã báo rồi, thù còn chưa trả!

Tiêu Tương kiếm khách hỏi :

- Thù gì?
- Thù cướp vợ.

Tiêu Tương kiếm khách thay đổi nét mặt hỏi :

- Có chứng cứ không?

Mộc đạo nhân nói :

Tiêu Tương kiếm khách hỏi :

- Chứng cứ ra sao?

Mộc đạo nhân nói :

- Y chính mắt mình trông thấy bọn họ nằm trên trường với nhau.

Tiêu Tương kiếm khách bỗng cầm lấy ly rượu trước mặt, ực một hơi cạn, Tư Không Trích Tinh còn uống nhanh hơn cả y.

Người duy nhất còn giữ trấn tĩnh là Hoa Mãn Lâu, ly rượu đầy ắp, y chỉ chậm chậm nhấp nhấp một miếng :

- Lục Tiểu Phụng không phải là hạng người như vậy, chuyện này chắc chắn còn có ẩn tình gì trong đó.

Tư Không Trích Tinh lập tức đồng ý :

- Không chừng y trúng phải thuốc mê, không chừng bọn họ nằm trên trường nhưng chẳng làm chuyện gì cả.

Những lý do đó đều không được vững chắc, chính y cũng không lấy làm bằng lòng cho lắm, vì vậy y lại uống thêm ly rượu nữa.

Người kết luận thông thường là người ít mở miệng ra nhất.

- Tôi không quen biết với Lục Tiểu Phụng, nhưng tôi biết y có ơn với Đường gia.

Đường nhị tiên sinh kết luận :

- Bất kể chuyện gì có ẩn tình hay không, chúng ta đều phải tìm bọn họ hỏi ngay trước mặt cho ra lẽ.

Mộc đạo nhân đang lắc đầu.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Ông không muốn đi tìm?

Mộc đạo nhân nói :

- Không phải là không muốn tìm, nhưng tìm không được.

Chuyện này vừa xảy ra, Lục Tiểu Phụng lập tức đã chạy trốn, không ai biết chàng đã trốn đi đâu.

Mộc đạo nhân trải mười hai tờ giấy ra bàn nói :

- Vì vậy tôi mời các vị lại đây xem mấy thứ này...

Tư Không Trích Tinh ngắt lời lão :

- Lục Tiểu Phụng không phải là Cao Đào, cũng không phải là Độc Tỷ Thần Long, chuyện của mấy tên hỗn trướng vương bát đần đó, quan hệ gì đến chúng ta?

Mộc đạo nhân nói :

- Có một điểm quan hệ.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Điểm nào?

Mộc đạo nhân nói :

- Con đường họ trốn đi.

Muốn tìm Lục Tiểu Phụng, nhất định phải xét đoán kỹ càng xem chàng sẽ trốn đi đường nào trước.

Mộc đạo nhân lại nói :

- Những người đó không những vũ công đều cao, mà còn là những người dày dặn giang hồ, rất cơ cảnh và kinh nghiệm dày mình. Lúc bọn họ chuẩn bị đi trốn, nhất định đều đã có kế hoạch sẵn sàng, con đường bọn họ chọn, nhất định là không tệ.

Tư Không Trích Tinh lạnh lùng nói :

- Chỉ tiếc là bọn họ chẳng ai trốn thoát được.

Mộc đạo nhân nói :

- Tuy trốn không thoát, nhưng cũng đủ cho chúng ta lấy làm tài liệu tham khảo.

Những con đường mười hai người đó chọn đại khái có thể chia làm bốn đường...

Mua thuyền ra biển.

Ra khỏi quan ải vào sa mạc.

Trốn trong phố chợ.

Trốn trong hang sâu núi thẳm.

Mộc đạo nhân nói :

- Các vị đều là bạn bè lâu năm của Lục Tiểu Phụng, đều hiểu rõ tính khí của y, các vị nghĩ y sẽ chọn đường nào?

Không ai trả lời được.

Không ai dám nhận là phán đoán của mình tuyệt đối chính xác nhất.

Hoa Mãn Lâu chậm chậm nói :

- Nhất định y sẽ không ra biển, và cũng không vào sa mạc.

Không ai hỏi y làm sao có thể xác định được điểm đó, bởi vì ai ai cũng biết y vốn có một thứ bản năng và xúc giác thật kỳ dị.

Tư Không Trích Tinh uống hết ly thứ tám rồi mới nói :

- Tôi cũng có thể xác định được một điểm.

Mọi người đang lắng tai nghe.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Lục Tiểu Phụng nhất định không chết được.

Phán đoán của y có người đã nghi ngờ :

- Tại sao?

Tư Không Trích Tinh nói :

- Tôi biết võ công của Lục Tiểu Phụng, tôi cũng biết kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dĩ nhiên y cũng không phủ nhận được kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết nhanh tuyệt và chính xác, nhưng từ lúc y lấy vợ sinh con xong rồi, kiếm pháp của y đã trở nên mềm yếu, bởi vì trái tim của y đã trở nên mềm yếu.

Bởi vì y không còn là thần của kiếm nữa, y đã từ từ có tính người.

Mộc đạo nhân nói :

- Tôi vốn cũng nghĩ như vậy, hiện tại tôi mới biết chúng ta đều lầm.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Chúng ta không lầm.

Mộc đạo nhân lắc đầu nói :

- Trước trận chiến ở đỉnh Tử Cầm thành, kiếm pháp của y quả thật có yếu mềm thật, bởi vì tình cảm của y đối với vợ con, vượt quá tầm lòng cuồng nhiệt của y đối với kiếm.

Tiêu Tương kiếm khách hiển nhiên hiểu rõ thâm ý của câu đó :

- Nhưng sau khi y thắng Bạch Vân thành chủ rồi, chuyện không còn như cũ nữa.

Bất cứ người nào đánh bại được Bạch Vân thành chủ một tay cao thủ tuyệt thế như vậy, cũng đều không khỏi phần khởi tinh thần, muốn “lên thêm một tầng cao nữa”.

Trận chiến trên đỉnh Tử Cầm thành, chắc chắn đã kích phát cái lòng cuồng nhiệt đối với kiếm của y lên, làm nó lại vượt qua tình yêu của y đối với vợ con.

Không chừng vì y đã sơ sót với vợ con mà đã làm cho Lục Tiểu Phụng trở nên đồng tình, do đó mới phát sinh ra chuyện như vậy.

Mọi người đều đã nghĩ đến điểm đó, nhưng không ai muốn nói ra miệng.

Mộc đạo nhân nói :

- Mấy lúc trước tôi có gặp Lục Tiểu Phụng, chính y đã nói với tôi, kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến mức “vô kiếm”.

Mức “Vô Kiếm” là mức độ ra sao?

Bàn tay y không có kiếm, nhưng kiếm của y vẫn có ở đó, ở đâu cũng có.

Người của y đã dung hợp thành một thể với kiếm, người của y chính là kiếm, chỉ cần y có đó, vạn vật trong trời đất, đều là kiếm của y.

Cái mức độ đó cơ hồ đã đạt đến đẳng phong của kiếm thuật, cơ hồ không còn ai có thể vượt qua được.

Mộc đạo nhân than thở rồi nói tiếp :

- Lúc tôi gặp Lục Tiểu Phụng, y đã say khướt, y còn nói với tôi rằng, nếu trên đời này còn có ai giết được Tây Môn Xuy Tuyết, người đó chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lại một phen yên lặng, mọi người đều có một kết luận trong đầu.

Chỉ cần Tây Môn Xuy Tuyết đuổi kịp Lục Tiểu Phụng, chắc chắn chàng sẽ bị chết dưới lưỡi kiếm của y.

Vấn đề bây giờ là : Lục Tiểu Phụng rốt cuộc đã trốn đi đâu? Còn trốn được bao lâu nữa?

- Nếu y không ra biển, cũng không vào sa mạc, vậy thì y không ở trong phố chợ, y cũng sẽ ở trong hang sâu núi thẳm nào đó.

Phạm vi đã rút nhỏ lại, nhưng còn ai biết được trên đời này có bao nhiêu phố chợ? Có bao nhiêu hang núi?

Đường nhị tiên sinh bỗng đứng dậy bước ra ngoài.

Tư Không Trích Tinh còn đang cầm ly rượu trên tay, y lớn tiếng hỏi :

- Ông tính bỏ đi sao?

Đường nhị tiên sinh lạnh lùng nói :

- Tôi chẳng lại đây để uống rượu.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Ông không còn muốn nhúng tay vào vụ này sao?

Đường nhị tiên sinh nói :

- Không phải là không muốn, mà là không làm được gì.

Cổ Tòng cư sĩ bỗng nhiên cũng thở dài một tiếng, lẩm bẩm :

- Đúng là không làm được gì...

Khổ Qua hòa thượng lập tức gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy...

Lão nói “đúng vậy” tới ba lần, ba người đã bước ra khỏi phòng.

Tiêu Tương kiếm khách cũng không chậm hơn bọn họ.

Tư Không Trích Tinh nhìn nhìn ly rượu, bỗng đặt mạnh xuống bàn một cái, lớn tiếng nói :

- Tôi chẳng phải lại đây để uống rượu, chỉ có tôn tử vương bát đản mới lại uống rượu.

Y cũng bước ra khỏi phòng.

Trong phòng thình lình chỉ còn lại có hai người, còn giữ được trấn tĩnh chỉ có mỗi một mình Hoa Mãn Lâu.

“Ba” lên một tiếng, ly rượu trong tay của Mộc đạo nhân đã vỡ tan tành từng mảnh vụn.

Hoa Mãn Lâu chỉ cười cười nói :

- Ông có biết bọn họ đi đâu không?

Mộc đạo nhân lạnh lùng nói :

- Có quỷ mới biết.

Hoa Mãn Lâu nói :

- Tôi biết.

Y vẫn còn đang cười :

- Tôi không phải quý, nhưng tôi biết.

Mộc đạo nhân nhin không nổi hỏi y :

- Ông nói bọn họ đi đâu?

Hoa Mãn Lâu nói :

- Hiện tại, nếu chúng ta lại Tây Môn sơn trang, nhất định sẽ tìm ra bọn họ ở đó, không thiếu một ai.

Mộc đạo nhân không hiểu.

Hoa Mãn Lâu lại nói :

- Bọn họ lại đó, bởi vì bọn họ muốn biết một chuyện... Nếu tôi là Lục Tiểu Phụng, từ chỗ đó chạy trốn, tôi sẽ chạy đường nào?

Hoa Mãn Lâu nói :

- Đợi đến lúc bọn họ đã nghĩ ra thông suốt rồi bọn họ sẽ theo hướng đó mà rượt.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Tại sao bọn họ không nói ra?

Hoa Mãn Lâu nói :

- Bởi vì bọn họ sợ mình đoán trật, ảnh hưởng đến người khác.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Ông có chắc không?

Hoa Mãn Lâu gật gật đầu mỉm cười nói :

- Tôi chắc là vậy, bởi vì bọn họ đều là bạn bè của Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt của y rạng rỡ, nụ cười của y cũng rạng rỡ, y yêu đời, y tin tưởng hoàn toàn vào cái bề mặt lương thiện của con người.

Mộc đạo nhân cũng thở ra một tiếng dài nói :

- Một người có được bao nhiêu đó bạn bè như Lục Tiểu Phụng, quả thật còn muốn gì hơn nữa, chỉ tiếc là chính y lần này lại quá tệ.

Lão ta vỗ vỗ vào vai của Hoa Mãn Lâu nói :

- Chúng ta đi thôi, nếu trên đời này có người nào tìm ra được Lục Tiểu Phụng, người đó chính là ông.

Hoa Mãn Lâu nói :

- Không phải tôi.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Không phải ông còn ai nữa?

Hoa Mãn Lâu nói :

- Là chính y.

Nếu một người đã mê lạc đi chính mình, thì trừ y ra, còn có ai tìm lại y cho được nhỉ?

2. Đồng Bệnh Tương Lân

Dù Lục Tiểu Phụng có mê lạc đi mất chính mình, ít ra chàng còn chưa mê lạc phương hướng.

Chàng tin chắc con đường này đi hướng chính Tây, chạy quá ngọn núi nhỏ phía trước là có thể tìm được con suối có nước trong.

Hiện tại đã quá nửa đêm, trong núi sương mù dày đặc, chàng vẫn còn tự tin mình phán đoán rất chính xác. Nhưng lần này chàng đã lầm.

Phía trước đã không có núi nhỏ, cũng không có con suối nào, chỉ có một khu rừng già gai góc rậm rạp.

Đói vốn là một trong những thống khổ của con người, nhưng so với khát, đói đã trở thành một chuyện chịu đựng được quá dễ dàng.

Môi của chàng đã bị nứt ra, y phục tối tả, vết thương trên ngực đã bắt đầu làm mủ.

Chàng chạy trốn trong chốn hang sâu núi thẳm không có cả một con suối này đã được ba ngày trời rồi.

Hiện tại dù cho bạn bè có gặp chàng, cũng không ai nhận được ra đó là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng phong lưu tiêu sái, lúc nào cũng làm cho các cô mê tít.

Trong rừng là một khoảng tối mịt mùng, trong bóng tối đầy tất cả các thứ các dạng nguy hiểm, chỉ một thứ không thôi đã đủ chết người, nếu ở trong rừng còn bị mê lạc đi mất phương hướng, đói khát cũng đủ chết người!

Chàng có thể ra khỏi khu rừng này không, chính chàng cũng không nắm chắc được.

Chàng đã mất đi tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình.

Nhưng chàng chỉ còn biết đi về phía trước, đã không có con đường nào khác để đi, lại càng không thể đi lùi lại!

Lùi lại chỉ có nguy hiểm hơn thôi, đáng sợ hơn thôi.

Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết đang theo dõi phía sau chàng!

Tuy chàng không thấy, nhưng chàng có thể cảm thấy được... cảm thấy được thanh kiếm giết người đó.

Chàng tùy thời tùy lúc đều cảm thấy vô duyên vô cớ bị lạnh buốt cả sống lưng, chàng biết Tây Môn Xuy Tuyết đã rượt tới gần lắm.

Chạy trốn chính nó cũng là một thứ thống khổ.

Đói khát, mệt mỏi, sợ hãi, ưu lự... như vô số ngọn roi đang không ngừng quật vào thân chàng.

Đấy cũng đã quá đủ làm cho tâm hồn và thể xác của chàng tan rã ra, huống gì chàng còn bị thụ thương.

Kiểm thương!

Mỗi lúc vết thương nổi cơn đau lên, chàng lại nhớ đến nhất kiếm nhanh không thể nào tưởng tượng được đó!

Tây Môn Xuy Tuyết trong tay “vô kiếm”, rốt cuộc cũng đã rút kiếm ra!

Ta đã dùng thanh kiếm này đánh bại Diệp Cô Thành, khắp vòm trời này, còn ai xứng đáng cho ta dùng nó nữa?

Lục Tiểu Phụng, chỉ có Lục Tiểu Phụng!

Vì người, ta sẽ dùng lại thanh kiếm này, hiện tại kiếm của ta đã được rút ra, không nhuộm máu người, nhất định nó sẽ không được vào lại vỏ!

Không ai có thể hình dung ra nhất kiếm đó sắc bén mau lẹ đến độ nào, không ai tưởng tượng ra được, không ai tránh khỏi được.

Như nếu giữa trời đất này còn có quỷ thần tiên phật, thì họ cũng vì nhát kiếm đó mà biến đổi đi cả sắc mặt.

Ánh kiếm lóe lên, máu tươi phún ra!

Không ai có thể đỡ hoặc né tránh nhát kiếm đó, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không thể, nhưng chàng còn chưa chết!

Chưa chết đã là một kỳ tích!

Trên trời dưới đất, thoát được nhát kiếm bén ngọt đó, chỉ sợ có mỗi một mình Lục Tiểu Phụng!

Bóng tối, bóng tối vô bến vô bờ.

Có bao nhiêu nguy hiểm đang núp trong bóng tối đây?

Lục Tiểu Phụng ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, nếu nghĩ thêm chút xíu nữa, chàng rất có thể sẽ ngã vật ra, thậm chí còn phát điên lên.

Chàng chạy vào trong khu rừng tối mịt này, cũng như dã thú đã lọt vào bẫy, đã hoàn toàn mất đi hẳn tự chủ.

Vẫn còn chưa có nước, chưa có đồ ăn.

Chàng bẻ một cành cây, lần mò từng bước từng bước một về phía trước, như một kẻ mù lòa.

Cành cây này, chính là cây gậy dò đường của chàng.

Một người đang còn sống sờ sờ ra đó, lại phải nhờ vào một khúc cây gỗ không có chút sinh mệnh, nghĩ đến đó Lục Tiểu Phụng bật cười lên.

Một tiếng cười thảm thê đầy khổ nhục, bi ai, thống khổ và châm chọc.

Cho đến bây giờ, chàng mới chân chính hiểu được cái thống khổ của một kẻ mù lòa, và cũng chân chính hiểu được cái vĩ đại của Hoa Mãn Lâu.

Một kẻ mù lòa còn sống được bình thản, khoái lạc như vậy, trong lòng y chứa chấp biết bao là tình thương?

Phía trước có cây cổ thụ, một cây cổ thụ vừa lớn vừa cao.

Lục Tiểu Phụng ngừng lại bên cây cổ thụ, thở hổn hển một hồi, hiện tại không chừng là cơ hội duy nhất cho chàng thở.

Tây Môn Xuy Tuyết trước khi vào rừng chắc chắn cũng dừng lại suy nghĩ đôi chút.

Nhưng y nhất định sẽ rượt theo vào.

Trên trời dưới đất, không còn thứ gì có thể cản trở được y, y đã quyết tâm muốn Lục Tiểu Phụng chết dưới lưỡi kiếm của mình!

Trong bóng tối, cơ hồ không nghe có tiếng động gì, nhưng sự yên lặng tuyệt đối đó lại là tiếng động đáng sợ nhất.

Hô hấp của Lục Tiểu Phụng cơ hồ như đã ngưng lại, đột nhiên chàng xuất thủ như điện xẹt, hai ngón tay kẹp lấy!

Không thấy gì cả, nhưng chàng đã xuất thủ.

Chàng xuất thủ rất ít khi trật ra ngoài.

Nếu đã đến lúc thật sự nguy hiểm, loài người cũng như dã thú, cũng có bản năng và giác quan thứ sáu.

Chàng kẹp vào con rắn.

Kẹp vào đuôi con rắn, vừa giứt vừa giã ra, sau đó đưa miệng vào chỗ bẫy tác của nó.

Máu rắn vừa tanh vừa đắng, chạy qua cổ họng chàng, chạy xuống bụng.

Chàng bỗng phát giác ra hình như mình đã biến thành dã thú thật.

Nhưng chàng không hề ngừng lại, máu rần chảy xuống bụng, chàng lập tức cảm thấy sinh mệnh đang nhảy múa lên.

Chỉ cần cho chàng sinh mệnh, chỉ cần cho chàng sức sống, bất kể ra sao, chàng đều nhận lãnh hết thảy!

Chàng không muốn chết, không thể chết!

Nếu bây giờ chàng chết đi, chàng cũng phải hóa thành oan hồn lệ quỷ, trở về lại nhân gian, về rửa sạch nỗi nhục nhã oan khốc.

Bóng tối đã dần dần nhạt đi, biến thành một màu xám chết thật kỳ dị.

Đêm dài cũng đã qua, hiện tại đã đến lúc bình minh.

Nhưng trời sáng rồi thì sao?

Dù bóng tối đã biến đi, cái chết còn đeo dính theo chàng!

Mặt đất có lá rụng, chàng nắm một nắm, chùi sạch máu trên tay, chính ngay lúc đó, chàng bỗng nghe có tiếng động.

Tiếng người.

Tiếng động không biết từ đâu vọng lại, phảng phất như có người đang rên rỉ thở dốc.

Lúc này nơi đây, làm gì lại có người?

Nếu không phải đã bị bức bách không còn đường nào để đi, lại còn ai vào khu rừng này? Đi vào con đường chết này!

Không lẽ là Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy toàn thân lạnh cứng, chàng ngưng hơi thở lại nghe ngóng.

Tiếng rên rỉ thở dốc vọng lại nghe chừng như có như không, thanh âm đầy vẻ thống khổ.

Một thứ thống khổ đầy kinh sợ, một thứ thống khổ gần như tuyệt vọng.

Cái thứ thống khổ này không thể nào giả trang được.

Dù người này có thật là Tây Môn Xuy Tuyết hay không, hiện tại y đang chịu cái thống khổ chắc chắn là không kém gì Lục Tiểu Phụng.

Không lẽ y cũng bị một cú trí mệnh vào người? Nếu không, tại sao ngay cả thứ kiếm khí giết người kia cũng đã tan biến đâu mất?

Lục Tiểu Phụng quyết tâm đi tìm, bất kể là người này có phải là Tây Môn Xuy Tuyết hay không, chàng phải tìm cho ra được y.

Dĩ nhiên là chàng tìm ra.

Lá rụng ẩm ướt, bùn đất cũng ẩm ướt.

Một người đang nằm sổng sượt trong đám bùn đất lá vụn ẩm ướt, toàn thân đang vì đau đớn mà quằn quại lại.

Một người tóc đã bạc hai bên thái dương, suy lão, tiều tụy, mệt mỏi, bị thương và sợ hãi.

Lão thấy Lục Tiểu Phụng, phảng phất như muốn bò dậy, nhưng chỉ bất quá đổi lại một cơn đau đớn kịch liệt.

Trong tay lão có kiếm, hình dáng rất cổ nhả, chất lượng cực thuần, bất cứ ai cũng thấy ra, đó là một thanh kiếm báu.

Nhưng thanh kiếm ấy không đáng sợ, bởi vì người này không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi, lẩm bầm :

- Không phải, không phải y.

Lão già nuốt nước miếng ừng ực, ánh mắt đang đầy vẻ sợ hãi bỗng lộ ra một tia hy vọng, lão thở dốc hỏi :

- Người... người là ai?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Tôi không phải là ai cả, chỉ bất quá là người qua đường.

Lão già hỏi :

- Người qua đường?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có phải ông đang kỳ quái, con đường này sao lại có kẻ qua đường?

Lão già nhìn lên nhìn xuống nhắm chừng chàng một hồi, ánh mắt bỗng lộ vẻ giảo hoạt như một con hồ ly, lão hỏi :

- Không lẽ người cũng đi cùng đường với ta?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Rất có thể.

Lão già bật cười lên.

Tiếng cười thê lương khổ ải, lão vừa bật cười lên, lập tức ho lên sù sụ.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra lão cũng đã bị thương, vết thương trên ngực thật trầm trọng.

Lão già bỗng hỏi tiếp :

- Lúc này người nghĩ ta là ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Một người khác.

Lão già hỏi :

- Có phải là người đến giết người?

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng hỏi ngược lại :

- Lúc này ông nghĩ tôi là ai? Có phải là người đến giết ông?

Lão già muốn phủ nhận nhưng phủ nhận không được.

Hai người nhìn nhau chăm chú, ánh mắt và biểu tình, giống như hai con dã thú đang bị thương.

Không ai hiểu được biểu tình trên gương mặt của họ, cũng không ai hiểu được trong lòng họ đang nghĩ gì.

Không biết trải qua bao lâu, lão già bỗng thở ra một hơi dài nói :

- Người đi thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông muốn tôi đi?

Lão già nói :

- Dù ta không để người đi, người cũng sẽ đi thôi.

Lão còn đang cười, nụ cười thật khổ ải :

- Tình cảnh của ta còn thê thảm hơn cả người, dĩ nhiên ta không giúp được gì cho người, người chẳng biết ta là ai, dĩ nhiên cũng sẽ không giúp.

Lục Tiểu Phụng không mở miệng ra, cũng không còn cười cợt gì...

Chàng biết lão già nói thật tình, tình cảnh của chàng đã thê thảm, thậm chí còn thê thảm hơn cả lão già tưởng tượng.

Một mình chàng chạy trốn, chưa chắc đã trốn thoát được, dĩ nhiên không thể đem theo một gánh nặng bên mình.

Lão già này chắc chắn là một gánh nặng vô cùng.

Một hồi thật lâu nữa, Lục Tiểu Phụng cũng thở ra một hơi dài nói :

- Quả thật tôi cũng nên đi thôi.

Lão già gật gật đầu, lão nhắm mắt lại, chẳng thèm nhìn đến chàng nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu ông chỉ bắt quá là một con chó hoang, hiện tại tôi nhất định đã đi mất, chỉ tiếc là...

Lão già bỗng ngắt lời chàng nói :

- Chỉ tiếc là ta không phải chó, là con người.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Chỉ tiếc là tôi cũng không phải là chó, tôi cũng là người.

Lão già nói :

- Thật tình quá tiếc.

Tuy lão có vẻ như đang nhắm mắt, thật ra lão đang lén nhìn Lục Tiểu Phụng.

Ánh mắt lão lại lộ vẻ gian hoạt như một con hồ ly. Lục Tiểu Phụng bật cười nói :

- Thật ra ông đã biết tôi nhất định sẽ không bỏ đi.

Lão già nói :

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì ông là người, tôi cũng là người, tôi không thể nào nhìn ông chết rục ở đây.

Cặp mắt của lão già bỗng mở trừng ra, trừng thật lớn, nhìn vào Lục Tiểu Phụng, lão nói :

- Người chịu đem ta đi theo?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Ông nghĩ sao?

Lão già chớp mắt nói :

- Dĩ nhiên là người đem ta theo, bởi vì người là người, ta cũng thế.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lý do đó còn chưa đủ.

Lão già hỏi :

- Còn chưa đủ? Còn lý do gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hỗn đản cũng là người.

Chàng bỗng nói ra câu đó, không ai hiểu gì cả, lão già cũng không, lão đành phải lắng nghe chàng nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi đem ông đi, chỉ vì tôi không những là người, tôi là một tên hỗn đản, hỗn đản bậc nhất.

Trời xanh.

Vạn vật trong trời đất đang không ngừng sinh trưởng giữa mùa xuân.

Lá rụng tàn tạ, bây giờ lại ra đầy, trong rừng cành lá rậm rạp, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào tới.

Giữa cây cành và lá, là một khoảng xám đục mờ lung, chỉ có thể cho ta thấy được chút chút hình ảnh.

Nhìn được, nhưng không nhìn xa.

Lục Tiểu Phụng thả cho lão già nằm xuống trước rồi mình cũng nằm sổng sượt ra, hiện tại dù chàng biết Tây Môn Xuy Tuyết đã đến gần bên gang tấc, chàng cũng đi không nổi nữa.

Bọn họ đã đi một đoạn đường rất dài, nhưng mỗi khi chàng cúi đầu xuống, lập tức thấy ngay dấu chân của mình.

Chàng ráng hết sức mình, tận hết toàn lực chạy, nhưng rồi cũng trở về chỗ mình vừa chạy qua.

Đây không còn là chuyện châm chọc, mà đã thành một chuyện quá bi ai, một thứ bi ai chỉ có lúc người ta gần đến chỗ tuyệt vọng rồi mới cảm thấy.

Chàng đang thở dốc, lão già cũng đang thở dốc.

Một con mãng xà đang trườn từ trên cây xuống, mãng xà to lớn như vậy, sức lực dĩ nhiên cũng mạnh tương đương, đủ sức để quăn chết một sinh mạng.

Nhưng chàng không muốn bỏ đi, lão già cũng không động dậy được, mãng xà cũng chẳng động gì đến bọn họ, trườn qua bên người bọn họ rồi đi mất.

Lục Tiểu Phụng bật cười, ngay cả chính mình cũng không biết làm sao mình còn cười được.

Lão già nghiêng đầu qua, nhìn chàng, lão bỗng nói :

- Dĩ nhiên ta không thể gọi ngươi là hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông có thể gọi tôi là đại hỗn đản.

Chàng vẫn còn cười.

Cười có rất nhiều thứ, có thứ còn bi ai hơn cả khóc, nụ cười của chàng thuộc loại đó.

Chỉ có cười, không có tiếng cười, bốn bề không có một tiếng động, thời gian đi qua đặc biệt chậm hơn bình thường.

Một hồi thật lâu, lão già bỗng nói :

- Đại hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Việc gì?

Lão già hỏi :

- Tại sao ngươi không hỏi ta là ai, tên là gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi không cần hỏi.

Lão già hỏi :

- Không cần?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trước sau gì chúng ta cũng sẽ chết, ông thấy người chết hỏi tên người chết hỏi nào chưa?

Lão già nhìn chàng, một hồi thật lâu, muốn nói, lại không nói, rồi lại nhìn cặp lông mày và bộ râu của chàng, rớt cuộc mở miệng :

- Ta bỗng sức nhớ ra một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai?

Lão già nói :

- Lục Tiểu Phụng, có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Ông đã nghĩ ra từ lâu, thiên hạ duy nhất đặc biệt đại hỗn đàn, chính là Lục Tiểu Phụng.

Lão già thở ra nói :

- Nhưng ta lại không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng sẽ có ngày như thế này.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông nghĩ Lục Tiểu Phụng sẽ phải ra làm sao?

Lão già nói :

- Ta đã nghe lâu lắm rồi có người nói, Lục Tiểu Phụng là một gã công tử bảnh bao rất được các cô thiếu nữ yêu thích, không những vậy vũ công cũng cực kỳ cao cường.

Vì vậy ta cứ nghĩ là, Lục Tiểu Phụng nhất định là một trang anh tuấn thần khí, nhưng người xem ra hiện giờ, giống như một con...

Lão chưa nói hết lời, Lục Tiểu Phụng đã thế lão nói tiếp :

- Giống như một con chó hoang bị người ta rượt không còn đường để trốn.

Lão già bật cười nói :

- Xem ra ngươi đã làm chuyện gì động trời lắm thì phải.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không có gì lắm.

Lão già hỏi :

- Có phải vì đàn bà không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Lão già nói :

- Ông chồng của mụ ta là ai? Nghe nói người còn đỡ được cả nhất kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên của Bạch Vân thành chủ, thiên hạ còn ai bức người không còn đường đi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ có một người.

Lão già nói :

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, hình như chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông đang nghĩ đến ai?

Lão già nói :

- Có phải là Tây Môn Xuy Tuyết không?

Lục Tiểu Phụng lại cười khở, chỉ còn nước cười khở.

Lão già than thở :

- Người gây ra chuyện phiền phức thật không phải là nhỏ, ta thật nghĩ không ra tại sao người lại đi gây ra chuyện phiền phức đó làm gì.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thật ra tôi cũng chẳng làm vì cả, chỉ bất quá nằm chung một trường với bà vợ của y, lại tẩu xảo bị y bắt gặp.

Lão già kinh hãi nhìn chàng, một hồi thật lâu, mới lắc đầu nói :

- Thì ra cái gan của người thật không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi lại lão :

- Còn ông, ông làm chuyện gì động trời vậy?

Lão già trầm ngâm, cũng một hồi thật lâu, mới thở dài nói :

- Ta gây ra chuyện phiền phức cũng không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nhìn được ra.

Lão già nói :

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu một người mặc bộ y phục trên người trị giá ba trăm lượng bạc, tay cầm thanh kiếm báu trị giá ba ngàn lượng bạc, lại như một con chó hoang bị người ta rượt không có đường trốn, người đó gây chuyện phiền phức dĩ nhiên là không nhỏ.

Lão già cũng nhin không nổi cười khở nói :

- Ta gây ra chuyện còn không chỉ có một.

Lão già đưa hai ngón tay ra nói :

- Một là Diệp Cô Hồng, một là Phấn Yến Tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vũ Đường Tiểu Bạch Long Diệp Cô Hồng?

Lão già gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vạn Lý Đạp Hoa Phấn Yến Tử?

Lão già lại gật đầu.

Lục Tiểu Phụng thở ra :

- Hai chuyện này ông gây ra quả thật không phải là nhỏ.

Diệp Cô Hồng là tục gia đệ tử của phái Vũ Đường, cũng là một tay kiệt tú trong đám môn hạ đệ tử phái Vũ Đường quật khởi gần đây, nghe nói còn là đường đệ xa của Bạch Vân thành chủ, Bạch Vân thành chủ còn thân tự chỉ điểm kiếm pháp cho y.

Vạn Lý Đạp Hoa Phấn Yến Tử trong giang hồ tiếng tăm càng lừng lẫy, khinh công ám khí trong nhóm hắc đạo ít có ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ bất quá Diệp Cô Hồng là đệ tử danh môn, Phấn Yến Tử là đại đạo lục lâm, sao ông lại đụng tới hai người bọn họ cùng một lúc?

Lão già nói :

- Người nghĩ không ra?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Lão già nói :

- Thật ra đạo lý cũng đơn giản thôi, Diệp Cô Hồng là ngoại cữu của ta, Phấn Yến Tử tẩu xảo cũng thế, bà vợ của hai người lại tẩu xảo đang làm khách trong nhà ta.

Diệp Cô Thành du hiệp trong giang hồ, Phấn Yến Tử đạp hoa ngoài vạn lý, mấy bà vợ của họ dĩ nhiên là tịch mịch.

Lão già nói :

- Vì vậy ta không an ủi bọn họ một tí cũng không được, nào ngờ tẩu xảo cũng bị họ bắt gặp.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn lão, một hồi lâu mới cười khổ nói :

- Xem ra không những lá gan của ông đã lớn, mà lục thân ông cũng chẳng thềm nhận.

Lão già cười cười nói :

- Không lẽ người không cho ta là vậy sao?

Lục Tiểu Phụng lại càng kinh ngạc, hỏi :

- Không lẽ ông vốn là vậy sao?

Lão già nói :

- Mười năm nay, trong giang hồ đã ít có ai biết được tên ta, không ngờ người lại biết được.

Hai mươi năm trước, trong giang hồ có ba tên độc hành đại đạo nổi tiếng nhất, một người tên là Lục Thân Bất Nhận Độc Cô Mỹ.

Nếu danh hiệu của một người độc xưng là Lục Thân Bất Nhận, người đó lòng dạ độc ác ra sao, không cần thấy cũng đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Xem ra danh hiệu của ông không có chỗ nào sai trật.

Độc Cô Mỹ hững hờ nói :

- Ta lục thân bất nhận, còn người trọng sắc khinh hữu, người là một tên đại hỗn đản, ta cũng không sai bao nhiêu, hai chúng ta vốn chí đồng đạo hợp, vì vậy mới đi chung một con đường.

Lục Tiểu Phụng nói :

- May mà chúng ta còn có một điểm không giống.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Điểm gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại tôi còn đi được, ông chỉ còn nước nằm lăn ra chờ chết.

Độc Cô Mỹ phì cười.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu ông cho rằng hiện tại tôi còn không rần lòng lại được, ông lầm rồi. Nếu ông đã không nhận cả lục thân, tại sao tôi phải nhận ông?

Độc Cô Mỹ nói :

- Dĩ nhiên là người phải nhận.

Lục Tiểu Phụng đã đứng dậy, chàng đã nói đi là đi.

Độc Cô Mỹ nhìn chàng đứng lên, mới chầm chậm nói tiếp :

- Nhưng ta bảo đảm người đi rồi, nhất định sẽ hối hận.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi quay đầu lại hỏi :

- Tại sao?

Độc Cô Mỹ nói :

- Trên đời này không những có dã thú ăn thịt người, còn có người ăn thịt người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi biết, ông chính là người ăn thịt người.

Độc cô Mỹ nói :

- Người có biết trên đời này có thứ gì ăn thịt người không?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông nói là thứ gì?

Độc Cô Mỹ nói :

- Rừng già, có những khu rừng ăn người như không, những kẻ không biết đường, chỉ cần tiến vào những khu rừng đó, lập tức sẽ bị nuốt chửng, vĩnh viễn đừng tưởng sống sót ra khỏi đó.

Hiện tại tuy đã gần tới giữa trưa, bốn bề vẫn còn là một màu xám chết mịt mùng.

Cả một khu rừng cây cối rậm rì, đầm lầy rữa nát những lá mục hôi thối, thật tình không có đường để đi.

Trên đời này nếu có khu rừng nào biết ăn thịt người thật, nơi đây chính là một.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc quay người lại, nhìn dính vào mặt lão già, nói :

- Ông biết đường? ông có chắc ra khỏi được nơi đây không?

Độc Cô Mỹ cười cười, nhăn nha nói :

- Không những ta đem người ra khỏi đây, ta còn làm cho Tây Môn Xuy Tuyết cả đời không còn tìm ra được người.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt.

Độc Cô Mỹ nói :

- Ta có thể đem người đến một nơi, dù Tây Môn Xuy Tuyết có bản sự to lớn như trời, cũng tìm không ra được người.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão đăm đăm, không động đậy, cũng không mở miệng, xa xa bỗng có người đang cười nhạt.

Tiếng cười nhạt lạnh lẽo như băng kia vốn đang ở ngoài mười trượng xa, bỗng lại đến ngay trước mặt.

Người mới đến không phải là Phấn Yến Tử kẻ nổi danh giang hồ về khinh công, người này là một kẻ mặt mày trắng bệch.

Gương mặt trắng bệch, bàn tay trắng bệch, thanh kiếm trắng bệch, toàn thân trắng như tuyết.

Truy đuổi cả hai mươi tiếng đồng hồ trong cái khu rừng đầm lầy tối om này, thần sắc của y vẫn lãnh đạm trấn định như băng tuyết, y phục trên người chỉ bắt quá bị vấy đôi chút bùn nhơ.

Người của y cũng như kiếm của y, máu tươi không vấy được vào, bùn nhơ không vấy được vào!

Chính lúc y vừa xuất hiện đó, toàn thân của Lục Tiểu Phụng bỗng cứng hẳn lại rồi thả tung ra.

Độc Cô Hồng thì bật cười lên, nụ cười đầy vẻ châm chọc, lão hỏi :

- Người tưởng y là Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận.

Gã thiếu niên quả thật rất giống Tây Môn Xuy Tuyết ở gương mặt trắng bệch, biểu tình tàn bạo kiêu ngạo, y phục trắng tinh, thậm chí ngay cả tư thế đang đứng cũng hoàn toàn giống hệt Tây Môn Xuy Tuyết.

Tuy y trẻ hơn Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều, nét mặt non nớt mềm mại hơn Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều, nhưng cả người y xem ra là một cái bóng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Hồng nói :

- Y họ Diệp, tên là Diệp Cô Hồng, ngay cả tổ tiên tám đời của y cũng dính không được chút quan hệ gì tới Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng y lại cứ giống hệt như con của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng cũng không nhận được bật cười :

- Đúng là giống thật.

Độc cô Mỹ nói :

- Người có biết tại sao y biến ra thành như vậy không?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Độc Cô Mỹ cười nhạt nói :

- Bởi vì trong bụng y đang hận không thể làm được con của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không chừng y chỉ bắt quá muốn làm Tây Môn Xuy Tuyết thứ hai.

Độc Cô Mỹ cười nhạt nói :

- Chỉ tiếc là chỗ hay của Tây Môn Xuy Tuyết, ngay cả một điểm nhỏ y còn chưa học tới, chứng tặc y đã học hết sạch.

Cái tính cách cao ngạo như hòn núi băng tuyết xa vời kia, sinh mệnh lóe lên sáng rực như ngôi sao xẹt trong đêm đông giá, nhất kiếm vô song thiên hạ...

Trong giang hồ những gã thiếu niên, còn ai không coi Tây Môn Xuy Tuyết như thần tượng?

Lục Tiểu Phụng đưa ánh mắt nhìn về phương trời xa xa một hồi, bỗng thở ra nói :

- Tây Môn Xuy Tuyết ít ra có một chỗ người khác học không được.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Thanh kiếm của y?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không phải thanh kiếm của y, cái tịch mạch của y.

Tịch mạch.

Tịch mạch như ngọn núi xa xôi băng tuyết lạnh lẽo, tịch mạch như ngôi sao cô độc xẹt qua bầu trời mùa đông.

Chỉ khi một người nào chân chính thể hội được cái thứ tịch mạch đó, không những vậy còn cam tâm chịu đựng nó, người đó mới đạt đến cái cảnh giới mà Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến.

Diệp Cô Hồng nãy giờ vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, đến lúc này mới mở miệng ra. Y bỗng cười nhạt nói :

- Người là thứ gì? Cũng xứng đáng đàm luận về y trước mặt ta?

Lục Tiểu Phụng chỉ có nước cười khổ.

Chàng biết Độc Cô Mỹ nhất định sẽ giành trả lời giùm chàng, quả thật chàng không đoán lầm.

Độc Cô Mỹ đã cười nói :

- Y cũng chẳng phải là thứ gì, chỉ bất quá là một người thể thôi, nhưng trên đời này nếu còn có người đủ tư cách để đàm luận về Tây Môn Xuy Tuyết, người đó chính là y.

Diệp Cô Hồng nhin không nổi hỏi lão :

- Tại sao?

Độc Cô Mỹ nhăn nhua nói :

- Bởi vì y có bốn hàng lông mày, cũng vì trên đời này chỉ có một mình y đã ngủ chung với bà vợ Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Hồng thay đổi nét mặt hỏi :

- Lục Tiểu Phụng, người là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận.

Bàn tay của Diệp Cô Hồng vì nắm cán kiếm chặt quá đã nổi gân xanh lên, y lạnh lùng nói :

- Ta phải thay mặt Tây Môn Xuy Tuyết giết người trước...

Trên cây bông có người ngắt lời của y :

- Chỉ tiếc là lần này người chúng ta muốn giết không phải là y.

Trong khu rừng rậm rạp, có tiếng loạt xoạt, một bóng người bay xuống như một con chim én.

Con chim én màu phấn hồng.

Một gương mặt trắng hồng như thiếu nữ, một bộ y phục màu hồng cắt xén rất hợp thân, một dây thắt lưng màu hồng, giắt xéo bên lưng một cái túi màu hồng.

Thậm chí ngay cả ánh mắt của y cũng có vẻ đỏ ngầu như lúc đại đa số đàn ông đang nhìn các cô thiếu nữ lộ cặp đùi ra vậy.

Cái muốn chết người là, lúc y nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt cũng vẫn có cái biểu tình đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng thấy muốn mửa.

Nhưng Phấn Yến Tử chẳng thềm để ý đến dáng điệu của chàng, y vẫn mỉm cười, dịu dàng nói :

- Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng, quả không làm cho ta thất vọng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao?

Phấn Yến Tử nói :

- Dáng dấp của người xem ra có vẻ không được đúng điệu lắm, nhưng chỉ cần cho người một bình nước nóng, một tí xà phòng, cho người tắm một phen, nhất định người sẽ trở thành một gã đàn ông đẹp trai ngay.

Y mê tí mắt lại, nhìn lên nhìn xuống vào Lục Tiểu Phụng một hồi :

- Hiện tại ta có thể tưởng tượng ra được.

Lục Tiểu Phụng bỗng không còn muốn nữa, bởi vì hiện tại chàng đang rất muốn làm một chuyện, một quyền đâm méo cái mũi của gã này.

May mà bây giờ Phấn Yến Tử đã quay lại nhìn Diệp Cô Hồng nói :

- Người này của ta, ta không cho người đụng vào y.

Gương mặt của Diệp Cô Hồng cũng lộ ra vẻ muốn nôn mửa, y lạnh lùng nói :

- Đàn bà đàn ông gì người cũng muốn đụng vào?

Phấn Yến Tử cười cười nói :

- Có lúc ngay cả người ta cũng muốn.

Gương mặt trắng bệch của Diệp Cô Hồng đã muốn xanh lè.

Phấn Yến Tử nói :

- Ta biết người rất gớm ghiếc ta, nhưng lại không làm sao thiếu được ta, bởi vì lần này nếu không có ta, không những người tìm không ra lão hồ ly này, mà còn đừng hòng sống sót ra khỏi nơi đây.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Cỡ hạng danh môn chính phái thiếu niên anh hùng như người, ngoài kia thì diệu vũ dương oai, vào tới khu rừng ăn thịt người này, rất có thể ngay cả hai tiếng đồng hồ còn không sống qua nổi.

Diệp Cô Hồng không hề phủ nhận.

Phấn Yến Tử thở nhẹ một hơi nói :

- Vì vậy nếu hiện tại ta giao lão hồ ly cho người, người nên cảm thấy mãn ý lắm rồi.

Bàn tay của Diệp Cô Hồng lại nắm chặt vào cán kiếm, y nói :

- Người nhất định phải để ta xuất thủ, người biết ta đã có lời thề độc, nhất định phải chính tay giết lão.

Phấn Yến Tử hỏi :

- Lục Tiểu Phụng thì sao?

Diệp Cô Hồng cắn chặt hàm răng :

- Lục Tiểu Phụng là của người, chỉ cần lão ta...

Độc Cô Mỹ bỗng cười lớn nói :

- Các người đều lắm cả, Lục Tiểu Phụng chẳng phải của y, cũng chẳng phải của người.

Phấn Yến Tử hỏi :

- Của ai?

Độc Cô Mỹ nói :

- Của ta.

Phấn Yến Tử cũng cười lớn nói :

- Dù y có cái tật của ta, y cũng chẳng thèm nhìn đến người.

Độc Cô Mỹ nói :

- Nhưng nếu y muốn sống sót, y sẽ không để cho ta chết dưới tay các người.

Phấn Yến Tử quay người lại đối diện với Lục Tiểu Phụng, nhỏ nhẹ nói :

- Chỉ cần người không xen vào chuyện chúng ta, ta cũng sẽ để cho người sống sót như vậy.

Lục Tiểu Phụng không có phản ứng gì.

Phấn Yến Tử lại thở ra nói :

- Diệp đại thiếu gia, hiện tại người có thể xuất thủ được rồi đó!

Diệp Cô Hồng nói :

- Tốt.

Lời nói còn chưa thốt ra xong, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Tốc độ rút kiếm của y không chừng không nhanh bằng Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng nhất định không chậm hơn người khác.

Lối xuất thủ của y nhẹ nhàng mà hiểm độc chua cay, trừ tâm pháp đích truyền của Vũ Đương ra, ít ra còn dung hợp sở trường của hai thứ kiếm pháp khác.

Nhất kiếm ấy ắt hẳn là tinh hoa trong kiếm pháp của y.

Đây cũng là nhất kiếm trí mệnh, một kiếm phải trúng, không còn đường thoát thân.

Độc Cô Mỹ mở miệng ra, tính hô hoán, nhưng ngay cả một tiếng cũng thốt không ra lời.

Lục Tiểu Phụng quả thật không đưa tay ra ngăn trở.

Phấn Yến Tử còn đang cười, nụ cười bỗng đông lại.

Một mũi kiếm từ sau lưng y ló ra phía trước chỗ trái tim, máu tươi phun ra, rơi rớt ngay trước mặt y.

Đây là máu của y sao?

Y không tin!

Chỉ tiếc là hiện tại y không thể không tin.

Y thò tay ra, muốn chụp vào bọc để ám khí, nhưng người của y đã ngã gục xuống.

Mũi kiếm còn đang nhiều máu tươi.

Diệp Cô Hồng nhìn chăm chăm vào giọt máu trên đầu mũi kiếm, nhẹ nhàng thổi đi giọt cuối cùng.

Đây vốn là tập quán độc đáo của Tây Môn Xuy Tuyết, y đã học mỗi động tác đến nơi đến chốn.

Chỉ tiếc y vẫn không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định không phải.

Mỗi khi giết người xong, Tây Môn Xuy Tuyết lại lập tức cảm thấy một nỗi tịch mịch không sao nói được, một nỗi không sao nói được.

Y thổi đi giọt máu cuối cùng trên mũi kiếm, chỉ bất quá như một người đang đi về nhà phủi một miếng tuyết rơi trên người.

Y thổi đây là tuyết, không phải là máu.

Nhưng hiện tại ánh mắt của Diệp Cô Hồng lại đượm đầy vẻ hứng phấn và kích thích, như một chinh nhân đang chuẩn bị xông pha vào sương tuyết.

Y thổi đây là máu, không phải là tuyết.

Giọt máu cuối cùng tầu xảo rớt xuống gương mặt của Phấn Yến Tử, da thịt trên mặt của y phẳng phất còn đang co thắt, nhưng cặp mắt đã lờ ra như mắt cá chết, không còn thấy được nét trắng hồng trên gương mặt.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy người này thật đáng thương.

Chàng vốn rất thương tình cho những kẻ đến chết vẫn không biết làm sao mình chết, chàng biết những người đó nhất định chết không nhắm mắt.

Máu đã khô lại, kiếm đã tra vào vỏ.

Diệp Cô Thành bỗng quay mặt lại trừng mắt nhìn Độc Cô Mỹ.

Độc Cô Mỹ cũng đang trừng mắt nhìn y, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi và kinh ngạc.

Diệp Cô Hồng lạnh lùng nói :

- Chắc người nghĩ không ra tại sao ta lại giết hẳn?

Độc Cô Mỹ quả thật nghĩ không ra, không ai có thể nghĩ ra được.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Người không giết ta?

Diệp Cô Hồng nói :

- Không.

Độc Cô Mỹ lại càng kinh ngạc, lão ta hỏi :

- Nhưng người vốn...

Diệp Cô Hồng ngắt lời lão :

- Ta quả thật vốn đã quyết tâm để người chết dưới lưỡi kiếm của ta.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Hiện tại sao người thay đổi chủ ý?

Diệp Cô Hồng nói :

- Bởi vì hiện tại ta biết người không phải là kẻ còn sống.

Câu nói này lại càng kỳ lạ, càng làm cho người ta khó hiểu, Độc Cô Mỹ ngược lại hình như đã hiểu, lão thở ra một hơi dài :

- Không lẽ người cũng là người trong sơn trang?

Diệp Cô Hồng nói :

- Người không ngờ được?

Độc Cô Mỹ thừa nhận :

- Ta nằm mộng cũng không nghĩ ra.

Ánh mắt của Diệp Cô Hồng bỗng lộ ra một nụ cười châm chọc, một hồi thật lâu, y mới chậm chậm nói :

- Dĩ nhiên là người không ngờ được, có những người làm những chuyện chính y còn không ngờ được.

Độc Cô Mỹ cũng đang than thở, lão nói :

- Người trong sơn trang, hình như không ai ngờ tới được.

Diệp Cô Hồng nói :

- Chính vì như vậy, mà nó mới còn tồn tại được.

Độc Cô Mỹ chậm chậm gạt đầu, bỗng đổi qua chuyện khác, lão hỏi :

- Người đã thấy Lục Tiểu Phụng xuất thủ lần nào chưa?

Diệp Cô Hồng nói :

- Chưa.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Người có biết võ công của y cao thấp thế nào không?

Diệp Cô Hồng nói :

- Không biết.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Người biết gì về người này?

Diệp Cô Hồng nói :

- Ta biết y đã từng đỡ được nhất kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên của Bạch Vân thành chủ.

Độc Cô Mỹ nói :

- Nhưng hiện tại y đã bị thương dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Hồng nói :

- Ta nhìn ra.

Độc Cô Mỹ nói :

- Hiện tại ta hỏi thêm người một câu, người nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, rồi mới trả lời.

Biểu tình trên gương mặt của lão rất nghiêm trang, lão nói dần từng tiếng một :

- Hiện tại người có chắc sẽ giết được y không?

Diệp Cô Hồng trầm ngâm một hồi. ánh mắt của y lại lộ ra một nụ cười châm chọc, trán y gân xanh nổi lên, một hồi thật lâu nữa, y mới chậm chậm nói :

- Ta không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Mỹ nhìn y, cũng một hồi thật lâu, rồi mới quay mặt lại nhìn Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt của Lục Tiểu Phụng không có lấy một tí biểu tình, bọn họ nói chuyện với nhau, chàng làm như không nghe thấy gì.

Độc Cô Mỹ bỗng cười lên một tiếng nói :

- Lúc này người không xuất thủ cứu ta.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc.

Độc Cô Mỹ nói :

- Chúng ta vốn không hề quen biết, chưa hề gặp nhau, bây giờ cũng vẫn là vậy.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc mở miệng ra nói :

- Nhưng lúc này bọn ta còn đang đi chung một đường.

Độc Cô Mỹ hững hờ nói :

- Chuyện đời như mây trôi, tùy thời tùy lúc đều có thể thay đổi, huống gì là ta và người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có lý.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông tính đi đâu?

Độc Cô Mỹ nói :

- Dĩ nhiên là ta có đường để đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đường nào? Đường đến sơn trang?

Độc Cô Mỹ sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Người đã nghe vậy, sao còn hỏi nữa?

Nhưng Lục Tiểu Phụng cứ muốn hỏi :

- Ông muốn đi lại sơn trang nào vậy?

Độc Cô Mỹ nói :

- Tới một sơn trang người tới không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao tới không được?

Độc Cô Mỹ nói :

- Bởi vì người không phải là người chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sơn trang đó chỉ có người chết mới lại được?

Độc Cô Mỹ nói :

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông đã chết rồi?

Độc Cô Mỹ nói :

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Các ông đi đi.

Chàng mỉm cười vẫy tay :

- Tôi không muốn đến sơn trang của người chết, cũng không muốn làm người chết, chỉ cần còn sống được, sống thêm nửa tiếng đồng hồ cũng là sống.

Chàng bỏ đi xem ra rất thung dung, bỏ đi vào trong đám cây màu xám tro đó.

Đợi đến lúc bóng của chàng đã biến đi rồi, Độc Cô Mỹ mới làm như bỗng giật mình lên, lớn tiếng nói :

- Người để cho y đi thật sao?

Diệp Cô Hồng lạnh lùng nói :

- Y đã đi rồi.

Độc Cô Mỹ nói :

- Người không sợ y tiết lộ bí mật sao?

Diệp Cô Hồng nói :

- Y không biết bí mật gì nhiều, huống gì, trong hoàn cảnh này, y rất có thể không sống được quá nửa tiếng đồng hồ.

Độc Cô Mỹ nói :

- Ít ra hiện tại y còn chưa chết, còn có thể lén theo chân chúng ta.

Diệp Cô Hồng hỏi :

- Chúng ta sẽ đi đâu?

Độc Cô Mỹ nói :

- Dĩ nhiên là tới sơn trang.

Diệp Cô Hồng nói :

- Người lắm rồi, không phải là chúng ta muốn tới sơn trang, là người muốn tới, người tới đi!

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Người không đi?

Diệp Cô Hồng nói :

- Tại sao ta muốn đi?

Độc Cô Mỹ biến hẳn sắc mặt.

Diệp Cô Hồng nói :

- Ta biết người có hiệp ước với sơn trang, dĩ nhiên không giết người được, nhưng ta không nói là phải đem người theo.

Diệp Cô Hồng nói :

- Đây là chuyện của người, có liên hệ gì đến ta?

Y bỗng rút kiếm ra, tước một miếng vỏ cây, đặt xuống mặt đất chỗ có vẻ khô ráo một tí, rồi xếp bằng ngồi xuống.

Độc Cô Mỹ hẳn học nhìn y đắm đắm, rốt cuộc nhin không nổi nói :

- Tại sao người còn chưa đi?

Diệp Cô Hồng nhăn nhu nói :

- Tại sao ta phải đi?

Độc Cô Mỹ nói :

- Người đang tính chờ xem ta chết trước?

Diệp Cô Hồng nói :

- Người có thể chết từ từ, ta không vội vã gì.

Xem ra không những y rất nhàn nhã, mà còn rất thoải mái, bởi vì trên người y còn đem theo một miếng thịt bò đựng trong bọc giấy dầu, thậm chí còn có bình rượu.

Đối với một người đã hai mươi sáu tiếng đồng hồ vật vã đói khát mà nói, cái mùi rượu thịt, không còn là dụ hoặc mà đã thành ra ngược đãi.

Bởi vì lão chỉ nhìn được thôi, mỗi lúc mùi rượu thịt bốc lại là mỗi lần như có cây kim kích thích da thịt của lão run bần bật lên.

Diệp Cô Hồng hớp một miếng rượu, thở ra một cách thỏa mãn, bỗng nói :

- Ta biết hiện giờ trong lòng người đang hối hận, lúc này không nên để Lục Tiểu Phụng bỏ đi, nhưng có chuyện người không thể nào biết được.

Độc Cô Mỹ đang tính nói chuyện để làm tan đi sức chú ý của mình, lão lập tức hỏi :

- Chuyện gì?

Diệp Cô Hồng nói :

- Ta không giết Lục Tiểu Phụng, không phải vì ta không chắc giết được y, chỉ bất quá ta tình nguyện để y chết dưới tay Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Mỹ nói :

- Sao?

Diệp Cô Hồng ngạo mạn nói :

- Hiện tại nếu y còn dám lại đây, ta sẽ rút kiếm ra khỏi vỏ, cho máu y đổ ra trong vòng năm bước.

Độc Cô Mỹ nói :

- Ý của người có phải là, thiên hạ không còn ai cứu được ta, cũng không còn ai cứu được Lục Tiểu Phụng.

Diệp Cô Hồng nói :

- Nhất định không.

Ba chữ ấy vừa nói ra bỗng có một bàn tay từ sau gốc cây thò ra, chụp lấy bình rượu của y.

Phản ứng của y không chậm tí nào.

Bàn tay ấy vừa thụt lại, người của y đã ra tới sau gốc cây.

Sau gốc cây không có người.

Đợi đến khi y quay người lại, bình rượu đã ở trong tay Độc Cô Mỹ, lão đang đổ miếng rượu cuối cùng vào trong miệng của mình.

Miếng thịt trong bao giấy dầu lúc này còn đang ở trên mặt đất, bây giờ chẳng còn thấy đâu.

Diệp Cô Hồng không động đậy nữa, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, khu rừng xám xịt, yên lặng như trong mộ phần.

Ngay cả gió cũng không có, trên cây bỗng có thứ gì đang rơi xuống.

Diệp Cô Hồng rút kiếm, kiếm xuyên thủng.

Dính trên mũi kiếm của y, là bao giấy dầu lúc này dùng để bao thịt.

Độc Cô Mỹ bật cười, cười lớn, cười muốn rót cả nước mắt ra.

Diệp Cô Hồng hình như không nghe tiếng cười, gương mặt y đã xanh lè ra, y từ từ lấy miếng giấy trên mũi kiếm xuống.

Độc Cô Mỹ cười nói :

- Trên giấy không có máu, người thổi gì bây giờ?

Diệp Cô Hồng vẫn còn không nghe thấy gì, ánh kiếm lóe lên, kiếm đã được tra vào vỏ.

Y lại ngồi xuống trên lớp vỏ cây để trên mặt đất, hít vào thở ra hai lần thật sâu, từ trong ống tay áo lấy ra một cuộn giấy, dùng một cây kim cắm lên thân cây phía sau lưng, lạnh lùng nói :

- Đây là bản đồ ra vào khu rừng này, ai có bản sự, cứ việc lại lấy.

Sau đó y vẫn xoay lưng lại thân cây, ngồi yên đó không cử động, thậm chí ngay cả cặp mắt cũng nhắm lại, như một lão tăng đang nhập định.

Tiếng cười của Độc Cô Mỹ cũng đã ngừng lại, lão trừng cặp mắt ra nhìn vào thân cây có miếng giấy đang dính trên đó.

Lão biết đó chính là con mồi Diệp Cô Hồng dùng để câu cá.

Vũ Dương vốn là nội gia chính tông, Diệp Cô Hồng bốn tuổi đã vào Vũ Dương, nội công nhất định đã vào hạng đẳng đường nhập thất.

Hiện tại y ngồi bình tức hướng vào trong, tâm thần hợp nhất, tuy mắt đang nhắm, nhưng khuôn viên năm chục trượng, một cây kim một chiếc lá rơi, đều không thoát khỏi tai mắt của y.

Con mồi của y đã an bày đâu ra đó, còn cá đâu?

Cá có bị mắc câu không?

Hô hấp của Độc Cô Mỹ bỗng nhiên cũng ngừng lại, lão đã thấy một bàn tay rón rén từ sau gốc cây thò ra.

Bàn tay đó động tác nhẹ nhàng mà lạnh lẽo, bàn tay vừa thò ra, lập tức đã chụp lấy tấm bản đồ trên cây.

Chính ngay lúc đó, ánh kiếm lóe lên, như chớp giật, bỗng nghe soạt một tiếng, mũi kiếm nhập vào thân cây, cắm dính bàn tay vào trên thân cây.

Độc Cô Mỹ biến sắc, Diệp Cô Hồng cũng biến sắc.

Y không thấy có máu.

Bàn tay không phải là tờ giấy, tại sao lại không có máu?

Độc Cô Mỹ thở phào ra một hơi dài, lão đã thấy ra, bàn tay đó không bị mũi kiếm đâm dính, mà là mũi kiếm đã bị bàn tay đó kẹp dính.

Dùng hai ngón tay kẹp dính.

Diệp Cô Hồng mặt mũi đang xanh lè bỗng đỏ hồng lên, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt xuống, y đã dùng hết sức lực của mình để rút lại thanh kiếm.

Thanh kiếm ấy hình như đã bị hòn Thái Sơn đè cứng, ngay cả động đậy cũng không động đậy nổi.

Đây là ngón tay của ai? Ngón tay của ai lại có thứ ma lực kỳ diệu như vậy?

Lục Tiểu Phụng!

Dĩ nhiên chỉ có Lục Tiểu Phụng.

Nụ cười lại hiện ra trên mặt Độc Cô Mỹ, lão mỉm cười nói :

- Hiện tại kiếm của ngươi đã ra khỏi vỏ, hình như không thấy có đồ máu trong vòng năm bước gì cả.

Diệp Cô Hồng cắn chặt răng, y bỗng buông thanh kiếm trong tay ra, xông tới sau thân cây.

Lục Tiểu Phụng quả thật đang đứng sau thân cây cười hì hì nhìn y, trong tay đang cầm thanh kiếm... dùng hai ngón tay kẹp vào mũi kiếm.

Diệp Cô Hồng cười nhạt nói :

- Ta không cần dùng kiếm cũng giết được ngươi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Nhưng đây là kiếm của ngươi mà, ta trả lại cho ngươi đây.

Diệp Cô Hồng đã xuất thủ rồi, y sử dụng Kim Ty miên chưởng của phái Vũ Dương, còn kèm theo công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhật, bảy mươi hai đường Tiểu Cẩm Nã Thủ, năm ngón tay như câu, lực thấu vào đầu ngón tay.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng vẫn cứ đưa thanh kiếm giao lại cho y, dùng ngón tay kẹp mũi kiếm đẩy vào bàn tay y.

Y không tự chủ được thò tay cầm lấy, gương mặt bỗng biến sắc, máu tươi ứa ra từ kẽ ngón tay.

Lục Tiểu Phụng rõ ràng vừa đưa cán kiếm lại, y lăm lấy lại là lưỡi kiếm.

Thậm chí y còn không thấy Lục Tiểu Phụng đã dùng động tác gì.

Lục Tiểu Phụng còn đang cười, chàng nói :

- Đây là kiếm của ngươi, chẳng ai tranh giành gì, ngươi cần gì phải dùng sức?

Gương mặt của Diệp Cô Hồng không còn có tí máu, y bỗng hỏi :

- Tây Môn Xuy Tuyết đánh ra mấy chiêu mới đâm ngươi bị thương?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Một chiêu.

Diệp Cô Hồng hỏi :

- Ngươi không đỡ nổi lấy một chiêu?

Lục Tiểu Phụng cười khở.

Diệp Cô Hồng hỏi :

- Lúc đó có phải ngươi đang say túy lúy không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Diệp Cô Hồng lại hỏi :

- Thân thủ của ngươi như vậy, còn không đỡ được cả một nhát kiếm của y?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Ta biết ngươi đã từng thấy y xuất thủ rồi, nhưng người đứng một bên nhìn, vĩnh viễn không cách nào hiểu được y xuất thủ nhanh đến đâu.

Diệp Cô Hồng cúi đầu nhìn vào bàn tay của mình.

Bàn tay còn đang chảy máu, còn chưa buông lưỡi kiếm ra, mũi kiếm còn đang nhiều giọt, một giọt máu, hai giọt máu...

Đây là máu của y.

Giọt cuối cùng rơi xuống, y bỗng thở dài một tiếng, đâm mũi kiếm vào giữa ngực mình.

Tiếng thở dài ngưng bật, cặp mắt đã lờ ra.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt nói :

- Ta không hề muốn giết ngươi, sao ngươi phải khổ như vậy?

Gương mặt của Diệp Cô Hồng rướm đầy mồ hôi, hơi thở của y cũng dần dần gấp rút, y gắng gượng nói :

- Ta học kiếm đã hai mươi năm, tự tin là đã vô địch thiên hạ, ta đã ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết hẳn hoi, trưa tết Đoan Dương sẽ quyết chiến ở đỉnh Tử Cấm thành.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Trưa tết Đoan Dương năm này?

Diệp Cô Hồng gật gật đầu nói :

- Tuy ta không chắc phần thắng trong tay, ta còn tự tin có thể đánh với y một trận, nhưng hôm nay gặp ngươi, ta mới biết, mình có học thêm hai chục năm nữa, cũng nhất định không phải là địch thủ của y...

Nói đến đó, y bắt đầu ho lên sù sụ, nhưng ý của y muốn nói gì, Lục Tiểu Phụng đã hiểu.

Đến lúc đó nếu y không đi, dĩ nhiên y không còn mặt mũi nào gặp lại bằng hữu trong giang hồ, còn nếu đi, cũng chỉ rước lấy nhục nhã.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra, kiếm pháp của mình và của Tây Môn Xuy Tuyết cách xa nhau quá.

Lục Tiểu Phụng không đỡ nổi một chiêu kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng y thì ngay cả Lục Tiểu Phụng xuất thủ ra sao còn không thấy rõ, cái khoảng cách đó, hiển nhiên là một sự nhục nhã đầy thống khổ.

Đối với y, cái nhục ấy còn lớn hơn cả cái nhục bị bà vợ cầm sừng nhiều lần.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng lộ vẻ thương tiếc, chàng hỏi :

- Người chỉ vì vậy mà chết sao?

Diệp Cô Hồng gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng thở nhẹ ra một hơi, chàng bỗng bước tới, đưa miệng lại gần tai y thì thầm mấy câu.

Gương mặt của Diệp Cô Hồng bỗng nhăn nhó lại, ánh mắt lộ ra một nét biểu tình không ai hiểu nổi, y nhìn đắm đắm vào Lục Tiểu Phụng.

Sau đó y ngã xuống.

Kỳ quái là, y ngã xuống rồi, khoe miệng còn lộ ra một nụ cười.

Mũi kiếm không còn có máu.

Giọt cuối cùng đã bị gió thổi khô đi.

Người tuy đã mất, kiếm vẫn còn đó, ánh kiếm vẫn xanh rờn như mặt nước mùa thu.

Bất kể máu trên lưỡi kiếm, bị người thổi khô đi cũng tốt, bị gió thổi khô đi cũng tốt, đối với thanh kiếm ấy, hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Kiếm vô tình, người hữu tình.

Vì vậy, người mất, kiếm vẫn còn đó.

Lục Tiểu Phụng nhìn đắm đắm vào thanh kiếm vô tình, chàng nhịn không nổi thở dài một tiếng.

Trên đời này tại sao lại có nhiều người đa tình như vậy, đem cả sinh mạng của mình hiến dâng cho một thanh kiếm vô tình?

Đây phải chăng là vì bản thân của kiếm có một thứ mỵ lực gì đó làm người ta không có cách nào kháng cự được?

Nhìn thanh kiếm xanh rờn như mặt nước mùa thu kia, Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy mình đang lạc lõng nơi đâu...

3. Đồng Thuyền Tương Trợ

Chạy trốn không ngơi nghỉ.

Bóng tối đã trùm lên. Trong bóng tối chỉ nghe có tiếng thở dốc, tiếng hai người đang thở dốc.

Tiếng động đã ngừng hẳn lại, hai người đã ngã xuống.

Bất kể mặt đất khô ráo cũng tốt, ướt nhẹp cũng tốt, bọn họ hoàn toàn không có lựa chọn.

Nhất định phải nằm dài ra, dù lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết có để ngang trên cổ họng đi nữa, cũng phải nằm dài ra.

Hiện tại dù có dùng hết lực lượng trên đời này, cũng không cách nào làm bọn họ bước tới trước một bước.

Trong bóng tối nhìn tới, mỗi cách vài cây, lại có một điểm lân tinh đang lấp lánh.

Lân quang rất yếu, tuy trong bóng tối đen kịt đó, cũng phải chú ý lắm mới thấy được.

Chỉ cần có chút ít khoảng trời lộ ra, lân quang lập tức biến đi.

- Theo những điểm lân quang mà đi, sẽ ra khỏi được nơi đây?

- Ừ.

- Ông có chắc không?

- Ừ.

Độc Cô Mỹ tuy đã mệt ngất không nói được ra lời, nhưng lão còn không thể không trả lời, bởi vì lão biết Lục Tiểu Phụng sẽ cứ hỏi tiếp.

- Ta tuyệt đối chắc chắn.

Lão thở hổn hển nói :

- Bởi vì chỉ cần người nào có hiệp ước với bọn họ, bọn họ sẽ nhất định không bán đứng người đó.

- Bọn họ là ai?

Lục Tiểu Phụng quả nhiên lại hỏi :

- Có phải là người trong sơn trang không?

- Ừ.

- Sơn trang gì? Ở đâu?

Lục Tiểu Phụng còn đang hỏi :

- Ông đã có hiệp ước gì với họ?

Độc Cô Mỹ không trả lời, nghe tiếng hô hấp của lão, hình như lão đã ngủ rồi.

Bất kể lão đã ngủ hay chưa, hiển nhiên lão đã quyết tâm từ chối, không trả lời những câu hỏi đó.

Lục Tiểu Phụng hình như cũng thấy mình hỏi nhiều quá, chàng đã cầm miệng lại, chàng muốn nhắm mắt ngủ một giấc.

Nhưng chàng không ngủ được.

Lân quang lấp lánh lúc gần lúc xa.

Cặp mắt của chàng đã quá mệt mỏi, ngay cả khoảng cách xa gần cũng không phân biệt được, tại sao chàng còn không ngủ được?

Chỉ có ở trong bóng tối tuyệt đối, mới nhận ra được những ám hiệu chỉ đường đó, nếu dùng đuốc soi, ngược lại sẽ không thấy gì cả, ban ngày lại càng nhìn không ra.

Điều đó chỉ sợ ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không ngờ được, vì vậy, y sẽ nhất định không đi trong bóng tối đen kịt.

Có phải Độc Cô Mỹ thật tình đưa chàng lại sơn trang không?

Lão có hiệp ước, còn mình thì không, mình lại đó, bọn họ có chịu nhận mình hay không?

... Nơi đó có thật an toàn bí ẩn không? Ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng tìm không ra được sao?

... Tại sao nơi đó chỉ có người chết mới đến được?

Lục Tiểu Phụng không ngủ được, bởi vì trong lòng chàng đang có quá nhiều nút thắt không gỡ ra được, một nút thắt, một mê hoặc?

Bóng tối tuyệt đối, chính là yên tĩnh tuyệt đối.

Hô hấp của Độc Cô Mỹ cũng từ từ biến thành đều đều, trong bóng tối nghe ra thậm chí còn giống như âm nhạc :

- Muội muội bội trước nê oa oa

(Em bé công búp bê bằng đất sét)

Oa oa khóc liễu khiêu ma ma

(Búp bê khóc lóc đòi mẹ)

Thụ thượng đích tiểu diệu tiểu ha ha...

(Con chim nhỏ trên cây cười ha ha)

Không biết tại sao, Lục Tiểu Phụng lại từ tiếng hô hấp của lão già lục thân bất nhận này mà nhớ lại thời thơ ấu của mình.

Chính chàng cũng cảm thấy buồn cười, nhưng chàng cười không ra tiếng bởi vì chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng nổi lên tiếng rú thê thảm.

Tiếp theo đó lại ầm lên một tiếng, thân người nào đó đã nảy lên, rồi lại rớt xuống nặng nề trên bùn đất.

- Phải ông không?

Lục Tiểu Phụng thất thanh hỏi.

Không ai trả lời.

Một hồi thật lâu, trong bóng tối mới có tiếng của Độc Cô Mỹ rên rỉ, hình như lão đã bị thụ thương.

Người nào đã ám toán lão trong bóng tối?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tim mình đập mạnh lên, cổ họng khô ran, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, trong bóng tối thò năm ngón tay không thấy này, chàng chẳng thấy được gì cả. Lại một hồi thật lâu nữa, mới nghe có tiếng Độc Cô Mỹ rên rỉ :

- Rắn... rắn độc.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi :

- Sao ông biết đó là rắn độc?

Độc Cô Mỹ nói :

- Ta bị nó cắn chỗ đó, không thấy đau tí nào, chỉ thấy tê thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vết thương nằm đâu?

Độc Cô Mỹ nói :

- Trên vai ta đây.

Lục Tiểu Phụng mò mẫm, mò tới vai trái của lão, chàng xé áo lão ra, sờ thấy có một cục u nổi lên, bèn cúi đầu xuống đưa miệng lại, dùng sức hút mạnh, cho đến lúc Độc Cô Mỹ la lên mới thôi.

- Ông đã thấy đau rồi phải không?

- Ừ.

Nếu đã cảm thấy đau, hiển nhiên chất độc ở vết thương đã bị hút hết ra.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi nói :

- Nếu ông còn ngủ được, thì ngủ một chút đi, nếu ngủ không được thì ráng thêm một chút, trời cũng sắp sáng rồi.

Độc Cô Mỹ rên rỉ một hồi, lâu thật lâu, lão bỗng nói :

- Người vốn không cần phải làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao?

Độc Cô Mỹ nói :

- Hiện tại ngươi đã biết đường ra khỏi đây, tại sao còn không bỏ ta ở đây mà đi cho rồi?

Lục Tiểu Phụng cũng trầm tư một hồi thật lâu mới trả lời :

- Không chừng bởi vì ông còn biết cười.

Độc Cô Mỹ không hiểu.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm nói tiếp :

- Tôi thấy một người còn cười được, thì không thể coi là một người lục thân bất nhận.

Trời sáng, lân quang chỉ đường lập tức sẽ biến đi chẳng còn thấy đâu.

Hiện tại trời sắp sáng, Lục Tiểu Phụng cũng đã nghỉ ngơi được tí đỉnh.

Có những người tinh lực như ánh lửa lập lòe ngoài hoang dã, tùy thời tùy lúc đều có thể chạy bùng lên lại.

Lục Tiểu Phụng là hạng người đó.

Lần này, tinh lực vừa được nhen nhúm lên của chàng còn chưa bị cháy hết, chàng bỗng phát giác ra, bọn họ đã thoát ra khỏi khu rừng ăn thịt người đó!

Phía trước là khoảng trời xuân sắc, ló ra từ dãy núi xanh rì xa xa, gió thổi nhẹ đem theo hương hoa cây cỏ từ xa lại, sương đọng lấp lánh dưới ánh mặt trời như cặp mắt của tình nhân vừa mới yêu.

Lục Tiểu Phụng dụi mắt mấy cái, chàng cơ hồ không dám tin đây là sự thật, đây phải là kỳ tích, phải là trong mộng.

Không lẽ chàng đang từ trong mộng tỉnh dậy, rồi lại vào một cơn mộng khác?

Độc Cô Mỹ đang nằm phục trên lưng chàng, hô hấp cũng trở thành dồn dập, lão bỗng hỏi :

- Phía trước có cây tùng nào thật lớn không?

- Có.

Một cây cổ tùng đang đứng một mình trước vách đá, cách biệt hẳn với đám rừng rậm đằng xa, làm như không thêm chung hàng ngũ với đám cây phàm tục đó.

- Dưới cây tùng có phải có một tảng đá lớn?

- Có.

Một tảng đá xanh lớn như một cái bàn, chất lượng thuần mỹ, mềm mại như ngọc.

Lục Tiểu Phụng bước tới ngồi xuống tảng đá, chàng thả người chàng đang cõng trên lưng xuống, rồi mới thở phào ra một hơi dài, nói :

- Rất cuộc mình cũng đã thoát ra được.

Độc Cô Mỹ thở dốc nói :

- Chỉ tiếc là nơi đây vẫn còn chưa phải là nơi an toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tôi còn chưa bị khu rừng ăn thịt này nuốt chửng đi.

Độc Cô Mỹ nói :

- Chỉ tiếc là ngươi tùy thời tùy lúc có thể bị chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói :

- Ông có thể nói vài câu nghe êm tai một chút được không?

Độc Cô Mỹ cười cười nói :

- Ta chỉ bắt quá muốn nói cho người nghe một chuyện.

Lục Tiểu Phụng đang dòm tai nghe.

Độc Cô Mỹ nói :

- Trên đời này chẳng còn ai cứu được người, nhưng người lại cứu được người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao?

Độc Cô Mỹ nói :

- Lúc này người cứu ta, cũng đồng thời cứu luôn cả người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông không có ý đem tôi lại cái sơn trang đó sao?

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói :

- Nhưng hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, bởi vì dù ta có là lục thân bất nhận tới đâu chẳng nữa, ta cũng còn là người.

Lão nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng, ánh mắt sắc bén bỗng biến thành nhu hòa :

- Trong hoàn cảnh như vậy, người còn chưa bỏ ta mà đi, thì hiện tại dĩ nhiên ta không thể bỏ người mà đi.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Người phải có tính người, tính người phải có một mặt thiện lương, đối với chuyện đó, Lục Tiểu Phụng tràn đầy tin tưởng.

Dưới gốc cây còn có một tảng đá nhỏ hơn. Độc Cô Mỹ lại nói :

- Người lại đẩy khối đá ấy lên, phía dưới ắt có một cái rương.

- Có.

Cái rương làm bằng gỗ đằng, trong đó có một cục thịt nấu chín, một con gà, một bình rượu, một bao thuốc trị thương, còn có một cái còi và một phong thư.

Cái còi hình thù rất kỳ dị, màu sắc của bì thư và phong thư cũng rất kỳ dị, xem ra như da mặt người chết. Phong thư đề chín chữ :

“Thổi còi, nghe hồi âm, theo đó mà đi”.

Lục Tiểu Phụng uống hớp rượu :

- Rượu ngon.

Chàng thở ra một hơi khoan khoái :

- Xem ra những người này suy nghĩ thật là chu đáo.

Độc Cô Mỹ nói :

- Bọn họ không những kế hoạch chu đáo, mà cũng rất có tín nhiệm, người chỉ cần có hiệp ước với bọn họ, họ nhất định sẽ phụ trách đem người đến sơn trang.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại hỏi :

- Hiệp ước gì?

Độc Cô Mỹ nói :

- Hiệp ước cứu mạng.

Lần này lão không tránh né câu hỏi, vì vậy Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Sơn trang gì?

Độc Cô Mỹ nói :

- U Linh sơn trang.

U Linh sơn trang.

Nơi đó chỉ có người chết mới tới được.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt, chàng lại nhin không nổi hỏi lão :

- Không lẽ nơi đó toàn là u linh của người chết sao?

Độc Cô Mỹ cười cười, cười rất thần bí, lão chậm chậm nói :

- Chỉ vì nơi đó toàn là u linh của người chết cho nên mới không có người sống nào tìm được tới, lại càng không có người sống nào dám đặt chân vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn ông thì sao?

Độc Cô Mỹ càng thêm thần bí, lão nhẩn nha nói :

- Nếu ta đã đi vào đường chết, dĩ nhiên là không chết không được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu đã không chết không được, dĩ nhiên là thành người chết rồi.

Độc Cô Mỹ nói :

- Hiện tại ngươi cũng đã hiểu rồi đấy.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Tôi không hiểu, không hiểu tí nào cả.

Cò đang nằm trong tay chàng.

Chàng bắt giắc đưa lên miệng thổi nhẹ một cái, tiếng còi bỗng ré vang lên, âm thanh thật kỳ dị, Lục Tiểu Phụng giật nảy cả mình lên.

Chính ngay lúc đó, xa xa bỗng có tiếng còi tương tự truyền lại, phương hướng ở chính Đông.

Núi non vắng lặng, muốn phân biệt ra thanh âm tiếng còi ở đâu cũng không phải chuyện khó.

Bọn họ đi theo tiếng còi, càng đi càng lên cao, bốn bề mây trắng lững lờ, người của bọn họ đã biến vào trong đám mây mù.

Uống được nửa bầu rượu, ăn được nửa con gà, Lục Tiểu Phụng cảm thấy đường xá có xa xôi đến đâu vẫn còn cứ đi được.

Tình cảnh của Độc Cô Mỹ càng lúc càng tệ, Lục Tiểu Phụng đã ngửi thấy mùi thối từ vết thương trên người lão bốc ra.

Nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn không màng gì.

- Tây Môn Xuy Tuyết dĩ nhiên không phải là kẻ điếc.

- Dĩ nhiên là không.

- Dĩ nhiên y đã nghe được tiếng còi.

- Ừ.

- Vì vậy y rất có thể theo tiếng còi rượt tới đây.

- Có thể.

- Hiện tại người đã biết đường vào rồi, người cứ thả ta ở đây thì tốt hơn.

Gương mặt của Độc Cô Mỹ vì đau đớn mà nhăn nhúm lại :

- Người đi một mình nhanh hơn, hướng gì, ta không xong rồi, dù có đến đó được, cũng không chắc sống thêm được lâu.

Lão nói đây là thực tình, nhưng Lục Tiểu Phụng hình như không nghe thấy gì cả.

Chàng đi càng nhanh, mây trắng bỗng ở dưới chân bọn họ, mắt chàng bỗng thấy ra mọi sự rõ ràng trước mặt.

Phía trước là một khoảng trời xanh ngắt, và dãy núi xa xa như tranh vẽ.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống, chìm xuống thật sâu.

Phía trước mặt chàng là một cái vực thẳm sâu muôn trượng không thấy đáy, dãy núi xa xa như tranh vẽ kia, tuy ở trước mặt, nhưng không còn đường nào để đi tới.

Chàng nhặt một cục đá ném xuống, ngay cả một tiếng vọng lại cũng không nghe thấy.

Mây trắng lững lờ phía dưới, chẳng thấy gì cả, ngay cả một cái bóng u linh của người chết cũng không thấy.

Không lẽ U Linh sơn trang là ở phía dưới hang sâu muôn trượng ấy sao?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Muốn đến U Linh sơn trang, xem ra không phải là chuyện khốn khổ gì, chỉ cần nhảy xuống đó, bảo đảm sẽ thành người chết thôi.

Độc Cô Mỹ thở dài nói :

- Người thử thổi còi thêm lần nữa xem?

Tiếng còi điếc tai, phá đi bầu không khí tịch mịch, cũng phá luôn cả đám mây trắng.

Trong đám mây bỗng có một người xuất hiện.

Trời xanh trên cao có mây trắng, dưới vực sâu cũng có mây trắng, người này?

trong đám mây trắng, tựa như lững lờ trong không trung.

Hạng người nào có thể đứng chơ vơ giữa tầng mây?

Người chết? U linh của người chết?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi, chàng bỗng phát hiện ra người này đang di động, di động thật nhanh, tựa như đi trong gió, chớp mắt đã thấy được y phục trên người y màu gì, cũng phải thấy được khuôn mặt của y ra sao.

Nhưng y không có mặt mũi gì cả. Gương mặt của y đã bị người ta chém phẳng lì.

Người chưa chính mắt trông thấy y, nhất định không thể nào tưởng tượng ra được gương mặt đó ra sao.

Lục Tiểu Phụng tuy lá gan không nhỏ, nhưng chàng vừa trông thấy gương mặt đó đã bủn rủn cả chân tay, cơ hồ muốn sút chân rớt xuống vực sâu muôn trượng kia.

Chàng có thể cảm thấy Độc Cô Mỹ nằm trên lưng mình đang run lên bần bật.

Chính ngay lúc đó, người này đã đến trước mặt bọn họ, đến thật nhanh.

Tuy đang đi lên đỉnh núi, thân hình người này vẫn di động nhẹ nhàng phiêu dương, bàn chân cách mặt đất ít nhất là nửa thước!

Lục Tiểu Phụng vốn vẫn nghĩ rằng ba người khinh công cao nhất trong giang hồ là Tư Không Trích Tinh, Tây Môn Xuy Tuyết và mình.

Hiện tại chàng mới biết là mình đã lầm.

Người này khinh công thân pháp quái dị như gương mặt của y, trừ khi chính mắt trông thấy, còn không thật không thể nào tưởng tượng ra được.

Hiện tại y đang nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, cặp mắt xem ra giống như hòn núi lửa đang phún ra nham thạch nóng bỏng chết người.

Đối diện với một người như vậy, Lục Tiểu Phụng thật không biết nên nói gì cho phải.

Độc Cô Mỹ bỗng hỏi :

- Ông có phải là Câu Hồn sứ giả trong U Linh sơn trang không?

Lão thấy người này gật gật đầu, lập tức nói tiếp :

- Ta tên là Độc Cô Mỹ, hồn phách của ta đã đến đây rồi.

Người này rút cuộc mở miệng ra nói :

- Ta biết, ta biết ngươi sẽ đến thôi.

Y nói chuyện rất chậm, giọng nói quái dị mà khổ sở, bởi vì y không có miệng.

Người nào chưa từng gặp y, sẽ không bao giờ tưởng tượng ra một người không có miệng ăn nói ra làm sao.

Độc Cô Mỹ không dám nhìn đến y, lão sợ mình nhin không nổi sẽ mưa ra.

Câu Hồn sứ giả bỗng cười nhạt nói :

- Ngươi không dám nhìn ta? Có phải vì ta quá ghê tởm?

Độc Cô Mỹ lập tức phủ nhận, lão gượng cười nói :

- Không phải tôi...

Câu Hồn sứ giả nói :

- Nếu không phải thì nhìn ta nói chuyện đây, nhìn mặt ta đây.

Độc Cô Mỹ chỉ còn nước nhìn vào mặt y, nhưng lão không dám mở miệng, bởi vì cổ họng và bao tử của lão vì sợ quá mà co thắt lại, ngay cả tiếng nói cũng không phát ra được.

Câu Hồn sứ giả phì cười. Hình như y rất thích người khác sợ hãi hoang mang, thích người khác sợ y.

Nhưng tiếng cười của y bỗng ngừng lại thật nhanh, y lạnh lùng nói :

- Đáng lý ra chỉ mình ngươi lại thôi, tại sao bây giờ lại có hai người?

Độc Cô Mỹ vẫn còn chưa mở miệng được, câu hỏi này lão cũng không trả lời được.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Ngươi ở đây, còn hấn phải đi.

Độc Cô Mỹ thu hết can đảm nói :

- Y cũng không đi.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Hấn không đi, ngươi đi.

Độc Cô Mỹ lớn tiếng cãi :

- Ta có hiệp ước, chính các ông đã đính ước hấn hỏi.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Người có, hắn không có.

Độc Cô Mỹ nói :

- Y là bạn ta, tiền đóng hiệp ước, ta có thể trả giùm.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Hiện tại trả đây.

Độc Cô Mỹ nói :

- Tùy ý lúc nào trả cũng được, trong người ta còn có đem theo...

Câu Hồn sứ giả bỗng ngắt lời lão, y lạnh lùng nói :

- Dù bây giờ có trả, cũng đã quá muộn.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Tại sao?

Câu Hồn sứ giả nói :

- Bởi vì ta nói vậy.

Độc Cô Mỹ nói :

- Nhưng y đã đến đây, nhất định không thể còn sống trở về lại.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói :

- Nếu người muốn cứu hắn, chính người phải đi, để hắn lại.

Y không có miệng, giọng nói hình như đến từ địa ngục, đã bị lửa ma luyện qua, tuyệt đối không thể thay đổi.

Lục Tiểu Phụng bỗng lớn tiếng nói :

- Tôi đi đây.

Chàng nhè nhẹ thả Độc Cô Mỹ xuống, phủi phủi quần áo, nói đi là đi.

Độc Cô Mỹ thở dốc một hồi, bỗng chụp lấy áo chàng nói :

- Người ở lại đây, ta đi.

Lục Tiểu Phụng cười cười :

- Ông đừng lo, tôi còn sống sót đến đây, nhất định sẽ còn sống trở về được.

Độc Cô Mỹ cũng còn cười được, lão lớn tiếng nói :

- Ta biết người không dễ sống chết vào lòng, còn ta thì rất sợ chết...

Lục Tiểu Phụng giành nói luôn cho lão :

- Nhưng bây giờ ông không còn sợ nữa.

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói :

- Bởi vì ta...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì, bất kể ra sao ông cũng không còn sống được lâu, chi bằng nhường cơ hội lại cho tôi.

Độc Cô Mỹ nói :

- Đây là cơ hội duy nhất.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi đã nghe rồi, ý của ông tôi hiểu lắm, chỉ bất quá...

Độc Cô Mỹ nói :

- Người còn không chịu sao?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Được kết bạn với một người lục thân bất nhận, tôi đã thỏa mãn lắm, tiếc là trước giờ tôi không có thói quen để bạn bè chết giùm.

Độc Cô Mỹ hỏi :

- Người nhất định muốn đi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi đi nhất định còn nhanh hơn ông.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt đầy vẻ chán ghét không sao nói được.

Y chán ghét tình bạn, chán ghét những chuyện đẹp đẽ trên đời, cũng như con dơi chán ghét ánh mặt trời.

Bỗng nhiên, có người ở xa gọi lại :

- Đem bọn họ vào, cả hai đều đem vào hết.

Tiếng gọi trong trẻo, vọng lại từ đám mây trắng, trong đám mây lại có một bóng người mặc y phục màu hồng nhạt xuất hiện, phảng phất cũng đang đứng lưng chừng trời, đang hướng về bên này vẫy vẫy tay.

- Ai nói muốn đem bọn họ vào hết?

- Lão đạo bà tử.

Bốn chữ đó giống như một đạo bùa thiêng, bỗng đem Lục Tiểu Phụng đến một phương trời khác.

Không ai có thể đứng ở lưng chừng trong mây, cũng không ai có thể qua lại bằng gió.

Câu Hồn sứ giả cũng là người, không phải là quỷ hồn hư vô gì, làm sao y đến được?

Lục Tiểu Phụng bước tới rồi, mới thấy trong mây có một sợi dây xích sắt lớn, bắt ngang qua hai bên bờ vực.

Đấy chính là cây cầu của bọn họ.

Cây cầu bắt ngang từ cội trần thế đi đến cội U Linh.

Vách núi bên này, có một cái giỏ lớn bằng trúc, dùng ròng rọc để kéo.

Vách núi bên này cao hơn, mở cái nút thắt dây ra, giỏ tre bèn trượt qua bên đối diện.

Độc Cô Mỹ đã ngồi vào trong giỏ tre.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói :

- Người có muốn ngồi vào đó để đi qua không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi có chân.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Nếu trượt chân rớt xuống, sẽ không còn chân nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nhìn ra được.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Không những không còn hồn gì, ngay cả thi thể cũng chẳng còn gì, rớt xuống người sẽ tan nát như tương.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nghĩ ra được.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Dây xích sắt này rất trơn, gió trên núi rất mạnh, bất kể người khinh công có cao đến đâu, bước trên đó, đều rất có thể rớt xuống.

Lục Tiểu Phụng cười cười hỏi :

- Ông đã rớt xuống bao giờ chưa?

Câu Hồn sứ giả nói :

- Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông thích tôi?

Câu Hồn sứ giả cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Nếu chưa rớt xuống đó, sao ông biết được tôi sẽ rớt xuống? Nếu ông không thích gì tôi, thì cần gì ông phải quan tâm tôi sống chết ra sao?

Câu Hồn sứ giả cười nhạt nói :

- Được, người đi trước đi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông muốn đi sau xem tôi té xuống?

Câu Hồn sứ giả nói :

- Cơ hội như vậy cũng nhiều lắm, trước giờ ta không muốn bị lỡ dịp.

Lục Tiểu Phụng lại cười cười nói :

- Nhưng lần này tôi bảo đảm ông nhất định sẽ bị thất vọng.

Xích sắt quả thật rất trơn, gió núi quả thật rất mạnh, người đi trên đó, cũng như đóm lửa lập lòe trong gió.

Đưa mắt nhìn qua, bốn bề đều là mây, phiêu phiêu dưỡng dưỡng, lững lững lơ lơ, cả trời đất hình như đang lững lơ trôi, muốn đi yên ổn trên đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chuyện càng không dễ dàng, Lục Tiểu Phụng lại càng thích làm.

Chàng đi không nhanh, bởi vì nhanh dễ hơn chậm, chàng đi chậm chậm, như đang bước trên đại lộ bằng phẳng thênh thang.

Câu Hồn sứ giả đành phải chậm chậm đi theo sau.

Do đó Lục Tiểu Phụng càng cảm thấy khoan khoái.

Gió thổi qua đứng quần chàng, mây trắng từng mảng từng mảng bay qua trước mặt chàng, chàng bỗng thấy giữa khoảng trời đất này, thật không còn chuyện gì đáng làm cho mình phải phiền não, nếu có rớt xuống thật, chàng cũng không màng gì.

Giọng của chàng trước giờ vốn rất tệ, không những vậy, ngũ âm còn không đầy đủ, vì vậy qua chín tuổi chàng không bao giờ mở miệng ra ca hát bao giờ.

Bởi vì chàng chỉ biết hát đồng ca.

- Muội muội bội trước nê oa oa

Tẩu đáo hoa viên lai khán hoa...

Bỗng vù lên một tiếng, một trận gió từ đầu chàng vụt qua, một người đang đứng trước mặt chàng.

Một người không có mặt mũi.

Lục Tiểu Phụng bật cười :

- Tôi hát có hay không?

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói :

- Đây không phải là ca hát, đây là lừa hí.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói :

- Thì ra ông cũng có lúc không chịu nổi, tốt, tốt lắm.

Chàng lại hát lên, giọng hát càng lớn.

- Oa oa khóc liễu khiêu ma ma

Thụ thượng tiểu điệu tiểu ha ha...

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn chàng, đợi chàng hát xong, bỗng hỏi :

- Người là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao tôi vừa mới hát lên xong, ông lập tức nhận ngay ra tôi? Không lẽ giọng hát của tôi còn nổi danh hơn cả tôi sao?

Câu Hồn sứ giả nói :

- Người quả thật là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trừ Lục Tiểu Phụng ra còn ai hát được hay như vậy?

Câu Hồn sứ giả hỏi :

- Người biết ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không.

Chàng lại cười cười nói :

- Trên đời này, người không thềm mặt mũi nhiều lắm, nhưng còn chưa có ai làm được một cách triệt để như ông vậy.

Ánh mắt của Câu Hồn sứ giả phảng phất như đang tóe lửa lên, y bỗng lấy cây trâm bằng gỗ màu đen trên đầu xuống, đâm lại Lục Tiểu Phụng.

Lối xuất thủ của y xem ra không kỳ lạ đột ngột gì, chiêu thức cũng không có gì biến hóa, nhưng thật tình nhanh quá, nhanh đến mức không tưởng tượng được.

Lục Tiểu Phụng không kịp thoái lui cũng không kịp tránh né, chàng đành phải thò tay ra, dùng hai ngón tay kẹp một cái!

Đây là môn tuyệt kỹ vô song thiên hạ, vạn lần không trật một, nhưng lần này lại bị trật qua một bên.

Một cái trâm bằng gỗ bình thường, hình như bỗng biến ra hai cây, đâm tới cặp mắt chàng như điện xẹt.

Nếu ở trên mặt đất bằng phẳng, chiêu đó chàng cũng không phải là không tránh được, nhưng hiện tại dưới chân chàng không phải là đất liền rắn chắc tin cậy được, mà là sợi xích sắt trơn tuột không giữ được chân.

Người chàng né qua một cái, chân chàng đứng không vững nữa, thân hình chao đi, rớt xuống dưới, rớt xuống vực thẳm sâu muôn trượng không thấy đáy kia.

Một khi đã rớt xuống, người sẽ biến thành tương.

Chàng không bị biến thành tương.

Câu Hồn sứ giả cúi đầu xuống nhìn, lập tức thấy một bàn chân đang móc vào dây xích sắt, người của Lục Tiểu Phụng như một con cá đang treo trên cần câu, dao qua dao lại trong gió.

Chàng có vẻ không màng gì cả, ngược lại còn cảm thấy thú vị, còn ca lên :

- Dao a dao

(Đu đưa)

Dao đao ngoại bà kiều

(Đu đưa đến nhà bà ngoại)

Ngoại bà khiêu ngã hảo hảo hảo...

(Bà ngoại nói tôi ngoan lắm)

Chàng không hát hết bài, bởi vì chàng quên mất khúc sau.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Xem ra người quả thật là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại tuy còn là Lục Tiểu Phụng, đợi lát nữa không chừng sẽ biến thành một đồng thịt bầy nhầy.

Câu Hồn sứ giả hỏi :

- Người không sợ chết thật sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Giả đấy.

Vù lên một tiếng, người của chàng bỗng như chong chóng xoay một vòng, lại đứng trên xích sắt yên ổn như thường, chàng mỉm cười nói :

- Xem ra ông cũng không muốn tôi chết thật.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói :

- Ta chỉ bất quá muốn người biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Ánh mắt của Câu Hồn sứ giả như thiêu đốt lên, y nói từng tiếng một :

- Ta muốn người biết, Tây Môn Xuy Tuyết chưa chắc là tay kiếm nhanh nhất thiên hạ vô song đâu, ta còn nhanh hơn hẳn.

Lần này không thấy Lục Tiểu Phụng đùa cợt nữa, ánh mắt chàng bỗng lộ ra một nét biểu tình thật kỳ quái, chàng nhìn y đăm đăm hỏi :

- Rốt cuộc ông là ai?

Câu Hồn sứ giả nói :

- Là người không thềm có mặt mũi.

Y không thềm mặt mũi, cũng không có mặt mũi, dĩ nhiên trên mặt chẳng có tí biểu tình gì, nhưng giọng nói của y phẳng phất đầy vẻ bí phần không sao tả xiết.

Lục Tiểu Phụng còn muốn hỏi thêm, người của y đã bay lên như con chim én, chớp mắt đã biến vào trong đám mây trắng.

Mây trắng lững lờ, Lục Tiểu Phụng đứng đó như si như ngốc một hồi, không biết chàng đang nghĩ gì.

Một hồi thật lâu, chàng mới bước tới, rốt cuộc rồi cũng qua tới bờ bên kia, vách núi phía trước có hai cây gậy trúc buộc một sợi dây đỏ vắt ngang qua trước mặt chàng, đằng xa có một người đang lạnh lùng nói :

- Xong qua sợi dây sinh tử này, ngươi là một người đã chết.

Giọng nói lạnh lẽo như một lưỡi dao :

- Vì vậy tốt nhất ngươi nên suy nghĩ, đi qua hay trở về?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng cũng đang tự hỏi :

- Đi qua hay quay đầu về?

Đi qua là trở thành người chết, quay đầu về chỉ sợ cũng là con đường chết.

Sợi dây đỏ đó tuy đục là đứt, nhưng thế gian này có mấy người muốn xông qua?

Lục Tiểu Phụng bỗng bật cười :

- Có lúc tôi cứ muốn chết cho rồi lại chết không được, không ngờ hôm nay lại chết dễ dàng như vậy.

Chàng mỉm cười, nhẹ nhàng bước qua, bước vào một thế giới trước giờ chàng chưa hề nằm mộng qua bao giờ.

Bước vào thế giới của người chết.

Đưa mắt nhìn quanh, một khoảng trống mông lung, không thấy gì cả, ngay cả Câu Hồn sứ giả cũng không biết đã đi đâu mất.

Độc Cô Mỹ cũng không biết đã đi đâu.

Nơi đây rốt cuộc là chỗ nào?

Không lẽ mình đã là người chết thật rồi sao?

Lục Tiểu Phụng uốn ngực lên, bước mạnh dạn về phía trước, miệng chàng lại cất tiếng hát bài đồng ca :

- Muội muội bội trước nê oa oa

Tẩu đao hoa viên...

Còn chưa hát hết câu này, bỗng nghe bên cạnh có người đang cất tiếng rên rĩ :

- Cầu xin nhà ông, tha cho tôi làm phúc...

4. Thế Giới Của Người Chết

Giọng nói từ một căn nhà gỗ gần đó truyền ra.

Căn nhà gỗ nhỏ màu xám, trong đám mây trắng mịt mù đó, nhất định phải chú ý lắm mới thấy được.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng thấy được... chàng chỉ thấy có căn nhà nhỏ, không thấy người.

Tiếng rên rĩ còn chưa ngừng hẳn, Lục Tiểu Phụng nhin không nổi mở miệng hỏi :

- Có ai bị thương vậy?
 - Không bị thương gì cả, nhưng sắp chết rồi.
- Đây là giọng con gái.
- Sắp bị anh hất cho chết mất thôi.
 - Cô trú ở nơi đây, dĩ nhiên là người đã chết rồi, có chết thêm lần nữa thì có hề gì.
 - Anh hất cái thứ đó, ngay cả quỷ sống còn chịu không nổi, huống gì là người chết?

Lục Tiểu Phụng cười lớn.

Trong căn nhà gỗ lại có tiếng người hỏi ra :

- Anh có biết người lúc này cứu anh là ai không?
- Là cô?
- Không sai tí nào, chính là tôi.

Giọng của cô thật ngọt ngào :

- Tôi họ Diệp, tên là Diệp Linh, mọi người gọi tôi là Tiểu Diệp.
- Tên hay lắm.
- Tên của anh cũng hay lắm, nhưng tôi không hiểu, một gã đàn ông tại sao lại tên là Tiểu Phụng Hoàng?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng biến ra nụ cười khổ, chàng nói :

- Tôi tên là Lục Tiểu Phụng, không phải là Tiểu Phụng Hoàng.

Diệp Linh lại hỏi :

- Như vậy có gì là khác?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Phụng hoàng là một đôi, phụng là con trống, hoàng là con mái.

Chàng chậm chậm bước tới, căn nhà gỗ bỗng yên lặng trở lại, một hồi thật lâu, mới có tiếng Diệp Linh thở nhẹ ra nói :

- Tôi chỉ bắt quá là một chiếc lá nhỏ, đã không có một đôi, cũng không biết là trống, hay là mái.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chuyện đó cô khỏi phải lo, tôi bảo đảm chỉ cần nhìn là biết ngay cô là trống hay là mái.

Chàng bỗng đẩy cánh cửa ra, rồi bước vào nhà.

Bên ngoài nhìn vào, căn nhà này đã nhỏ đến đáng thương, bước vào trong, lại càng giống như một chuồng bồ câu.

Nhưng bồ câu tuy nhỏ, ngũ tạng đều có đầy đủ, căn nhà này cũng vậy, nhà người ta có gì, căn nhà này hầu như cũng không thấy thiếu, thậm chí còn có chỗ đi cầu.

Lục Tiểu Phụng không phải là người có hứng thú gì nhiều với nhà cầu, hiện tại chàng chú ý đến cái thùng cầu này, chỉ vì lúc chàng bước vào, cô bé đang mặc bộ y phục màu hồng ngồi trên đó, mặc y phục chính tề ngồi trên đó, mở cặp mắt tròn xoe đen lánh nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt cả lên.

Bất kể ra sao, con gái người ta đang ngồi nơi đó, đàn ông con trai không thể nào xông xáo vào như vậy.

Nhưng đã lỡ xông vào rồi, muốn trốn ra, không phải lại càng không phải lắm sao?

Người có tội kể tội mình ra trước, Lục Tiểu Phụng đảo quanh tròn mắt, bỗng cười nói :

- Bình thường cô hay ngồi trên chỗ này tiếp khách sao?

Diệp Linh làm vẻ nghiêm trang lắc đầu nói :

- Chỉ có hai trường hợp tôi muốn vào ngồi nơi đây.

Có một trường hợp ai ai cũng đều biết không cần phải hỏi ra, còn trường hợp kia là gì nhỉ?

Diệp Linh nói :

- Là lúc trong đó có thứ gì muốn chui ra.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

Trong đó còn có thứ gì chui ra được nữa? Ngoài mùi hôi thối ra, còn có gì khác bây giờ?

Diệp Linh nói :

- Anh có muốn xem thử trong đó có gì không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu :

- Không muốn.

Diệp Linh nói :

- Chỉ tiếc là anh không muốn xem cũng phải xem.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Diệp Linh nói :

- Bởi vì những thứ trong này đều giao hết cho anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tôi không muốn cũng không được?

Diệp Linh nói :

- Dĩ nhiên là không được.

Nhìn cô đứng dậy, mở nắp thùng cầu ra, Lục Tiểu Phụng cơ hội nhện không nổi muốn xông vội ra cửa.

Chàng không chạy ra.

Mùi vị của thùng cầu không những không thối tí nào, mà còn rất thơm. Mùi thơm bay ra xong lại tiếp theo đó là một cặp chim én, một đôi bướm bướm.

Chim én và bướm bướm bay ra khỏi cửa sổ rồi, Diệp Linh lại tiếp tục như đang làm trò ảo thuật, cô lôi từ trong thùng cầu ra một bộ đồ mới tinh, một đôi giày ngủ, một bình rượu nhỏ, một đôi đũa, một cái nôi bằng đất, một cái thìa múc canh, bốn năm cái bánh bao, còn có một bó hoa tươi.

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn si ngốc cả ra.

Không ai có thể ngờ được trong thùng cầu lại lôi ra được bao nhiêu thứ đó.

Diệp Linh nói :

- Chim én và bướm bướm là có ý nói chúng tôi hoan nghênh anh lại đây, y phục và giày dép nhất định là vừa với người của anh, rượu là Trúc Diệp Thanh để lâu năm, nồi bằng đất có nấu con gà tiềm trong đó, bánh bao cũng vừa mới ra lò đó.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tiểu Phụng, rồi hững hờ nói tiếp :

- Những thứ này anh thích hay không thích?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Thích muốn chết luôn.

Diệp Linh hỏi :

- Anh có nhận không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không nhận là con chó.

Diệp Linh bật cười, cô cười tươi như một đóa hoa, như một cục đường, như một con hồ ly nhỏ.

Con hồ ly nhỏ có thể hại chết người, cũng có thể mê chết người được.

Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhin không nổi lại thở ra nói :

- Cô là con mái, chắc chắn là con mái.

Hoa tươi vừa được cắm vào bình, rượu đã lọt vào trong bụng Lục Tiểu Phụng.

Tiểu Diệp nhìn chàng nốc rượu Trúc Diệp Thanh xanh biếc như nốc nước lã vào bụng, hình như không những cảm thấy kinh kỳ, còn cảm thấy tiếc rẻ, cô than thở một hồi rồi nói :

- Chỉ sai có một điểm.

Lục Tiểu Phụng không hiểu.

Tiểu Diệp đang giải thích :

- Có người nói, anh có cơ trí, võ công, tửu lượng, mặt dày, hiểu sắc, rất ít người bì kịp.

Lục Tiểu Phụng đặt bình rượu xuống, vừa cười vừa nói :

- Bây giờ cô đã thấy tửu lượng của tôi rồi đó.

Diệp Linh nói :

- Tôi cũng thấy võ công của anh rồi, lúc này anh không rót xuống, ngay cả tôi cũng phải phục anh đó.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tôi không phải là kẻ hiểu sắc, vì vậy điểm này bị sai rồi.

Diệp Linh nói :

- Điểm đó không sai đâu.

Lục Tiểu Phụng tức giận lên, chàng hỏi :

- Tôi có vô lễ với cô bao giờ chưa?

Diệp Linh nói :

- Không có, đến giờ vẫn chưa, nhưng lúc anh nhìn tôi đó, cặp mắt của anh cứ như...

Lục Tiểu Phụng vội vã ngắt lời cô :

- Cô nói có điểm nào sai?

Diệp Linh cười cười nói :

- Mặt anh chẳng dày gì lắm, anh còn biết đỏ mặt.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không lẽ cô nghĩ rằng cả đời tôi chưa bao giờ đỏ mặt sao? Không lẽ cô tin lời người ta nói đến mức đó sao?

Diệp Linh chớp mắt, hỏi ngược lại :

- Anh có biết ai nói những lời đó không?

Lục Tiểu Phụng không biết :

- Ai?

Diệp Linh nói :

- Lão Đạo Bả Tử.

Người đó, cái tên đó, tại sao lại có một ma lực lớn như vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi dò :

- Ông ta là lão đại của bọn cô?

Diệp Linh nói :

- Không những là lão đại của chúng tôi, mà còn là ông chủ của chúng tôi, ông già của chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông ta rốt cuộc là một người như thế nào?

Diệp Linh nói :

- Làm mọi người cam tâm tình nguyện nhận ông ta là cha của mình, anh nghĩ ông là hạng người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi không biết, trước giờ chưa có ai chịu làm con tôi, trước giờ tôi cũng không muốn làm con của ai.

Diệp Linh nói :

- Anh chỉ bắt quá muốn biết họ tên lai lịch của ông ta thôi chứ gì?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận :

- Quả thật tôi muốn biết, muốn biết chết đi được.

Diệp Linh lạnh lùng nói :

- Nếu anh muốn biết thật, e rằng sẽ muốn luôn cái mạng của anh đó.

Vẻ mặt của cô bỗng trở thành nghiêm trang :

- Nếu anh muốn sống cho yên ổn nơi đây, thì anh đừng đi dò thám chuyện người khác, nếu không...

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu không thì sao?

Diệp Linh nói :

- Nếu không dù võ công anh có cao cường gấp trăm lần đi nữa, anh cũng sẽ tùy thời tùy lúc bị mất tích đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mất tích?

Diệp Linh nói :

- Mất tích có nghĩa là, tự dưng con người anh không thấy đâu, trên đời này nhất định không ai biết anh đã đi về đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nơi đây thường hay có người bị mất tích sao?

Diệp Linh nói :

- Thường có.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói :

- Tôi cứ ngỡ nơi đây an toàn lắm, quy củ lắm.

Diệp Linh nói :

- Nơi đây vốn rất có quy củ, có ba thứ quy củ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ba thứ quy củ gì?

Diệp Linh nói :

- Không được tìm hiểu quá khứ người khác, không được mạo phạm Lão Dao Bả Tử, lại càng không được vi phạm mệnh lệnh của ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông ta muốn tôi làm gì, tôi sẽ phải làm vậy?

Diệp Linh gật đầu, nói :

- Ông ta nói anh ăn cực, anh sẽ ăn cực.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Diệp Linh lại hỏi chàng :

- Anh có biết tại sao tôi lại đây nói cho anh biết bao nhiêu đây chuyện?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng bỗng biến thành khoan khoái :

- Dĩ nhiên là vì cô thích tôi.

Diệp Linh cũng cười theo :

- Xem ra ông ta cũng không sai điểm nào, mặt anh dày đến mức, rất có thể ngay cả mũi thương cũng đâm không thủng vào.

Cô cười còn tươi hơn cả hoa, còn ngọt ngào hơn cả đường, cô nhỏ nhẹ nói tiếp :

- Nhưng nếu anh vi phạm quy củ của tôi, tôi sẽ lột cái lớp da dày trên mặt của anh làm đôi giày ngủ cho tôi.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại cười khổ :

- Ít ra cô cũng nên nói cho tôi biết cô có quy củ gì chứ.

Diệp Linh nói :

- Tôi chỉ có hai quy củ, không được đụng tới Đại Diệp Tử, không được để đàn bà bước vào cửa nhà Lục công quán.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đại Diệp Tử là một người?

Diệp Linh nói :

- Đại Diệp Tử là chị của Tiểu Diệp Tử, Lục công quán là công quán của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lục công quán nằm ở đâu?

Diệp Linh nói :

- Chính là nơi đây.

Cô lại nói tiếp :

- Bắt đầu từ bây giờ, nơi đây là nhà của anh, tối lại anh phải ngủ ở đây, ban ngày tốt nhất là anh nên thật thà nằm trong nhà, tôi có thể lại kiểm tra bất cứ lúc nào.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười, nụ cười thật kỳ quái.

Diệp Linh trừng mắt lên hỏi :

- Anh dám cười tôi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không phải tôi cười cô, tôi đang cười tôi.

Chàng cười không những có vẻ kỳ quái, mà còn có vẻ gì đó thật bí ai :

- Tôi sống đã ba chục năm, đây là lần đầu tiên tôi có nhà riêng của mình, phòng riêng của mình.

Chàng không nói hết được câu, bởi vì Diệp Linh đã bịt miệng chàng lại... lấy miệng của mình bịt lại miệng của chàng.

Môi của cô mát mẽ và mềm mại.

Đôi môi của hai người chỉ bất quá dính nhẹ vào nhau, cô bỗng đâm một quyền vào bụng của Lục Tiểu Phụng.

Cô xuất thủ thật hung dữ và mạnh bạo.

Lục Tiểu Phụng bị đâm cho gập cả người lại, cô cười khúc khích, chạy ra ngoài.

- Nhớ đó, không được cho ai vào cửa.

Giọng của cô đã ra tới ngoài cửa.

- Nhất là không được cho Hoa quả phụ vào.

- Hoa quả phụ lại là ai?

- Bà ta không phải là người, bà ta là con chó cái, con chó cái ăn thịt người.

* * * * *

Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày, nhưng chàng chỉ có hai bàn tay.

Chàng dùng tay trái xoa xoa bụng, dùng tay phải sờ vào môi, vẻ mặt của chàng không biết là đang khóc hay là đang cười.

Cứ như vậy mà chàng hồ đồ từ người sống biến thành người chết, hồ đồ có một mái nhà.

Chàng còn có cặp giò, nhưng chàng không đi đâu được.

Chàng bỗng ngủ thiếp đi, ngủ một lát lại bắt đầu nằm mộng, mộng thấy mình bị một chiếc lá thật lớn lạnh ngắt phủ lên người, rồi lại mộng thấy một con chó cái mình đây những hoa đang gặm xương mình, ngay cả tiếng nhai rau rầu chàng còn nghe rõ mồn một.

Sau đó chàng phát hiện ra, trong phòng đang có người đang nhai xương rau rầu thật.

Không phải là xương của chàng, mà là xương gà.

Ngồi đó nhai xương gà, cũng không phải là con chó cái, mà là một người.

Lục Tiểu Phụng vừa tỉnh dậy, người đó lập tức giật mình, giống như một con dã thú vừa bị kinh động.

Y quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ thù địch.

Nhưng miệng của y còn không ngớt nhai xương gà.

Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy qua một người nào nhai xương gà một cách hứng thú như vậy, chàng cũng chưa hề thấy người nào ốm như y.

Thật ra, bao nhiêu thịt trên người y, cộng lại nhất định không hơn thịt trên miếng xương y đang gặm nhiều lắm.

Y phục trên người y rất hoa lệ, nhất định không giống như người bần cùng phải đi gặm xương gà.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi bèn mở miệng hỏi dò :

- Ông có bị bệnh không?

- Người mới là bị bệnh!

Người này nhỏ toẹt một cái, nhỏ hết đám xương gà nhai trong miệng xuống sàn nhà, nhe hàm răng trắng ớn ra, nhìn lom lom hung tợn vào Lục Tiểu Phụng :

- Người nghĩ ta có bệnh gì? Bệnh đói?

- Ông không đói?

- Mỗi ngày ra ăn ba bữa, có lúc còn ăn thêm bữa khuya.

- Ông ăn gì no?

- Ta ăn cơm, ăn miến, ăn thịt, chỉ cần có gì ăn được là ta đều ăn.

- Hôm nay ông đã ăn gì rồi?

- Trưa hôm nay ta đã ăn cơm món bắc phương nấu, một món là sườn chiên, một món là lẩu dê, một món là thịt vịt tam tiên, một món là đậu hủ rán, một món là tôm rang, một món là bồ câu ngũ mai, còn có một tô canh dưa thịt viên.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Người này trừng mắt nhìn chàng :

- Người không tin?

- Tôi chỉ bất quá lấy làm kỳ, một người như vậy, tại sao lại xông vào nhà người ta gặm xương gà.

- Bởi vì ta thích vậy.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

- Chỉ cần ông thích, chỉ cần nơi đây có xương gà, lúc nào cũng sẽ hoan nghênh ông lại.

Ánh mắt người này bỗng nhiên ngược lại lộ vẻ cảnh giác nghi ngờ :

- Người hoan nghênh ta lại? Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi có một căn nhà, bởi vì ông là người khách đầu tiên của tôi, bởi vì tôi thích bạn bè.

Dáng điệu của người này lại càng lộ vẻ hung dữ :

- Ta không phải là bạn của người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại không chừng là không phải, sau này nhất định sẽ vậy.

Người này tuy còn nhìn lom lom vào chàng, thần sắc của y đã từ từ bình tĩnh lại.

Bất cứ ai cũng không thể không thừa nhận rằng, Lục Tiểu Phụng trước giờ rất biết kết bạn, và bạn bè ai cũng thích chàng.

Bất kể bạn trai hay bạn gái đều vậy.

Lục Tiểu Phụng đã ngồi dậy, chàng bỗng thở ra một hơi nói :

- Chỉ tiếc là nơi đây không còn rượu, nếu không tôi nhất định uống với ông hai ly.

Ánh mắt người này bỗng sáng lên, y nói :

- Nơi đây không có rượu, không lẽ người không ra ngoài kiếm được hay sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi vừa đến đây chưa đầy nửa ngày, nơi đây tôi không quen lắm, nhưng tôi bảo đảm, không quá ba ngày, ông muốn uống thứ gì, tôi sẽ tìm cho ông.

Người này chăm chú nhìn chàng cả nửa ngày, rốt cuộc mới thở ra một hơi, toàn thân cảnh giác đã buông lỏng ra :

- Ta tên là Du Hồn, không chừng tùy thời tùy lúc đều xông vào nhà người, người có e ngại gì không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không ngại gì cả.

Chàng không ngại gì thật.

Chàng đã từng nửa đêm lại lôi bạn bè từ trong chăn ấm ra uống rượu với mình, bạn bè cũng không hề phản nản.

Bởi vì mọi người đều biết, nếu có người nửa đêm lại tìm chàng, không những chàng không tức giận, ngược lại còn khoái chí muốn chết.

Màn đêm đã bao trùm vạn vật, gió đêm bỗng đem lại tiếng chuông.

- Đây là chuông văn phạm.

Lục Tiểu Phụng không hiểu, Du Hồn giải thích :

- Chuông văn phạm là chuông gọi mọi người đi ăn cơm tối.

- Mọi người đều lại?

- Ừ.

- Mỗi ngày đều phải lại?

- Một tháng nhiều nhất chỉ có bốn năm ngày.

- Đến vào lúc nào?

- Mồng một, mười lăm, qua năm mới mùa mới, có danh nhân lại lần đầu.

Y ngấm Lục Tiểu Phụng từ trên xuống dưới :

- Nhất định người là danh nhân, không lẽ người là cái gã có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng cười khổ :

- Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng của bây giờ, không còn là Lục Tiểu Phụng của lúc trước.

Du Hồn muốn nói gì đó nhưng nhin lại, y bỗng đứng dậy :

- lát nữa sẽ có người lại đưa người đi ăn, ta phải đi đây, tốt nhất là người đừng nói cho ai biết, ta đã lại đây.

Lục Tiểu Phụng không hề hỏi y lý do tại sao.

Người khác cầu xin chàng chuyện gì, chỉ cần chàng chịu rồi, chàng không hề hỏi người đó lý do tại sao.

Chỉ nhờ vào điểm đó thôi, chàng đã có rất nhiều bạn bè.

Du Hồn dĩ nhiên cũng rất mẫn ý về chuyện đó, y bỗng hạ giọng nói :

- lát nữa người lại đại sảnh, bọn họ nhất định sẽ cho người một cú lập oai.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao?

Du Hồn nói :

- Bởi vì nơi đây, ít nhất có một nửa là thứ điên rồ, chuyện khoái trá của bọn họ là đi ngược đãi người khác, nhìn người khác chịu khổ, trong đó còn có sáu bảy tên điên càng đáng sợ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bảy người nào?

Du Hồn nói :

- Một tên là Quản Gia Bà, một tên là Đại Tướng Quân, một tên là Biểu Ca, một tên là Câu Tử...

Y vừa nói bốn tên đó xong, thân hình bỗng nhấc lên.

Song cửa rất nhỏ, nhưng bàn tay y chạm vào song cửa, người y đã bay ra.

Xem ra, không những khinh công của y rất cao, y còn biết xúc cốt công.

Cái thứ công phu ấy, vốn là tuyệt kỹ của Tư Không Trích Tinh, y và Tư Không Trích Tinh có liên hệ gì không?

Lục Tiểu Phụng không kịp nghĩ thêm, vì chàng cũng đã nghe có tiếng chân đang bước lại.

Bước chân rất nhẹ nhàng, chỉ có dã thú mới có bước chân êm ái như vậy.

Chỉ có những tay lão luyện giang hồ khinh công cao cường mới có bước chân êm ái như dã thú vậy.

Trong U Linh sơn trang, làm gì có nhiều tay khinh công cao cường như thế?

Lục Tiểu Phụng còn đang kinh ngạc, đã có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

Thật tình chàng muốn xem thử người này là ai, mặt mày ra sao.

Chàng lập tức bước lại mở cửa ra.

Mở cửa rồi, chàng càng kinh ngạc hơn.

Gõ cửa không phải là một người, mà đích xác là một con dã thú có bốn chân mềm mại.

Là một con chó!

Một con chó lớn toàn thân đen bóng, trong màn đêm xem ra thật giống một con báo.

Nhưng trông nó không có vẻ gì hung dữ, dường như đã được huấn luyện lâu năm, đã hết sạch bản năng thù địch với con người.

Nó không sủa, bởi vì trong miệng nó đang ngậm một miếng giấy.

Trên miếng giấy có đề bốn chữ :

- Mời đi theo tôi.

Con chó này sẽ đưa chàng đi ăn tối.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Bất kể ra sao, có cơm ăn cũng là chuyện khoan khoái lắm rồi, thật tình chàng rất cần một bữa ăn tối vừa ngon miệng vừa thật nhiều.

Sườn chiên, thịt vịt tam tiên, tôm kho...

Nghĩ đến những món ăn Du Hồn vừa nhắc lúc nãy, nước miếng của chàng xém chút nữa đã ứa ra khỏi miệng.

Con chó vẫy đuôi với chàng, chàng cũng vỗ vỗ vào đầu nó, mỉm cười nói :

- Mi có biết ta thà để cho mi dẫn đường hơn không? Bởi vì chó ở đây thật tình còn dễ thương hơn người nhiều lắm.

Đêm đã xuống, sương mù vẫn chưa tan, trong sương mù tuy cũng có vài chực đốm lửa lập lờ, nhưng bốn bề đều tối mịt.

Con chó mực đang đợi, đến lúc chàng đã quen với bóng tối rồi, chàng phát hiện ra, mình đang đi trên một con đường nhỏ ngoằn ngoèo.

Hai bên đường có đủ các loại cây, còn có hoa cỏ không biết tên.

Hang núi này chắc dưới ánh mặt trời hẳn là đẹp lắm.

Nhưng trong hang núi này, có lúc nào ánh mặt trời chiếu được tới nơi không?

Lục Tiểu Phụng bỗng phát hiện ra, cái mình đang khát vọng được nhìn thấy nhất, không phải là sườn chiến, mà là ánh sáng mặt trời.

Chàng cũng như những người khác, cũng từng thù ghét ánh mặt trời.

Mỗi khi chàng ở trong ánh mặt trời mùa hạ như lửa thiêu đốt, bị chiếu cho mồ hôi ra đầm dề trên mặt, thở phì phò như trâu, là chàng nhận không được phải chửi mắng mặt trời.

Nhưng hiện tại, cái mà chàng khát vọng nhất, lại chính là ánh mặt trời.

Trên đời này có rất nhiều chuyện đều như vậy, chỉ lúc mình mất cái gì rồi, mình mới biết nó trân quý như thế nào.

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng, chàng bỗng nghe bên cạnh cũng có người đang thở ra, không những thở ra, còn mở miệng nói :

- Lục Tiểu Phụng, ta biết ngươi sẽ lại đây, ta chờ ngươi đã lâu lắm rồi.

Nơi đây là U Linh sơn trang, trong bóng tối không biết có bao nhiêu oan hồn đang ẩn núp, giọng nói của người này nghe thật phiêu dương lạnh lẽo như giọng quỷ hồn.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng rướm đầy mồ hôi lạnh.

Chàng nghe giọng nói rõ ràng bên cạnh mình, nhưng không thấy có hình bóng người nào chung quanh.

- Ngươi nhìn không thấy ta đâu.

Giọng nói lại vang lên :

- Ác quỷ đã đòi mạng người nào, nhất định không để cho người đó thấy mình.

- Ta thiếu nợ ngươi một mạng người sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi dò.

- Ủ.

- Mạng của ai?

- Mạng của ta.

- Ngươi là ai?

- Ta chính là Lam Tu Tử chết dưới tay của ngươi đây.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn.

Một người lúc chân chính bị khấn trương sợ hãi, thường thường tự nhiên bật cười lên.

Tiếng cười của chàng tuy lớn, nhưng rất ngắn.

Chàng bỗng phát hiện ra, người đang nói, không phải là người, cũng không phải là quỷ, mà là con chó.

Con chó mực này giờ đang đi trước mặt chàng đã quay đầu lại, đưa cặp mắt như con cá chết trừng trừng nhìn chàng :

- Ta chính là Lam Tu Tử, người đã bị người giết đây.

Câu nói này phát ra từ miệng con chó, từng chữ từng chữ một.

Chó làm sao biết nói tiếng người?

Không lẽ quỷ hồn của Lam Tu Tử đã nhập vào xác con chó này?

Lá gan của Lục Tiểu Phụng có lớn bao nhiêu, cũng nhịn không nổi phải rồn da gà lên, chính ngay lúc đó, con chó đã sủa lên một tiếng rồi chồm lại.

Chàng đang tính chụp lấy chân trước của con chó, nào ngờ trước bụng của con chó bỗng có một bàn tay thò ra.

Một bàn tay người, bàn tay đang nắm một con dao, bàn tay vung lên, con dao bay ra, nhắm tới bụng dưới của Lục Tiểu Phụng.

Nhát dao này thật là ra ngoài ý liệu của ngoài ý liệu, trên đời này có mấy ai tránh khỏi nhát dao này?

Ít nhất cũng có một người.

Bụng dưới của Lục Tiểu Phụng bỗng thóp vào, chàng thò hai ngón tay ra kẹp vào một cái, quả nhiên kẹp dính vào lưỡi dao.

Con chó thì đã búng ngược người, lướt ra xa ba trượng, chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm...

Trong bóng đêm, không thể nào thấy được một thứ gì.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên nhìn vào bóng đêm, rồi cúi đầu xuống nhìn lưỡi dao trong tay mình, chỉ còn nước cười khổ với chính mình.

Đây vốn rõ ràng là một cơn ác mộng, nhưng lại không phải là mộng.

Trong U Linh sơn trang như một cơn mộng, chuyện này có thật hay mơ, vốn khó mà phân biệt ra cho rõ ràng.

Chỉ bất quá, chàng còn hiểu được một chuyện, nơi đây, chưa chắc là chó đã dễ thương hơn người.

Trong bóng đêm bỗng có tiếng người vọng ra :

- Hiện tại anh còn cho người ta dẫn đường nữa không?

Lần này chàng nhìn thấy người.

Chàng lại gặp Diệp Linh.

Ánh đèn như sương mù, sương mù như ánh đèn hôn ám, Diệp Linh vẫn ngọt ngào làm sao.

- Hiện tại anh cũng đã biết, nơi đây rốt cuộc người dễ thương hay chó dễ thương.

- Tôi không biết.

- Anh còn chưa biết?

- Tôi chỉ biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có lúc chó ở nơi này là người, người là chó.

Hoa quả phụ chắc gì là con chó cái thật, nhưng con chó mực này chắc chắn là người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trong giang hồ, người muốn làm chó cũng không ít, nhưng làm giống thật như vậy chỉ có một người.

Diệp Linh hỏi :

- Anh đã biết y là ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Khuyển Lang quân.

Diệp Linh hỏi :

- Anh đã biết từ lâu?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Ít nhất tôi cũng biết Lam Tu Tử không chết về tay tôi, chính y cũng phải biết vậy, vì vậy dù y có biến thành ác quỷ, cũng không nên kiếm tôi đòi mạng.

Diệp Linh bật cười, chớp mắt nói :

- Dù ác quỷ không tìm anh, quỷ đói nhất định sẽ tìm anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Quỷ đói?

Diệp Linh nói :

- Quỷ đói có nghĩa là, vì đợi anh lâu quá đã đói chết đi rồi, nếu anh còn không đi mau mau, tối này sẽ có thêm ba mươi bảy con quỷ đói thôi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dù tôi còn chưa đi, quỷ đói chân chính cũng chỉ có một con thôi.

Diệp Linh hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi.

5. Khổ Nói Không Hết Lời

Hôm qua là sinh nhật bảy mươi tuổi của Câu Tử, hôm nay lúc lão tỉnh dậy, cơn say hồi hôm qua còn chưa tan đi hẳn, lão thấy đầu mình nhức như đang bị vỡ ra từng mảnh, tình dục thì đang sôi động lên.

Hiện tượng đầu tiên chứng tỏ lão đã già rồi.

Hôm qua lão uống chỉ có mỗi bốn chục cân rượu, hôm nay đầu nhức muốn lấy dao chặt quách đầu mình đi.

Mười năm trước, lão đã từng uống đoạt kỷ lục tám mươi cân rượu trong một đêm, ngủ hai tiếng đồng hồ xong, tinh thần lại hồi phục, lão chỉ dùng một bàn tay, đã bẻ gãy cổ hai mươi ba tên trong Thái Hành tam thập lục hữu.

Nghĩ đến chuyện đó, lão cảm thấy quá hận, hận trời hận đất hận mình, tại sao một người như mình đây lại phải già đi.

Nhưng lúc lão phát giác ra hiện tượng thứ hai, lão bất giác lấy làm an ủi lắm, thân thể lão, mỗi bộ phận đều cứng như lưỡi câu trang bị trên cổ tay lão.

Một lão già bảy chục tuổi, có mấy ai được cường tráng như lão.

Chỉ tiếc là nơi đây đàn bà quá ít, được lão chăm trúng lại càng ít hơn.

Thật ra, đàn bà được lão nhìn lọt vào mắt, chỉ có ba người, ba người đàn bà đáng ghét đó lại cứ trêu chọc lão không thôi.

Nhất là con hồ ly nhỏ vừa tinh ma vừa quỷ quái kia, nó đã đáp ứng với lão ba lần rồi, sẽ lại phòng lão, báo hại lão đợi cả hai đêm vẫn chẳng thấy gì.

Nghĩ đến điểm đó, trong lòng lão càng thấy hận, hận không thể bắt con hồ ly nhỏ đó lại đây đè nó xuống giường.

Cứ nghĩ như vậy lại càng làm lão thấy khó chịu trong người, hôm nay nếu không được phát tiết ra, không biết chừng lão sẽ điên quá chết mất.

Trong lòng lão đang có những ảo tưởng về con hồ ly nhỏ mặt mày cười cợt ngọt ngào đó, và cô chị mặt mày lạnh lùng như băng giá, còn có mụ Hoa quả phụ nồng nhiệt cháy bỏng kia nữa.

Lão đang tính thò tay ra, bên ngoài bỗng có tiếng người gõ cửa, gõ rất lớn.

Chỉ có ba người dám gõ cửa nhà của lão như vậy, người đến không phải Quản Gia Bà, thì là Biểu Ca.

Tuy hai người này đều là tử đảng của lão, lão còn nhịn không nổi muốn nổi xung lên.

Tình dục bị ngắt ngang giữa chừng, thường thường hay biến thành phần nộ.

Lão kéo cái chăn mỏng phủ lên người mình, rồi gầm lên một tiếng nhỏ :

- Vào đi!

Biểu Ca chấp hai tay sau lưng, đứng ở trước cửa, gương mặt trắng bóng nhẵn thín, xem ra giống như một trái trứng gà mới được bóc vỏ.

Nhìn gương mặt đó, không ai có thể đoán được, tuổi tác của y là bao nhiêu.

Đối với điểm đó, y cũng cảm thấy rất mãn ý, có lúc ngay cả y cũng quên mất mình bao nhiêu tuổi.

Nghe tiếng gầm phần nộ của Câu Tử, y lập tức biết ngay lão già hiếu sắc này hôm nay lại động cốn lên.

Y vừa cười vừa đẩy cửa bước vào, nhìn cái chỗ bị nhô lên dưới tấm chăn mỏng, mỉm cười nói :

- Xem ra, hôm nay ông cảm thấy ngon lành lắm, có muốn tôi đem hai cô họ Diệp về đây dùm cho ông hay không?

Câu Tử lại gầm lên :

- Đóng cái con mắt gian tặc và cái mồm thối của ngươi lại, lão tử muốn đàn bà, tự mình đi kiếm.

Biểu Ca hỏi :

- Ông kiếm được ai?

Câu Tử lại càng phần nộ, lão nhảy bật xuống giường, xông lại trước mặt y, dùng lưỡi câu trên tay phải dí vào bụng Biểu Ca, nghiêng răng nói :

- Ngươi dám nói tiếng nữa, lão tử móc ruột của ngươi ra bây giờ.

Biểu Ca không những không sợ, ngược lại y còn cười rất khoái trá :

- Tôi chẳng chọc giận gì ông, chỉ bắt quá muốn trị bệnh cho ông thôi, ông xem, có phải bây giờ đã mềm lại chưa?

Câu Tử nhìn y trừng trừng hằn học, lão bỗng nhiên cười lớn, vừa cười lớn vừa buông tay ra :

- Ngươi chẳng cần làm bộ làm tịch, nếu không phải nơi đây đàn ông dễ kiếm hơn đàn bà, cái bệnh của ngươi cũng bảo đảm còn kinh hồn hơn của ta.

Biểu Ca đi thung dung vào, ngồi xuống chiếc ghế để bên cạnh cửa sổ, y nhấn nha nói :

- Chỉ tiếc là nơi đây, chân chính đàn ông càng lúc càng ít, tôi thấy lọt vào mắt không chừng chỉ có một người.

Câu Tử hỏi :

- Có phải là Tướng Quân không?

Biểu Ca cười nhạt lắc đầu :

- Lão ta già quá.

Câu Tử hỏi :

- Là Tiểu Thanh?

Biểu Ca nói :

- Y chỉ bắt quá là cái gói thêu hoa.

Câu Tử hỏi :

- Không lẽ là Quản Gia Bà?

Biểu Ca phì cười :

- Lão ta là bà già rồi, lão không lại tìm tôi, tôi đã cảm ơn Trời Phật.

Câu Tử hỏi :

- Người nói đi, rốt cuộc là ai vậy?

Biểu Ca nói :

- Lục Tiểu Phụng.

Câu Tử la toáng lên :

- Lục Tiểu Phụng? Cái gã có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng?

Biểu Ca cười tít mắt lại :

- Trừ y ra, còn ai làm cho tôi động lòng lên được?

Câu Tử hỏi :

- Sao hắn lại tới đây?

Biểu Ca nói :

- Nghe nói hắn đụng vào mụ vợ của Tây Môn Xuy Tuyết.

Câu Tử hỏi :

- Người đã gặp hắn chưa?

Biểu Ca nói :

- Nhìn lên qua hai lần.

Câu Tử hỏi :

- Hắn là hạng người như thế nào?

Biểu Ca tít mắt lại nói :

- Dĩ nhiên là một người đàn ông chân chính, đàn ông trong đám đàn ông.

Câu Tử vừa ngồi xuống, đã đứng dậy, đi chân không lại trước cửa sổ.

Ngoài song, sương mù mê man.

Lão bỗng quay đầu lại, nhìn dính vào Biểu Ca nói :

- Ta muốn giết hắn!

Biểu Ca cũng bật người dậy :

- Ông nói gì?

Câu Tử nói :

- Ta nói ta muốn giết hần.

Biểu Ca hỏi :

- Ông không có được đàn bà là đòi giết người hay sao?

Câu Tử nắm chặt lấy hai nắm tay, chậm chậm nói :

- Năm nay hần chỉ bắt quá trên dưới có ba mươi tuổi, ta đã bảy mươi rồi, nhưng ta nhất định còn giết được hần, ta nắm chắc trong tay!

Nhìn vẻ mặt của lão, bất kỳ ai cũng thấy được, lão giết người không những để phát tiết, mà còn để chứng minh, lão còn trẻ tuổi.

Có rất nhiều lão già ham muốn các cô con gái trẻ tuổi, không phải là cũng cùng một lý do hay sao?

Bọn họ chỉ quên đi mất một điểm, thanh xuân tuy có chỗ đẹp đẻ của nó, tuổi già cũng có cái lạc thú của tuổi già.

Có vị trí giả người Tây phương đã từng nói một câu, mà các lão già nên lắng tai nghe :

- Tuổi trẻ qua đi, không phải là quá trình đi tới lúc suy thoái, mà là từ một bình nguyên này đi qua một bình nguyên khác, tuy điều đó làm cho người ta bị thương, nhưng lúc chúng ta đứng dậy, phát hiện ra xương cốt không bị gãy gì, trước mắt lại là một trời mới mẻ phồn hoa xinh tươi đang chờ đợi chúng ta lại thám hiểm, không phải đó cũng là một chuyện đẹp đẻ lắm hay sao?

Dĩ nhiên Câu Tử chưa bao giờ nghe qua, Biểu Ca cũng thế.

Y nhìn vẻ mặt Câu Tử, rồi rút cuộc thở ra nói :

- Được, tôi giúp ông giết y, nhưng ông cũng phải giúp tôi làm thịt y trước, Câu Tử nói :

- Được!

Bỗng nghe ngoài cửa có người đang cười nhạt nói :

- Tốt thì tốt đó, chỉ tiếc là các ngươi đã chậm đi một bước.

Tùy theo tiếng cười nhạt đó, một lão già vừa ốm vừa cao, lưng khòm, mũi quặp như mũi ưng bước vào.

Biểu Ca thở ra nói :

- Ta biết Quần Gia Bà nhà ngươi nhất định là sẽ xen vào chuyện của chúng ta.

Quần Gia Bà nói :

- Ta chỉ bắt quá lại báo cho các ngươi nghe một cái tin.

Câu Tử giành hỏi :

- Tin gì?

Quần Gia Bà nói :

- Con chó mực ấy đã tìm ra Lục Tiểu Phụng trước, dù hần có sảy tay, cũng còn có Tướng Quân.

Câu Tử thay đổi nét mặt hỏi :

- Tướng Quân tính làm gì?

Quần Gia Bà nói :

- Y đã bày sẵn trước mặt Hồng Môn yến, chờ Lục Tiểu Phụng lại.

* * * * *

Đêm vẫn là đêm, sương mù vẫn là sương mù, hang núi cũng vẫn còn là hang núi.

Nhưng trong lòng của Lục Tiểu Phụng không còn cảm thấy vậy.

Đi sánh vai chậm bước bên cạnh một thiếu nữ vừa đẹp vừa thông minh, dĩ nhiên còn khoan khoái hơn đi theo một con chó nhiều.

Diệp Linh dùng đuôi mắt liếc Lục Tiểu Phụng :

- Xem dáng điệu của anh có vẻ thoải mái lắm?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ít nhất tôi cũng khoan khoái hơn lúc này.

Diệp Linh hỏi :

- Bởi vì anh biết tôi không cần anh?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô cũng dễ coi hơn con chó lúc này, đẹp hơn tất cả những con chó nào khác.

Diệp Linh bật cười, cô cười càng ngọt ngào :

- Không lẽ tôi chỉ hơn chúng nó có bao nhiêu ấy thôi sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dĩ nhiên là có cái khác.

Diệp Linh hỏi :

- Còn có gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô còn biết nói chuyện, tôi thích nghe cô nói chuyện.

Diệp Linh chớp mắt nói :

- Anh thích nghe tôi nói gì? Có phải là thích nghe tôi nói bí mật của nơi đây không?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Nụ cười của chàng không chừng có rất nhiều ý nghĩa, nhưng nhất định không có chút gì là phủ nhận.

Diệp Linh hỏi :

- Anh muốn bắt đầu từ chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Từ Câu Tử được không?

Diệp Linh tròn xoe đôi mắt lên, nhìn chàng ra vẻ kinh ngạc hỏi :

- Anh cũng biết Câu Tử sao? Anh làm sao biết ông ta?

Lục Tiểu Phụng nhún nhún nói :

- Không những tôi biết Câu Tử, tôi còn biết Tướng Quân, Biểu Ca và Quản Gia Bà.

Diệp Linh bước tới ngắt một cái lá cây, rồi lại trở về, cô bỗng thở ra nói :

- Anh biết nhiều chuyện quá rồi, chỉ bắt quá, nếu anh còn muốn hỏi, tôi sẽ nói cho anh nghe.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vậy thì cô vẫn cứ bắt đầu từ Câu Tử mà nói đi.

Diệp Linh nói :

- Hắn ta là một tên giết người, cũng là một con chó sói háo sắc, hiện tại hắn ta chỉ nghĩ được có một chuyện, đó là xé tan quần áo tôi ra, đè tôi xuống giường.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Thật ra, cô cũng không cần phải nói thẳng bằng ra vậy.

Diệp Linh tròn xoe cặp mắt thuần chân ngây thơ của cô ra nói :

- Tôi là một người thẳng thắn, tấu xảo lại là một người hiểu đàn ông rất rõ ràng.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, chàng cười khổ nói :

- Thật là tấu xảo quá, chỉ tiếc là tôi không muốn nghe có bao nhiêu người đàn ông muốn thoát y phục của cô ra.

Diệp Linh chớp mắt hỏi :

- Nếu có người muốn cởi quần anh ra, anh có muốn nghe không?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Chuyện đó cũng bình thường thôi, cũng không phải là lần đầu tiên tôi gặp phải.

Diệp Linh hỏi :

- Nếu người muốn cởi quần anh ra là đàn ông thì sao?

Lục Tiểu Phụng la hoảng lên :

- Đàn ông?

Diệp Linh nhướn miệng cười nói :

- Tôi nói sai rồi, không phải một người, là hai người.

Lục Tiểu Phụng hết còn la nổi, một hồi thật lâu, chàng mới mở miệng hỏi dò :

- Có phải là Biểu Ca và Quản Gia Bà không?

Diệp Linh tròn xoe cặp mắt :

- Sao anh biết?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Cái tên của hai người này, nghe có vẻ tà khí làm sao đó.

Diệp Linh nói :

- Nhưng người đáng sợ nhất không phải là bọn họ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao?

Diệp Linh hỏi :

- Anh có bao giờ gặp một người chỉ dùng tay không xé sống con bò mộng ra làm đôi không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu nói :

- Không.

Diệp Linh hỏi :

- Anh có bao giờ gặp... một người chỉ dùng có một ngón tay mà gõ nát đầu người ta không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không.

Diệp Linh nói :

- Hiện tại anh sẽ thấy ngay bây giờ đây.

Lục Tiểu Phụng nước ực nước miếng hỏi :

- Cô nói đây, có phải là Tướng Quân không?

Diệp Linh nói :

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hiện tại y đang chờ tôi?

Diệp Linh nói :

- Không những đang chờ anh, mà còn chờ muốn nóng cả ruột, vì vậy tốt nhất anh nên tìm một cái nồi sắt thật lớn trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cần cái nồi sắt để làm gì?

Diệp Linh nói :

- Che cái đầu của anh lại.

* * * * *

Tướng Quân đang đứng trên một cái đài cao.

Y cao chừng tám thước tám tấc, nặng một trăm bảy mươi ba cân, vai rộng, ngực nở, hai bắp đùi như hai gốc cây, bàn tay y mở ra như một cái quạt bồ phiến, mu bàn tay dày có tới một tấc, bất kể đao kiếm bén nhọn đến đâu, đụng vào tay của y, lập tức sẽ gãy ngang.

Trước mặt y còn có một cái nồi sắt thật lớn.

Nồi sắt đang đặt trên lò lửa, lò lửa đang đặt trên đài cao, đài cao được đặt ngay giữa đại sảnh.

Đại sảnh cao bốn trượng, đài cao tới bảy thước, cái nồi sắt cũng cao tới ba tấc.

Lửa đang cháy bùng bùng, trong nồi đang bốc khói, mùi thịt thơm lừng bay ra, có thể hấp dẫn người và chó cả từ mười dặm xa lại.

Lúc Lục Tiểu Phụng bước vào, Tướng Quân đang dùng một cái thìa gỗ lớn ném thịt trong nồi.

Thấy Lục Tiểu Phụng, y lập tức để thìa xuống, trừng mắt lên, la một tiếng lớn :

- Lục Tiểu Phụng?

Thanh âm như tiếng sét vọng giữa tầng không, Lục Tiểu Phụng không chớp mắt một tí nào, chàng cũng la lên một tiếng :

- Tướng Quân?

Tướng Quân hỏi :

- Người lại đây hay không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta lại.

Chàng lại thật, bước chân còn lớn hơn cả bình thường gấp mấy lần.

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng nói :

- Trong nồi có thịt.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có thịt.

Tướng Quân hỏi :

- Người ăn thịt?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ăn.

Tướng Quân hỏi :

- Ăn nhiều không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhiều.

Tướng Quân nói :

- Tốt, người ăn đi!

Y đưa thìa gõ lại cho Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng tiếp lấy, múc một thìa đầy.

Một thìa thịt là một tô thịt, đầy những miếng thịt nóng hổi.

Lục Tiểu Phụng không sợ bị phỏng miệng, chàng ăn rất nhanh, một thìa thịt ăn xong, chàng mới thở phào ra một hơi nói :

- Thịt ngon.

Tướng Quân nói :

- Thịt vốn là ngon.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông cũng ăn thịt?

Tướng Quân nói :

- Ăn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cũng ăn nhiều?

Tướng Quân giục cái thìa trong tay chàng, múc đầy một thìa ăn sạch, xong rồi y ngẩng mặt lên huyết sáo một tiếng dài :

- Thịt ngon.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thịt vốn là ngon.

Tướng Quân hỏi :

- Người có biết đó là thịt gì không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không biết.

Tướng Quân hỏi :

- Người không sợ đó là thịt người sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sợ.

Tướng Quân hỏi :

- Sợ mà vẫn cứ ăn?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ăn thịt người còn hơn bị người ăn thịt.

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng một hồi thật lâu rồi nói :

- Tốt, người ăn đi.

Một thìa thịt là một tô, một tô thịt là một cân, Lục Tiểu Phụng lại ăn thêm một thìa.

Tướng Quân cũng ăn một thìa, chàng lại ăn tiếp một thìa.

Trong chốc lát, đã có ít nhất là năm cân thịt nóng hổi lọt vào trong bụng của chàng.

Ăn đến thìa thứ sáu, Tướng Quân mới hỏi :

- Người còn ăn được không?

Lục Tiểu Phụng không mở miệng ra, chàng bỗng nhảy lộn người lại một vòng, nhảy một hơi ba trăm sáu mươi cái, rồi mới đứng dậy trả lời :

- Ta còn ăn được.

Tướng Quân nói :

- Tốt, ăn tiếp đi.

Ăn tiếp thì ăn tiếp, ăn một thìa, lộn năm vòng, lộn hai ngàn vòng Lục Tiểu Phụng còn không thay đổi sắc mặt.

Nhưng Tướng Quân nhin không nổi đã thay đổi sắc mặt, y nói :

- Lộn hay lắm.

Ba tiếng vừa thốt ra khỏi miệng, bộp lên một tiếng, cái nịt bằng da nơi bụng của y đã đứt ra làm đôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông còn ăn được không?

Tướng Quân không trả lời, y nhảy xuống đài, chụp lấy cái chân lò lửa.

Lò lửa làm bằng đồng, thêm vào cái nồi trên lò, ít nhất cũng nặng đến năm bảy trăm cân!

Y dùng một bàn tay đã cử lên ngay, rồi đặt xuống, rồi lại cử lên, làm một hơi ba trăm sáu chục lần, rồi mới đặt lò lửa xuống, giựt lấy thìa gỗ, gằn giọng nói :

- Người xem đây.

Lần này y ăn luôn hai thìa.

Lục Tiểu Phụng nhìn cái thìa trong tay y, nhìn muốn lòi cặp mắt ra, chàng bỗng chụp lấy lò lửa, cử lên đặt xuống, làm một hơi ba trăm sáu chục lần, giựt lấy thìa gỗ, ăn luôn hai thìa.

Cặp mắt của Tướng Quân cũng nhìn muốn lòi ra.

Lục Tiểu Phụng thở phì phò hỏi :

- Ăn nữa?

Tướng Quân nghiêng chặt răng nói :

- Ăn nữa.

Y tiếp lấy thìa gỗ, múc lên một thìa, bỗng nghe bộp lên một tiếng.

Lần này không phải là tiếng nịt da bị đứt, mà là thìa gỗ đã đụng vào đáy nồi.

Một thìa thịt là một cân, một nồi thịt ít nhiều cũng được ba chục năm chục thìa, hoàn toàn đã bị bọn họ ăn sạch sành sanh.

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi thật dài, sờ sờ vào cái bụng phình ra của mình, nói :

- Thịt ngon.

Tướng Quân nói :

- Thịt vốn là ngon.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ bất quá, không có thịt, chắc là hay hơn có thịt.

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng, bỗng cười lớn nói :

- Hay hơn nhiều.

Hai người đồng thời cùng cười lớn lên, bỗng đồng thời té bổ ngã ra, nằm sổng sượt ra đài, mà vẫn còn cười sặc sụa.

Dưới đài dĩ nhiên còn có người, bao nhiêu người ở đó đều đang mở trừng cặp mắt nãy giờ, mồm há hốc ra, nhìn nhau trân trối, không nói được một lời.

Tướng Quân bỗng hỏi :

- Cái bụng của ngươi chưa bị vỡ tung ra hay sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Còn tốt.

Tướng Quân nói :

- Thật nhìn không ra, cái bụng nhỏ xíu đó của ngươi, lại chứa được bao nhiêu đồ thứ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta còn ăn hơn ông được một thìa.

Tướng Quân nói :

- Một thìa của ta nhiều hơn thìa của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chắc gì.

Tướng Quân nhảy bật người dậy, trừng mắt nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn nằm thoải mái ra đó.

Tướng Quân nói :

- Đứng dậy, nấu thêm một nồi thịt nữa tỷ thí lại.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không tỷ thí nữa.

Tướng Quân hỏi :

- Ngươi đã chịu thua?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi đã thắng rồi, còn tỷ thí gì nữa? Đã thắng rồi, còn chịu thua nổi gì?

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng, gân xanh nổi lên từng sợi, từng sợi, trên trán, mỗi sợi xem ra còn lớn hơn cả ngón tay của người thường.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Thì ra, không những bụng ông phình ra, cái đầu cũng bị phình ra.

Tướng Quân bồng nắm chặt hai nắm tay lại, toàn thân xương cốt kêu lên rằng rắc như pháo nổ, thân hình vốn đang cao tám thước tám tấc của y, bỗng lại tăng thêm nửa thước nữa.

Xem ra, người này không những trời sinh ra thần lực, một thân ngành công, cũng đã luyện đến mức đăng phong.

Lục Tiểu Phụng bật cười hỏi :

- Ông muốn đánh nhau sao?

Tướng Quân cầm miệng.

Hiện tại y đang tập trung lực lượng toàn thân, mở miệng ra, là sức lực sẽ bị phân tán.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ăn thịt thì ta chẳng còn hứng thú gì, nhưng đánh nhau, ta còn có thể phụng bồi đôi chút.

Tướng Quân bồng gầm lên một tiếng, thổ khí dương thanh, đâm ra một quyền.

Y súc thế này giờ, giống như một cây cung đang giương sẵn, oai lực của cú đâm đó, thật không ai có cách gì tưởng tượng nổi.

Chỉ nghe loảng xoảng, tinh tang một hồi, nôi niêu hỏa lò đổ bể nghiêng ngửa, ngay cả bàn ghế phía ngoài đó một trượng cũng bị chấn động đảo điên, mâm chén trên bàn, có thứ rớt xuống đất, có thứ bị vỡ tan nát trên bàn.

Người của Lục Tiểu Phụng bị quyền phong đánh bay ra ngoài, bay một hơi qua ba bốn cái bàn dài, bay qua mười mấy cái đầu người, bay qua đại sảnh dài hơn mười trượng, như một con diều giấy bị đứt dây.

Trong đại sảnh lập tức có tiếng hoan hô nổi lên như sấm động.

Tướng Quân đứng một mình trên đài cao, xem ra thật là oai phong凛冽, anh hùng vô địch.

Nào ngờ chính ngay lúc đó, bỗng nghe vù lên một tiếng, Lục Tiểu Phụng bỗng lại trở về vị trí cũ trước mặt y, nụ cười còn giữ trên môi, chàng nói :

- Cú đâm của ngươi thật làm ta mát mẻ quá, đâm giùm thêm một cú nữa được không?

Tướng Quân gầm lên giận dữ, đâm ra liên tiếp ba quyền.

Quyền pháp của y không hoa dạng, nhưng mỗi cú đâm ra, đều xác thực và hữu hiệu.

Oai lực của ba cú đâm đó, tuy không mãnh liệt bằng cú đầu tiên, nhưng lại nhanh hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng lại bị đánh cho bay lên, chỉ bất quá, lần này chàng không bị bay ra ngoài, bỗng nhiên người chàng lộn một vòng, lộn ra sau lưng Tướng Quân.

Người của Tướng Quân tuy khô vĩ, phản ứng của y rất linh hoạt, động tác lại càng nhanh hơn, y rùn người xuống, Bá Vương Ngự Giáp, Tướng Quân Thoát Bào, Hồi Cung Xạ Nguyệt, đánh ra liên tiếp ba chiêu nữa.

Đây vốn là chiêu thức cơ bản phổ thông nhất trong quyền pháp, nhưng do y đánh ra, nhất định người thường không thể nào chống đỡ cho nổi.

May mà Lục Tiểu Phụng không phải là người thường, trên đời này, không thể tìm ra được một Lục Tiểu Phụng thứ hai.

Thân hình chàng lách qua, bỗng lướt qua dưới nách Tướng Quân, chàng bỗng thò tay ra, gát vào cùi chỏ của Tướng Quân, đưa đầu đụng vào dưới xương sườn của y.

Thân hình nặng một trăm bảy mươi ba cân của Tướng Quân, bị chàng đụng cho vừa thụp xuống vừa lùi lại, cơ hồ muốn rớt xuống đài.

Nhưng Lục Tiểu Phụng càng bị kinh ngạc hơn.

Chàng bỗng phát hiện ra, người này có một tấm thân hoành luyện công phu, chàng đụng đầu vào, như đụng vào tường đá, đụng muốn hoa cả mắt choáng váng cả mặt mày.

Chính vì mặt mày choáng váng trong lòng kinh hãi, mà chàng càng cười lớn hơn, cười lớn nói :

- Người lại thua nữa.

Tướng Quân nói :

- Đánh rắm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta đánh có một quyền đã làm cho người muốn bỏ ngựa ra, người còn chưa chịu thua.

Tướng Quân nói :

- Người dùng thứ quyền gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dùng đầu quyền.

Tướng Quân hỏi :

- Đây cũng là một thứ quyền sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đây là công phu đánh nhau, chỉ cần đánh đối phương ngã ra, tùy tiện muốn dùng gì cũng thể thôi.

Tướng Quân cười nhạt nói :

- Ta cũng muốn xem người còn dùng được hay không.

Y rùn người xuống, lại xuất thủ lần nữa, quyền thức càng dày đặc, càng nhanh, chỉ muốn đứng vào cái thể không thể nào bại.

Lần này y khai triển quyền pháp ra, người ta mới thấy được công phu chân chính của y.

Lục Tiểu Phụng không cách nào công vào được, quyền pháp này đã khai triển ra, thiên hạ không còn ai công vào được. Lục Tiểu Phụng hình như cũng biết được điều đó, chàng bèn thôi không đánh nữa, thoái lui ra góc đài xa xa, rồi bỗng khom lưng lại, ôm lấy bụng la :

- Không xong rồi, ta đau bụng quá, đau muốn chết luôn.

Thật ra, chàng cũng biết quá, dù chàng đau bụng chết đi, cũng chẳng ai thèm để ý tới.

Tướng Quân vụt tới như mũi tên, đâm ra một quyền sấm sét.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng chờ lúc y vừa tung người lên, chàng đã trượt qua phía dưới chân y, như một con cá, rồi bỗng dùng hai tay đè xuống đất, một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh, móng út của mình đụng vào móng út của y.

Tướng Quân đang lấy hết sức đánh tới, làm sao còn thu thể lại kịp, lần này y đụng cho một cái rớt xuống đài, cơ hồ muốn té lăn ra.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay cười lớn :

Người lại thua nữa rồi.

Tướng Quân mặt mày xanh lè, cặp môi run rẩy cả lên.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lần này tại sao người không hỏi ta dùng thứ quyền gì?

Tướng Quân không hỏi, không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cái này là cổ quyền.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Lần sau, nếu người gặp người nào đánh nhau mà còn sử dụng được cả tới móng vuốt, tốt hết là người nên tránh xa ra, bởi vì người không phải là địch thủ của y.

Tướng Quân bỗng gầm lên một tiếng lớn, một quyền đánh ra, lần này y không đâm vào người, y đâm vào đài.

Đài làm bằng đá xanh, bị y đâm cho một cái vỡ đi một góc, đá vụn bay tứ tung ra mọi nơi.

Thân hình của y cũng theo đó tung lên, người đang ở trên không trung, đã đâm ra quyền thứ hai.

Chiêu thức trên cao đánh xuống, tuy uy mãnh, nhưng rất dễ bị lộ nhược điểm của mình, vốn chỉ dùng được trong những trường hợp lấy mạnh hiếp yếu mà thôi. Lục Tiểu Phụng không thể xem là yếu hơn y, y sử ra chiêu này thật tình là quá mạo hiểm, bởi vì y tính đúng là Lục Tiểu Phụng không đứng vững vàng lúc đó.

Bất kỳ ai cũng đều không thể nào đứng vững cho được giữa lúc cái đài đang bị văng bể tứ tung như vậy.

Đứng không vững thì không cách nào phản kích lại được, không thể phản kích được thì chỉ còn cách thoái lui tránh né, bất kể là tránh né ra sao, đều sẽ không khỏi bị quyền phong của y quét trúng.

Chiêu đó của y tuy rất nguy hiểm, nhưng chính là sát thủ “đặt mình vào chỗ chết để sống”.

Thương thế của Lục Tiểu Phụng còn chưa lành hẳn, người chàng suy nhược, lấy cái oai lực của quyền phong mạnh mẽ như vậy, chắc chắn chàng sẽ chịu không nổi.

Chàng không chịu đỡ.

Và chàng còn phản kích được, trong tình thế không thể nào phản kích được, chàng đã xuất thủ phản kích.

Tướng Quân thân trải trăm trận, quyết thắng cũng chỉ trong tích tắc một hơi thở, y vốn đã tính không sai trật đi đâu.

Chỉ tiếc là lần này, y tính trật đi mất một chiêu.

Lục Tiểu Phụng làm chuyện gì trước giờ đều là những chuyện không ai có thể ngờ là chàng làm được.

Lần này chàng không dùng đầu quyền, cũng không dùng cổ quyền, mà dùng bàn tay của chàng, ngón tay của chàng!

Lục Tiểu Phụng độc nhất vô nhị, Linh Tê chỉ độc nhất vô nhị.

Thân hình của chàng bỗng tà tà bay lên, chàng thò hai ngón tay ra nhẹ nhẹ búng một cái, ngón trở búng vào đầu quyền của Tướng Quân, ngón giữa búng vào giữa ngực Tướng Quân.

Cú đâm như sắt thép bể tan cả góc đài, lồng ngực ngay cả đao kiếm còn không chém vào được, thì hai ngón tay của chàng búng vào, có thể làm được chuyện gì?

Không ai có thể tưởng tượng được hai cái búng đó oai lực đến đâu.

Tướng Quân rống lên một tiếng, người y đã bay ra ngoài, rớt nặng nề xuống đất trong đám đá vụn.

Trong đại sảnh còn ba mươi sáu người, đều đang trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt lộ đầy vẻ kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng đang cười khở.

Chàng chỉ còn nước cười khổ, bởi vì chàng biết, những người này tuy không phải là bạn bè của Tướng Quân, hiện tại cũng đều biến thành đối đầu với mình.

Một người vừa mới chân ướt chân ráo lại một nơi xa lạ, bỗng gây thù với ba mươi sáu người một lúc, đối với bất kỳ ai, cũng không thể là một chuyện thoải mái gì cho lắm.

Chàng chỉ hy vọng Tướng Quân không bị thương nặng lắm.

Đợi đến lúc chàng quay đầu lại nhìn, Tướng Quân vừa nằm sóng sượt trên đám đá vụn đã biến đi đâu mất.

Chàng lại quay đầu cái nữa, bèn thấy một người mặc áo xám chậm chậm bước ra ngoài, Tướng Quân đang nằm trong lòng của lão.

Lấy tai mắt linh mẫn như của Lục Tiểu Phụng, mà chẳng hề phát hiện ra được người này từ đâu lại, chẳng phát hiện ra lão ôm Tướng Quân đi bằng cách nào, trong phút chốc lão đã bước ra tới cửa lớn.

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra.

Người mặc áo xám đã ra khỏi cửa.

Ba mươi sáu người trong đại sảnh cũng đều đứng dậy, chậm chậm bước theo ra, không ai quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phụng một nửa con mắt, hình như bọn họ đã coi chàng là một người đã chết rồi.

Bất kỳ ai đã chết rồi, dù có dễ nhìn đến đâu, cũng không có người nào thèm nhìn đến.

Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy mình đang đứng trong mộ phần, không có bóng người, không có tiếng động, ánh đèn tuy còn sáng đó, nhưng phảng phất còn tối tăm hơn cả bóng đêm.

Nếu mình chẳng thấy gì cả, ngay cả chút hy vọng cũng không thấy đâu, thì ánh đèn đối với mình còn nghĩa lý gì?

Cũng không biết trải qua bao lâu, chàng vẫn còn đứng ngốc người ra ở đó, chẳng động đậy một tí nào.

Nơi đây vốn là một chỗ hoàn toàn xa lạ, chàng còn đi đâu được nữa bây giờ?

Chàng đã vào con đường cùng rồi, còn đi đâu được nữa?

Chính ngay lúc đó, chàng thấy một cặp mắt, và một bàn tay.

Một bàn tay nhỏ bé trắng ngần, một cặp mắt đang chứa đầy nụ cười.

Diệp Linh đang đứng ngoài cửa, vẫy tay ra dấu.

Lục Tiểu Phụng lập tức bước lại.

Dù cho ngoài cửa có một ngàn cái bẫy rập, một vạn thứ mai phục đang chờ chàng ở đó, chàng cũng không ngần ngại gì bước ra ngay.

Bởi vì chàng bỗng phát hiện ra, cái cô độc vừa tuyệt vọng, vừa không được một ai giúp đỡ mình, còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Ngoài cửa chẳng có gì cả, chỉ có một người, một bức màn đêm.

Cặp mắt của Diệp Linh trong bóng tối nhìn ra, sáng rực như tinh tú vừa hiện ra trong bầu trời.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười, cô bỗng nói :

- Cung hỷ anh.

Lục Tiểu Phụng không hiểu :

- Sao lại cung hỷ tôi?

Diệp Linh nói :

- Bởi vì anh còn chưa chết, một người chỉ cần còn sống được, là chuyện đáng vui đáng mừng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tôi đáng lý ra phải chết sao?

Diệp Linh gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Diệp Linh nói :

- Hiện tại, ít nhất anh còn có thể trú được trong U Linh sơn trang thêm một chút nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào, nhin không nổi lại hỏi :

- Lúc này người mặc áo xám là ai?

Diệp Linh hỏi lại :

- Anh đoán không ra sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lão Dao Bả Tử đây sao?

Diệp Linh đảo quanh tròn mắt hỏi :

- Anh thấy ông ta là người thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Một người thật đáng sợ.

Diệp Linh hỏi :

- Anh xem võ công ông ta thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nhìn không ra.

Diệp Linh hỏi :

- Ngay cả anh cũng nhìn không ra?

Lục Tiểu Phụng thở ra :

- Chính vì tôi nhìn không ra, vì vậy tôi mới sợ.

Diệp Linh nói :

- Anh nghĩ lão Dao Bả Tử phải là người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dĩ nhiên là một kẻ rất đáng sợ.

Diệp Linh cười cười nói :

- Vậy thì ông ta phải là lão Dao Bả Tử rồi, anh còn hỏi làm gì?

Lục Tiểu Phụng cũng đang cười, nụ cười xem ra không có tí gì là khoan khoái.

Một tay cao thủ như chàng, bỗng phát hiện ra có người võ công còn cao cường hơn mình, trong lòng đại khái là không dễ chịu tí nào.

Diệp Linh bỗng sa sầm nét mặt, cô lạnh lùng nói :

- Ngày đầu tiên lại đây, anh đã đánh lộn gây tai họa, ông ta tính giết anh rồi, nếu không có người năn nỉ dùm anh, hiện tại anh đã chết đi mất hai lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai năn nỉ dùm cho tôi vậy?

Diệp Linh chỉ vào mũi mình nói :

- Tôi đây.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Dĩ nhiên là cô, tôi biết nhất định là cô mà.

Diệp Linh bỗng nhoẻn miệng cười tươi nói :

- Anh đã biết vậy, anh tính đền ơn tôi gì đây?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Tôi tính cắn cô một cái, cắn vào mũi cô đấy.

Diệp Linh trừng mắt nhìn chàng, cô bỗng nhảy tưng lên :

- Cút, cút về cái ổ chó của anh, không có tiếng chuông, không cho phép ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đấy cũng là lời của lão Đạo Bả Tử sao?

Diệp Linh nói :

- Hừ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại, tôi gặp ông ta có được không?

Diệp Linh nói :

- Không được.

Cô vênh mặt lên, nói tiếp :

- Nhưng lúc ông ta muốn gặp anh, anh không muốn gặp ông ta cũng không được.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Thật ra, một người được nằm dưỡng thương trong nhà vài ngày, cũng không đến nỗi gì, chỉ có điều không có cơm ăn cũng khó chịu một chút.

Diệp Linh nói :

- Anh sẽ có cơm ăn, mỗi ngày ba bữa, sáu món ăn, một món canh, tùy anh lựa chọn.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại tôi có thể chọn món ăn cho ngày mai được chưa?

Diệp Linh nói :

- Được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi muốn ăn sườn chiên, lẩu dê, thịt vịt tam tiên, đậu hủ chiên, tôm rang, bồ câu ngũ mai, thêm một tô canh thịt viên hoàng qua.

Diệp Linh nhìn chàng, ánh mắt lộ đầy vẻ kỳ quái, làm như cảm thấy có gì kỳ lạ lắm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi là người sành ăn, những thứ đó đều là món ăn ngon, có gì là kỳ quái đâu?

Diệp Linh nói :

- Tôi chỉ lấy làm kỳ một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao?

Diệp Linh nói :

- Tôi chỉ lấy làm lạ, sao anh không muốn ăn cái mũi của tôi?

* * * * *

Đèn đã tắt.

Lục Tiểu Phụng nằm xuống giường trong bóng tối. Đây là đêm đầu tiên của chàng ở U Linh sơn trang.

Đến nơi đây chỉ bất quá nửa ngày, chàng đã thấy biết bao nhiêu chuyện kỳ quái mà đáng sợ, biết bao nhiêu người cũng kỳ quái và đáng sợ.

Nhất là cái gã Câu Hồn sứ giả và lão Đào Bả Tử, hai người này võ công cao đến mức, ngay cả chàng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hiện tại, tuy chàng còn sống đây, nhưng sau đó rồi sao?

Sau này còn biết bao nhiêu là đêm dài đen tối cô độc đáng sợ, đang chờ đợi chàng đến thưởng thức.

Chàng không muốn nghĩ thêm nữa.

Chàng bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi không sao nói được...

6. Tổ Chức Nguyên Lão Hội

Sáng sớm hôm sau, trong núi vẫn còn sương mù dày đặc, căn nhà gỗ nhỏ giống như đang trôi nổi trong đám mây, mở cửa nhìn ra ngoài, ngay cả người mình, cũng trôi trôi nổi nổi, như lục bình trên mặt nước.

Trên đời này, không phải vốn có những người như lục bình trôi nổi như vậy sao?

Không có ký thác, không có căn rễ.

Lục Tiểu Phụng thở ra, đóng mạnh cửa lại, tâm tình của chàng đang xuống thấp như một anh con trai đang nhìn tình nhân lên kiệu hoa về nhà chồng.

Sáng sớm hôm nay, tiếng động còn làm cho chàng cảm thấy chút gì khoan khoái được, là tiếng gõ cửa đem cơm lại.

Người đem cơm lại là một gã mặt rỗ, gương mặt ngơ ngáo, hàm răng vàng khè, toàn thân trên dưới chỉ có một chỗ làm người ta có thể nhìn được mắt, là cái hộp thức ăn cầm trên tay.

Trong hộp dĩ nhiên là có sáu món ăn và một món canh, còn có cơm trắng. Sáu đĩa đồ ăn đựng những món Lục Tiểu Phụng đã đặt tối hôm qua.

Nhưng mỗi món chỉ có một nhúm, một nhúm thật nhỏ, người mắt không tốt sẽ không thấy được, gió lớn một tí, e sẽ bị thổi bay đi mất.

Tuyệt nhất là món thịt vịt tam tiên, chỉ có một cục xương, một miếng da vịt, một sợi lông.

Lục Tiểu Phụng la lối om sòm lên :

- Đây là vịt tam tiên sao?

Gã mặt rỗ trừng mắt lên nói :

- Đây không phải là vịt, không lẽ là người sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cho là vịt đi, còn tam tiên đâu?

Gã mặt rỗ nói :

- Lòng vịt mới nhở ra, da vịt mới lột ra, xương vịt cũng rất tươi, không phải là tam tiên đấy sao?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cầm miếng.

Gã mặt rỗ đã đóng cửa “bình” lại một tiếng, hiên ngang bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn sáu món ăn trước mặt, rồi nhìn chén cơm, không biết nên khóc lên ba tiếng, hay cười lên ba tiếng.

Đến bây giờ chàng mới hiểu ra, tại sao cái vị Du Hồn tiên sinh lại thích thú với mấy miếng xương gà như vậy.

Chàng cầm đũa lên, rồi lại đặt xuống, chàng bỗng nghe có người đang than thở phía sau lưng, chỗ cái cửa sổ nhỏ :

- Cái món sườn ram của người còn nhiều hơn của ta hôm qua ít nhất là gấp bội.

Lục Tiểu Phụng không cần quay đầu lại, cũng biết cái vị Du Hồn tiên sinh đã đến, chàng nhin không nổi hỏi y :

- Những món này ông đã ăn được bao lâu rồi?

Du Hồn nói :

- Ba tháng nay.

Y nhảy thót vào trong nhà, cặp mắt nhìn hau háu vào sáu món ăn để trên bàn, rồi nói tiếp :

- Ăn mấy món này có bí quyết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bí quyết gì?

Du Hồn nói :

- Mỗi món phải ăn thật chậm, tốt nhất là dùng răng cửa từ từ gặm nhấm, sau đó dùng đầu lưỡi nếm, rồi mới thưởng thức mùi vị.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng ông còn chưa chết.

Du Hồn nói :

- Bởi vì ta còn chưa muốn chết, người khác muốn ta chết, ta cứ sống đó cho họ xem.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi thở ra nói :

- Ông sống được đến bây giờ cũng không phải là chuyện dễ.

Du Hồn chậm chậm gật đầu, đuôi mắt bỗng có hai hàng lệ ứa ra.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thêm, chàng ngả người xuống giường, lấy gối trùm đầu lại.

Du Hồn hỏi :

- Cơm đem lại rồi, sao người còn chưa ăn?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông ăn đi, tôi không đói.

Du Hồn nói :

- Bởi vì người cũng phải sống.

Y bỗng giựt lấy cái gối của Lục Tiểu Phụng ra, lớn tiếng nói :

- Người có muốn chết, chi bằng để cho ta đấm cho một quyền chết đi, bởi vì hiện tại, người của người còn có thịt, còn để cho ta ăn được một bữa thỏa thích.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, nhìn gương mặt chỉ còn thừa một lớp da bọc lấy xương đầu, chàng bỗng nói :

- Tôi họ Lục, tên là Lục Tiểu Phụng.

Du Hồn nói :

- Ta biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn ông? Ông là ai? Tại sao lại đến nơi này?

Lần này Du Hồn không còn lộ vẻ khích động, y chỉ dùng cặp mắt sâu hoắm như đầu lâu, nhìn lom lom vào Lục Tiểu Phụng, rồi hỏi ngược lại :

- Tại sao ngươi lại đến nơi này?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì...

Du Hồn giành nói trước :

- Bởi vì ngươi làm chuyện sai lầm, bị người ta bức không có lối đi, chỉ còn nước đi vào đường chết.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Du Hồn nói :

- Hiện tại người trong giang hồ đều cho là ngươi đã chết, Tây Môn Xuy Tuyết chắc cũng cho là người đã chết, vì vậy người mới có thể ở đây mà tiếp tục sống.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn ông?

Du Hồn nói :

- Ta cũng vậy.

Y lại bổ sung :

- Tướng Quân, Biểu Ca, Câu Tử, Quản Gia Bà... đám người đó đều chung một hoàn cảnh.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tôi không hề sợ bọn họ biết lai lịch của tôi là ai.

Du Hồn nói :

- Nhưng bọn họ thì sợ người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Du Hồn nói :

- Bởi vì bọn họ không tin được người, bọn họ tuyệt đối không thể cho ai biết được mình còn sống, nếu không...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu không kẻ thù của họ rất có thể sẽ truy tới nơi đây.

Du Hồn nói :

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn ông? Ông cũng không tin được tôi?

Du Hồn nói :

- Dù ta có tin được người, ta cũng không nói cho người biết lai lịch của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Ánh mắt của Du Hồn bỗng lộ ra một vẻ thật kỳ quái, không biết đó là sợ hãi hay là thống khổ.

- Ta nói không được, không thể nào...

Miệng y đang lẩm bẩm một mình, phảng phất như đang cảnh cáo mình, thân hình của y thì đã như chiếc bóng u linh bốc lên.

Có điều lần này, Lục Tiểu Phụng đã quyết tâm không để cho y bỏ đi, chàng chụp nhanh lấy tay y, hỏi thêm lần nữa :

- Tại sao?

- Bởi vì...

Du Hồn rút cuộc đã hạ quyết tâm, y cắn chặt răng nói :

- Bởi vì nếu ta nói ra, chúng ta nhất định sẽ không còn là bạn bè nữa.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu, còn muốn hỏi tiếp, nào ngờ bàn tay khẳng khiu của Du Hồn bỗng biến ra mềm như cọng bún, tuột ra khỏi tay chàng.

Chưa có người nào bị Lục Tiểu Phụng nắm lấy rồi còn tuột ra khỏi.

Chàng đang tính chụp lại, Du Hồn đã bay tới khung cửa sổ, chừa một oan hồn lãnh đãng du thực.

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra.

Chàng chưa bao giờ gặp qua người nào luyện được khinh công đến mức độ đó, không chừng chàng đã có nghe qua, hình như chàng có nghe Tư Không Trích Tinh đề cập tới, nhưng ngay cả ký ức đó cũng có vẻ rất mơ hồ.

Bao nhiêu ký ức đều đã dần dần bị mơ hồ đi, Lục Tiểu Phụng bị nhốt trong căn nhà gỗ ấy đã được hai ba ngày.

Là hai ngày? Ba ngày? Hay bốn ngày? Chàng cũng nhớ không rõ. Thì ra, đói không những làm người ta suy nhược thể lực, nó còn làm cho người ta thương tổn đầu não, làm người ta chỉ nghĩ được tới những điều người ta không nên nghĩ tới, nhưng lại quên đi tất cả những gì mình nên nghĩ tới.

Một người nằm cô đơn một mình chịu đói trong một căn nhà gỗ nhỏ như một cái chuồng bò câu, cái thứ thống khổ đó, có ai còn chịu đựng được?

Có điều nghe tiếng chuông reo lên bên ngoài, chàng vẫn không nhin được hứng chí muốn nhảy nhót lên.

- Chuông chưa kêu, không được phép ra ngoài.

Hiện tại, chuông đã kêu, chàng nhảy bật dậy, xông ra ngoài, ngay cả giày cũng không kịp xỏ vào, đã xông ra ngoài.

Bên ngoài vẫn còn sương mù, bây giờ đang lúc hoàng hôn.

Ánh tịch dương trong sương mù lấp lánh thành một cầu vồng bảy màu.

Thế giới này rốt cuộc vẫn còn mỹ lệ, còn sống sót được rốt cuộc là một chuyện thật khoan khoái.

Trong đại sảnh vẫn có ba mươi sáu, ba mươi bảy người, Lục Tiểu Phụng không nhận ra được ai.

Những người chàng đã gặp, không ai có mặt ở đó, Câu Hồn sứ giả, Tướng Quân, Du Hồn, Diệp Linh, tại sao bọn họ không lại đây? Còn Độc Cô Mỹ, tại sao vừa vào sơn trang là lão biến mất tăm mất dạng?

Lục Tiểu Phụng tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, không ai để ý đến chàng, thậm chí không buồn nhìn thêm chàng một nửa con mắt, người nào cũng mặt mày nghiêm trang, tâm tình cũng rất trầm trọng.

Những người sống ở đây, không chừng vốn vẫn như vậy.

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng, chàng ngẩng đầu lên nhìn trước mặt mình, bèn phát hiện ra cái đài cao lúc trước vốn để lò lửa ở đó nấu thịt, bây giờ đang để một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài còn mới nguyên, còn chưa đóng nắp lại.

Người chết là ai? Có phải là Tướng Quân không? Bọn họ gọi Lục Tiểu Phụng lại, có phải là muốn trả thù cho Tướng Quân?

Trong lòng Lục Tiểu Phụng đang bồn chồn không ổn định, chàng bỗng thấy Diệp Linh từ bên ngoài xông vào.

Cô bé thích mặc đồ màu đỏ, thích cười thích nói, bây giờ thì cô đang mặc áo gai sô trắng, không những vậy còn đã khóc qua, khóc rất thương tâm.

Cô vừa xông vào, là phục người xuống quan tài khóc lóc không ngớt.

Lục Tiểu Phụng không thể ngờ cô sẽ vì người khác khóc lóc thương tâm đến như vậy, cô còn hoạt bát nhỏ tuổi xinh đẹp, những chuyện bi thương và bất hạnh, hình như vĩnh viễn không thể giáng xuống người của cô.

Người chết là gì của cô? Tại sao lại chết?

Lục Tiểu Phụng đang chuẩn bị tìm cơ hội an ủi cô một chút, nào ngờ cô bỗng cất tiếng gọi chàng :

- Lục Tiểu Phụng, anh lại đây.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước bước lại.

Chàng nghĩ không ra tại sao Diệp Linh lại kêu mình tới đó, chàng không muốn lại gần lắm.

Nhưng Diệp Linh đang không ngớt thôi thúc chàng, kêu chàng mau mau lại, lại gần chút nữa, rồi bước lên đài.

Chàng ngẩng đầu lên, bèn phát hiện ra, cô đang nhìn mình chăm chăm với cặp mắt dăm lệ và đầy thù hận.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi mở miệng hỏi :

- Cô muốn tôi lên đó?

Diệp Linh đang gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Lên đó làm gì?

Diệp Linh nói :

- Lên đây nhìn y xem.

“Y” dĩ nhiên là người nằm trong quan tài, một người đã nằm trong quan rồi có gì nữa mà nhìn?

Nhưng thái độ của cô rất kiên quyết, làm như Lục Tiểu Phụng không lên đó nhìn không được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước bước lên đài.

Diệp Linh mở nắp quan tài ra, một mùi hỗn hợp mùi hương nồng nặc với mùi hôi thối, lập tức bốc lên ngập đầy mũi, xác chết trong quan tài cơ hồ đã hoàn toàn rửa ra, tại sao cô nhất định bắt Lục Tiểu Phụng phải nhìn?

Lục Tiểu Phụng nhìn qua một cái, lập tức cơ hồ muốn mửa ra.

Người này chính là Diệp Cô Hồng, người đã tự tử chết trong khu rừng ăn thịt người kia.

Diệp Linh cắn chặt răng, hần học nhìn lom lom vào Lục Tiểu Phụng :

- Anh biết y là ai không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Linh nói :

- Y là anh trai của tôi, anh trai ruột, nếu không phải y đã chiếu cố cho tôi, tôi chết trong cống rãnh từ đời nào rồi.

Ánh mắt của cô đầy bi thương và thù hận :

- Hiện tại y đã chết rồi, anh nói tôi có nên báo thù cho y không?

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu.

Trước giờ chàng không bao giờ tranh chấp với đàn bà con gái, huống gì chuyện này chẳng có gì để tranh biện.

Diệp Linh nói :

- Anh có biết tại sao y chết không?

Lục Tiểu Phụng đã không thể gật đầu, lại cũng chẳng lắc đầu được, cũng không thể phủ nhận, chàng chỉ hận bên cạnh không có thêm một cỗ quan tài nào dư, cho mình chui vào đó luôn.

Diệp Linh cười nhạt nói :

- Thật ra, dù anh không nói, tôi cũng biết.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi cô :

- Biết gì?

Diệp Linh nói :

- Y chết trong khu rừng ngoài đó, chết mới có ba ngày nay, ba ngày nay chỉ có anh tới khu rừng đó thôi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi :

- Không lẽ cô nghĩ rằng tôi giết y sao?

Diệp Linh nói :

- Đúng vậy!

- Sai rồi, người đến khu rừng đó trong vòng ba ngày nay, không phải chỉ có mình y.

Người đứng ra nói dùm cho Lục Tiểu Phụng, chính là người trước sau vẫn biệt tăm biệt tích, Độc Cô Mỹ :

- Ít nhất tôi cũng đã qua đó, tôi cũng từ đó lại đây.

Diệp Linh hỏi :

- Còn có ai khác?

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói :

- Dù tôi không phải là đối thủ của anh cô, người này muốn giết anh cô cũng không khó khăn lắm.

Diệp Linh tức giận hỏi :

- Ông nói ai?

Độc Cô Mỹ nói :

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Cặp mắt của lão đang cười, cười như một con hồ ly già :

- Cái tên này, cô đã nghe qua bao giờ chưa?

Gương mặt của Diệp Linh biến sắc, tên này dĩ nhiên cô đã nghe qua.

Tây Môn Xuy Tuyết!

Thần kiếm của kiếm, kiếm thần của người!

Cái tên đó bất kỳ ai chỉ cần nghe qua một lần là không bao giờ quên.

Độc Cô Mỹ liếc mắt nhìn cô nói :

- Huống gì, lúc đó Lục Tiểu Phụng bị thương cũng nặng lắm, tối đa chỉ tính có một nửa Lục Tiểu Phụng, làm sao đối phó được với một Tiểu Bạch Long của Võ Đương?

Diệp Linh lại la lên :

- Ông nói láo!

Độc Cô Mỹ thở ra nói :

- Một lão già lục thân bất nhận làm sao đi nói láo giùm cho người khác?

Đêm có sương mù, đường hiểm trở.

Bọn họ đi sát vai với nhau trên con đường nhỏ, bọn họ đã từng đi qua một con đường thật dài bên nhau.

Con đường ấy còn hiểm trở hơn bây giờ nhiều, đây vốn là con đường chết.

Lục Tiểu Phụng rớt cuống mở miệng ra :

- Một lão già lục thân bất nhận làm sao đi nói láo giùm cho tôi vậy?

Độc Cô Mỹ cười cười nói :

- Bởi vì lão già này thích người.

Lão vội vã nói tiếp :

- May mà lão già này không có cái bệnh của gã Phấn Yến Tử đó, vì vậy người khỏi cần lo lắng gì cả.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, cười lớn :

- Lão già này có rượu không?

Độc Cô Mỹ nói :

- Không những có rượu, còn có thịt.

Lục Tiểu Phụng cười luôn cả cặp mắt :

- Thật không?

Độc Cô Mỹ nói :

- Bạn của ta, chính là bạn của người.

Rượu là rượu ngon, bạn cũng là bạn tốt.

Đối với một người thích uống rượu mà nói, bạn tốt có nghĩa là, thường thường ám chỉ người có tửu lượng rất khá.

Người bạn này không những uống rượu thoải mái, ăn nói cũng rất mau mắn, vài ly rượu xuống bụng rồi, lão bỗng hỏi :

- Ta biết người là Lục Tiểu Phụng, người có biết ta là ai không?

- Không biết.

- Tại sao người không hỏi?

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười khỏ :

- Bởi vì tôi đã được dặn kỹ lắm rồi.

- Ông hỏi người ta, không ai chịu nói?

- Ừ.

- Nhưng ta không phải là người ta, ta chính là ta.

Lão cầm bàn tay trái đưa ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, dùng tay phải múc lên một cục thịt.

Thật là móc lên, bởi vì bàn tay phải của lão không phải là bàn tay, mà là một móc câu, một cái móc câu bằng sắt.

- Ông là Câu Tử phải không?

Lục Tiểu Phụng rót cuộc sực nghĩ ra?

Câu Tử thừa nhận :

- Ta biết nhất định người có nghe người khác nói về ta, nhưng có một chuyện chắc chắn người không biết.

- Chuyện gì?

- Cái hôm đầu tiên người đến, ta đã muốn kết bạn với người.

Lão vỗ vỗ vào vai Độc Cô Mỹ :

- Bởi vì bạn bè của người, là bạn bè của ta, kẻ địch của người, cũng là kẻ địch của ta.

- Bạn của chúng ta là y, còn kẻ địch của chúng ta là ai?

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt :

- Ông là...

Câu Tử nói :

- Ta là Hải Kỳ Khoát.

Lục Tiểu Phụng càng kinh ngạc :

- Là kẻ năm xưa oai chấn Thất Hải, Độc Tỷ Thần Long Hải Kỳ Khoát?

Hải Kỳ Khoát ngẩng mặt cười lớn :

- Không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng biết được tới danh hiệu của Hải mỗ.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão, ánh mắt đang lộ vẻ kinh ngạc bỗng biến thành nghi ngờ, chàng bỗng lắc đầu nói :

- Không phải, Hải Kỳ Khoát đã bị chìm thuyền chết đuối ngoài biển khơi từ lâu.

Hải Kỳ Khoát cười càng khoan khoái :

- Người chết là một kẻ khác, một kẻ mặc áo cốn long bào của ta, đeo thanh cốn long đao của ta, một con quỷ thể mạng rất giống ta.

Lão lại giải thích thêm :

- Những người nơi đây, ai ai cũng đều đã chết ở ngoài kia một lần rồi, không phải người cũng đã vậy sao?

Lục Tiểu Phụng rót cuộc cũng đã hiểu ra :

- Nơi đây vốn là U Linh sơn trang, chỉ có người chết rồi mới được vào.

Hải Kỳ Khoát cười lớn nói :

- Tây Môn Xuy Tuyết mà biết chúng ta còn ở đây uống rượu ăn thịt thể này, chỉ sợ y tức hộc máu ra mà chết.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Xem ra nơi đây chắc tôi cũng sẽ có không ít bạn bè.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Không sai tí nào, nơi đây ít nhất cũng có mười sáu người bị Tây Môn Xuy Tuyết bức bách phải lại.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng loang loáng, chàng hỏi lão :

- Có người nào bị tôi ép lại đây không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Dù cho có, ông cũng không cần lo lắng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì tôi đã có bạn bè như các ông đây.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Không sai tí nào.

Lão cười lớn, nâng ly lên, bỗng hạ giọng nói :

- Chỉ có một người ông phải đặc biệt lưu ý.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Thật ra, hắn chẳng thể coi là một người, hắn chỉ bất quá là một thứ du hồn thể thôi.

Lục Tiểu Phụng thất thanh hỏi :

- Du Hồn?

Hải Kỳ Khoát hỏi ngược lại :

- Người đã gặp hắn ta?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Người có biết hắn là ai không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi rất muốn biết.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nơi đây có một tổ chức rất kỳ quái, tên là Nguyên Lão hội, lúc lão Dao Bả Tử không ở nơi đây, bao nhiêu chuyện đều do Nguyên Lão hội phụ trách.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người trong Nguyên Lão hội, dĩ nhiên đều là nguyên lão, các hạ dĩ nhiên cũng là một trong những người đó.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Trừ ta ra, Nguyên Lão hội còn có tám người, thật ra, chân chính nguyên lão, chỉ có hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hai người nào?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Một người là Du Hồn, một người là Câu Hồn, bọn họ và cha của anh em nhà họ Diệp, đều là những người năm xưa cùng lão Đào Bả Tử dựng nên cơ nghiệp này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vì điểm đó, mà tôi phải đặc biệt lưu ý đến y?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Còn có một điểm nữa.

Lục Tiểu Phụng cầm ly rượu lên, chờ lão nói tiếp.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Hắn là nguyên lão nơi đây, hắn muốn giết người, tùy thời tùy lúc đều có cơ hội, còn người, người còn chẳng được đụng đến hắn nữa là khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y có lý do để giết tôi không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Có.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lý do gì?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Người giết con của hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Con của y là ai?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Phi Thiên Ngọc Hồ.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật sâu, chàng bỗng cảm thấy ly rượu vừa uống vào đã biến thành ra chất đắng.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Hắc Hồ bang vốn do hắn sáng lập ra, đến lúc căn cơ của Hắc Hồ bang sắp ổn định rồi, hắn lại theo lão Đào Bả Tử đến đây, bởi vì hắn cũng đắc tội với một người không thể đắc tội được, hắn cũng bị bức không còn đường nào để đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y đắc tội với người nào?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Một đạo nhân, đệ nhất danh túc của phái Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại hít sâu vào một hơi nữa, đến bây giờ chàng mới hiểu ra, tại sao Du Hồn không chịu nói lai lịch của mình cho chàng nghe.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Hắc Hổ bang bị hủy diệt trong tay người, Mộc đạo nhân lại tấu xảo là bạn thân của người, người thử xem, hắc có đủ lý do để giết người hay không?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói :

- Có.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Cái chuyện chết người là, tuy người biết hắc muốn giết người, nhưng người lại không được đụng vào hắc.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bởi vì y là nguyên lão trong các nguyên lão?

Hải Kỳ Khoát gật gật đầu nói :

- Trừ hắc ra, trong Nguyên Lão hội còn có tám người, nếu người giết hắc, tám người kia sẽ không buông tha cho người.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Vì vậy tôi chỉ còn nước đợi y lại động thủ.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Không đến lúc đánh một phát là trúng, hắc sẽ không ra tay, hiện tại hắc còn chưa làm gì, không chừng bởi vì hắc còn đang chờ cơ hội.

Lục Tiểu Phụng tuy không nói gì, nhưng chàng không hề đóng miệng lại.

Cái miệng của chàng đang bặm uống rượu.

Hải Kỳ Khoát thở ra nói :

- Nếu người đã uống say, cơ hội của hắc đã đến rồi đấy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi biết.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nhưng người còn đang uống?

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng, chàng nói :

- Y đã là nguyên lão, trước sau gì cũng sẽ có cơ hội, tại sao tôi còn không thừa dịp trước khi chưa chết uống thêm vài ly.

Uống rượu không giống như ăn cơm.

Bình thời một người ăn ba chén cơm, nhất định sẽ ăn không được hai chục chén, nhưng bình thời uống rượu không say, có lúc chỉ vài ly đã say khướt.

Lục Tiểu Phụng đã say rồi sao?

- Tôi còn chưa say.

Chàng đẩy Độc Cô Mỹ và Hải Kỳ Khoát ra :

- Tôi còn biết đường về nhà, các ông khỏi cần đưa tôi.

Quả thật chàng không hề đi lầm đường.

Có lúc, một người dù uống say không biết trời trăng gì cả, vẫn cứ nhận ra đường về nhà, về nhà rồi mới đổ ầm xuống. Nếu là một người uống rượu, nhất định sẽ có cái kinh nghiệm đó.

Lục Tiểu Phụng có kinh nghiệm đó, chàng thường thường có.

- Đây là nhà của ta.

Mọi người ai cũng thích.

Phía trước có ao nuôi cá Phía sau có trồng hoa.

Tuy căn nhà nhỏ bằng gỗ, phía trước không có nuôi cá, phía sau không có trồng hoa, nhưng cũng là nhà của chàng.

Một kẻ lãng tử không cần rẽ, say rượu bí tử, bỗng phát hiện mình còn có nhà để về.

Đây là thứ cảm giác khoan khoái biết bao nhiêu? Trừ những kẻ lãng tử như chúng ta ra, còn ai biết được cái cảm giác đó?

Lục Tiểu Phụng lại cất tiếng hát cái bài đồng ca lên, giọng ca rất lớn, bởi vì chàng phát hiện ra, cái giọng của mình, càng lúc càng tốt.

Trong phòng không có đèn, nhưng chàng vừa đẩy cửa ra, lập tức cảm thấy bên trong có người.

- Tôi biết ông là ai, ông không nói ra tôi cũng biết.

Lục Tiểu Phụng đang cười, tiếng cười rất lớn.

- Ông là Du Hồn, là nguyên lão của nơi đây, ông ở đây chờ tôi, có phải là muốn giết tôi thật không?

Người trong phòng vẫn chưa mở miệng ra.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói :

- Dù ông có muốn giết tôi, cũng chẳng cần phải đi ám toán, có phải không? Bởi vì ông là kẻ có danh tiếng đệ nhất trong đệ tử tục gia phái Võ Đang, bởi vì ông là Chung tiên sinh, Chung Vô Cốt.

Chàng bước vào, đóng cửa lại, bắt đầu mò mẫm tìm mồi lửa.

- Thật ra ông vốn là bạn lâu năm của Mộc đạo nhân, nhưng ông cũng không nên lén lút tổ chức Hắc Hồ bang bên ngoài kia, chứ không Mộc đạo nhân làm gì phải đi đối phó với ông?

Vẫn không có tiếng trả lời, nhưng đã có ánh lửa.

Ánh lửa sáng lên, chiếu vào gương mặt một người, một gương mặt xương xẩu chỉ còn thừa miếng da bọc ngoài, cặp mắt sâu hoắm vào như một cái đầu lâu, đang nhìn Lục Tiểu Phụng không chớp mắt.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại chúng ta đều đã là người chết cả rồi, cần gì phải đi thanh toán chuyện ân oán lúc xưa, hưởng gì...

Chàng không nói tiếp.

Giọng của chàng bị ngắt ngang, cây đèn trong tay bỗng tắt ngúm.

Chàng bỗng phát hiện ra, cái vị Chung tiên sinh này là người đã chết thật.

Trong phòng tối như mực, Lục Tiểu Phụng đứng yên không một chút cử động trong bóng tối, chàng cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt, làm như bỗng rớt vào một hầm nước đá.

Đây không phải là hầm nước đá, đây là cái bẫy rập.

Chàng đã nhìn ra, nhưng chàng chẳng còn trốn thoát đi đâu được.

Chàng không còn đường nào để trốn!

Vì vậy chàng bèn ngồi ngay xuống giường, chàng vừa ngồi xuống giường, lập tức bèn nghe bên ngoài có tiếng chân lạo xạo, tiếp theo đó, có người đang gõ cửa :

- Anh ngủ chưa? Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Giọng nói êm ái nhẹ nhàng, chính là giọng của Diệp Linh.

Lục Tiểu Phụng cảm miệng.

- Tôi biết anh còn chưa ngủ, sao anh không mở cửa ra?

Giọng của Diệp Linh đã biến thành hung dữ :

- Có phải trong phòng anh đang giấu đàn bà phải không?

Lục Tiểu Phụng rút cuộc thở ra nói :

- Trong nhà này, ngay cả nửa người đàn bà cũng không có, nhưng lại có một người rưỡi chết.

Giọng của Diệp Linh càng hung tợn :

- Tôi đã nói rồi, anh mà dám để đàn bà vào nhà anh, bất kể là sống hay chết cũng vậy, tôi sẽ giết anh ngay.

“Bình” một tiếng, cửa trước đã bị tông ra.

- Đàn bà nơi đây, vốn là đàn bà chết cả.

- Người chết này, tẩu xảo lại là đàn ông.

Đèn lại được đốt lên, Diệp Linh rút cuộc đã thấy xác chết :

- Còn nửa người kia đâu?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Còn một nửa người chết kia là tôi!

Diệp Linh nhìn nhìn chàng, rồi lại nhìn nhìn xác chết, cô bỗng nhảy dựng lên :

- Anh giết ông ta phải không? Tại sao anh giết ông ta? Anh có biết ông ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, chàng cũng chẳng cần mở miệng, bên ngoài đã có người trả lời giùm chàng :

- Y biết.

Căn nhà rất nhỏ, cửa cũng rất nhỏ, Diệp Linh đứng chắn trước cửa, người bên ngoài không thể bước vào được.

Nhưng bọn họ còn có cách khác.

Thình lình, lại nghe “bình” thêm một tiếng nữa, Lục Tiểu Phụng chẳng đưa tay ra đỡ gạt gì cả, ngay cả nóc nhà cũng bị sập xuống, người đang ngồi trong nhà bỗng trở thành đang ngồi giữa trời.

Nóc nhà văng ra, rớt trên người chàng, chàng đã chẳng đưa tay ra đỡ, cũng chẳng tránh né gì cả, chỉ bất quá thở ra.

Đây là lần đầu tiên chàng có nhà, và rất có thể là lần cuối cùng.

- Thì ra trên đời này không những có người xui xẻo, mà cũng có căn nhà xui xẻo.

Lục Tiểu Phụng than thở một hồi rồi nói :

- Căn nhà xui xẻo, vì chọn lầm chủ nhà, người xui xẻo, vì chọn lầm bạn bè.

- Người xui xẻo bởi vì người làm chuyện sai lầm.

- Tại sao chuyện gì không làm, lại cứ muốn đi giết y làm gì?

- Ta đã nói cho người biết rồi, dù người biết rõ là y muốn giết người, người cũng không được giết y, nếu không ngay cả ta cũng không tha cho người.

Người nói câu cuối là Hải Kỳ Khoát, còn hai người kia, một người mặt mày trắng trẻo không có râu, y phục hoa lệ, còn một người vừa cao vừa ốm, lưng cong mũi quặp, một người thì gương mặt lúc nào cũng cười, tự mình khâm thưởng lấy mình, còn một người thì lúc nào cũng nhăn mày nhăn mặt, ngay cả chính mình cũng không làm ưng ý lắm.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi :

- Ai là Biểu Ca?

Gương mặt trơn tru trắng trẻo của Biểu Ca tuy còn có nụ cười, nhưng y cố ý thờ ra :

- May mà ta không phải là biểu ca của ngươi, nếu không, có phải ta đã bị ngươi liên lụy rồi không?

Lục Tiểu Phụng cũng cố ý thờ ra :

- May mà ngươi không phải là biểu ca của ta, nếu không, thật ta muốn đục đầu vào đầu chết cho rồi.

Biểu Ca cười nói :

- Ta bảo đảm ngươi không cần phải đục đầu tự tử đâu, chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra vô số cách cho ngươi chết.

Y cười càng khoan khoái, y đối với những câu nói mình thốt ra cũng rất lấy làm khâm thưởng lắm, mãn ý lắm.

Một người khác bỗng nói :

- Ta vốn là một quản gia bà, chuyện này ta bắt buộc phải quản vào.

Lão nhăn mày nhăn mặt thở than một hồi :

- Thật ra ta chẳng muốn quản vào cái chuyện trời ơi đất hỡi này, mấy tháng nay ta chẳng có đêm nào ngủ ngon, gần đây lại bị đau lưng, đau răng muốn chết đi được.

Lão không ngớt lăm nhăm phàn nàn than vãn, không những không bằng lòng với sinh hoạt của mình, ngay cả chính mình cũng không ưng bụng tí nào.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói :

- Không ngờ rằng người trong Nguyên Lão hội, nói tới là tới ngay ba vị.

Diệp Linh bỗng nói :

- Bốn vị.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi :

- Cô cũng là một sao?

Diệp Linh vênh mặt lên, lạnh lùng nói :

- Cái ý nghĩa của nguyên lão, là tư cách nguyên lão, không phải là tuổi tác nguyên lão.

Biểu Ca cười nói :

- Nói quá hay.

Quản gia bà nói :

- Lão Đào Bả Tử không có đây, chỉ cần đa số trong nguyên lão đồng ý, là có thể quyết định được mọi chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Biểu Ca nói :

- Bất kỳ chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đa số là mấy người?

Quản Gia Bà nói :

- Nguyên Lão hội có chín người, đa số tức là năm người.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra nói :

- Hiện tại các người hình như chỉ có bốn.

Quản gia bà nói :

- Năm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chết rồi cũng tính sao?

Biểu Ca nói :

- Nơi đây vốn toàn là người chết, Chung tiên sinh chỉ bắt quá chết thêm lần nữa thế thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vì vậy các người có thể quyết định được một chuyện ngay bây giờ?

Quản gia bà nói :

- Chúng ta muốn quyết định người có đáng chết hay không.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không lẽ tôi không có lấy một cơ hội để biện bạch?

Quản gia bà nói :

- Không.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Các người xem y có đáng chết không?

Quản gia bà nói :

- Dĩ nhiên là đáng chết.

Biểu Ca nói :

- Chắc là đáng chết rồi.

Hải Kỳ Khoát thở ra :

- Ta xem Chung tiên sinh ý tứ cũng giống các người thôi.

Biểu Ca nói :

- Hiện tại phải xem ý kiến của Diệp cô nương thế nào.

Diệp Linh cắn môi, lấy đuôi mắt liếc qua Lục Tiểu Phụng, ánh mắt ấy là của con mèo đã bắt được con chuột trong móng vuốt của mình.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng người đằng sau khu rừng rậm cất lên :

- Tại sao các người không hỏi thử ý kiến của ta xem thế nào?

Trong khu rừng bỗng có bóng đèn leo lét hiện ra, một thiếu nữ ăn mặc cung trang tay cầm cây đèn lồng bước ra, một người đàn bà đầu tóc thật dài, dáng điệu ra vẻ lười biếng bước đằng sau.

Gương mặt bà ta không đẹp, quan cốt có cao chút đỉnh, miệng có vẻ hơi rộng, cặp mắt mơ mơ màng màng, có vẻ còn chưa tỉnh ngủ lắm.

Bà ta ăn mặc rất tùy tiện, trên người một chiếc áo đen rộng thùng thình, hình như là của đàn ông mặc, chỉ dùng một sợi dây thắt lưng tùy tiện thắt lại, tóc dài xỏa tung ra, cặp đùi trắng nõn để trần, ngay cả giày cũng không thấy mang vào.

Nhưng bà ta chắc chắn là một người đàn bà rất đặc biệt, đa số đàn ông, chỉ cần nhìn bà ta một lần, là lập tức bị hấp dẫn thu hút.

Thấy bà ta đang bước lại, Biểu Ca chau mày, còn Diệp Linh thì đang trề môi, Quản Gia Bà đang gượng cười nói :

- Bà xem y có đáng chết hay không?

Câu trả lời của bà ta rất mau mắn :

- Không.

Diệp Linh vốn đang chưa có ý kiến gì, hiện tại cô đang nhảy chơi chơi lên :

- Sao lại không?

Người đàn bà này cười cười ra dáng lười biếng nói :

- Muốn phán tội chết, phải có chứng cứ chứ, các người có chứng cứ gì?

Quản gia bà nói :

- Thi thể của Chung tiên sinh chính là chứng cứ.

Người đàn bà mặc áo đen nói :

- Người giết người rồi, có đem thi thể giấu trong nhà mình không?

Quản gia bà nhìn nhìn Biểu Ca, Biểu Ca nhìn nhìn Hải Kỳ Khoát, ba người không ai mở miệng ra.

Nhưng Diệp Linh đã nhảy dựng lên nói :

- Bọn họ không có chứng cứ, nhưng ta có.

Người đàn bà mặc áo đen nói :

- Cô có chứng cứ gì?

Diệp Linh nói :

- Chính mắt tôi trông thấy y động thủ.

Câu nói đó vừa thốt ra, không những Lục Tiểu Phụng kinh hãi giật bắn cả người lên, ngay cả bọn Biểu Ca cũng cảm thấy ra ngoài ý liệu.

Người đàn bà mặc áo đen chẳng có vẻ gì trên khuôn mặt cả, bà ta hững hờ nói :

- Dù cô có chính mắt trông thấy y làm chuyện đó cũng không kể được.

Diệp Linh hỏi :

- Ai nói không kể?

Người đàn bà mặc áo đen nói :

- Ta nói đấy.

Bà ta đi dáng lười biếng lại trước mặt Lục Tiểu Phụng, đưa một bàn tay giữ lấy giây thắt lưng, còn bàn tay thì giữ một bên mái tóc :

- Các người có ai không phục, cứ việc lại đây đụng vào ta đi.

Hải Kỳ Khoát thở ra nói :

- Bà nhất định phải làm như vậy sao? Tại sao phải làm vậy?

Người đàn bà mặc áo đen nói :

- Bởi vì ta cao hứng, bởi vì người chẳng có quyền gì xen vào.

Hải Kỳ Khoát trừng mắt lên hỏi :

- Bà nhất định ép chúng ta phải động thủ?

Người đàn bà mặc áo đen nói :

- Người dám sao?

Hải Kỳ Khoát trừng mắt nhìn bà ta, ánh mắt như muốn tóe lửa ra, nhưng lão không dám động một ngón tay nào cả.

Gương mặt của Biểu Ca cũng không còn thấy có nụ cười đâu nữa, gương mặt y xám xanh :

- Hoa quả phụ, tốt nhất người nên hiểu một chút, họ Hải kia còn có chút tình cảm với người, còn ta thì không có đâu.

Hoa quả phụ dùng đuôi mắt liếc y một cái, lạnh lùng nói :

- Người làm gì được ta? Chỉ nhờ vào mấy chiêu kiếm pháp học với Ba Sơn lão đạo, người cũng dám hỗn láo trước mặt ta sao?

Gương mặt xám xanh của Biểu Ca bỗng biến thành đỏ hồng, y bỗng thét lớn lên, rút kiếm ra, rút cây nhuyễn kiếm đeo quanh lưng.

Nhuyễn kiếm đưa vào trong gió vung lên một cái, đã duỗi thẳng ra, kiếm quang loang loáng, y đã xông lại.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ cái gã âm trầm này, lúc cơn giận phát tác lên, lại biến ra hung bạo nóng nảy như vậy.

Nhưng Hoa quả phụ lại biết quá rõ, bàn tay đang nắm giây thắt lưng của bà ta bỗng vung lên, giây thắt lưng mềm xèo bỗng bị bà ta làm cho thẳng đứng như cây bút, như con rắn độc uốn éo lại, cuốn vào thanh kiếm của Biểu Ca.

Chỉ có thép tốt nhất, mới làm ra được nhuyễn kiếm, nào ngờ lưỡi kiếm của y lại cắt không được cả giây thắt lưng. Bàn tay của Hoa quả phụ lại vung lên một cái, giây thắt lưng bay ra, phách một tiếng, đánh vào giữa mặt Biểu Ca.

Gương mặt của Biểu Ca đỏ lên, gương mặt của Lục Tiểu Phụng cũng có vẻ đỏ lên.

Chàng bỗng phát hiện ra, phía sau lớp áo của Hoa quả phụ, chẳng thấy có gì cả.

Giây thắt lưng vung ra, vạt áo tung ra, chỗ trọng yếu trong người bà ta cũng cơ hồ bày cả ra.

Có điều chính bà ta lại chẳng màng gì, bà ta vẫn còn đang ra dáng lười biếng đứng đó :

- Người còn muốn thử thêm lần nữa không?

Biểu Ca quả thật cũng muốn thử thêm lần nữa, tiếc là Quần Gia Bà và Hải Kỳ Khoát đã giữ y lại.

Cổ họng của Hải Kỳ Khoát đang nuốt lên nuốt xuống ừng ực, lão đang tính dùng ánh mắt đẩy vạt áo của Hoa quả phụ ra một bên, nhưng ngay cả một tắc cũng đẩy không ra.

Tuổi tác của Hoa quả phụ xem ra cũng không nhỏ, nhưng thân hình của bà ta thì như của một thiếu nữ, chỉ bất quá còn dụ hoặc, còn quyến rũ hơn cả thiếu nữ nhiều.

Hải Kỳ Khoát thở ra, lão cười khổ nói :

- Bà có thể mặc đồ lại đằng hoàng rồi nói chuyện được không?

Hoa quả phụ vẫn trả lời mau mắn :

- Không được.

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Tại sao?

Hoa quả phụ nói :

- Bởi vì ta cao hứng, bởi vì người chẳng có quyền gì xen vào.

Quản Gia Bà giành hỏi :

- Ý của người rút cuộc là sao đây?

Hoa quả phụ nói :

- Ta chẳng muốn thế nào cả, chỉ bất quá, Lục Tiểu Phụng là người chính Lão Dao Bả Tử nhận vào, bất kỳ ai cũng không được giết y, đều phải chờ lão Dao Bả Tử về lại rồi tính sau.

Quản gia bà hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Hoa quả phụ nói :

- Hiện tại dĩ nhiên là ta phải đem y đi.

Diệp Linh đã nhảy dựng lên, nhảy lên càng cao :

- Người dựa vào đâu mà đem y đi?

Hoa quả phụ hững hờ nói :

- Dựa vào giây thắt lưng này của ta.

Diệp Linh hỏi :

- Giây thắt lưng thì làm được gì?

Hoa quả phụ nhẩn nha nói :

- Giây thắt lưng cũng chẳng làm gì, tối đa chỉ bất quá bó người lại, lột quần áo người ra, cho Câu Tử nhảy lên người của người.

Gương mặt của Diệp Linh đỏ hồng lên, cô chỉ còn nước dậm chân hần học nói :

- Chị của ta mà về đây, xem người còn dám tung hoành nữa không.

Hoa quả phụ cười cười nói :

- Chỉ tiếc là chị của người còn chưa về, vì vậy người phải trở mắt nhìn ta đem y đi thôi.

Bà ta kéo tay Lục Tiểu Phụng, liếc mắt nhìn chàng nói :

- Chỗ này của tôi có cái giường rất lớn, đủ để hai ta nằm ngủ thoải mái, anh còn không mau mau theo tôi.

Bà ta quả nhiên đem Lục Tiểu Phụng đi thật, mọi người cũng chỉ trở mắt nhìn bọn họ đi thật.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Linh bỗng nói :

- Lão Câu Tử, người có phải là thứ gì không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta không phải thứ gì cả, ta là con người.

Diệp Linh cười nhạt nói :

- Người cũng là con mẹ nó một người sao? Nơi đây rõ ràng chỉ có một mình người đối phó được với con mụ chó cái đó, tại sao người không dám xuất thủ?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Bởi vì ta còn muốn mụ ta ngủ chung giường.

Diệp Linh hỏi :

- Người ham đàn bà đến mức đó?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ham muốn chết đi được.

Diệp Linh nói :

- Được, nếu người giết mẹ ta, ta sẽ ngủ với người, ngủ ba đêm luôn.

Hải Kỳ Khoát cười lên :

- Cô đang ghen đấy à? Cô cũng thích Lục Tiểu Phụng?

Diệp Linh cắn răng, hằn học nói :

- Bất kể ta có ghen hay không, ta nói lần này là giữ lời, ta còn trẻ, con mẹ chó cái kia đã là bà già, ít ra chuyện đó ta còn hơn mẹ ta.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nhưng...

Diệp Linh hỏi :

- Có phải người muốn xem hàng trước? Được!

Cô bỗng xé toạt cái váy quần của mình ra, bày cặp đùi tròn lẳn nõn nà.

Hải Kỳ Khoát nhìn muốn nổ con mắt :

- Ta chỉ thấy được bao nhiêu đó sao?

Diệp Linh nói :

- Nếu người muốn nhìn thêm chỗ khác, đi làm thịt con mẹ chó cái đó trước rồi tính sau.

7. Mượn Rượu Tiêu Sầu

Giường quả thật rất rộng, chăn gối mới tinh, vừa vào đến nơi, Hoa quả phụ bèn lười lã nằm soài ra giường.

Lục Tiểu Phụng đứng đó, đứng ngay đầu giường.

Hoa quả phụ dùng ánh mắt mơ mơ màng màng đó, nhìn chàng từ trên xuống dưới, bà ta bỗng nói :

- Hiện tại chắc anh đã biết tôi là cái người Hoa quả phụ rất đáng sợ đó.

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Hoa quả phụ nói :

- Dĩ nhiên anh cũng nghe người ta nói tôi là con chó cái, một con chó cái ăn thịt người.

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu.

Hoa quả phụ nói :

- Anh có biết những người nơi đây, ai cũng cho rằng, tôi tùy thời tùy lúc sẽ lên giường với họ không?

Lục Tiểu Phụng vẫn còn gật gật đầu.

Ánh mắt của Hoa quả phụ hình như có sương mù trong đó.

- Thế thì tại sao anh còn chưa lên đây?

Lục Tiểu Phụng không động đậy tí nào.

Hoa quả phụ hỏi :

- Anh không dám?

Lục Tiểu Phụng không gật đầu nữa, nhưng cũng chẳng lắc đầu.

Hoa quả phụ thở ra nói :

- Dĩ nhiên là anh không dám, bởi vì tôi là hạng người gì, rốt cuộc anh vẫn còn chưa rõ.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười cười nói :

- Không có mấy ai có thể dung hợp được độc môn chân khí của Liễu gia ở Hoài nam và bí truyền Lưu Vân kiếm pháp phái Điểm Thương làm một, vì vậy...

Hoa quả phụ hỏi :

- Vì vậy làm sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy nhất định phải là con gái của Hoài nam đại hiệp, bà vợ của Điểm Thương kiếm khách, là Liễu Thanh Thanh.

Hoa quả phụ hỏi :

- Anh cũng biết chuyện tôi lên giường với bốn người bạn thân nhất của Tạ Kiên?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận, đây vốn là chuyện tai tiếng oanh động nhất trên giang hồ.

Hoa quả phụ nói :

- Nếu chuyện gì anh cũng biết cả rồi, tại sao còn chưa nằm lên đây?

Lục Tiểu Phụng lại cười cười nói :

- Bởi vì tôi không cao hứng, bởi vì bà chẳng làm gì được tôi.

Hoa quả phụ cũng bật cười nói :

- Xem ra con người anh cũng có chỗ khác với đàn ông thông thường.

Bà ta bỗng nhảy bật dậy khỏi giường :

- Lại đây, tôi mời anh uống rượu.

Hơi rượu càng nồng, ánh mắt bà ta càng dày đặc sương mù.

Bởi vì chốn hang núi nơi đây lúc nào cũng có sương mù, vì vậy nó mới bảo trì được cái thần bí của nó.

Còn bà ta thì có phải cũng như vậy không?

Muốn nhìn tấm thân trần truồng của bà ta không chừng không có gì khó khăn, muốn thấy trái tim của bà ta không chừng không còn là chuyện dễ dàng như vậy nữa.

Uống được vài ly, bà ta bỗng hỏi :

- Anh có biết tại sao Hải Kỳ Khoát cứ muốn lên giường với tôi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì lão ta nghĩ rằng bà lên giường với tất cả những người đàn ông nơi đây.

Hoa quả phụ bật cười :

- Người nào cũng nghĩ vậy, thật ra... tôi chân chính leo lên giường với những người đàn ông nào, chỉ sợ ngay cả anh cũng không ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không có một người nào ở đây?

Hoa quả phụ nói :

- Chỉ có một.

Lục Tiểu Phụng bắt đầu uống rượu.

Ánh mắt của Hoa quả phụ tựa hồ như đã về chốn nào xa lắm, nơi xa xôi đó có một bóng người phiêu dưởng, ánh mắt của bà ta đầy vẻ ái mộ.

Một hồi thật lâu, bà ta mới từ trong mộng thức tỉnh lại :

- Tại sao anh không hỏi tôi người ấy là ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại sao tôi phải hỏi?

Hoa quả phụ lại cười :

- Con người anh quả thật đặc biệt, tôi thích đàn ông đặc biệt.

Nụ cười của bà ta bỗng biến mất :

- Tạ Kiên vốn là một người đàn ông rất đặc biệt, tôi lấy y, bởi vì lúc đó tôi rất yêu y.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng về sau bà biến đổi?

Hoa quả phụ nói :

- Người biến đổi không phải là tôi, mà là y.

Sương mù trong cặp mắt bà ta bỗng được vén ra một khoảng nhỏ, bị thù hận và bi thương như mũi kiếm nhọn vạch ra :

- Anh vĩnh viễn không thể tưởng tượng được ra, y biến thành hạng người ra làm sao, càng không thể tưởng tượng được y làm chuyện đáng sợ đến chừng nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đáng sợ?

Hoa quả phụ nói :

- Anh có biết tại sao tôi lên giường với mấy người bạn thân của y không?

Bàn tay bà ta nắm chặt lại, nước mắt lăn chã tuôn rơi :

- Bởi vì... bởi vì y muốn tôi làm như vậy, y thích nhìn... thậm chí y còn quỳ xuống van cầu tôi, thậm chí y còn dùng kiếm bức bách tôi...

Lục Tiểu Phụng bỗng quay ngoắt đầu, uống cạn ly rượu trong tay, chàng bỗng cảm thấy bao tử mình đang thắt lại, cơ hồ muốn mửa ra. Đợi đến lúc chàng quay lại, Hoa quả phụ đã len lén lau khô nước mắt.

Bà ta uống cạn ly rượu :

- Chắc anh kỳ quái lắm, tại sao tôi lại đi nói cho anh biết những chuyện này.

Lục Tiểu Phụng không hề kỳ quái, không kỳ quái một chút nào.

Một người trong lòng có đau khổ bi thương, nếu dấu trong lòng quá lâu, ắt phải tìm một người nào đó để thổ lộ tâm sự.

Hoa quả phụ tuy đã phát tiết tâm sự bi khổ trong lòng, nhưng lại càng muốn say.

- Tuy ông ta đã là một lão già, nhưng ông ta là một người đàn ông chân chính, một người đàn ông không phạm tặc, không chừng tôi không yêu ông ta, nhưng tôi bội phục ông ta, tôi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho ông ta.

Bà ta ngẩng đầu lên, nhìn dính vào Lục Tiểu Phụng :

- Đợi khi nào anh gặp ông ta rồi, nhất định anh cũng sẽ thích con người đó.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc nhin không nổi nói :

- Bà nói đó là...

Hoa quả phụ nói :

- Tôi nói đây là lão Dao Bả Tử.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh ngạc :

- Lão Dao Bả Tử?

Hoa quả phụ gật gật đầu nói :

- Ông ta chính là người đàn ông duy nhất của tôi ở nơi đây, tôi biết anh nhất định không thể ngờ tới.

Bà ta cười lên một tiếng, cười rất thê lương :

- Tôi đã ngỡ trên đời này không có ai thông cảm được tôi, đồng tình với tôi, nhưng ông ta hiểu tôi, đồng tình với tôi, không những vậy, còn rất thật lòng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy bà hiến thân cho ông ta?

Hoa quả phụ nói :

- Thậm chí tôi còn có thể hy sinh nhất thiết cho ông ta, dù ông ta kêu tôi chết, tôi cũng chịu, nhưng...

Bà ta ực nhanh ly rượu :

- Nhưng tôi không hề yêu ông ta, tôi... tôi...

Bà ta không nói hết câu, cái thứ tình cảm đó không thể nào diễn tả được, bà ta biết Lục Tiểu Phụng nhất định hiểu.

Lục Tiểu Phụng quả thật rất hiểu, không những chàng hiểu cái thứ tình cảm đó, chàng cũng hiểu con người của Lão Dao Bả Tử :

- Tôi mà là bà, tôi cũng làm như vậy.

Chàng dịu dàng nói :

- Tôi nghĩ ông ta nhất định là một người không bình phạm chút nào.

Hoa quả phụ thở ra một hơi dài, làm như vừa mới trút được một gánh nặng trên vai.

Biết được trên đời này có người hiểu được cái đau khổ và bi thương của mình, đối với bất kỳ người nào, đó là một chuyện thật là tuyệt vời.

Bà ta nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ an ủi và cảm kích :

Từ khi đến đây tới giờ, tôi chưa bao giờ được sung sướng như ngày hôm nay, lại đây, tôi kính anh ba ly.

- Uống thêm chỉ sợ phải say thôi.

- Say thì có sao?

Bà ta lại nâng ly :

- Nếu như say được, tôi lại càng cảm kích anh.

Lục Tiểu Phụng cười lớn :

- Nói thật với bà, tôi cũng đã tính uống say một trận cho thỏa thích.

Vì vậy bọn họ đều say khướt, nằm soài ra giữa giường.

Bọn họ ôm lấy nhau, nói những lời say sưa người khác vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu, bởi vì trong lòng họ quá tịch mịch, có quá nhiều khúc mắc.

Tuy bọn họ ôm chặt lấy nhau, nhưng con tim họ đơn thuần như trẻ thơ, không chùng trong đời bọn họ chưa có lần nào đơn thuần thuần nhiên như lần này.

Đẩy lại thứ tình cảm gì nhỉ?

Tuổi thanh xuân đã muốn qua, dĩ vãng không nỡ nhìn lại, một người chịu hết tiếng đời nguyên rũa, một kẻ lãng tử không có gốc rễ, trên đời này còn có ai hiểu được tâm tình của bọn họ.

Bọn họ đều là kẻ luân lạc đó đây, nay đã gặp nhau rồi biết nhau, cần gì phải nhờ người khác hiểu dùm tâm tình của mình?

Bên ngoài đêm xuống trầm lắng, sương mù cũng trầm lắng.

Cửa sổ không đóng lại, trong sương mù bỗng có một bóng người xuất hiện, ánh mắt lộ đầy vẻ oán hận và ghen tức.

Sau đó, khe cửa sổ lại có một ống thổi được đưa vào.

Ống thổi màu đen tuyền, khói màu tím thắm.

Khói bay tản mạn ra, người không say cũng phải say, không thể nào không say.

Người này rất cẩn thận, bởi vì y dùng một thứ mê hương rất hữu hiệu, tên là Tiêu Hồn Xúc Cốt Tán, y đã xài mười ba lần rồi, chưa có lần nào bị sảy cả.

Lúc Lục Tiểu Phụng và Hoa quả phụ tỉnh lại, bọn họ không còn nằm trên cái giường rộng êm ái mềm mại nữa.

Trong địa lao rất lạnh và ẩm thấp, bọn họ nằm trong góc địa lao, có ai biết làm sao bọn họ lại đến đây?

Chỉ có một người biết.

Trong địa lao chỉ có một cái ghế, Biểu Ca ngồi trên cái ghế đó, lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt đầy vẻ oán độc và ghen tị.

Thấy y, Hoa quả phụ nhin không nổi kêu lên :

- Là người!

- Người không ngờ được?

- Quả thật ta không ngờ tới.

Hoa quả phụ cười nhạt :

- Môn hạ đệ tử của Ba Sơn kiếm khách, lại đi dùng ba thứ hạ tiện mê hồn hương.

- Chuyện người không ngờ được còn nhiều lắm.

Biểu Ca mỉm cười.

- Nhưng hiện tại rốt cuộc ta cũng nghĩ được ra hết cả rồi.

Những người đến đây, đều có hiệp ước, hiệp ước của Lão Dao Bả Tử trước giờ rất tín nhiệm.

Có điều mấy năm gần đây, trong U Linh sơn trang vô duyên vô cớ bỗng có nhiều người bị mất tích, không ai biết người nào đã hạ độc thủ.

- Là người.

Hoa quả phụ kết luận :

- Hiện tại ta mới biết, thì ra là người!

Biểu Ca không hề phủ nhận :

- Chỉ tiếc là không ai ngờ được đây là ta.

Y mỉm cười nói :

- Lần này ta giết các người, vẫn không ai nghi ngờ tới ta cả.

Y chắc trong tay!

Bởi vì món nợ này nhất định sẽ rơi vào lão Câu Tử.

Hoa quả phụ không thể phủ nhận.

Người trong U Linh sơn trang, cơ hồ ai ai cũng đều biết, Câu Tử đang rắp tâm vào bà ta, và ai ai cũng biết lão muốn giết Lục Tiểu Phụng.

Đàn ông vì ghen tức mà giết người, không phải là chuyện lần đầu, nhất định cũng không phải lần cuối.

Hoa quả phụ nói :

- Thật ra ta cũng biết người hận ta.

Biểu Ca nói :

- Sao?

Hoa quả phụ nói :

- Bởi vì người thích đàn ông, mà đàn ông lại thích ta.

Biểu Ca cười nói :

- Không chừng ta còn có lý do khác.

Hoa quả phụ hỏi :

- Lý do gì?

Biểu Ca cười thật kỳ quái :

- Không chừng vì ta muốn trả thù cho lão Câu Tử.

Y đang cười, trong địa lao cũng có người đang cười.

- Không chừng chỉ bất quá người bỗng phát hiện ra, lão Câu Tử đã nhảy lên đầu người, tùy thời tùy lúc đều có thể câu cái đầu của người lên.

Người mới đến là Quản Gia Bà.

Cũng như bao nhiêu quản gia bà khác trong thiên hạ, người này bất kỳ xuất hiện chỗ nào, mặt mày cũng rất nhẵn nhọt, nhưng Câu Tử đang cười rất khoan khoái.

Biểu Ca cũng còn đang cười, nhưng cười không được khoan khoái lắm.

Tuy Hải Kỳ Khoát không lập tức câu cái đầu của y lên, nhưng lão đã câu vào vai của y, như một gã đồ tể câu miếng thịt chết lên vậy. Cái cảm giác đó dĩ nhiên là không khoan khoái lắm.

Trên đời này lại cứ có những kẻ thích làm cho mình khoan khoái bằng cái không khoan khoái của kẻ khác, Hải Kỳ Khoát tẩu xảo lại là hạng người đó.

Lão vừa cười vừa nói :

- Lúc này có phải người nói, muốn giao món nợ này cho ta lãnh phải không?

Biểu Ca không phủ nhận, y không thể nào phủ nhận được.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Bởi vì người muốn giết bọn họ, mà sợ lão Dao Bả Tử không chịu.

Biểu Ca cũng không thể phủ nhận.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Thật ra ta cũng vậy.

Biểu Ca không hiểu :

- Người cũng vậy?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta cũng muốn giết Lục Tiểu Phụng, ta cũng sợ lão Dao Bả Tử không chịu, giữa chúng ta chỉ có một điểm không giống nhau.

Biểu Ca nhìn không nổi mở miệng hỏi :

- Điểm gì?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta được may mắn hơn người, ta tìm được một tên thế ta lãnh nợ.

Biểu Ca thật ra đã hiểu, nhưng lại cố ý hỏi :

- Ai?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Người.

Biểu Ca hỏi :

- Người muốn ta giết Lục Tiểu Phụng giùm người?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Người không chịu?

Biểu Ca nói :

- Tại sao lại không chịu? Ta tính giết hắn mà, nếu không ta còn bỏ hắn đem lại đây làm gì?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Lúc đó người giết hắn, có ta lại chịu cái nợ, bây giờ thì sao?

Biểu Ca cười khổ nói :

- Hiện tại ta không chịu giết hắn, người sẽ giết ta.

Hải Kỳ Khoát cười lớn nói :

- Người quả thật là một người hiểu biết, vì vậy trước giờ ta vẫn thích người lắm.

Biểu Ca hỏi :

- Nếu ta giết hắn, người có thả ta ra không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Hiện tại ta thả người ra đây, trước sau gì người cũng chẳng thoát khỏi tay ta mà.

Lão buông móc câu ra.

Biểu Ca thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn lão, gương mặt lại lộ ra một nụ cười, y bỗng hỏi :

- Người xem ta có phải là một người tính khí nóng nảy, không có điềm tĩnh hay không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Người không giống.

Biểu Ca hỏi :

- Có phải ta biết Hoa quả phụ là người đàn bà rất lợi hại, không dễ chọc vào hay không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Người biết.

Biểu Ca hỏi :

- Thế thì tại sao ta lại đánh nhau với mụ ta?

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Tại sao?

Nụ cười của Biểu Ca biến ra kỳ quái :

- Bởi vì ta muốn các người cho rằng, võ công của ta rất thấp kém.

Hải Kỳ Khoát hết còn cười :

- Thật ra thì sao?

Biểu Ca nói :

- Thật ra thì ta chỉ cần một chiêu là giết được người!

Câu nói đó có mười hai chữ, nói đến chữ thứ tám y mới xuất thủ, nói đến chữ cuối cùng, y đã giết chết Hải Kỳ Khoát.

Y xuất thủ nhanh mà hữu hiệu, thật ra, không ai nhìn rõ y xuất thủ ra làm sao, chỉ nghe có hai tiếng động trầm trọng vang lên làm người ta muốn mửa, cũng như tiếng con dao đồ tể chém lên thịt chết. Sau đó, Hải Kỳ Khoát ngã khụy xuống như một cục thịt nguội ngất.

Lục Tiểu Phụng và Hoa quả phụ đều giật nảy mình lên, Quả Gia Bà dĩ nhiên lại càng kinh ngạc.

Biểu Ca phúi phúi tay, mỉm cười nói :

- Ta đã nghe tiếng hương chủ của Phụng Vĩ Bang là một người rất siêu quần, nhất là đại tổng quản Cao Đào lại càng siêu đẳng, tiếc là mãi đến bây giờ ta còn chưa thấy qua những thứ tuyệt kỹ oai trấn giang hồ đó.

Quản Gia Bà vốn đã là người mặt mày nhăn nhó, bây giờ lại còn như muốn khóc lên được :

- Ta có tuyệt kỹ gì đâu? Bản sự duy nhất của ta là làm quản gia trông nhà cho thiên hạ thế thôi.

Biểu Ca hỏi :

- Người không biết giết người?

Quản Gia Bà lập tức lắc đầu :

- Ta không biết.

Biểu Ca lại thở ra nói :

- Nếu vậy chi bằng người để cho ta giết người quách cho rồi.

Quản Gia Bà cũng thở ra, thân hình của lão bỗng xoay đi một cái, chỉ trong một chớp mắt, đã có tới ít nhất bốn năm chục thứ ám khí bay ra, khắp trời hàn quang lóe sáng, toàn bộ bay lại chỗ Biểu Ca.

Thì ra người này khắp người trên dưới đầu đầu cũng có giấu ám khí trí mệnh, tùy thời tùy lúc đều có thể ném ra.

Ném ra được bao nhiêu đó ám khí trong khoảnh khắc, khắp thiên hạ không quá mười người.

Tránh được bao nhiêu đó ám khí trong chớp mắt, dĩ nhiên lại càng có ít người hơn.

Biểu Ca lại là một trong những người thiếu số đó, không những y đã biết trước Quần Gia Bà tính làm gì, y còn đã chuẩn bị sẵn cách đối phó.

Ám khí vừa phóng ra, thanh kiếm của y đã chờ đó.

Ánh kiếm xẹt qua thành một đường sáng bạc, quặng đi hết ám khí, rồi lại lóe lên cái nữa, Quần Gia Bà cũng ngã xuống, ngã xuống đất rồi máu tươi mới bắt đầu chảy ra.

Máu tươi đã chảy ra rồi, Lục Tiểu Phụng mới thở ra một hơi nói :

- Đây chính là Ba Sơn bảy lần bảy là bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Kiếm Liễu Kiếm?

Biểu Ca nói :

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người chính là truyền nhân y bát duy nhất của Ba Sơn kiếm khách, Cổ Phi Vân?

Biểu Ca nói :

- Chính là ta.

Lục Tiểu Phụng than thở :

- Ba Sơn thần kiếm, quả thật là hảo kiếm pháp.

Biểu Ca nói :

- Vốn là thế.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng ta nghĩ không ra, hạng người như người, tại sao lại bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không có đường để đi?

Biểu Ca nói :

- Dĩ nhiên người cũng nghĩ không ra, tại sao ta giết bọn họ, mà không giết người.

Lục Tiểu Phụng quả thật nghĩ không ra.

Biểu Ca cười cười nói :

- Đạo lý cũng rất đơn giản thôi, bởi vì ta vốn không nghĩ đến chuyện giết người.

Lục Tiểu Phụng càng không hiểu.

Biểu Ca nói :

- Lão Dao Bả Tử cho rằng, tổ chức này rất bí mật, thật ra trong giang hồ đã có ba người biết được từ lâu, người thứ nhất là gia sư.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt nói :

- Nếu vậy người...

Biểu Ca nói :

- Ta chính là người đặc biệt được phái lại nằm vùng, bởi vì tuy bọn họ biết trong giang hồ có nơi tên là U Linh sơn trang, nhưng đối với tổ chức này bí mật hư thực ra sao, lại không biết được bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vì vậy bọn họ cố ý cho người bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không còn đường đi?

Biểu Ca nói :

- Chuyện đó vốn là cái mưu mô, họ tính sẵn Tây Môn Xuy Tuyết sẽ đứng ra can thiệp vào chuyện này, cũng tính sẵn U Linh sơn trang sẽ có người ra tiếp ứng kết hiệp ước với ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Biểu Ca nói :

- Bởi vì ta vừa mới thừa kế di sản rất lớn, tùy thời tùy lúc đều có thể chìa ra mười vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tiền đóng hiệp ước ở nơi đây là mười vạn lượng?

Biểu Ca nói :

- Vì muốn chuộc lại mạng sống của mình, mười vạn lượng không thể xem là nhiều.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận :

- Đúng là không nhiều.

Sinh mạng vốn vô giá, trên đời này còn có thứ gì trân quý hơn sinh mạng của mình.

Biểu Ca nói :

- Bọn họ muốn ta lại đây, sứ mệnh trọng yếu nhất là phải điều tra ra rõ ràng, lão Dao Bả Tử là ai.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ngay cả bọn họ cũng không biết lai lịch của lão Dao Bả Tử sao?

Biểu Ca nói :

- Không ai biết cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn người?

Biểu Ca cười khỏ nói :

- Ta đến đây đã lâu rồi, mà ngay cả mặt thật của lão ra sao, ta còn chưa thấy qua, vì vậy ta càng nóng ruột muốn tìm người đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đó là ai?

Biểu Ca nói :

- Người đến tiếp ứng cho ta.

Y lại giải thích :

- Bọn họ có hứa sẽ gọi người lại tiếp ứng ngay cho ta, nhưng những người mới lại đây hành động không được tự do lắm, vì vậy khó mà phát hiện ra được Cổ Phi Vân là Biểu Ca.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người tìm hoài không được, nóng ruột quá bèn đi tìm bọn họ trước?

Biểu Ca nói :

- Ta đã tìm mười hai người rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tìm trệt hết cả?

Biểu Ca nói :

- Vì vậy ta đành phải giết họ bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lần này ngươi nghĩ rằng ta là người lại tiếp ứng ngươi?

Biểu Ca nhìn chàng lom lom nói :

- Ta chỉ hy vọng lần này không trệt!

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi nói :

- Ta cũng hy vọng lần này ngươi không trệt.

Ánh mắt của Biểu Ca biến thành như lưỡi dao bén nhọn, y bỗng hỏi :

- Trừ gia sư Ba Sơn kiếm khách ra, còn có hai người nữa là ai? Ai sai ngươi lại đây? Mật hiệu của ngươi là gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta không thể nói ra.

Biểu Ca nói :

- Bởi vì ngươi không biết?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, cười khổ nói :

- Thật tình có lỗi quá, lần này hình như ngươi lại tìm trệt nữa.

Trong địa lao có đèn, bây giờ đang tiết xuân, vốn không thể nào làm người ta lạnh lẽo được.

Nhưng Lục Tiểu Phụng bỗng thấy lông trên người mình đang dựng đứng cả lên, đấy không phải vì bàn tay của Biểu Ca đang cầm thanh kiếm, mà bởi vì trong địa lao bỗng có thêm một người nữa, một người mặc áo màu xám tro, đội chiếc nón bằng lá trúc.

Lục Tiểu Phụng đã thấy người này, Hoa quả phụ cũng thấy, nhưng Biểu Ca lại không cảm thấy gì cả.

Người này giống như một u hồn, có hình dạng mà không có thực chất.

Cái nón bằng lá trúc hình dáng kỳ dị, che hết cả gương mặt của y, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không thấy mặt mũi y ra sao, nhưng chàng đã đoán ra người đó là ai.

Gương mặt của Hoa quả phụ không có tí biểu tình gì, nhưng ánh mắt của bà ta nhìn không nổi đã lộ vẻ mừng rỡ.

Người này đang đưa tay ra dấu với bà ta.

Biểu Ca hình như cũng cảm thấy có gì đó không ổn, y bỗng quay người lại.

Phía sau không có một ai, ngay cả cái bóng cũng không.

Người này như cái bóng dính chặt với người y, người này lại đưa tay ra dấu cho Hoa quả phụ.

Đợi đến lúc y quay đầu lại nhìn, bà ta bèn sa sầm nét mặt hỏi :

- Ngươi đang tính giết Lục Tiểu Phụng, hay là giết ta?

Biểu Ca chậm chậm ngồi xuống, ung dung nói :

- Xem ra, các ngươi không có vẻ gì là sợ chết?

Hoa quả phụ nói :

- Nếu đã chắc là chết rồi, sợ thì làm được gì? Chỉ bất quá...

Biểu Ca nói :

- Chỉ bất quá người không muốn chết hồ đồ quá thể thôi?

Hoa quả phụ thừa nhận, câu nói ấy trúng vào ý của bà ta.

Biểu Ca nói :

- Vì vậy người cũng muốn hỏi ta, trừ sư phụ ta là Ba Sơn kiếm khách ra, còn ai biết được bí mật này nữa?

Hoa quả phụ nói :

- Nếu trước sau gì chúng ta cũng chết, người nói ra thì có hề gì?

Biểu Ca nhìn lom lom vào bà ta, y bỗng cười lên, cười lớn lên.

Hoa quả phụ hỏi :

- Người cười gì?

Biểu Ca nói :

- Ta đang cười người. Rõ ràng là người biết, vậy mà lại đi hỏi ta.

Hoa quả phụ hỏi :

- Ta biết gì?

Biểu Ca nói :

- Trừ sư phụ của ta còn có hai người, một là Mộc đạo nhân, còn có một người nữa là phụ thân của người, người cũng như ta vậy, lại đây nằm vùng, tại sao lại làm bộ làm tịch?

Hoa quả phụ biến hẳn sắc mặt.

Biểu Ca nói :

- Ta nghĩ chắc hiện tại người đã biết lão Dao Bả Tử là người như thế nào rồi, bởi vì người là đàn bà, người có thể bồi tiếp lão ta lên giường ngủ.

Hoa quả phụ hỏi :

- Người muốn kéo ta xuống vũng bùn với người?

Biểu Ca nói :

- Thật ra ta đã biết bí mật của người từ lâu, ta làm như vậy, chỉ là để giăng bẫy, dù người tự mình nói ra bí mật, ta thà giết lầm một trăm người, cũng không tha được một tên gian tế quanh quẩn nơi đây.

Hoa quả phụ nhìn y, bà ta bỗng thở ra nói :

- Thì ra không phải người muốn kéo ta xuống, người muốn tìm còn quý thể mạng cho người.

Biểu Ca hỏi :

- Tại sao ta muốn tìm con quý thể mạng cho ta?

Hoa quả phụ nói :

- Bởi vì tuy người chưa thấy lão Dao Bả Tử, nhưng người biết ông ta đã lại đây.

Bà ta lại thở ra nói tiếp :

- Người có thể nói là một nhân tài, chỉ tiếc là có một chuyện người còn chưa rõ.

Biểu Ca hỏi :

- Chuyện gì?

Hoa quả phụ nói :

- Đây quả thật là một cái bẫy, nhưng người nằm trong bẫy không phải là ta, mà là người.

Biểu Ca nói :

- Sao?

Hoa quả phụ nói :

- Ta và lão Dao Bả Tử đã nghi ngờ người từ lâu, vì vậy mới nghĩ ra cái bẫy cho người mắc vào, nếu người cho là ta trúng Tiêu Hồn Tán của người thật, người đã lầm to.

Bà ta phúi phúi quần áo, chậm chậm đứng dậy, người trúng phải Tiêu Hồn Tán, trong vòng một tiếng đồng hồ không có thuốc gì giải nổi, nhưng hiện tại, bà ta đang đứng dậy đây.

Biểu Ca vẫn còn ngồi yên bất động nơi đó, y bỗng quay qua Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người thấy thế nào?

Lục Tiểu Phụng thở ra, cười khổ nói :

- Các người đều là nhân tài, ta bội phục các người.

Biểu Ca bỗng cười lớn lên :

- Có thể làm cho một người như Lục Tiểu Phụng khâm phục, Cổ Phi Vân ta chết cũng không ân hận gì.

Y quả thật nói chết là chết, chết rất nhanh chóng, máu tươi bắn tung tóe, người của y đã đổ ảm xuống.

Y nhất định không thể để cho mình còn mở miệng ra được, để người ta hỏi khẩu cung mình.

Nếu y đã muốn đi do thám đời tư bí mật của người khác, y phải chuẩn bị trước, tùy thời tùy lúc hy sinh thân mình.

Hoa quả phụ chau mày nói :

- Không ngờ y chẳng sợ chết tí nào.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người sợ chết vốn không làm những chuyện như thế này, người thông minh cũng không làm được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Còn có hạng người nữa càng không làm được.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có hạng người bất kể đi đến đâu, đều bị phiền phức, dù y không muốn chọc đến nó, phiền phức cũng cứ tìm lại y.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người là hạng người đó?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Trước giờ tôi vẫn tự biết mình.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người chịu phiền phức cho ta quả không ít...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời lão :

- Nhưng nhất định ông không thể giết tôi được.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì tôi không hề muốn lại đây, chính ông muốn tôi lại, vì vậy người khác có thể giết tôi, nhưng chỉ có ông là không được, bởi vì tôi là khách của ông.

Lão Dao Bả Tử trầm ngâm một hồi, chậm chậm nói :

- Ta có thể không giết ngươi, chỉ cần ngươi hứa với ta một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Điều gì?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Giữ kín miệng bình, vĩnh viễn không bao giờ tiết lộ bí mật nơi đây.

Lục Tiểu Phụng lập tức nói ngay :

- Tôi hứa.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Được, ta tin ngươi, ngươi đi đi.

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra :

- Ông muốn tôi đi?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Dù chủ nhân có giết khách không được, ít ra cũng mời khách đi về được chứ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng bên ngoài...

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bất kể bên ngoài có gì đang chờ ngươi, ít ra cũng hơn chết ở nơi đây phải không?

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, chàng đã thấy rõ, hiện tại mình có nói gì thêm cũng bằng thừa, chàng đành phải đi. Lão Dao Bả Tử kêu giục chàng lại :

- Nhưng dù gì, người cũng đã làm khách của ta, không những vậy, còn chưa bán đứng ta, do đó, nếu ngươi muốn gì, ta đều có thể để ngươi đem đi!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tôi muốn bất kể thứ gì cũng được?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chỉ cần ngươi đem theo được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi muốn đem bà ta theo.

Chàng muốn đem Hoa quả phụ theo mình.

Lão Dao Bả Tử câm miệng lại, một hồi thật lâu, lão mới chậm chậm nói :

- Người có thể đem bà ta đi, nhưng từ đây về sau, tốt nhất là đừng bao giờ để ta gặp lại người!

Trong hang núi vẫn còn sương mù mê mẩn, muốn tìm sợi giây xích sắt như có như không đó, không phải là chuyện dễ dàng, muốn đi qua lại càng khó hơn.

Qua rồi thì sao nữa? Trong hang núi là thế giới của u linh, ngoài hang núi là gì?

Bao nhiêu cạm bẫy của kẻ giết người?

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi thật dài, chàng bỗng bật cười.

Hoa quả phụ nhìn chàng, nhin không nổi cất tiếng hỏi :

- Anh không sợ à?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sợ gì?

Hoa quả phụ nói :

- Sợ chết.

Bà ta bóp nhẹ bàn tay của chàng :

- Anh không sợ ra khỏi hang núi này, là chết ngay dưới lưỡi kiếm của người ta?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Dù gì tôi cũng đã chết qua một lần rồi, chết thêm lần nữa thì có hề gì?

Hoa quả phụ cũng bật cười, bất kể ra sao, bọn họ cũng đã ra khỏi U Linh sơn trang, ra khỏi cái thế giới của người chết.

Hoa quả phụ dịu dàng nói :

- Thường thường tôi hay nghĩ, chỉ cần cho tôi sống chân chính được một ngày thôi, tâm nguyện của tôi cũng đã được thỏa mãn lắm rồi.

8. Trọng Dụng Lục Tiểu Phụng

Mé núi bên này không có cỏ, đá núi lởm chởm, sắc bén như đao.

Hoa quả phụ bỗng ngừng lại, cúi đầu nhìn chân mình. Bàn chân bà ta nhỏ nhắn mềm mại, trong kẽ ngón chân bỗng có một tia máu tươi rướm ra.

- Bà không mang giày sao?

- Không.

Hoa quả phụ còn đang cười :

- Trước giờ tôi rất ít khi đi ra ngoài.

Bà ta ngay cả giày cũng quên mang vào, đã theo chàng đi, lúc đi, bà ta chẳng đem theo gì cả!

- Anh chẳng muốn gì, chỉ muốn tôi theo anh. Tôi còn muốn gì nữa?

Gương mặt của bà ta vì đau đớn mà nhợt nhạt đi, nhưng bà ta đang cười thật ôn nhu :

- Trên đời này còn có gì quý hơn là chân tình?

Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta, chàng cảm thấy có một thứ tình cảm mát lịm như con suối mùa xuân đang thấm vào lòng mình.

Chàng bỗng bà ta lên, bước qua đám núi đá lởm chởm.

Bà ta đang thì thầm bên tai chàng :

- Bây giờ chắc Tây Môn Xuy Tuyết đã cho là anh chết rồi, chỉ cần anh nguyện ý, mình nhất định sẽ tìm được nơi yên tĩnh sống hết cuộc đời, nhất định là không chỉ có một ngày.

- Tôi vốn quyết ý chết sống với lão Dao Bả Tử, nhưng tôi gặp anh.

Bà ta nói tiếp :

- Ông ta cũng không nhất định muốn giữ tôi lại, vì vậy tôi hy vọng anh vĩnh viễn sau này quên đi cái con người Hoa quả phụ, tôi họ Liễu, tên là Liễu Thanh Thanh.

Phía trước là một màu cỏ xanh, lá cây cũng xanh.

Lục Tiểu Phụng không đi ngay vào trong rừng, chàng chưa quên đây là khu rừng biết ăn thịt người.

Bọn họ ngồi xuống bên vách núi cạnh bìa rừng, trên bãi cỏ xanh xanh, có một đám lá rụng.

Đang còn mùa xuân, làm gì lại có lá rụng?

Lục Tiểu Phụng nhặt một chiếc lá lên, chỉ nhìn qua nhìn lại một cái, lòng bàn tay của chàng đã đầm ướt mồ hôi lạnh.

Liễu Thanh Thanh lập tức phát hiện ra nét mặt biến đổi của chàng, bà ta hỏi ngay :

- Anh thấy gì vậy?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào cuống lá nói :

- Chiếc lá này không phải bị gió thổi rụng xuống.

Chỗ cuống lá bị đứt trông thật bằng phẳng và chỉnh tề.

Liễu Thanh Thanh chau mày hỏi :

- Không phải gió, không lẽ là lưỡi kiếm?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cũng không phải là lưỡi kiếm, mà là kiếm khí!

Liễu Thanh Thanh biến sắc mặt, thanh kiếm của ai có thể phát ra kiếm khí sắc bén như vậy?

Lục Tiểu Phụng lại nhặt lên một cái lông, cũng bị kiếm khí chấn động rụng ra đó.

Ngoài rừng có chim chóc, chim chóc có thể ăn vào no bụng.

Nhưng thiên hạ còn có mấy người dùng được kiếm khí đánh rớt chim bay trên trời? Trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra còn ai bây giờ?

Liễu Thanh Thanh không còn cười nổi :

- Y còn chưa bỏ đi sao?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Trước giờ y không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc.

Liễu Thanh Thanh cúi đầu nói :

- Tôi biết y là hạng người thế nào, tôi có gặp y một lần.

Bà ta bỗng ngẩng đầu lên :

- Nhưng chúng mình cũng không phải sợ y, hai ta hợp sức lại, không lẽ không đối phó nổi một mình y?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Liễu Thanh Thanh nói :

- Anh vẫn còn sợ y? Tại sao?

Lục Tiểu Phụng cũng cúi đầu, chàng buồn rầu nói :

- Bởi vì trong lòng tôi xấu hổ lắm.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Anh làm chuyện đó thật sao?

Lục Tiểu Phụng than thở :

- Mỗi người ai cũng có lúc làm chuyện lầm lỗi.

Liễu Thanh Thanh nói :

- Nhưng anh không phải là người hồ đồ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người không hồ đồ cũng không khỏi có lúc hồ đồ.

Gương mặt của Liễu Thanh Thanh càng ảm đạm, bà ta nói :

- Anh nghĩ mình không ra khỏi khu rừng này?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy hiện tại chúng ta chỉ còn có một con đường để đi.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Con đường gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Con đường quay đầu lại.

Liễu Thanh Thanh nhìn chàng kinh ngạc :

- Về lại U Linh sơn trang?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói :

- Bất kể ở đó có gì đang chờ tôi, xem ra còn hơn ở trong khu rừng này.

Trong hang núi vẫn còn mây mù lê thê mù mịt, quay về lại cũng như lúc đi ra, không dễ dàng tí nào.

Vách núi đối diện, một người đang đứng đó như đang tính cưỡi gió bay đi, chính là Câu Hồn sứ giả.

Tuy y không có mặt mũi, không có tên họ, nhưng y có tay, có kiếm...

Kiếm nằm trong tay, kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ.

Y lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng nói :

- Người đã đi rồi còn trở về đây làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Bởi vì ta nhớ nhà.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Nơi đây không phải là nhà của người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vốn là không phải, nhưng bây giờ phải vậy, bởi vì ta không còn chỗ nào để lại nữa.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Người nhìn thử trong tay ta có gì đây?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hình như là một thanh kiếm.

Câu Hồn sứ giả nói :

- Người thắng được thanh kiếm này trong tay ta, ta sẽ thả cho người qua.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta khuyên người đừng nên thử là hơn.

Câu Hồn sứ giả cười nhạt hỏi :

- Người có chắc thắng được ta không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta không chắc, ngay cả một phần cũng không chắc, nhưng ta chắc chắn tiếp người được mười chiêu.

Câu Hồn sứ giả hỏi :

- Tiếp được mười chiêu của ta thì được gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta cũng chắc chắn trong vòng mười chiêu sẽ nhìn ra được vũ công và lai lịch của người.

Chàng lại cười lên một tiếng, rồi nói tiếp :

- Ta nghĩ chắc người không muốn cho ai biết lai lịch của mình.

Câu Hồn sứ giả câm miệng lại, bàn tay đang nắm thanh kiếm, gân xanh nổi lên chằng chịt như rắn độc.

Lục Tiểu Phụng chẳng thèm nhìn y tới nửa mắt, chàng ung dung đi qua bên cạnh tay kiếm của y, Liễu Thanh Thanh cũng chỉ còn nước đi theo.

Bàn tay y gân xanh đang chuyển động không ngớt, mũi kiếm cũng lóe lên hàn quang.

Lục Tiểu Phụng chẳng quay đầu lại, còn Liễu Thanh Thanh thì đã ướm nhẹ mồ hôi, bà ta nhìn được ra, toàn thân trên dưới của Lục Tiểu Phụng không có lấy một chút phòng bị, thanh kiếm ấy mà đâm ra, chỉ có tia sáng không ngớt rung động trên đầu mũi kiếm kia thôi, cũng đủ đã lấy mạng của chàng.

Nhưng Câu Hồn sứ giả cứ như vậy mà để chàng bước qua, đợi cho chàng đi xa rồi, thanh kiếm mới buông xuống.

Chỉ nghe có tiếng ngân lên, hỏa quang tứ tán, một khối đá núi đã bị thanh kiếm của y chém thành bốn mảnh.

Liễu Thanh Thanh lén quay lại nhìn một cái, cả sóng lưng ướm đầm mồ hôi.

Những tảng đá trong hòn núi này, tảng nào tảng đó cứng như thép nguội, dù có lấy búa rìu bén nhọn, cũng chắc gì chặt nó động đậy tí nào, nhát kiếm đó lực lượng quả thật kinh hồn đáng sợ.

Đi một hồi thật lâu, bà ta mới nhẹ nhẽ thở phào ra nói :

- Anh có thấy nhát kiếm đó không?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Cũng chẳng có gì đáng kể.

Liễu Thanh Thanh nhin không nổi phải hỏi :

- Kiếm pháp như thế nào mới là đáng kể?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhát kiếm đó có thể tùy tiện ung dung thu lại, mới được coi là đáng kể.

Lúc này Câu Hồn sứ giả đang cơn thịnh nộ, chân lực phát động tụt vào mũi kiếm, làm như cung đã kéo thẳng ra, không thể nào không buông ra, vì vậy nhát kiếm đánh ra, oai thế tự nhiên là kinh người.

Nhưng đó cũng chứng minh được, y còn chưa thể khống chế được cơn giận của mình, chân lực còn chưa thu phát được như ý muốn, nếu thu được nhát kiếm ấy lại, mới chân chính đã đi đến mức lư hỏa thuần thanh.

Liễu Thanh Thanh là hậu duệ con nhà danh môn, dĩ nhiên là hiểu được cái đạo lý đó, nhưng bà ta còn nhịn không được muốn hỏi :

- Dù nhát kiếm đó chẳng đáng kể gì, như nếu đem đối phó với anh, anh có thể tránh khỏi không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Anh nắm chắc trong tay y sẽ không giết anh sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cũng không.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Nhưng hình như anh chẳng màng tí gì.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Một người không có đường để đi, làm chuyện gì đại khái cũng có chút mạo hiểm.

Liễu Thanh Thanh thở ra, bà ta còn chưa kịp mở miệng nói thêm, bèn thấy một người mặc áo bào xám, đội nón bằng lá trúc, chấp tay sau lưng, đang ung dung đi đằng trước.

- Lão Dao Bả Tử!

Lục Tiểu Phụng la lên một tiếng, không thấy lão ta trả lời, chàng tính rượt theo, người áo bào xám dáng đi có vẻ ung dung như dạo bước, nhưng chàng cứ rượt hoài không kịp.

Đợi đến lúc chàng chuẩn bị bỏ cuộc, người áo xám phía trước bỗng nói :

- Nhất định ngươi không phải là người đem sinh mạng mình ra mạo hiểm, ngươi biết y sẽ không giết ngươi, ngươi biết chắc trong tay.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận, chàng cũng không thể phủ nhận.

Chàng bỗng phát hiện ra bất cứ chuyện gì cũng khó mà qua mắt được Lão Dao Bả Tử.

Lão Dao Bả Tử lại hỏi :

- Ngươi dựa vào đâu mà nắm chắc trong tay vậy?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn biết nói thật :

- Tôi nhìn ra được gương mặt của y là do bị lưỡi kiếm chém đứt, kiếm pháp như y, trên đời này chỉ có một người có thể làm được chuyện đó.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chính y!

Lão Dao Bả Tử cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Y thà hủy mặt mình đi, cũng không muốn để người khác nhận ra mình, dĩ nhiên cũng sẽ không muốn để tôi nhận ra lai lịch của y, vì vậy tôi mới dám chắc y sẽ không xuất thủ.

Lão Dao Bả Tử bỗng quay phắt đầu lại, nhìn dính vào chàng, ánh mắt dưới chiếc nón trúc, xem ra còn bén hơn cả lưỡi dao :

- Người chắc chắn như vậy, có phải là vì người đã đoán ra y là ai?

Lục Tiểu Phụng gương cười lên một tiếng nói :

- Tôi chỉ bắt quá sức nghĩ đến một chuyện.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người nói đi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hai mươi năm trước, tay kiếm khách nổi danh nhất của Võ Đang là Thạch Hạc, người rất có hy vọng kế thừa ngôi chưởng môn cũng là y, nhưng đến khi y sắp tiếp chưởng môn hộ, đêm trước đó, giang hồ bỗng nhiên truyền bá tin tức y đã bị bạo bệnh chết. Lúc đó y còn đang tráng niên, một người trung niên công lực kiêm cả ngoại và nội như y, tại sao lại chết vì bạo bệnh?

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Vì vậy người trong giang hồ không khỏi có chỗ nghi ngờ đến cái chết của y, đương thời tiếng đồn rầm rĩ, có người thậm chí còn nói bởi vì y không giữ gìn thanh quy, bị trục xuất ra khỏi môn hộ, vì vậy mới phần uất tự tận, nhưng tôi thì nghĩ rằng, y còn sống trên thế gian, chỉ bắt quá không mặt mũi gì nhìn người khác.

Lão Dao Bả Tử yên lặng nghe, đợi chàng nói xong, lão mới lạnh lùng nói :

- Người cũng không nên gặp ta lại lần nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tôi cũng biết ông nhất định không giết tôi.

Lão Dao Bả Tử gần giọng hỏi :

- Người dựa vào đâu mà nói vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi biết hiện tại ông đang cần người, ông cũng đã biết tôi là một người rất hữu dụng.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Tại sao ta lại phải dùng người?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Muốn làm chuyện lớn, nhất định phải dùng người hữu dụng.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người nghĩ rằng ta muốn làm chuyện lớn?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Muốn sáng lập sự nghiệp phải hao tổn không biết bao nhiêu nhân tài vật lực, muốn duy trì lại càng không dễ, dù cho ông có hiệp ước mỗi người phải đóng mười vạn lượng, cũng chắc gì trả được cho bạn bè của ông, dù có kiếm được chút ít, đối với một người như ông, chẳng vì một chút tiền tài ấy mà đi phí bao nhiêu đó khổ tâm.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Cứ nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy tôi đoán chắc là ông làm vậy, nhất định là có mưu đồ, lấy tài trí của ông, mưu đồ ấy dĩ nhiên là rất lớn lao.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt càng sắc bén, lão bỗng quay người lại nói :

- Theo ta.

Cuối con đường nhỏ quanh co, là một căn nhà đá hình dạng rất đơn sơ cổ lão, bên trong thậm chí còn làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, âm u, hiển nhiên thường thường không có ai ở đây.

Nhưng hiện tại, trong nhà đang có ba người đang đợi, ba người đã từng chết đi rồi.

Câu Tử, Biểu Ca, Quản Gia Bà, ba người đó đang đứng bên cạnh một tấm phướng chỗ thần án, gương mặt đang lộ một nụ cười không hảo ý tí nào, mắt thì liếc liếc Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tuy đã ráng sức không chế lấy mình, chàng vẫn còn không khỏi giật nảy mình lên.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Hiện tại chắc người đã hiểu hết mọi chuyện?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Tôi không hiểu, không hiểu chút gì cả.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chuyện này từ đầu tới đuôi vốn là một cái bẫy rập.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bọn họ làm như vậy, là do ta an bày cả, bởi vì ta chỉ bắt quá muốn thử người một chút.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông nghi ngờ tôi là kẻ gian tế đến đây nằm vùng?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bất cứ ai ta cũng nghi ngờ, những người nơi đây đều đã được khảo nghiệm kỹ càng, Cổ Phi Vân giết người đó chính là những kẻ không qua nổi cuộc khảo nghiệm.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc hiểu ra :

- Ông cố ý thả tôi đi, là để thử xem, có phải tôi bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không còn đường nào đi thật không.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Nếu người không quay đầu lại, lúc này đã chết trong khu rừng ăn thịt người ấy rồi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Ông cũng tính đúng là tôi sẽ đem Liễu Thanh Thanh đi, sẽ đúng dịp cho bà ta giết tôi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đây là chuyện ra ngoài ý liệu, nếu người không quay đầu lại, bà ta cũng phải chết theo người.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi quay đầu lại, Liễu Thanh Thanh cũng đang chăm chú nhìn chàng.

Hai người không mở miệng ra, bất kể có muốn nói gì, đều đã nói hết qua cái nhìn nhau đó.

Vì vậy bà ta không oán trách, chàng cũng không áy náy.

Trên đời này, vốn có những thứ tình cảm kỳ diệu như vậy, không cần phải oán trách, không cần phải áy náy.

Lão Dao Bả Tử nhìn bọn họ, đợi cho đến lúc Lục Tiểu Phụng quay đầu lại rồi, lão mới chậm chậm nói :

- Hiện tại ngươi có hiểu tại sao ta phải làm vậy không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói :

- Ông muốn thử xem, tôi có đáng trị giá cho ông dùng được không.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ngươi thật không tệ.

Giọng của lão bỗng biến ra hoà hoãn :

- Vũ công và cơ trí của ngươi không tệ, nhưng quan trọng nhất là ngươi không nói láo trước mặt ta.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Nếu biết rõ ràng là nói dối cũng không được, hà tất phải nói dối.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ngươi là người thông minh, ta thích người nào thông minh, vì vậy từ đây về sau, ngươi là kẻ thân tín của ta, chỉ cần ngươi đừng ra khỏi sơn trang này, tùy ngươi muốn làm gì cũng được, ta tin là người thông minh như ngươi, nhất định sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Lão quay đầu lại phân phó Quản Gia Bà :

- Truyền lệnh ra, tối nay ta muốn mở tiệc khoản đãi y.

Quản Gia Bà lui rồi, Biểu Ca và Câu Tử cũng đi theo.

Lão Dao Bả Tử bỗng nói :

- Nhà của ngươi đã tan nát, từ đây về sau, ngươi dọn lại ở với Thanh Thanh.

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ, chàng gượng cười một tiếng nói :

- Ông...

Lão Dao Bả Tử không để chàng nói tiếp, lão lại nói :

- Ta đã già rồi, người già dễ quên nhiều chuyện.

Lão đứng dậy, quay người đối diện với thần án có tấm màn rũ phía trước, chậm chậm nói :

- Có một chuyện ta còn chưa quên được, đến lúc đó, ta nhất định sẽ cho ngươi biết.

Lục Tiểu Phụng không nói gì thêm, chàng biết lời Lão Dao Bả Tử nói ra là mệnh lệnh.

Rượu thịt ê hề mà tinh trí, rượu có tới mười hai loại, hình thức buổi tiệc cũng rất cổ nhã, mười tám bàn tiệc bày thành nửa chữ khẩu, lão Dao Bả Tử ngồi chính giữa, bên trái của lão là Lục Tiểu Phụng.

Mọi người đều nhìn Lục Tiểu Phụng với cặp mắt khác hẳn hai ngày trước, không những chàng là tân khách của buổi tiệc, chàng còn là kẻ thân tín của lão Dao Bả Tử.

Người đầu tiên đứng lên kính rượu chàng là Câu Tử Hải Kỳ Khoát, sao đó là Độc Cô Mỹ.

Chỉ có Diệp Linh là thủy chung vẫn không thềm nhìn chàng, bởi vì bên cạnh chàng còn có Liễu Thanh Thanh.

Mộ quả phụ ăn thịt người này hình như cũng biến hẳn, biến ra thành yên lặng và rất ôn nhu.

Lão Dao Bả Tử vẫn cứ đội cái nón bằng trúc, ngay cả Lục Tiểu Phụng ngồi bên cạnh lão, cũng hoàn toàn không thấy mặt mũi lão ra sao.

Lão ăn rất ít, uống lại càng ít, nói cũng không nhiều, nhưng bất cứ người nào nhìn vào lão, ánh mắt đều lộ vẻ phục tòng và tôn kính.

Người trong tiệc nhiều hơn mấy bữa trước, tất cả cộng lại có tới năm mươi chín người, tuy Lục Tiểu Phụng không quen biết đại đa số trong đó, nhưng chàng có thể tưởng tượng ra, những người này năm xưa nhất định đều có một lai lịch huy hoàng, không phải là gia tài cự phú, con nhà thế gia, thì cũng là vũ lâm hào kiệt bá chủ một vùng, không những thân phận rất cao, vũ công nhất định không tệ, nếu không ắt hẳn là không có tư cách đến được cái U Linh sơn trang này.

- Có phải mọi người đã đến đông đủ?

Lục Tiểu Phụng hỏi nhỏ.

- Chỉ có hai người không lại.

Liễu Thanh Thanh cũng thì thầm trả lời :

- Một người là Câu Hồn sứ giả, trước giờ y không gần ai cả.

- Còn người kia là ai?

- Chị của Diệp Linh, tên là Diệp Tuyết.

Liễu Thanh Thanh nói :

- Cô ta thích săn bắn, thường thường đi cả mười ngày mới về.

- Tại sao cô ta được tự do ra vào như vậy?

- Đó là Lão Dao Bả Tử cho phép đó.

Liễu Thanh Thanh đang cười nhạt :

- Cô ta là một thứ quái vật, cô ta muốn làm gì, trước giờ chưa một ai dám ngăn cản, dù cho ở nơi đây, cô ta cũng chưa từng nói chuyện với ai.

- Tại sao?

- Tại vì cô ta cho là mình hay hơn người khác nhiều.

Liễu Thanh Thanh hiển nhiên không thích nói đến người này, lại càng không muốn Lục Tiểu Phụng bàn tới cô, thật ra bọn họ cũng không cách nào nói tiếp, vì bọn họ vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay.

Bỗng nhiên, một con báo từ ngoài cửa bay vào, rớt xuống bàn trước mặt bọn họ.

Diệp Tuyết đi theo một lượt với con báo đó, con báo rớt xuống, Lục Tiểu Phụng bèn thấy cô.

Người cô cũng như báo vậy, mỹ lệ, lạnh lẽo, tàn bạo, chỉ có một thứ không giống, con báo thì đã chết, chết dưới tay cô.

Đã có mười ba con báo chết dưới tay cô, báo trong hang núi vùng phụ cận hầu như toàn bộ đã chết dưới tay cô.

Cô thích săn bắn, lại càng thích săn báo.

Tại sao người ta cứ thích đi săn bắn giết chóc đồng loại của mình?

Trong những con thú dữ, hung hãn nhanh nhẹn, khó đối phó nhất là con báo.

Dù là thợ săn kinh nghiệm đầy mình, nhất định cũng không dám một mình đuổi bắt một con báo, hầu như không ai dám đi làm cái chuyện ngu xuẩn mà nguy hiểm đó.

Không những cô dám làm, cô còn đã làm được nữa.

Cô là một người đàn bà thâm trầm sống về nội tâm, nhưng cô săn báo, cô xem ra thật mỹ lệ và nhu nhược, nhưng lại nhanh nhẹn tàn bạo như báo.

Cái tính cách nhiều phức tạp và mâu thuẫn đó, lại càng làm cho cô có một thứ mỹ lực thật kỳ dị.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng trước giờ cũng chưa từng thấy qua một người đàn bà nào như vậy, chàng nhìn cô, cơ hồ quên mất Liễu Thanh Thanh bên cạnh.

Nhưng Diệp Tuyết thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào Lão Dao Bả Tử, gương mặt trắng bệch, cặp môi trắng bệch, cô bỗng hỏi :

- Ông có biết anh tôi chết rồi không?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu.

Diệp Tuyết nói :

- Ông có biết ai giết y không?

Lão Dao Bả Tử lại gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng bỗng dưng thót bụng lại, một người đàn bà sẵn báo vì báo thù, chuyện gì cũng làm được.

Chàng không muốn làm một con báo bị săn đuổi.

Nhưng câu trả lời của Lão Dao Bả Tử làm cho chàng bất ngờ :

- Tây Môn Xuy Tuyết.

Gương mặt của Diệp Tuyết càng trắng bệch, hai bàn tay cô nắm chặt lại.

Lão Dao Bả Tử chậm chậm nói :

- Chắc cô nhớ, anh cô đã có nói trước, nếu y chết về tay của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định không ai được báo thù cho y, bởi vì đó là một trận quyết chiến công bình.

Cũng vì y không muốn người đi báo thù cho y lại chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Tuyết đang run rẩy cặp môi, bàn tay đang nắm chặt lại cũng run lên, cô bỗng ngồi xuống, ngồi bệch ra mặt đất nói :

- Đem rượu lại đây.

Người đem rượu lại cho cô là Quản Gia Bà, y mở nắp một thùng rượu mới nguyên ra.

Diệp Tuyết chẳng thèm liếc y nửa mắt, cô lạnh lùng nói :

- Tốt nhất người đi xa xa một chút, càng xa càng tốt.

Quản Gia Bà đi thật, đi thật xa.

Diệp Tuyết nói :

- Ai lại uống rượu với ta?

Hải Kỳ Khoát giành lấy :

- Có tôi.

Diệp Tuyết nói :

- Người không xứng.

Lão Dao Bả Tử bỗng vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng chậm chậm đứng dậy bước lại.

Diệp Tuyết rút cuộc nhìn chàng một cái :

- Người là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi :

- Người uống rượu được không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Được.

Diệp Tuyết nói :

- Tốt, đem chén lớn lại đây, chén lớn đó.

Chén rất lớn, cô uống một chén, Lục Tiểu Phụng uống một chén, cô không nói chuyện, Lục Tiểu Phụng cũng không mở miệng, cô không nhìn Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng cũng không nhìn cô.

Hai người cứ như vậy ngồi đối diện với nhau, tôi một chén, anh một chén.

Một chén ít nhất cũng tám lạng.

Mười chén uống xong, gương mặt cô vẫn còn chưa đổi sắc.

Đợi đến lúc uống sạch thùng rượu rồi, cô bèn đứng dậy đi luôn một mạch chẳng quay đầu lại, chẳng nói thêm một lời nào.

Lúc Lục Tiểu Phụng đứng dậy, đầu của chàng đã có bề choáng váng.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Thế nào?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói :

- Tôi không ngờ tửu lượng của cô ta khá như vậy, thật không ngờ.

Lão Dao Bả Tử bỗng thở ra nói :

- Ta cũng không ngờ, trước giờ ta chưa thấy nó uống rượu bao giờ.

Lục Tiểu Phụng giật mình :

- Ông cũng chưa thấy qua?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chưa ai thấy bao giờ, đây là lần đầu tiên nó uống đấy.

Đối với một người đã uống ngất ngư choáng váng mà nói, trên đời này không có thứ gì quyến rũ hơn bằng cái giường, huống gì cái giường đó lại rất rộng, rất thoải mái.

Chỉ tiếc là có người cứ nhất định không chịu để chàng thoải mái nằm yên trên giường.

Vừa bước vào nhà, Liễu Thanh Thanh đã đi tìm ngay một thùng rượu, ngồi bệch xuống đất hỏi :

- Ai lại uống rượu với ta?

Lục Tiểu Phụng nhìn trước, nhìn sau, nhìn trái, nhìn phải, rồi cười khỏ nói :

- Trong nhà này hình như chỉ có mình tôi.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Người uống rượu được không?

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tôi không uống có được không?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Không được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước ngồi bệch xuống đất uống với bà ta, lúc chàng ngồi xuống, là đã muốn say rồi.

Chàng say thật.

Đợi đến lúc chàng tỉnh lại, Liễu Thanh Thanh không còn trong nhà, một mình chàng nằm trên giường, ngay cả đôi giày cũng còn chưa tháo ra, đầu thì nhúc nhúc như bị búa chẻ ra từng mảnh một.

Chàng không muốn ngồi dậy, cũng ngồi dậy không muốn nổi, nhưng ngoài cửa sổ lại có người đang kêu réo.

Cửa sổ mở ra, người bên ngoài là Độc Cô Mỹ :

- Ta đã lại ba lần rồi, thấy người ngủ say quá, không dám gọi người dậy.

- Ông tìm tôi có chuyện gì?

- Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ bất quá lâu ngày không gặp, muốn trò chuyện lai rai.

Bất kể ra sao, lão ta cũng là bạn bè, bạn bè lại tìm Lục Tiểu Phụng chuyện trò lai rai, dù chàng có nhúc nhúc đến vỡ tung cả ra, chàng cũng không từ chối.

- Tốt nhất chúng ta nên ra ngoài dạo lòng vòng, ta sợ gặp cái vị Hoa quả phụ đó.

Bên ngoài vẫn còn có sương mù, sương mù lạnh lẽo và ướt át, nhưng đối với một người say rượu còn chưa tỉnh, lại rất có ích.

Thương thế của Độc Cô Mỹ tuy đã thuyên giảm nhiều lắm, nhưng xem ra hình như lão đang có tâm sự.

- Thật ra ta đã tính tìm người từ lâu, nhưng ta sợ người nổi nóng lên.

- Tại sao tôi nổi nóng?

- Bởi vì bọn Câu Tử là do ta giới thiệu cho người, thật tình ta không biết bọn họ tính hại người.

Lục Tiểu Phụng bật cười :

- Dĩ nhiên là ông không biết, ông là bạn của tôi, ông giúp đỡ tôi trước giờ.

Độc Cô Mỹ chần chừ một lát, rồi cuộc lão thu hết can đảm nói :

- Nhưng tối hôm qua, ta lại làm một chuyện sai lầm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Độc Cô Mỹ nói :

- Tôi hôm qua ta cũng say quá, hồ đồ tiết lộ ra chuyện bí mật, hiện tại ba người bọn họ đều biết Diệp Cô Hồng bị chết dưới tay người.

Ba người bọn họ, dĩ nhiên là Biểu Ca, Câu Tử và Quản Gia Bà.

Lục Tiểu Phụng cười không nổi.

Tuy chỉ gặp mặt một lần, chàng rất hiểu con người của Diệp Tuyết, dĩ nhiên chàng lại càng hiểu Diệp Linh.

- Nghe nói nơi này, hai chị em đó đều khó chọc vào lắm, bọn họ mà biết được chuyện này, nhất định sẽ lại liều mạng với người!

Độc Cô Mỹ nói năng rất uyển chuyển :

- Tuy người không sợ gì, nhưng cây thương trước mắt dễ tránh, ám tiễn khó phòng bị lắm, vì vậy...

- Vì vậy làm sao?

- Vì vậy người nên nghĩ cách bịt miệng bọn họ lại.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười. Chàng đã hiểu ý của Độc Cô Mỹ :

- Ông muốn tôi thân thiện với bọn họ một chút, đừng chống đối bọn họ, nếu bọn họ có chuyện gì tìm tôi, tôi cũng không nên từ chối.

Độc Cô Mỹ nhìn chàng, lão bỗng dùng sức nắm chặt lấy tay chàng nói :

- Ta làm chuyện không phải với người.

Nói có bấy chữ đó thôi, lão bèn đi mất, nhìn cái bóng sau lưng của lão từ từ biến đi, Lục Tiểu Phụng đoán không ra người này rốt cuộc là bạn của mình hay không, hay là tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị bán đứng bạn bè.

Hiện tại chàng chỉ có thể xác định được một chuyện, Câu Tử nhất định sẽ lại tìm chàng.

Lại là chuyện gì bây giờ? Chàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng không công đâu đi nghĩ, bởi vì chính ngay lúc đó, một làn kiếm quang như điện xẹt, đâm lại hướng chàng đứng.

Bấy giờ Độc Cô Mỹ đã đi lâu rồi, chàng cũng đã đi một đoạn đường gần về lại chỗ dãy nhà của Liễu Thanh Thanh.

Ánh kiếm từ phía sau mái ngói đâm lại, không những nhanh nhẹn, mà còn rất chính xác.

Không những chính xác, mà còn rất cay độc.

Chàng không ngờ nơi đây còn có người muốn ám toán mình, chàng cơ hồ đã hoàn toàn không còn chỗ để tránh né đỡ gạt.

May mà chàng là Lục Tiểu Phụng, may mà chàng còn có tay.

Chàng đột nhiên thò hai ngón tay ra kẹp một cái.

Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn người, mỗi người đều có tay, mỗi bàn tay đều có ngón.

Nhưng hai ngón tay của chàng lại chắc chắn là có giá trị nhất, bởi vì hai ngón tay ấy đã cứu mạng chàng không biết bao nhiêu lần.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ngón tay vừa kẹp lại, lưỡi kiếm đã dính cứng giữa ngón tay.

Lưỡi kiếm lạnh ngắt, kiên cường mạnh mẽ, vẫn không giựt ra khỏi được hai ngón tay của chàng, chàng ngẩng đầu lên, bèn thấy một cặp mắt mỹ lệ mà tàn bạo.

Diệp Tuyết đang nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng đang thở ra trong bụng, chàng cười khổ hỏi :

- Cô đã biết rồi sao?

Diệp Tuyết lại nhìn chàng đăm đăm một hồi, mới chậm chậm gật đầu nói :

- Hiện tại ta mới biết, Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng, tốt cuộc ta không tìm lầm người.

Giọng nói của cô không có chút gì thù hận, Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi dò :

- Cô tìm tôi? Có phải là tìm tôi để giết không?

Diệp Tuyết nói :

- Ta chỉ bất quá muốn xem cái chiêu tuyệt kỹ vang danh thiên hạ của ngươi ra sao, nếu ngươi đỡ được chiêu kiếm của ta, ngươi là người ta muốn tìm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu tôi chết dưới lưỡi kiếm của cô thì sao?

Diệp Tuyết nói :

- Thì cũng đáng thôi.

Lục Tiểu Phụng không nhịn nổi phải cười khổ.

Chàng vẫn còn chưa chết, dĩ nhiên chàng phải hỏi :

- Hiện tại tôi là người cô đang tìm chưa?

Diệp Tuyết gật gù đầu nói :

- Anh theo tôi.

Đi hết con đường nhỏ quanh co, xuyên qua một khu rừng âm u, rồi lại đi qua một trái núi, đã nghe được tiếng nước chảy.

Nước chảy không gấp lắm, chảy tới nơi đây rồi đổ vào một cái hồ nhỏ, bốn bề núi non xanh biếc, sương mù cũng bớt đi, nếu một người được ngồi bên hồ nửa ngày trời, nhất định sẽ quên được bao nhiêu là buồn phiền.

- Không ngờ trong U Linh sơn trang cũng có một nơi mỹ lệ yên tĩnh như vậy.

Con nít thường thường hay có một khoảng trời đất nhỏ nhỏ bí mật của riêng chúng nó, nơi đây hiển nhiên là của Diệp Tuyết.

Tại sao cô lại đem Lục Tiểu Phụng lại đây?

- Cô muốn tôi làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi mở miệng hỏi.

Diệp Tuyết đứng bên hồ, nhìn về dãy núi xa xa, cô xoa nguyên mái tóc mềm mại như suối cho rớt xuống hai bên bờ vai.

Giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng bình tĩnh như mặt nước, nhưng những lời cô nói làm người ta giật nảy cả mình lên, cô nói :

- Tôi muốn anh làm chồng của tôi.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy hô hấp của mình như bị ngừng lại.

Cô xoay người lại nhìn chăm chú vào chàng, ánh mắt trong suốt mà sáng rõ, như mặt nước hồ.

- Tôi vẫn còn là xử nữ.

Cô lại nói tiếp :

- Trước giờ chưa có người đàn ông nào chạm vào người tôi.

Cô lại bảo đảm :

- Tôi lấy anh rồi, nhất định cũng sẽ không để ai khác phạm vào tôi.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật sâu, chàng nói :

- Tôi tin được.

Diệp Tuyết hỏi :

- Anh bằng lòng rồi?

Lục Tiểu Phụng gượng cười lên một tiếng nói :

- Dĩ nhiên cô còn có điều kiện bắt tôi phải làm.

Diệp Tuyết nói :

- Chuyện tôi nhờ anh làm cũng có lợi cho anh nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ít ra cô cũng phải cho tôi biết đó là chuyện gì.

Ánh mắt ôn nhu của Diệp Tuyết bỗng lóe lên một tia sắc bén như lưỡi đao, chỉ có hận thù mới bén nhọn đến như vậy.

- Tôi muốn anh giúp tôi đi giết Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng không phản ứng gì cả, lời yêu cầu đó không nằm ngoài ý liệu của chàng.

Diệp Tuyết nói :

- Nếu chúng ta tìm ra hắn, nhất định hắn sẽ lại giết anh, bởi vì hắn không muốn cho anh cơ hội thứ hai để chạy trốn.

Lục Tiểu Phụng cười khở nói :

- Các người khỏi cần tôi phải đi tìm y, chỉ cần tôi thò đầu ra ngoài hang núi, y lập tức sẽ tìm lại ngay.

Diệp Tuyết nói :

- Tôi biết, nếu tôi muốn đi tìm hắn, nhất định sẽ khốn khổ vô cùng, nhưng nếu muốn hắn lại đây tìm, chỉ có nước để hắn lại tìm anh, vì vậy tôi mới chọn anh.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô muốn tôi làm lạc hướng chú ý của y, rồi cô sẽ có cơ hội giết y?

Diệp Tuyết không hề phủ nhận, cô nói :

- Nhất định hắn sẽ không chú ý đến tôi, bởi vì hắn hận anh, cũng bởi vì hắn không biết tôi là ai, chỉ cần anh giữ cứng lưỡi kiếm của hắn lại, tôi nhất định sẽ giết được hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn nếu tôi hụt tay thì sao?

Diệp Tuyết nói :

- Đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết, vốn là một chuyện nguy hiểm, nhưng tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi, chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta có đến bảy phần thành công.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không chừng cơ hội của cô không chỉ tới bảy phần thôi, cô có thể chờ lúc lưỡi kiếm của y còn dính trong lồng ngực của tôi, mà thừa cơ giết được y.

Chàng cười cười, nụ cười thật chua chát :

- Cái điểm đó dĩ nhiên cô đã nghĩ tới, vì vậy cô mới bảo đảm với tôi, sau này sẽ không để cho ai đụng tới cô, bởi vì cô muốn tôi an lòng mà chết.

Diệp Tuyết cũng không phủ nhận.

- Đúng là tôi có nghĩ đến điểm đó, cơ hội của anh thật tình không lớn lắm, tôi cũng biết trước giờ anh là thứ bài bạc, chỉ cần đánh cuộc được hứng thú, nhất định anh sẽ đánh vào.

Ánh mắt của cô lại càng thâm trầm như biển sâu, cuốn hút lấy ánh mắt của Lục Tiểu Phụng.

Một hồi thật lâu, chàng mới dời được ánh mắt ra khỏi, chàng lập tức phát hiện ra, cô hoàn toàn lừa thể.

Núi xanh xanh biếc, mặt hồ trong suốt, cô đứng yên lặng ở đó, dáng dấp kiều ngạo mỹ lệ không sao nói được.

Cô đáng được kiều ngạo, bởi vì tấm thân xử nữ của cô quả thật không có chút tì vết.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng, một hồi thật lâu, rồi mới chậm chậm nói :

- Chỉ cần anh bằng lòng, hiện tại tôi là của anh.

Giọng nói của cô cũng đầy vẻ tự tin, cô tin rằng trên đời này nhất định không có người đàn ông nào cự tuyệt được cô.

Hô hấp của Lục Tiểu Phụng đã ngưng hẳn, một hồi thật lâu chàng mới mở miệng được ra :

- Tôi mà từ chối cô, nhất định sẽ có nhiều người cho là tôi điên, nhưng tôi...

Đồng tử của Diệp Tuyết thu lại :

- Nhưng anh từ chối?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi chỉ bắt quá muốn cho cô biết một chuyện.

Diệp Tuyết nói :

- Anh nói đi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Anh của cô không phải chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Tuyết thay đổi nét mặt hỏi :

- Sao anh biết được?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lúc y chết, tôi đứng trước mặt y, máu của y chảy từ lưỡi kiếm ra, cơ hồ muốn dính vào người tôi.

Diệp Tuyết hỏi :

- Kiếm của ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Của chính y.

Diệp Tuyết bỗng la lớn lên như điên cuồng :

- Người nói láo, người nói láo...

Đợi cho tiếng vọng lại từ hang núi ngừng hẳn hoàn toàn, Lục Tiểu Phụng mới nói :

- Cô là người con gái đẹp nhất tôi từng thấy, đáng lý ra tôi có thể được cô bây giờ, tại sao tôi lại đi nói láo với cô làm gì?

Lời nói của chàng thản nhiên mà sắc bén, đâm ngay vào chính giữa vấn đề.

Sau đó chàng lập tức bỏ đi ngay, đi thật xa rồi mới quay đầu lại, xuyên qua lá cây thưa thớt, chàng vẫn còn thấy cô ở đó.

Cô vẫn còn đứng bất động ở đó, cả thân hình như tan biến làm một với cái tự nhiên bao la thần bí mà mỹ lệ.

Nhưng có ai biết được trong lòng cô đang có cảm giác gì?

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy có gì đó đau đớn trong lòng không sao nói ra được... mình đâm người ta, chính mình cũng sẽ bị thương giống vậy.

Vì vậy chàng chỉ nhìn qua một thoáng, lập tức không quay đầu lại nữa.

9. Lọt Vào Mắt Mỹ Nhân

Hang núi yên lặng, u bí, xanh biếc, tấm thân xử nữ hoàn mỹ không có tí vết, ánh mắt ôn nhu như sóng nước...

Lục Tiểu Phụng ráng sức không chế lấy mình không nghĩ thêm tới, nhưng chính chàng biết rằng cái hình ảnh ấy đã vĩnh viễn in sâu vào tâm khảm.

Chàng đi rất nhanh, đi rất xa rồi, đáng lý ra phải trở về lại con đường nhỏ đó, nhưng lúc chàng ngừng lại, bèn phát giác ra mình đã đi quá sâu vào trong núi.

Sau đó chàng lập tức phát hiện ra một điều đáng sợ, mình đã bị lạc đường.

Còn đáng sợ hơn nữa là, bốn bề sương mù càng dày đặc, thậm chí còn dày hơn U Linh sơn trang mé bên này nữa, dù người có nhãn lực tốt đến đâu, cũng khó mà thấy xa quá hai trượng, không những vậy, bất cứ đi về hướng nào, cũng đều có thể càng xa hơn sơn trang.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn muốn thử, chàng không phải là hạng người ngồi chờ sương mù tan ra rồi mới đi.

Lại đi thêm một khoảng xa nữa, vẫn còn tìm chưa ra đường, trong khu rừng núi xa lạ này, trong khoảng sương mù chết người này, phải đi tới bao giờ mới tìm ra đường về?

Đang lúc chàng cảm thấy mệt mỏi đói khát, bắt đầu lo lắng, chàng bỗng ngửi thấy một mùi thơm cứu mạng.

Mùi thơm tuy rất nhạt, nhưng chàng lập tức nhận ra ngay đó là mùi thịt thỏ nướng.

Từ cái thuở còn thơ ấu, chàng đã là một tay thợ săn năng cán, lớn lên rồi, cái sở thích món ăn đồng quê vẫn còn rất mặn nồng.

Thỏ không thể tự nó nướng nó lên, chỗ nướng thịt thỏ nhất định có người, quanh đây chỗ duy nhất có người là U Linh sơn trang.

Chàng nuốt ực nước miếng, tuy cảm thấy rất đói, tinh thần đã phấn khởi lên, nín thở một lát, rồi lại hít vào một hơi thật sâu, chàng lập tức nhận ra được mùi thơm từ hướng nào bay lại.

Phán đoán của chàng rất chính xác, bởi vì đi được một khoảng đường, mùi thơm càng lúc càng nồng.

Phía trước, địa thế hình như càng lúc càng hiểm trở. Mùi thơm của thỏ nướng đã hỗn hợp với mùi hôi thúi đặc biệt của lá cây bùn đất nát bầy trong vùng lầy.

Dù nơi đây có người, chắc chắn không phải là U Linh sơn trang.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống, hạng người nào sống ở nơi đây? Chàng không thể nào tưởng tượng được.

Chính ngay lúc đó, phía trước bỗng có một tiếng động thật quái dị, chàng vội vã bước lại, bèn thấy một cái bóng kỳ quái xuất hiện từ trong sương mù ra.

Chàng thấy đó không phải là một cái bóng người, nhưng lại không phải là dã thú, thậm chí chàng không có cách nào hình dung ra được cái bóng ấy ra làm sao.

Nhưng chàng vừa thấy cái bóng đó, lập tức cảm thấy một thứ sợ hãi gớm ghiếc không sao nói được, cơ hồ nhin không nổi muốn mưa ra.

Cái bóng đối diện tựa hồ cũng đang cục cựa không yên một chỗ, đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng lấy hết can đảm xông lại, cái bóng đó đã biến đi đâu mất, làm như trước giờ chưa từng xuất hiện bao giờ.

Lục Tiểu Phụng rùng mình lên một cái, chàng đứng đó một hồi thật lâu, bỗng ngửi thấy còn có mùi đất đá đã bị nung đốt.

Nơi này nhất định là chỗ đã nướng thỏ!

Chàng tin tưởng vào phán đoán của mình nhất định chính xác không lầm lẫn, nhưng chàng tìm mãi không ra có dấu vết gì để lại.

Nếu là người khác, nhất định là đã bỏ đi, không chừng còn chạy trốn đi.

Nhưng chàng không hề bỏ cuộc.

Trước hết, chàng vẽ ra một khuôn viên tưởng tượng chừng mười trượng, rồi bắt đầu tra xét từng chỗ một.

Bùn đất lá rụng ở đây phải là cùng trạng thái với vùng lầy trong khu vực này.

Chỉ có một chỗ đặc biệt hơi khô ráo, lá rụng trên đó hiển nhiên là do một nơi khác đem lại.

Chàng khom lưng xuống, phúi hết lá ra, dùng mũi ngửi bùn đất như một con chó săn, thậm chí còn ném một chút bùn đất nữa.

Bùn đất quả thật có mùi của tro, phẳng phất còn có chút mỡ trên miếng thịt nướng.

Chàng đào thêm một lát nữa, bèn tìm ra một vài cành cây khô, vài khúc xương vụn, một cành cây dùng để xăm thịt, trên cành còn có miếng thịt thỏ còn chưa ăn xong, da và lông đã được lột sạch sẽ.

Chỉ có bàn tay người, mới có thể làm ra cây để xăm thịt, chỉ có răng của người mới nhai xương sạch sẽ như vậy, không những thế, chỉ có người mới ăn đồ nấu chín.

Nơi này nhất định có người.

Người này không những có bàn tay thật linh xảo, mà còn làm việc rất tinh tế, nếu không phải là Lục Tiểu Phụng, bất kỳ ai khác cũng khó mà tìm ra dấu vết y đã từng nướng thịt nơi đây.

Người này là ai? Tại sao lại đến đây? Có phải y cũng đang trốn chạy người khác truy lùng?

Cái bóng méo mó quái dị lúc này là cái thứ gì?

Lục Tiểu Phụng hoàn toàn nghĩ không ra, chính vì chàng nghĩ không ra, vì vậy chàng lại cảm thấy hiếu kỳ.

Hiện tại đối với chàng, tìm ra hay không ra đường về biển thành không quan trọng lắm, bởi vì chàng đã quyết định muốn tìm cho ra câu trả lời cho những vấn đề này.

Câu trả lời nhất định ở quanh đây, nhưng quanh đây lại không có dấu chân gì.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống, trước hết chàng chùi sạch miếng thịt, rồi xé từng miếng nhỏ ra, chậm chậm nhai.

Không ngon gì, thịt đã bị nướng cháy khét, lại bị chôn dưới đất, ăn vào không những lẻo vô vị, mà còn khó nuốt xuống cổ họng.

Nhưng chàng gắng gượng ép mình ăn hết cả.

Bất cứ ai muốn làm chuyện gì, trước tiên phải có thể lực, đói khát là một thứ tiêu hao thể lực trí mệnh nhất.

Trong bụng đã có một chút gì, quả nhiên chàng cảm thấy thoải mái ra, chàng nằm soài xuống đất, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát trên đám lá rụng mềm mại đó, rồi sẽ từ từ lục soát sau, dĩ nhiên chàng không ngờ được rằng, nằm xuống lần này, cơ hồ là vĩnh viễn không ngồi dậy được.

Sương mù như khói, bay qua bay lại trong đám cây, Lục Tiểu Phụng nằm xuống, lập tức phát giác ra những đám mây mù này như mây trên trời, tất cả nhất thiết càng lúc càng xa cách mình.

Cả người chàng bỗng như chìm xuống một cái hố sâu không thấy đáy, vừa mềm mại vừa ngọt ngào, bao nhiêu chuyện trên đời hình như đã biến thành xa vời, biến thành mỹ lệ, những chuyện quan trọng nhất cũng biến ra tầm thường, những đau khổ nhất đều có cách giải thoát.

Cái thứ cảm giác nhẹ nhàng đẹp đẽ này, chính là điều ai ai cũng mong muốn, nhưng Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Chàng biết mình không thể nào có cái cảm giác đó, cũng không nên như vậy, chàng là người đang mang gánh nặng trên vai, không thể nào buông xuống được trong lúc này.

Càng kinh khủng là, đến lúc chàng muốn ngồi dậy, bèn lập tức phát hiện ra, toàn thân xương cốt của mình mềm rũ như không có tí sức lực gì.

Chính ngay lúc đó, chàng lại thấy cái bóng quái dị hiện ra.

Cái bóng méo mó, giống như con hình nộm làm bằng vải bị con nít nghịch ngợm bẻ quặt lại, nhất định không thể là một người.

Bởi vì cả người “y” mềm như bún, toàn thân hình như tùy thời tùy lúc đều quặt quẹo dễ dàng.

Người ta có xương cốt.

Người ta không thể nào như vậy được, nhất định không thể!

Lục Tiểu Phụng đang tính nhủ mắt lại chú ý nhìn cho rõ hơn, cái bóng bỗng cất tiếng nói :

- Người là Lục Tiểu Phụng?

Giọng nói quái dị, ú ớ mà chậm chạp, nhưng đúng là tiếng người.

Cái bóng ấy không những là người, mà còn là người đã biết qua Lục Tiểu Phụng!

May mà lúc này Lục Tiểu Phụng hình như đã hoàn toàn mất đi cái cảm giác kinh ngạc sợ hãi, nếu không chàng đã sợ muốn điên lên.

Cái bóng còn cười, cười ngặt nghèo nói :

- Nghe nói Lục Tiểu Phụng trước giờ không hề bị trúng độc, bây giờ tại sao lại bị vậy?

Cái điểm đó Lục Tiểu Phụng cũng nghĩ không ra.

Trong thức ăn có tí độc gì, bất kể là loại gì, chàng đều lập tức nhận ra.

Cái bóng lại cười :

- Nói cho người biết, đây là cái lá đại ma, ta thích dùng nó nướng thịt, ta ăn xong cảm thấy mình khoan khoái như thần tiên, người ăn xong sẽ thấy mình như con chó chết.

Y lại giải thích :

- Lúc này người ngửi cái mùi của nó, đã hít một tí độc vào rồi, vì vậy đến lúc người ăn thịt, người chẳng còn thấy có cảm giác gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người cố ý dụ ta lại đây?

Cái bóng lắc đầu nói :

- Cục thịt ấy là ta cố ý để lại đây, nếu không dù là nguyên con ngựa, ta cũng ăn sạch không còn gì.

Hình như y đối với câu nói ấy của mình cảm thấy rất khoái trá, chỉ có những người sống một mình đã lâu rồi mới có cái thói quen lẩm bẩm, chỉ có hạng người đó mới thích nghe những lời mình nói.

Y cười ngặt nghèo cả nửa ngày, mới nói tiếp :

- Nếu người tìm không ra cục thịt, không chừng ta cũng để người đi đấy, không may là người tìm ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không may?

Cái bóng nói :

- Bởi vì ta không thể để người nào biết ta đang ở đây.

Y bỗng dùng một thứ thân pháp quái dị không thể hình dung được, nhảy tới bên cạnh Lục Tiểu Phụng, điểm lấy vài chỗ huyết đạo trên người chàng.

Bàn tay của y xem ra như một cái bao tay làm bằng da rắn đã bị hư nát, nhưng y xuất thủ lại rất chính xác và hữu hiệu.

So với các bộ phận khác trên người y, bàn tay đại khái còn dễ chịu được một chút.

Không ai hình dung được dáng dấp của y, không thể, không dám, cũng không nỡ hình dung.

Tuy thần trí của Lục Tiểu Phụng đang ở trong tình trạng mơ hồ, nhưng chàng nhìn thấy người đó, vẫn còn nhận không nổi phải run bắn người lên muốn nôn mửa ra.

Cái bóng cười nhạt nói :

- Hiện tại người đã thấy ta, có phải người ghê tởm ta lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận.

Cái bóng nói :

- Nếu người bị người khác xô từ vách núi cao cả mấy trăm trượng xuống, lại nằm liệt ra trong vũng bùn hết mấy chục ngày, người cũng sẽ biến thành như vậy thôi.

Giọng cười của y còn bi ai hơn cả tiếng khóc :

- Lúc xưa không những ta không xấu xí hơn người, ta còn có thể coi là một mỹ nam tử.

Lục Tiểu Phụng không để ý tới câu cuối cùng của y, chàng hỏi :

- Người bị người ta đẩy từ trên núi cao xuống, lại nằm trong vũng bùn cả mấy chục ngày, mà người còn chưa chết?

Cái bóng cười thầm nói :

- Ta cũng không biết sao mình còn sống được, hình như ông trời muốn giúp đỡ ta, nhưng lại giống như ông trời cố ý muốn cho ta phải chịu khổ.

Người này còn sống tới bây giờ quả thật là một kỳ tích, nhưng cái kỳ tích ấy chỉ bất quá là nhờ vào những đám lá đã rửa nát ra thành bùn kia.

Đám lá rửa nát thành bùn sinh ra một thứ nấm, như một thứ linh dược chữa trị được vết thương lở lói đau nhức của người ta.

Cái bóng nói :

- Ta bèn nhờ vào những thứ còn chưa nát ra để sống lây lất qua ngày, vài chục ngày sau đó mới bò ra được, sau đó ta mới phát giác ra, những đám bùn đó rất có ích cho thương thể của mình, vì vậy cứ mỗi khi thương thể trong người bắt đầu lở lói, ta lại nằm lặn ra vũng bùn ngâm một lúc, bao nhiêu năm nay, đã thành ra tập quán.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc mới hiểu ra, thân hình người này tại sao mà uốn éo cong queo được tùy ý như con rắn.

Cái bóng nói :

- Có điều cái thứ tội đó không phải là con người chịu cho được, may mà ta vô ý tìm ra được lá cây đại ma, có thể làm cho ta quên được rất nhiều đau đớn, vì vậy cho đến bây giờ, ta vẫn còn sống ra đó.

Cái sức sống kỳ diệu, cái phối hợp kỳ diệu của vạn vật, có phải là con người tưởng tượng ra được đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, sự vật trước mắt bây giờ cũng đã từ từ trở lại nguyên hình.

Chàng đang tập trung ý chí của mình này giờ, chỉ tiếc là tuy hiện tại sức thuốc đã từ từ thoái dần, huyết đạo đã bị điểm cứng rồi.

Chàng bỗng hỏi :

- Người nhận ra ta là Lục Tiểu Phụng, người biết ta sao?

Cái bóng nói :

- Không quen biết, nhưng ta có gặp qua người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Gặp hồi nào?

Cái bóng nói :

- Lúc này.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt hỏi :

- Lúc này người thấy ta?

Cái bóng nói :

- Người biết bí mật của ta, đáng lý ra ta đã giết người bịt miệng, nhưng bởi vì ta thấy người, vì vậy người mới còn sống đó.

Lục Tiểu Phụng lại càng không hiểu :

- Tại sao?

Cái bóng nói :

- Bởi vì dù gì người cũng không phải là hạng người xấu, không hề thừa cơ lừa gạt A Tuyết.

Giọng nói của y đầy vẻ cảm động :

- A Tuyết là con bé ngoan lắm, ta không muốn nó bị người ta lừa gạt.

Lục Tiểu Phụng nhìn y lộ vẻ kinh ngạc, chàng hỏi :

- Người là gì của cô ấy?

Cái bóng không chịu trả lời câu hỏi, lại hỏi ngược :

- Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết người? Người có thù hận gì với y?

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ một lát, rồi cuộc chàng quyết định nói thật :

- Y bắt gặp tôi và bà vợ của y nằm chung giường.

Cái bóng câm miệng lại, nhìn dính vào chàng một hồi thật lâu, bỗng cười lên một tiếng thật quái dị, y nói :

- Hiện tại ta cũng hiểu được tại sao người đến U Linh sơn trang.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi đến đây để tỵ nạn.

Cái bóng nói :

- Không phải vậy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ngay cả ông còn không muốn chết, dĩ nhiên tôi càng không muốn chết.

Cái bóng nói :

- Cũng không phải người sợ chết, người đến đây, chỉ bắt quá vì muốn vạch trần bí mật của nơi này.

Y nói giọng cả quyết :

- Ngay cả A Tuyết một cô gái như vậy, người còn không động lòng, làm sao lại đi lén lút với bà vợ của Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, chàng nói :

- Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu.

Cái bóng nói :

- Cứ hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu tôi là gian tế, lão Dao Bả Tử sao còn để tôi sống đến bây giờ, ông ta là hạng người lợi hại thế nào, chắc ông còn rõ ràng hơn cả tôi.

Cái bóng bỗng run lên, thân hình co rúm lại thành một nắm, ánh mắt y lộ đầy vẻ bi phẫn, thù hận và sợ hãi.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm nói :

- Dĩ nhiên là ông biết, bởi vì người đẩy ông rớt từ trên núi cao xuống chính là ông ta!

Cái bóng lại càng run rẩy hơn nữa.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Nhưng ông cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói bí mật này ra đâu.

Cái bóng nhin không nổi hỏi :

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì thật tình tôi cũng thích Diệp Tuyết lắm, tôi nhất định không thể nào hại phụ thân của cô ấy được.

Cái bóng rụt người bước về sau một bước, giọng nói ú ớ hẳn ra :

- Ai là phụ thân của cô ta?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông.

Cái bóng bỗng ngã lăn ra, nằm sòng soài dưới đất, ngay cả hô hấp cũng ngưng bật lại.

Nhưng y vẫn còn chưa chết, một hồi thật lâu, y mới thở dài nói :

- Đúng vậy, ta là phụ thân của nó, mọi người ai cũng ngỡ là ta đã chết, ngay cả chị em nó cũng đều nghĩ là ta đã chết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ít ra ông cũng nên để bọn họ biết ông còn sống.

Cái bóng lại nhảy bật người dậy nói :

- Người không được nói cho chúng nó biết, nhất quyết không thể.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Cái bóng nói :

- Bởi vì bất kể thế nào, ta không thể để chúng nó thấy ta hình dạng thế này. Ta thà...

Giọng nói của y bỗng ngưng bật lại, y đặt tai xuống mặt đất, nghe một hồi rồi hạ giọng nói :

- Không được nói người đã gặp ta, ta van người.

Nói xong ba chữ cuối cùng, y đã biến mất, ba tiếng đó còn đang vang vang, đầy vẻ cầu khẩn.

Rồi một hồi thật lâu, Lục Tiểu Phụng mới nghe có tiếng chân, một người đang đạp trên lá bước lại hướng này.

Lục Tiểu Phụng chỉ hy vọng người đến là Diệp Tuyết.

Người đến không phải là Diệp Tuyết, mà là Diệp Linh.

Cô thấy Lục Tiểu Phụng, cũng giật nảy cả mình lên, nhưng cô lập tức trấn tĩnh lại ngay.

Cô gái này hiển nhiên còn trấn tĩnh hơn bất kỳ ai tưởng tượng nhiều, và cũng lão luyện hơn nhiều.

Cô hỏi :

- Lúc này tôi nghe có người đang nói chuyện ở đây, anh đang nói chuyện với ai vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nói một mình tôi.

Diệp Linh bật cười, cô chớp mắt nói :

- Anh biến thành người lảm bảm một mình hồi nào thế?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Những lúc tôi phát hiện ra, bạn bè không tin cậy được một chút nào.

Diệp Linh hỏi :

- Tại sao anh phải nằm lăn ra một mình trên mặt đất vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại vì tôi cao hứng.

Diệp Linh lại bật cười nữa, cô chấp hai tay sau lưng, đi quanh Lục Tiểu Phụng hai vòng, rồi bỗng hỏi :

- Anh điểm huyết lấy cho mình vì anh cao hứng?

Lục Tiểu Phụng cười khở.

Chàng không thể không thừa nhận, cô bé này nhãn lực sắc bén còn hơn bất kỳ người nào tưởng tượng, nhưng chàng tin mình còn đủ sức đối phó với cô.

Cỡ hạng người như chàng, muốn gạt một cô bé, dĩ nhiên không phải là chuyện gì khó khăn.

- Nơi đây cây lá, năm hoang đa số đều có độc, tôi vô ý ăn phải chút ít, đành phải tự điểm huyết mình để độc khí khỏi công tới tim.

Chàng bỗng phát hiện ra, nói dối cũng không phải là chuyện gì khó khăn lắm.

Diệp Linh nhìn chàng, hình như đã tin rồi, nhưng còn chưa mở miệng nói gì.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Tôi điểm huyết mình xong rồi mới nhớ ra một vấn đề thật nghiêm trọng, bởi vì tôi không còn cách nào để giải khai huyết đạo cho mình, hiện tại may mà cô lại, đúng là cảm ơn trời đất.

Diệp Linh vẫn còn nhìn chàng chăm chú không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi biết nhất định cô sẽ giải khai huyết đạo dùm tôi, trước giờ cô có bản lĩnh lắm mà.

Diệp Linh bỗng nói :

- Anh chờ một chút, tôi về lại bây giờ.

Nói xong câu đó, cô chạy như bay đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

May mà Diệp Linh vừa đi, cái bóng lại xuất hiện.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói :

- Ông muốn tôi làm gì, tôi đều bằng lòng, hiện tại ông thả tôi ra được chưa?

Cái bóng trả lời rất nhanh và gọn :

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Cái bóng nói :

- Bởi vì ta muốn xem thử A Linh rốt cuộc sẽ tính làm gì người.

Giọng của y đầy vẻ cười cợt :

- Con nhỏ đó hồi còn nhỏ là thứ quỷ tinh linh, nó đùa giỡn nhiều chuyện ngay cả ta có lúc còn không ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng muốn cười, mà cười không nổi, bởi vì chàng cũng đoán không ra Diệp Linh rốt cuộc muốn đối phó với chàng bằng cách nào, chàng chỉ biết con bé này chuyện gì cũng làm được cả.

Chàng đang tính cùng cái bóng bàn chuyện trao đổi, cái bóng đã không còn thấy đâu, sau đó chàng lại nghe tiếng chân của Diệp Linh.

Lần này tiếng chân của cô nghe nặng nề hơn lúc trước, Diệp Linh chạy lại nhanh hơn lần trước, trong tay cô đang cầm một nhánh thuốc không biết tên, hiển nhiên cô mới hái, vừa ngừng lại cô đã thở hồng hộc nói :

- Ăn vào đi!

Lục Tiểu Phụng giật mình lên :

- Cô muốn tôi nuốt mấy đám cỏ hoang loạn xà ngầu này sao?

Diệp Linh vênh mặt lên nói :

- Đây không phải là cỏ dại, đây là thuốc cứu mạng, tôi đi kiếm cực khổ về cho anh đấy.

Cô lại giải thích :

- Muốn giải khai huyết đạo cho anh cũng dễ thôi, nhưng huyết đạo của anh giải khai rồi, lỡ chất độc công vào trái tim, không phải là tôi hại anh sao, vì vậy tôi nhất định phải kiếm thuốc giải độc cho anh trước đã.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện tại hình như chất độc tôi trúng phải đã giải rồi.

Diệp Linh nói :

- Hình như còn chưa được, phải hoàn toàn giải hết thật mới được, với lại thuốc giải loại này cũng chỉ tốt cho người ta thôi, uống thêm một chút cũng không quan hệ gì.

Miệng cô nói, còn cái miệng của Lục Tiểu Phụng thì thốt không ra lời, bởi vì miệng của chàng đang ngậm đầy cả thuốc.

Chàng bỗng phát hiện ra, cái câu “thuốc hay khó nuốt” thật là chí lý, bất kể đám cỏ thuốc ấy có lợi gì cho người ta không, nhưng chàng thì nhất định sẽ không muốn thưởng thức thêm một lần nữa.

Cũng không dễ dàng gì, nhưng bao nhiêu đó cỏ thuốc đều đã nuốt vào bụng, Diệp Linh cũng thở phào ra, chớp mắt nói :

- Thế nào? Ngon miệng không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ồ, ồ...

Diệp Linh hỏi :

- Nói tiếng gì lạ vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đó là tiếng dê kêu, tôi bỗng phát giác ra mình giống như một con dê.

Diệp Linh bật cười lên, cô nhoẻn miệng nói :

- Tôi thích dê đốm lắm, lại đây để tôi bồng anh.

Quả thật cô bồng Lục Tiểu Phụng lên, sức của cô không yếu đuối tí nào.

Lục Tiểu Phụng lại giật mình lên hỏi :

- Cô bỗng tôi lên làm gì? Tại sao còn không giải khai huyết đạo cho tôi?

Diệp Linh nói :

- Hiện tại thuốc còn chưa có hiệu lực, nơi đây không nên ở lâu, tôi phải bỗng anh đi chỗ khác thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bỗng tôi đi đâu?

Diệp Linh nói :

- Dĩ nhiên là tới một chỗ rất tốt, một chỗ thật tốt thật tốt.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Bị một cô bé cơ hội đáng tuổi con mình bỗng đi, cái mùi vị ấy quả thật không dễ chịu tí nào.

Nhưng bầu ngực của cô bé này thành thực làm sao, trên người cô lại thơm phưng phức.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước nhắm mắt lại, tính bắt chước thầy chùa nhập định, Diệp Linh bỗng hát một bài đồng ca lên :

- Muội muội bảo trước nè oa oa

Yêu đào hoa viên khứ khán hoa

Ngã khiêu oa oa thính ngã thoại

Oa oa khiêu ngã tiểu ma ma

Bài đồng ca này một nửa là Lục Tiểu Phụng đã có hát rồi, một nửa cô tự chế ra, chế biến thật là tuyệt diệu.

Lục Tiểu Phụng nghe rồi dĩ nhiên là cười dở khóc dở, chính ngay lúc đó, chàng lại phát hiện ra một chuyện chàng có muốn cười dở khóc dở cũng không nổi.

Chàng bỗng phát giác ra có gì không đúng.

Ban đầu chàng còn chưa biết rốt cuộc chỗ nào không đúng, không biết còn đỡ, biết rồi lại càng nguy, chàng bỗng cảm thấy mình biến ra một con mèo đang nằm phơi phới trên nóc nhà, một con mèo đực.

Nếu nằm hừng hực trên nóc nhà cũng còn đỡ, chỉ tiếc là chàng nằm trong lòng một cô gái vừa thơm vừa mềm, cô gái này lại khổ nỗi không thể nào động tới được.

Chàng cảnh cáo mình hai ba lượt :

- Cô ta còn là một đứa bé, mình không được nghĩ đến chuyện đó, nhất định không được...

Chỉ tiếc là có những chuyện mình không muốn nghĩ tới cũng không xong, cũng như “trời phải mưa xuống, bà vợ phải ăn vụng” vậy, chẳng ai làm được gì cả.

Lục Tiểu Phụng biết thân thể mình mỗi bộ phận đang biến hóa, một thứ biến hóa mà một người đàn ông tráng kiện không thể nào đàn áp được.

Chàng chỉ hy vọng Diệp Linh không nhìn ra.

Chàng không hề quay mặt lại nhìn Diệp Linh, ngay cả liếc một cái cũng không dám liếc.

Nhưng Diệp Linh lại cứ nhìn dính vào chàng, cô bỗng hỏi :

- Cái má của anh sao lại đỏ lên vậy? Anh đang bị sốt à?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước hàm hồ trả lời một câu, ngay cả chàng cũng không nghe rõ mình đang nói gì.

May mà Diệp Linh không hỏi nà theo, lại càng may mắn nữa là, chàng không thể cử động được.

Nếu huyết đạo của chàng còn chưa bị kiềm chế, hiện tại không biết chàng đã làm chuyện gì nữa bây giờ.

Chàng không dám cả nghĩ tới.

Diệp Linh bỗng lại nói :

- Xem dáng điệu của anh, chắc là thuốc đã bắt đầu có công hiệu rồi đó.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi :

- Đây rốt cuộc là thứ cớ gì vậy? Cớ cứu mạng hay là đòi mạng?

Diệp Linh nói :

- Cớ đòi mạng đó.

Cô bỗng dừng lại, thả Lục Tiểu Phụng nằm xuống trên một bãi cỏ mềm mại.

Lục Tiểu Phụng mở mắt ra, chàng mới phát hiện ra, đây là một hang núi. Diệp Linh chống nạnh đứng trước mặt chàng, cười như một con yêu tinh nhỏ.

Cô chớp mắt nói :

- Hiện tại có phải anh cảm thấy muốn chết lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Thật tình, con mẹ nó, muốn chết luôn.

Diệp Linh nói :

- Tôi biết có thứ thuốc chữa được anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thuốc gì?

Diệp Linh nói :

- Tôi.

Cô chỉ vào mũi của mình :

- Chỉ có tôi mới chữa được anh.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn cô.

Thật tình cô không còn là một đứa bé nữa, chỗ nào nên phình ra, đều đã phình lớn ra.

Lục Tiểu Phụng cắn răng, hằn học nói :

- Đây là tự cô tìm lấy, oán không được tôi.

Diệp Linh nói :

- Tôi không oán anh, anh làm gì được nào?

Lục Tiểu Phụng không làm gì được, chàng không thể động đậy được, điểm đó lúc này chàng còn cho là may mắn, bây giờ đã biến thành không may mắn tí nào.

Chàng cảm thấy hình như mình tùy thời tùy lúc đều có thể bị nổ tung ra.

Diệp Linh nhìn chàng, cô cười ngặt nghẽo nói :

- Anh có biết chuyện này có lúc cũng muốn chết người lắm không?

Lục Tiểu Phụng biết.

Chàng tin rằng hiện tại khắp thiên hạ không ai biết được chuyện đó rõ ràng hơn mình.

Lại càng chết người là, chàng đã thấy cái đuôi của cô.

Cái đuôi của con yêu tinh nhỏ này không biết lúc nào đã thò ra ngoài quần.

Cái đùi của cô tròn lẳn rắn chắc.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng hình như đang biến thành tiếng rên rỉ :

- Có phải cô nhất định phải hại tôi chết cho được?

Diệp Linh dịu dàng nói :

- Tôi rất muốn cứu anh, tôi thương anh lắm mà, chỉ tiếc là...

Cô lấy một ngón tay đụng vào Lục Tiểu Phụng :

- Tôi cũng là xử nữ, trước giờ chưa có người đàn ông nào chạm vào người tôi.

Đây là lời của chị cô nói, cô bắt chước ngay cả giọng cũng giống hệt.

Lục Tiểu Phụng bỗng hiểu ra, cái trời đất bí mật riêng tư của Diệp Tuyết, thì ra cũng chẳng bí mật như cô tưởng tượng tí nào.

Diệp Linh bỗng cười nhạt nói :

- Nói thật cho anh biết, các người ở đây làm gì, tôi đều thấy cả, thấy rõ rõ ràng ràng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đây là chị của cô...

Diệp Linh lớn tiếng nói :

- Cô ta không phải là chị của tôi, cô ta là trời sinh kẻ thù của tôi, cái gì tôi thích, cô ta nhất định giành hết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi...

Diệp Linh lại ngắt lời chàng :

- Cô ta biết rõ ràng tôi gặp anh trước, cô ta cũng muốn lại giành, nhưng lần này tôi không nhường đâu, anh là của tôi, tôi muốn lấy anh.

Cô bỗng cười lên một tiếng, cười thật ngọt ngào, thật ôn nhu :

- Anh muốn em lấy anh cũng được thôi, anh nói sao em đều chịu cả.

Đến đó, Lục Tiểu Phụng còn biết nói gì hơn?

Hang núi tối tăm và yên tĩnh, chiều đã buông xuống.

Yên lặng được một hồi, Diệp Linh bỗng khóc lên, khóc không biết đau lòng đến bao nhiêu, làm như cô chịu biết bao là ủy khúc :

- Anh hiếp đáp em, sao anh làm được chuyện như vậy? Anh hại em cả đời rồi.

Rốt cuộc ai hiếp đáp ai? Ai hại ai?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ, nhưng chàng không dám cười ra mặt, bất kể ra sao, cô vẫn là một cô gái, và quả thật là một cô gái chưa từng có người đàn ông nào chạm vào.

Một người đàn ông nếu đã làm chuyện lúc này bọn họ mới làm với một cô gái, người đàn ông ấy còn nói được gì?

- Lúc này anh hứa với em chuyện gì, hiện tại có phải là đang hối hận không?

- Không.

- Anh thật tình không hối hận đấy chứ?

- Thật tình.

Cô cười, cười như một đứa bé.

- Đi, mình về nhà.

Cô kéo tay chàng :

- Từ đây về sau, anh là người có nhà có cửa, chỉ cần anh không đi tìm người đàn bà nào khác, em nhất định phục vụ anh như một ông hoàng.

* * * * *

Tịch dương ngã về Tây, bóng chiều bao trùm vạn vật.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cả đời chàng chưa bao giờ có lúc nào mệt mỏi như thế này.

Đây không phải là vì cái thứ cỏ chết người ấy, cũng không phải là cái chuyện chết người ấy. Cái mệt mỏi đó phẳng phất như đến từ trong tâm khảm... Một người chỉ những lúc trong lòng đã chuẩn bị buông xuôi tất cả, mới cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Không chừng quả thật mình cũng nên làm một người có nhà có cửa thôi.

Trong ánh tịch dương mỹ lệ đó, nhìn nụ cười ngây thơ như đứa bé của Diệp Linh, trong lòng chàng quả thật có cái cảm giác đó.

Bất kể cô đã làm chuyện gì, cô thương mình mới làm vậy.

Cô cười càng ngọt ngào, chàng nhin không nổi cầm lấy tay cô, chính ngay lúc đó, có tiếng chuông ngân nga vọng lại, U Linh sơn trang hình như đang có yến tiệc.

Không lẽ lão Dao Bả Tử đang chuẩn bị rượu mừng cho bọn họ?

10. Mạo Hiểm Lên Tuyệt Các

Yến tiệc còn chưa bắt đầu, bởi vì mọi người còn đang chờ một người, một người không thể thiếu sót.

Lục Tiểu Phụng rón rén bước vào. Diệp Linh mỉm cười đi theo sau lưng. Cô cười thật khoan khoái, nhưng chàng thì mặt mày có vẻ rầu rĩ. Chàng chỉ hy vọng không làm người khác chú ý đến mình, nhưng mọi người lại cứ chú ý đến chàng, cặp mắt mọi người đang nhìn chàng đăm đăm, nét mặt lộ vẻ kỳ quái.

Lão Dao Bả Tử nhìn chàng chăm chú. Lão ta nói :

- Người đến trễ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi lạc đường... tôi...

Lão Dao Bả Tử chẳng thèm nghe chàng nói gì, lão nói :

- Nhưng ta biết người nghe tiếng chuông nhất định sẽ về lại đây. Vì vậy mọi người đều đang chờ người, đã chờ lâu lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng gượng cười, ráng nói một tiếng :

- Thật ra mọi người bắt tất phải chờ tôi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Hôm nay nhất định là phải chờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì hôm nay có đám cưới.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đám cưới của ai?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đám cưới của người!

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Chàng nghĩ không ra làm sao lão Dao Bả Tử mới đó mà đã biết rồi? Không lẽ đây là lão Dao Bả Tử sai khiến Diệp Linh đi làm sao?

Diệp Linh không mở miệng, chàng cũng không quay đầu lại, cũng không dám nhìn Diệp Tuyết đang ngồi bên cạnh lão Dao Bả Tử.

Diệp Tuyết này giờ cũng đang cúi đầu, cô cũng không nhìn tới chàng.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Nơi đây vốn chỉ có đám tang. Người đến rồi, đại khái cũng đem lại cho chúng ta một chút gì vui vẻ.

Giọng của lão biến thành khoan hòa, lão lại nói :

- Mọi người đều tán thành chuyện này, người và A Tuyết vốn là một cặp rất xứng đôi.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên :

- A Tuyết?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu nói :

- Ta đã hỏi nó, nó hoàn toàn nghe lời ta. Ta nghĩ nhất định người cũng không phản đối.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Diệp Linh sau lưng chàng đã la lên :

- Tôi phản đối.

Mọi người đều biến hẩn sắc mặt, không ai ngờ có người dám phản đối lão Dao Bả Tử.

A Tuyết cũng ngẩng đầu lên nhìn em mình kinh ngạc.

Diệp Linh đã đứng dậy, cô lớn tiếng nói :

- Tôi kiên quyết phản đối, chết cũng phải phản đối.

Lão Dao Bả Tử giận dữ nói :

- Vậy thì người mau mau đi đâu chết đi.

Diệp Linh không sợ hãi tí nào, cô nói :

- Tôi mà đi đâu chết đi, Lục Tiểu Phụng cũng phải chết theo tôi.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Ai nói vậy?

Diệp Linh nói :

- Bất cứ ai cũng sẽ nói vậy, bởi vì tôi và y đã là vợ chồng sống chết có nhau.

Câu này càng làm cho mọi người kinh ngạc, gương mặt của Diệp Tuyết bỗng tái mét :

- Người đã lấy y rồi sao?

Diệp Linh cất cao đầu, cười nhạt nói :

- Đúng vậy, tôi đã lấy y rồi, tôi đã cho y hết tất cả những gì tôi có. Lần này coi như tôi đi trước chị một bước, y không thềm chị, nhưng y muốn tôi.

Cả người Diệp Tuyết run rẩy lên, cô nói :

- Người... người nói láo.

Diệp Linh khoác tay Lục Tiểu Phụng, nói :

- Tại sao anh không tự mình nói ra cho chị ấy biết đi? Tôi nói mỗi chữ đều là sự thật.

Mỗi tiếng cô nói ra như một mũi kim nhọn, chẳng cần Lục Tiểu Phụng mở miệng ra, mọi người đều biết chuyện này không giả dối tí nào.

Diệp Tuyết bỗng đứng dậy, đẩy cái bàn trước mặt đổ xuống, xông ra khỏi phòng không quay đầu lại.

Diệp Linh càng đắc ý, cô kéo tay Lục Tiểu Phụng bước lại trước mặt lão Đào Bả Tử, nói :

- A Tuyết là con gái nuôi của ông, tôi cũng vậy, tại sao ông làm chủ hôn cho tôi?

Lão Đào Bả Tử nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chiếu ra, lão lạnh lùng nói :

- Các người nguyện ý làm vợ chồng với nhau suốt đời?

Diệp Linh nói :

- Dĩ nhiên là nguyện ý.

Lão Đào Bả Tử nói :

- Được, ta sẽ làm chủ hôn cho người, ba tháng sau, ta sẽ thân hành làm đám cưới cho các người.

Diệp Linh hỏi :

- Tại sao phải chờ đến ba tháng?

Lão Đào Bả Tử nói :

- Tại vì đó là lời ta nói, lời ta nói người dám không nghe sao?

Diệp Linh không dám.

Lão Đào Bả Tử nói :

- Trong ba tháng đó, các người hai bên không được gặp mặt nhau, ba tháng sau, nếu các người còn chưa thay lòng đổi dạ, ta sẽ để các người thành hôn.

Lão không đợi Diệp Linh mở miệng, đã phân phó Liễu Thanh Thanh :

- Ba tháng tới, ta giao Lục Tiểu Phụng cho bà.

Diệp Linh cắn răng, bỗng nhiên dậm chân một cái, xông ra ngoài. Cô xông tới cửa, lại quay đầu, hẳn học nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm, nói :

- Anh nghe đây, anh mà đụng vào mụ đàn bà nào khác, tôi sẽ đi vụng trộm với một trăm tên đàn ông cho anh thấy, cho anh cảm đủ một trăm cái sừng.

Đại sảnh yến tiệc đã tan, Liễu Thanh Thanh sai nhà bếp của bà ta làm vài món ăn nhẹ.

Món ăn rất tinh trí, rượu cũng tuyệt hảo. Bà ta trước giờ là người rất biết cách hưởng thụ, bà ta cũng rất hiểu đàn ông.

Lục Tiểu Phụng không mở miệng, bà ta cũng ngồi bên cạnh yên lặng. Ly rượu của Lục Tiểu Phụng cạn rồi, bà ta lập tức rót đầy.

Cơm chưa đụng tới, nhưng rượu thì cạn rất nhanh.

Lục Tiểu Phụng rót cuộc ngừng đầu lên, nhìn bà ta chăm chú, chàng bỗng hỏi :

- Tại sao bà không mắng tôi một trận?

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Tại sao tôi đi mắng anh?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì tôi là một tên hỗn đản, bởi vì tôi...

Liều Thanh Thanh không để chàng nói hết, bà ta dịu dàng nói :

- Anh không cần phải khó chịu cho tôi. Tôi lớn tuổi hơn anh, tôi vốn không có dã tâm lấy anh làm chồng, tôi chỉ muốn làm bạn của anh thôi.

Bà ta cười cười, cười phăng tình vụn lỏi :

- Chỉ cần anh nguyện ý, thậm chí tôi có thể làm người tình của anh nữa.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khỏ.

Nếu bà ta mắng chửi cho chàng một trận, không chừng chàng lại thấy dễ chịu một chút. Dù có bị tát một bạt tai, chàng cũng không màng gì.

Liều Thanh Thanh lại nói :

- Nhưng tôi biết nhất định anh sẽ không dám mạo hiểm chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mạo hiểm chuyện gì?

Liều Thanh Thanh nói :

- Mạo hiểm mọc sừng con quỷ nhỏ trước giờ nói gì làm đó.

Bà ta lại cười nói :

- Thật ra cô ta cũng chẳng thể coi là con quỷ nhỏ nữa. Cô ta đã mười bảy rồi.

Năm tôi mười bảy tuổi, tôi đã có chồng từ lâu.

Lục Tiểu Phụng lại bắt đầu ngồi uống rượu tù tì.

Liều Thanh Thanh nhìn chàng uống mấy ly, bà ta bỗng hỏi :

- Anh đang nghĩ đến A Tuyết?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu.

Liều Thanh Thanh nói :

- Anh không nghĩ đến cô ta, tôi hơi lo lo cho cô ta một chút. Trước giờ cô ta hiếu thắng lắm, và rất giữ thể diện. Hôm nay trước mặt mọi người bị mất mặt quá như vậy, chỉ sợ...

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, hỏi :

- Sợ chuyện gì?

Liều Thanh Thanh muốn nói, lại nhịn lại. Thật ra bà ta cũng chẳng cần phải nói ra. Cái ý của bà ta bất kỳ ai đều không thể không hiểu.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười nhạt nói :

- Nếu bà sợ cô ta đi chết đâu đó, là làm rồi.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô ta nhất định không phải là hạng đàn bà không hiểu chuyện, cô ta cũng chẳng có liên hệ gì với tôi.

Liễu Thanh Thanh không tranh biện. Bà ta nhìn ra Lục Tiểu Phụng đã có mấy phần ngà ngà, đã có mấy phần hối hận.

Chàng hối hận chuyện gì? Có phải là chuyện chàng đối xử Tây Môn Xuy Tuyết?

Hay là vì Diệp Tuyết?

Bất kỳ ai từ chối một cô gái như vậy cũng sẽ nhịn không nổi phải hối hận.

Không chừng chàng chỉ bắt quá hối hận chuyện hôn sự giữa chàng và Diệp Linh, hai người thật tình không thể nói là một cặp lý tưởng cho lắm.

Liễu Thanh Thanh đang than thở trong lòng. Bà ta lại rót cho chàng một ly rượu, đêm đã khuya lắm, tỉnh táo quá lại hóa ra đau khổ, chỉ bằng say sưa là tốt hơn.

Vì vậy bà ta cũng rót cho mình một ly, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người nói :

- Dành cho tôi một ly.

Người bước vào là Biểu Ca.

Liễu Thanh Thanh lạnh lùng nói :

- Từ lúc nào mà người nghĩ ta sẽ mời người uống rượu?

Thần tình của Biểu Ca rất kỳ quái, hô hấp cũng gấp rút, y gượng cười nói :

- Tôi lại đây vốn không phải để uống rượu.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Vậy người lại đây làm gì?

Biểu Ca nói :

- Lại đây báo một tin.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Tại sao bây giờ người lại muốn uống?

Biểu Ca thở ra nói :

- Bởi vì cái tin này thật tình quá xấu.

Tin xấu đại khái làm người ta muốn uống rượu. Người nghe muốn uống, người nói lại càng muốn uống.

Liễu Thanh Thanh lập tức đưa ly rượu trong tay mình ra, đợi cho y uống xong rồi mới hỏi :

- Tin tức gì?

Biểu Ca nói :

- Diệp Tuyết đã và Thông Thiên Các.

Gương mặt của Liễu Thanh Thanh cũng lập tức lộ vẻ kỳ quái, một hồi thật lâu, bà ta mới quay mặt lại Lục Tiểu Phụng, chậm chậm nói :

- Lắm không phải là tôi, mà là anh.

- Thông Thiên Các là nơi nào vậy?

- Là một căn nhà bằng gỗ trên Thông Thiên nam. Thông Thiên nam là vách đá cao ở ngọn núi phía sau.

- Hình như tôi chưa từng thấy qua bao giờ.

- Dĩ nhiên là anh chưa thấy qua. Căn nhà gỗ ấy vốn tạm thời dựng lên thôi.

- Trong đó có gì?

- Không có gì cả. Chỉ có quan tài và người chết.

Người chết trong U Linh sơn trang chân chính chỉ có một người.

- Làm căn nhà gỗ vốn là để an bày linh cửu của Diệp Cô Hồng?

- Không phải là để đó... mà là để thiêu nó.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng đã chùn xuống.

Biểu Ca nói :

- A Tuyết đến đó hình như là để chuẩn bị cùng mai táng một chỗ với anh cô ta, hỏa táng!

* * * * *

Màn đêm u ám, vách núi âm trầm, căn nhà gỗ nằm lẻ loi trên đầu ngọn núi, trong bóng đêm xem ra xám xịt đầy vẻ chết chóc.

Dưới vách núi là tảng đá bằng phẳng, ba người đang đứng đó, Hải Kỳ Khoát, Quản Gia Bà, lão Dao Bả Tử.

Gió núi mãnh liệt, gương mặt của ba người cũng âm trầm như bóng đêm.

Bốn bề chung quanh căn nhà gỗ đã chất đầy củi khô.

Lục Tiểu Phụng để Biểu Ca và Liễu Thanh Thanh đến hội họp với ba người đó, còn chàng thì dừng lại đứng ở xa xa.

Lòng chàng đang bồn loạn. Chàng phải tìm cách trấn tĩnh lại trước đã.

Liễu Thanh Thanh đang hỏi :

- Cô ấy vào bao lâu rồi?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đã lâu rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Ai phát hiện ra cô ấy ở trong đó?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chẳng ai phát hiện cả. Nó nhử ta lại đây, nó kêu người canh giữ ở đây gọi ta đến bởi vì nó còn muốn nói cho ta một lời cuối cùng.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Cô ấy nói gì?

Lão Dao Bả Tử nắm chặt lấy hay nắm tay. Lão nói :

- Nó muốn ta tìm ra hung thủ, báo thù cho anh nó.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Đây là lời nói cuối cùng của cô ấy?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu, vẻ mặt càng nặng nề, lão buồn rầu nói :

- Nó đã chuẩn bị chết rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Tại sao ông không vào khuyên nhủ cô ấy?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Nó nói ta mà vào đó, nó sẽ chết ngay trước mắt ta.

Liều Thanh Thanh không hỏi gì nữa. Dĩ nhiên cô cũng biết Diệp Tuyết là người ăn nói giữ lời, không những vậy, trước giờ còn không vì chuyện gì mà thay đổi chủ ý.

Gió càng lạnh, phảng phất như nghe có tiếng khóc vang lên từng trận.

Liều Thanh Thanh nhin không nổi, rùng mình lên một cái, nói :

- Không lẽ mình cứ thế mà nhìn cô ấy chết sao?

Lão Dao Bả Tử hạ thấp giọng nói :

- Ta đang đợi các người đến, không chừng các người cứu được nó.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Ông muốn chúng tôi rón rén lên đó?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Các người hai người khinh công cao nhất. Thời lúc gió lớn nổi lên, A Tuyết sẽ không phát giát ra.

Liều Thanh Thanh nói :

- Sau đó rồi sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Biểu Ca vòng ra đằng sau trước, phá đổ bức tường xông vào. Ta ở trước cửa chờ.

Nó thấy Biểu Ca, dù không xuất thủ cũng mở miệng ra cãi nhau. Bà sẽ xông vào ôm lấy nó.

Liều Thanh Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Cách này không ổn thỏa lắm.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói :

- Bà còn nghĩ ra được cách nào hay hơn không?

Liều Thanh Thanh nghĩ không ra, vì vậy bà ta đành phải lên núi.

Khinh công của bà ta quả nhiên không tệ tí nào. Biểu Ca cũng không kém gì.

Thật ra, cả hai người đều có thể coi như là cao thủ tuyệt đỉnh, vách núi năm sáu chục trượng, bọn họ trèo lên dễ dàng như chơi.

Trong căn nhà gỗ vẫn đang còn tối tăm yên lặng. Diệp Tuyết quả nhiên không phát hiện ra bọn họ đang làm gì.

Liều Thanh Thanh vẫy tay ra hiệu, Biểu Ca vòng ra đằng sau, rồi tiếp theo đó...

“ầm” lên một tiếng.

Căn nhà làm bằng gỗ ráp lại với nhau, muốn đập vách ra cũng không khá gì.

Nhưng tiếng ầm vang vừa nổi lên, lập tức có tiếng la thảm thiết. Giữa đêm khuya nghe thấy, rõ ràng vừa lê thê, vừa rùng rợn.

Trong bóng đêm phảng phất có ánh kiếm lóe lên, một người từ trên đỉnh núi rút xuống, té nặng nề trên mặt đất, nửa bên người máu me đầm đìa, chính là Biểu Ca.

Chỉ nghe có tiếng Diệp Tuyết từ trong gió vọng lại :

- Hoa quả phụ, bà còn không đi, tôi sẽ cho bà chết chung với tôi.

Giọng của cô vừa the thé, vừa nóng nảy.

- Bà tốt nhất là về nói lại với lão Dao Bả Tử, ông ta không muốn chết thêm nhiều người thì đừng kêu ai lên đây nữa. Trước sau gì tôi cũng nhất định không muốn còn sống ra khỏi nơi đây.

Chẳng cần phải Liễu Thanh Thanh chuyển lời, ai nấy đều nghe cô nói, rõ ràng từng chữ một.

Lão Dao Bả Tử nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chiếu ra từ chiếc nón, trừng trừng nhìn Biểu Ca, gần giọng nói :

- Người là đồ đệ của Ba Sơn Cổ đạo nhân, trước giờ cứ cho mình là vũ công giỏi lắm, tại sao bây giờ lại vô dụng thế?

Biểu Ca ôm chặt lấy vết thương trên vai, kẽ ngón tay máu tươi không ngớt rỉ ra, mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán như hạt đậu.

Nhất kiếm đó hiển nhiên đã đả thương y khá nặng.

Một hồi thật lâu, y mới mở miệng ấp úng :

- Hình như cô ta đoán trúng phong phúc tôi sẽ làm gì, tôi vừa mới tông vào, thanh kiếm cô ta đã chờ sẵn ở đó.

Lão Dao Bả Tử bỗng ngẩng mặt lên, thở dài nói :

- Ta đã nói rồi, các người không bằng nó. Du Hồn đã chết, Tướng Quân trọng thương, ta thiếu đi một hai tay cao thủ, nếu mà thiếu thêm nó nữa...

Lão đạo mạo xuống đất một cái, hòn đá dưới chân lão đã bị vỡ vụn ra.

Chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng có người nói :

- Không chừng tôi còn có cách cứu cô ta.

Người mới đến là Độc Cô Mỹ.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người có cách? Cách gì?

Độc Cô Mỹ cười cười nói :

- Chỉ tiếc tôi là một người lục thân bất nhậm, dĩ nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi cứu người ta.

Lão ta cười rất ti bỉ, lại giả hoạt. Lão Dao Bả Tử nhìn lão chăm chú một hồi lâu mới hỏi :

- Người có điều kiện gì?

Độc Cô Mỹ nói :

- Điều kiện của tôi rất đơn giản : tôi muốn có bà vợ.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người muốn ai?

Độc Cô Mỹ nói :

- Chị em họ Diệp, Hoa quả phụ, tùy tiện ai cũng được.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Cách của người có hữu hiệu không?

Độc Cô Mỹ nói :

- Chỉ cần ông bằng lòng, là hữu hiệu ngay.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chỉ cần hữu hiệu, ta bằng lòng ngay.

Độc Cô Mỹ lại cười nói :

- Cái cách của tôi cũng đơn giản thôi, chỉ cần bắt Lục Tiểu Phụng trói lại đem lên núi, tôi sẽ chứng minh được y là thủ phạm đã giết chết Diệp Cô Hồng, bởi vì lúc đó tôi đang đứng bên cạnh nhìn. Diệp cô nương nghe tôi nói, nhất định sẽ nhin không nổi, xông ra muốn báo thù cho anh của mình. Đợi cô ta giết Lục Tiểu Phụng xong, cô ta sẽ không còn muốn chết nữa.

Lão Dao Bả Tử yên lặng lắng nghe một hồi, bỗng cất tiếng hỏi :

- Không phải Lục Tiểu Phụng là người đem đến sao?

Độc Cô Mỹ cười nói :

- Lúc đó lương tâm của tôi chỉ bắt quá ngẫu nhiên phát tác ra một lần thế thôi, không có mấy lúc tôi có lương tâm.

Lão Dao Bả Tử lại trầm mặc một hồi thật lâu, rồi chậm chậm gật gật đầu :

- Cái cách của người nghĩ ra hình như cũng không tệ.

Câu nói vừa thốt ra xong, lão đã xuất thủ, bàn tay nhẹ nhàng quạt cho Độc Cô Mỹ một cái té mềm ra như bún dưới đất.

Độc Cô Mỹ la lớn :

- Cái cách đó của tôi không tệ, tại sao ông lại đánh tôi?

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói :

- Cách thì không tệ, con người của người lại quá tệ.

Lão xuất thủ lần thứ hai, Độc Cô Mỹ la lên hết nổi. Lão xuất thủ không nhanh lắm, cũng không nặng lắm, nhưng lại tuyệt đối chuẩn xác hữu hiệu.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đứng ở xa xa, lão Dao Bả Tử bỗng lướt lại vỗ vào vai chàng nói :

- Người theo ta.

Phía sau núi càng tối mịt, đi đến chỗ tối, lão Dao Bả Tử mới ngừng lại, quay người đối diện với Lục Tiểu Phụng, chậm chậm nói :

- Cái cách của Độc Cô Mỹ vốn rất hữu hiệu như thế, tại sao ta không dùng nó?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì ông biết tôi không phải là thủ phạm.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Không đúng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì ông cũng rất cần tôi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đúng rồi.

Bọn họ hai bên đều biết mình đứng trước mặt đối phương hoàn toàn không phải nói láo, bởi vì bọn họ đều là những người không dễ dàng bị lừa gạt. Điều đó làm cho giữa hai người có một thứ thông cảm cơ hồ gần với tình hữu nghị.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta đã già rồi, ta hiểu được chuyện lương cơ mất đi, không bao giờ trở lại, vì vậy...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy ông cần tôi, bởi vì cơ hội của ông đã sắp đến rồi.

Lão Dao Bả Tử nhìn thẳng vào mặt chàng, lão chậm chậm nói :

- Ta cũng rất cần Diệp Tuyết, bởi vì chuyện lớn ta muốn làm đây, các người đều đã nằm trong kế hoạch, không thể thiếu đi được người nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông muốn tôi vào cứu cô ấy?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu nói :

- Trên đời này, nếu như còn có người nào cứu được nó, người ấy chính là người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Được, tôi đi, nhưng tôi cũng có điều kiện.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người cứ nói :

- Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi muốn ông cho tôi hai mươi bốn tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian đó, tôi làm bất cứ điều gì, ông đều không được can thiệp vào.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta biết người làm gì trước giờ cũng thích làm riêng cách của mình.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Từ bây giờ trở đi, tôi không muốn bất kỳ ai ở lại đây nhìn thấy tôi làm gì. Chỉ cần ông bằng lòng, hai hôm nữa, tôi sẽ nhất định đem cô ta đến gặp ông.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Lúc đó nó còn sống nữa không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi bảo đảm.

Lão Dao Bả Tử không suy nghĩ gì thêm :

- Ta bằng lòng.

* * * * *

Người đã bỏ đi cả, vách núi trở về âm ám. Căn nhà màu xám xịt trong bóng đêm lại càng giống như một oan hồn cô tịch.

Lục Tiểu Phụng đi ngược với chiều gió, gió vừa ẩm ướt vừa lạnh, cái nơi quỷ quái này tại sao lại cứ có sương mù mãi?

Còn chưa bước gần đến căn nhà lấm, trong nhà đã có tiếng Diệp Tuyết vọng ra :

- Ai đó?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô nên biết tôi là ai, tôi không thấy cô, nhưng cô thấy tôi.

Im lặng được một hồi, câu trả lời chỉ có một chữ :

- Cút!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô không muốn gặp tôi?

Câu trả lời vẫn là một chữ :

- Cút!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu cô không muốn gặp tôi, tại sao cô vẫn còn đang chờ tôi này giờ?

Trong là lại im lặng một lúc, Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp :

- Cô biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến, vì vậy cô còn chưa chết.

Chàng nói rất chậm, nhưng đi rất nhanh, bỗng nhiên đã đến trước cửa căn nhà gỗ :

- Vì vậy hiện tại tôi muốn đẩy cửa bước vào, lần này tôi bảo đảm chung quanh không có người nào khác.

Chàng đẩy cửa.

Trong căn nhà gỗ lại càng tối tăm u ám, có cặp mắt sáng rực nhìn ra, ánh mắt chứa đựng một biểu tình không sao miêu tả được, cũng không biết là bi thống, hay là thương cảm, hay là thù hận.

Lục Tiểu Phụng dừng lại xa xa, hỏi :

- Cô không có gì để nói với tôi sao?

Khóc lóc đã ngừng từ lâu, nhưng nền mắt vẫn còn hoen ướm lệ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thật ra, cô chẳng cần nói tôi cũng biết, cô làm vậy không phải hoàn toàn là vì tôi. Chỉ bất quá bởi vì cái thứ cô đòi, trước giờ chưa bị ai giành giật mất.

Trong bóng tối lại có ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, hình như là lưỡi kiếm.

Cô tính giết Lục Tiểu Phụng sao? Hay là chết trước mặt Lục Tiểu Phụng?

Lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng ướt đầm mồ hôi, giây phút này là khoảnh khắc trọng yếu nhất. Chỉ cần một chút sai lầm, hai người bọn họ ít nhất cũng có một người phải chết ở nơi đây.

Chàng nhất định không thể làm sai điều gì, nhất định không thể nói sai một chữ.

Trong bóng tối bỗng có tiếng của Diệp Tuyết vang lên :

- Tôi làm vậy chỉ vì trên đời này không có một ai xứng đáng để cho tôi sống vì họ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Còn có một người, ít nhất là một người.

Diệp Tuyết quả nhiên nhin không nổi, mở miệng hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Phụ thân của cô.

Chàng không để Diệp Tuyết mở miệng, đã vội vã nói tiếp :

- Cha của cô còn chưa chết, tối hôm qua tôi còn gặp ông ta.

Diệp Tuyết bỗng cười nhạt, nói :

- Anh dựa vào đâu mà muốn tôi tin vào lời lẽ quỷ quái của anh?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đây không phải là lời quỷ quái gì cả, hiện tại tôi có thể đem cô đến gặp ông ta.

Diệp Tuyết đã bắt đầu do dự :

- Anh tìm được sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trong mười hai tiếng đồng hồ, nếu tôi tìm không ra, tôi phụ trách đem cô về lại đây, cho cô yên tĩnh một mình mà chết.

Diệp Tuyết rốt cuộc đã bị đả động :

- Được, tôi tin anh thêm lần này nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi, nói :

- Cô nhất định sẽ không hối hận đâu.

Bỗng nhiên một tia sáng lạnh lóe lên, lưỡi kiếm lạnh như băng đã bức lại mí mắt, giọng của Diệp Tuyết còn lạnh hơn thế :

- Lần này anh mà gạt tôi, tôi sẽ cho anh và tôi cùng chết một lúc!

* * * * *

Hang núi tăm tối, khu rừng kỳ bí, đối với Lục Tiểu Phụng, tất cả đều không xa lạ gì, cũng như cô gái ở bên cạnh chàng vậy, có lúc tuy rất đáng sợ, nhưng lại có sức hấp dẫn không thể nào kháng cự được.

Lần này chàng không bị lạc đường.

Lúc chàng trở về, chàng đã chuẩn bị trở lại.

Diệp Tuyết đi lảng lạng một bên chàng, gương mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh băng, hiển nhiên cô đã quyết tâm giữ một khoảng cách giữa hai người.

Nhưng trong khu rừng núi âm u tối tăm như thế này, bất cứ chuyện gì đều có thể bị thay đổi.

Bọn họ đã đi lâu lắm, trong gió vọng lại tiếng thở của vũng lầy.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngừng lại, đối diện với cô :

- Tối qua tôi thấy ông ta ở một chỗ quanh quần đùi đây.

Diệp Tuyết hỏi :

- Hiện tại ông ta ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không biết.

Bàn tay của Diệp Tuyết nắm chặt lại.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi chỉ biết ông ta đang ở trong vũng lầy trước mặt, nhưng chúng ta phải chờ đến trời sáng mới tìm được.

Chàng ngồi xuống :

- Chúng ta đợi ở đây.

Diệp Tuyết lạnh lùng nhìn chàng :

- Tôi đã nói rồi, lần này anh còn gạt tôi...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời cô :

- Trước giờ tôi chưa bao giờ gạt cô, không chừng chỉ vì tôi không chịu lừa gạt cô, vì vậy cô mới hận tôi như vậy.

Diệp Tuyết quay đầu đi, không nhìn chàng nữa, cặp mắt lãnh đạm mà mỹ lệ đó bỗng đượm đầy vẻ mệt mỏi. Cô quả thật đã quá mệt mỏi, người và trí óc đều rất mệt mỏi, nhưng cô kiên quyết không chịu ngồi xuống. Cô nhất định phải giữ cho mình tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng thì đã nằm ngay ra đám lá rụng mềm mại kia, nhắm chặt mắt lại.

Chàng nhắm mắt rồi, Diệp Tuyết bèn tròng mắt nhìn chàng, không biết đã được bao lâu, đôi môi của cô bỗng run rẩy lên, sau đó cả người cô đều đang run, hình như cô bỗng nhớ đến chuyện gì thật đáng sợ.

Cô dùng sức cắn chặt môi, ráng hết sức khống chế lấy mình. Khổ nỗi, nơi đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức muốn làm người ta phát điên lên. Chuyện cô đang nghĩ đến tấu xảo lại là chuyện bất kỳ cô gái nào đều không thể chịu đựng được.

Cô bỗng xông lại đá vào ngực của Lục Tiểu Phụng một cái, gào lên nói :

- Ta hận ngươi, ta hận ngươi!

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc mở mắt ra, nhìn cô kinh ngạc.

Diệp Tuyết thở dồn dập nói :

- Tối hôm qua, ngươi nhất định là ở đây với em gái ta, hôm nay ngươi lại đem ta lại đây, ngươi... ngươi...

Giọng của cô ú ớ, ánh mắt của cô lộ vẻ muốn điên cuồng lên, cô bỗng khom người xuống bóp vào cổ họng Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước chụp lấy tay cô. Cô dùng sức, chàng chỉ còn nước dùng sức nhiều hơn.

Hai người lăn lộn không ngừng trên đám lá rụng mềm mại. Lục Tiểu Phụng bỗng dưng phát hiện ra mình đang áp lên người cô.

Hơi thở cô kịch liệt, người cô lại mềm hơn cả chiếc lá, cô đã dùng hết sức lực trong người mình.

Sau đó cô bỗng bình tĩnh lại, bỏ mặc hết tất cả không còn chút kháng cự, đợi lúc cô mở mắt ra nhìn Lục Tiểu Phụng, nước mắt đã tràn trề ra mặt mũi.

Trời đất yên tĩnh như thế, tối tăm như thế, bọn họ lại gần nhau như vậy.

Trong lòng của Diệp Tuyết bỗng nhiên biến thành như trái cây đầy mật ngọt tan nhuyễn ra. Bao nhiêu thống khổ và thù hận, chỉ trong khoảnh khắc đều đã biến đi đâu mất.

Nước mắt trào ra, lăn trên gò má nhợt nhạt của cô, chàng đang tính đưa đôi môi nóng bỏng khô ran của mình nếm cạn.

Chính ngay lúc đó, từ trong vũng lầy bên kia, bỗng có tiếng ca theo gió vọng lại.

Tiếng ca bi thương, đủ để người ta suy nghĩ đến mọi thứ thống khổ và thù hận.

Hô hấp của Diệp Tuyết ngưng hẳn lại.

- Có phải ông ta không?

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng :

- Hình như là vậy.

Diệp Tuyết lại cắn môi :

- Không chừng ông ta biết mình đã tới đây, đang kêu mình đấy.

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng đứng dậy, kéo tay cô lên, làm như đang kéo một người sắp bị chết đuối từ trong nước ra.

Nhưng riêng chàng thì cái người sắp bị chết đuối đó không phải là Diệp Tuyết, mà là chính chàng.

Trừ bùn đất ra, trong vũng lầy còn có gì khác? Lá và cỏ độc nát nhừ, đá viên rải rác, vô số loài côn trùng rần rộc vô danh, đĩa hút máu người trong cái vũng lầy, thậm chí còn có hàng ngàn hàng vạn thứ lỵ kỳ cổ quái, thứ nào cũng bảo đảm làm người ta muốn nôn mửa.

Nhưng trong bóng tối, cái vũng lầy làm người ta muốn nôn mửa đó bỗng biến thành mỹ lệ, không nói ra được, trừ cái mùi hôi thối lâu lâu bốc lên ra, vũng lầy này đẹp như một cái hồ phẳng lặng mà thần bí.

Tiếng bi ca đã ngưng bật, Lục Tiểu Phụng cũng không bước tới trước. Chàng không thể không dừng lại, bởi vì chàng vừa mới đặt chân xuống đồng bùn, cả người xém tí nữa đã bị hút xuống dưới đó.

Cũng như tội ác vậy, vũng bùn cũng có một sức hút. Chỉ cần sa chân xuống là chỉ còn nước chìm mãi xuống đáy sâu.

Gương mặt của Diệp Tuyết lại càng trắng bệch :

- Anh nói ông ta mấy năm nay vẫn cứ ẩn cư ở nơi đây?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi :

- Làm sao ông ta sống nổi ở một nơi như vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì ông ta không muốn chết.

Giọng của chàng đầy vẻ cảm thương :

- Nếu một người muốn tiếp tục sống, dù thống khổ có nhiều đến đâu cũng đều chịu được cả.

Đây là một câu nói rất đơn giản, nhưng lại có cái đạo lý thật phức tạp ảo diệu.

Chỉ có những người từng trải qua đau khổ mới hiểu được.

Trong bóng tối có người đang than thở :

- Người nói đúng lắm, nhưng lại làm chuyện quá sai. Người không nên đem người khác lại đây.

Giọng nói ảm ớ, cay đắng ấy nghe ra không xa lạ lắm. Diệp Tuyết lạnh ngắt cả hai tay.

Lục Tiểu Phụng nắm chặt lấy tay cô, chàng nói :

- Đây không phải là ai khác, đây là con gái của ông.

Không thấy người, không thấy có phản ứng, chàng đối diện với vũng lầy đen tối, lớn tiếng nói tiếp :

- Tuy ông không muốn để con ông thấy mặt, nhưng ông cũng nên nhìn cô ta một chút, cô ta đã lớn chùng này rồi.

Giọng nói của cái bóng bỗng ngắt lời chàng :

- Có phải nó còn giống như thuở xưa, thích núp một mình trong bóng tối để người khác đi tìm mãi không ra?

Đây là bí mật của cô, cô sinh ra là đã có cặp mắt nhìn được trong bóng tối.

Cô thích núp trong bóng tối, bởi vì cô biết người khác không thấy cô, nhưng cô lại thấy được người khác.

Người biết cái bí mật đó không có mấy ai, người cô bỗng co rút lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô đã nghe ra ông ta là ai rồi?

Diệp Tuyết gật gật đầu, cô bỗng lớn tiếng nói :

- Ông không để tôi thấy ông, tôi sẽ chết ngay nơi đây.

Lại thêm một khoảng yên lặng trong bóng tối, rồi cuộc có một cái bóng đen hiện ra, lại là một cái nhà thuyền hình dáng kỳ dị, không những có thể nổi trên vũng bùn, còn có thể di chuyển qua lại.

- Con nhất định muốn thấy mặt ta?

- Nhất định!

Diệp Tuyết trả lời rất cương quyết.

- Lục Tiểu Phụng, người không nên đem nó lại đây, thật là không nên.

Cái bóng lại thở than, không ai hiểu hơn ông ta cái tính kiêu ngạo và quật cường của con gái mình.

- Ta có thể cho con gặp mặt một lần, nhưng con sẽ nhất định hối hận, bởi vì ta không còn như lúc trước.

Diệp Tuyết lớn tiếng nói :

- Bất kể cha có biến ra hình dáng như thế nào, cha vẫn là cha của con, trong lòng con, cha vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, cha vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, cha vĩnh viễn là người anh tuấn nhất trong thiên hạ, là người đối xử với con tốt nhất trên đời.

Chiếc nhà thuyền trôi nổi lại gần, đến cách chừng hai trượng, Diệp Tuyết đã tung thân nhảy lên.

Lục Tiểu Phụng không hề cản trở, chàng đã thấy giữa hai cha con nhất định có một tình cảm rất sâu đậm.

Chàng bỗng liên tưởng đến phụ thân của mình, nghĩ đến cuộc đời cô độc và tịch mịch của mình.

Một tiếng la lên kinh hãi làm đứt đoạn dòng tư tưởng của chàng.

Tiếng la phát ra từ trong chiếc nhà thuyền, giọng la là của Diệp Tuyết, nhà thuyền lại trôi đi ra xa, từ từ biến mất vào bóng đêm.

Lục Tiểu Phụng thất thanh gọi :

- Ông không đem cô ta đi được.

Cái bóng đang cười :

- Nó là con gái của ta, tại sao ta không đem nó đi được?

Giọng cười đượm đầy vẻ trào lộng ác độc.

Lục Tiểu Phụng lạnh ngắt cả toàn thân, chàng bỗng phát hiện ra một chuyện đáng sợ :

- Ông không phải là phụ thân của cô ta!

Cái bóng đang ngâm nga lên :

- Vị thủy chi đông, Ngọc Thụ lâm phong...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi biết ông chính là Ngọc Thụ kiêu khách Diệp Lăng Phong, nhưng ông không phải là phụ thân của cô ta.

Cái bóng cười lớn :

- Bất kể ta là ai, ta đã đem nó đi rồi, người về nói với lão Dao Bả Tử, hắn muốn đòi người lại, kêu hắn lại đây lấy.

Tiếng cười càng lúc càng xa, nhà thuyền đã mất dạng. Vũng lầy thân bí lại khôi phục về yên tĩnh đen tối.

Lục Tiểu Phụng đứng yên trong bóng đêm, một hồi thật lâu, bỗng than lên một tiếng dài, nói :

- Tôi chẳng cần phải về nói cho ông nghe. Ông ta nói gì, ông đều nghe rõ từng chữ một.

Chàng không hề lảo bẫm một mình, lúc chiếc nhà thuyền vừa biến dạng, chàng nhận ra lão Dao Bả Tử đã đến sau lưng mình.

Chàng không cần quay đầu lại cũng biết vậy.

Lão Dao Bả Tử quả thật ở đó, lão cũng thở dài một tiếng nói :

- Y nói gì ta đều nghe cả, nhưng nãy giờ ta vẫn giữ một khoảng cách rất xa với người. Ta cũng không can thiệp gì đến hành động của người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi biết ông là người rất giữ lời.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người còn biết gì nữa?

Lục Tiểu Phụng bỗng quay phắt người lại, nhìn lão đăm đăm :

- A Tuyết không phải là con gái của Diệp Lăng Phong, cô ta là con của ông.

Lão Dao Bả Tử không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chính vì Diệp Lăng Phong biết chuyện đó, ông mới giết ông ta.

Lão Dao Bả Tử cười cười, tiếng cười thật chua chát :

- Ta không ngờ rằng y vẫn còn chưa chết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông ta sống còn đau khổ hơn cả chết, nhưng ông ta vẫn cắn răng chịu đựng.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì y muốn báo thù.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng ông ta không dám đi tìm ông, chỉ có dùng cách này để bắt ông đi tìm ông ta. Nơi đây ông ta quen thuộc hơn ông, lại có A Tuyết làm con tin, cơ hội của ông ta lớn hơn ông nhiều lắm.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói :

- Ta ngỡ rằng người nhất định không bị ai lừa gạt, không ngờ kết quả vẫn bị người khác lợi dụng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- May mà kỳ hạn của chúng ta còn chưa hết.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người có chắc đem nó về lại trong vòng hạn kỳ không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không chắc, nhưng tôi nhất định phải thử xem.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người tính thử ra sao? Như con cá bóng lồm bồm qua đám bùn?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi có thể làm một cái bè.

Lão Dao Bả Tử trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Cái bè của người có chỗ được hai người không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Phải có hai người cùng làm thì mới làm được cái bè chở hai người.

Lão Dao Bả Tử bật cười :

- Xem ra cái gã này chưa từng phải chịu thua kém ai bao giờ.

Bên cạnh vũng lầy vốn có khu rừng, hai người cùng hành động, trong khoảnh khắc đã chặt hết mười bảy mười tám cây xuống.

Không phải dùng dao chặt, mà là dùng tay chặt.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người tước hết lá trên cây đi, ta đi kiếm dây thừng.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Làm chuyện chung với một người như ông, có không muốn thiệt thòi cũng không được.

Tuy chàng biết chuyện mình làm có hơi khổ hơn một chút, nhưng phải chịu vậy thôi, vì chàng không biết phải đi đâu mới tìm ra được dây thừng.

Lão Dao Bả Tử cũng tìm không ra, chàng vừa khom người xuống, bàn tay của lão Dao Bả Tử đã chặt vào sau cổ, chàng cũng giống như thân cây, lập tức ngã ầm xuống.

* * * * *

Bầu trời u ám, lại còn có sương mù.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng đang nằm trên giường của Liễu Thanh Thanh.

Trong nhà không có người, cái bàn nhỏ gần đầu giường có để một bình nước, chần dưới bình có một tờ giấy :

- Nhất thời lỡ tay, làm thương tổn cần cổ, may mà có rượu đây, có thể dùng tạm, tỉnh lại xin uống chút đỉnh, trưa rồi sẽ lại hàn huyên.

Đọc xong tờ giấy đó, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra cần cổ của mình đau, muốn quay đầu lại cũng không được.

Dĩ nhiên đây không phải là lão Dao Bả Tử đã lỡ tay ngộ thương. Nhưng tại sao lão Dao Bả Tử muốn ám toán chàng? Tại sao không để chàng cứu Diệp Tuyết?

Chuyện này còn có bí mật gì nữa trong đó? Chàng nghĩ không ra, vì vậy chàng chẳng thèm nghĩ nữa, cầm lấy bình rượu, đưa vào miệng uống ừng ực.

Nửa bình rượu vào bụng rồi, bên ngoài bỗng có tiếng chó sủa, lúc đầu chỉ có một con, bỗng nhiên lại biến thành bảy, tám con, chó lớn, chó nhỏ, chó đực, chó cái đều đầy đủ, sủa náo cả một vùng.

Trong cái hang núi u bí này, làm gì bỗng có bao nhiêu đó chó được?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, muốn ra xem, vừa bước tới tính mở cửa, lại ngẩn mặt ra, bên ngoài chẳng có con chó nào, chỉ có một người.

Một gã mặc áo đen vừa ốm vừa cao, mặt mày vàng khè, nhưng cặp mắt loang loáng rất có thần.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ hỏi :

- Người rốt cuộc là người, hay là chó?

Khuyển Lang Quân nói :

- Không phải người, cũng không phải chó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người là thứ gì?

Khuyển Lang Quân nói :

- Ta chẳng phải thứ gì, vì vậy mới đến tìm người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tìm ta có chuyện gì?

Khuyển Lang Quân nói :

- Người hứa với ta một chuyện, ta sẽ cho người biết hai tin tức.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tin tốt? Hay là tin xấu?

Khuyển Lang Quân bật cười nói :

- Từ miệng ta nói ra, còn có tin gì hay chẳng?

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng bỗng xuất thủ như điện, lấy hay ngón tay kẹp vào mũi của y.

Hai ngón tay có giá trị nhất trong võ lâm, tuyệt kỹ vô song nổi danh nhất trong võ lâm.

Khuyển Lang Quân không thể nào tránh nổi, dù y có biết hai ngón tay ấy sẽ thò ra, y vẫn không cách nào tránh nổi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Nghe nói cái mũi con chó là thính nhất, chó mà mất đi cái mũi chắc là ngày tháng không còn tươi đẹp tí nào.

Gương mặt vàng khè của Khuyển Lang Quân đã biến ra đỏ kè. Y hết còn thở nổi.

Lục Tiểu Phụng buông tay ra hỏi :

- Nói thử tin tức của người trước xem.

Khuyển Lang Quân hít vào một hơi thật dài rồi nói :

- Tin tức gì?

Lục Tiểu Phụng lại bật cười, bỗng xuất thủ nhanh như điện, hai ngón tay lại kẹp dính vào mũi y.

Khuyển Lang Quân vẫn còn không tránh né nổi.

Lục Tiểu Phụng lại buông tay ra, mỉm cười hỏi :

- Người thử nói tin tức gì.

Lần này Khuyển Lang Quân chỉ còn biết nói thật, bởi vì y đã hiểu ra một chuyện, Lục Tiểu Phụng tùy thời tùy lúc đều có thể kẹp mũi y, dễ dàng như lão ăn mày bắt rận vậy.

- Tướng Quân sắp chết rồi, Tiểu Diệp đi đâu mất.

Đây là những tin tức của y, quả thật đều là những tin xấu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không ai biết Tiểu Diệp đi đâu cả sao?

Khuyển Lang Quân cười khổ nói :

- Ngay cả chó còn không biết, huống gì người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn Tướng Quân?

Khuyển Lang Quân nói :

- Tướng Quân đang chờ chết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta biết mình xuất thủ nặng nhẹ thế nào, ta không hề muốn giết y.

Khuyển Lang Quân nói :

- Trừ ngươi ra, nơi đây còn có những kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người khác giết y, tội lỗi lại đổ hết lên đầu ta.

Khuyển Lang Quân nói :

- Vì vậy ngươi nên hiểu ta có hảo ý lại đây. Tướng Quân và lão Dao Bả Tử trước giờ có gian tình.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy ta cũng nên bằng lòng làm cho ngươi một chuyện.

Khuyển Lang Quân nói :

- Ta chỉ bắt quá muốn khi nào ngươi đi, ngươi đem ta theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?

Khuyển Lang Quân nói :

- Đối với ngươi, nó là chuyện nhỏ. Đối với ta, nó lại là chuyện lớn.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Được, ta bằng lòng.

Khuyển Lang Quân bồng quỳ xuống, vấp đầu lại ba cái, ngẩng mặt lên thở phào một hơi nói :

- Chỉ tiếc là ta không có đuôi, nếu không ta gặp ngươi sẽ quấy đuôi ba cái.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tướng Quân đang nằm chờ chết ở đâu?

Khuyển Lang Quân nói :

- Tướng Quân dĩ nhiên ở phủ Tướng Quân.

Phía ngoài phủ Tướng Quân là một khu rừng. Khuyển Lang Quân đã đi mất, trong rừng lại có người thở hổn hển như chó.

Còn thở hổn hển được là may mắn. Tướng Quân đã ngừng hắt hô hấp.

Một người còn đang thở hổn hển, cười trên người y, hai tay đang siết chặt lấy cổ y.

Người này lại là Độc Cô Mỹ.

Lục Tiểu Phụng xông lại, xoay ngược tay đánh lão văng ra xa. Tướng Quân mặt mày đã vàng như giấy, trái tim phẳng phất còn đang đập, mắt còn chưa nhắm lại. Y nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc, hình như muốn nói gì. Một người muốn nói gì trước khi chết, thông thường đó đều là những bí mật trọng đại.

Chỉ tiếc là ngay cả một chữ, y nói cũng không ra. Lục Tiểu Phụng khom người xuống, trái tim y đã ngừng đập.

Độc Cô Mỹ còn đang thở dồn dập.

Lục Tiểu Phụng xách lão dậy hỏi :

- Các người có thù gì với nhau?

Độc Cô Mỹ lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y muốn giết người?

Độc Cô Mỹ lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vậy sao người muốn giết y?

Độc Cô Mỹ nhìn chàng, hơi thở đã bắt đầu điều độ lại, ánh mắt cũng dần dần có thần, lão bỗng hỏi ngược lại :

- Người thật tình nghĩ rằng ta là Lục Thân Bất Nhận Độc Cô Mỹ sao?

Không ai ngờ lão lại hỏi vậy, Lục Tiểu Phụng cũng bất ngờ.

Chàng hỏi :

- Người không phải lão ta sao?

Độc Cô Mỹ thở ra, lão bỗng nói một câu làm người ta kinh ngạc :

- Kéo quần của ta xuống.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão một hồi lâu, bỗng cười lên một tiếng, nói :

- Trước giờ ta chưa hề lột quần đàn ông ra bao giờ, nhưng lần này ta phá lệ.

Độc Cô Mỹ là một lão già, nhưng thịt trên móng của lão lại rắn chắc như của thanh niên.

- Người không thấy có ký hiệu gì trên đó sao?

Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng không phải không thấy. Ký hiệu trên người lão lớn đủ để người đứng xa cả dặm đường còn thấy được rõ ràng.

Độc Cô Mỹ nói :

- Lấy cây đao bổ khai nó ra.

Một cây đao đưa qua, lưỡi đao sáng rực như tuyết.

Lục Tiểu Phụng cả đời không biết đã làm bao nhiêu chuyện kỳ kỳ quái quái, nhưng lúc chàng cầm lấy đao, vẫn nhìn không nổi, chần chờ một hồi lâu, mới cắt được.

Máu tươi bắt phụt ra, một cục gì đó màu vàng rớt từ trong vết thương theo máu phọt ra ngoài.

Độc Cô Mỹ nói :

- Bỏ trái cầu đó ra.

Một nhát đao bổ xuống, mới phát hiện ra hòn bi màu vàng làm bằng sáp bọc lấy một tờ giấy màu vàng, trong đó có một miếng lụa màu vàng, trên đó có đề mấy chữ :

- Tuân lệnh Chương môn phái Vũ Đường, đệ tử thứ tư Tôn Bất Biến phụng mệnh dịch dung, tra xét tung tích kẻ phản đồ.

Phía dưới không những có đạo ấn của Chương môn Vũ Đường, còn có con ấn của Chương môn Thạch chân nhân ấn xuống. Độc Cô Mỹ nói :

- Đây là Chương môn chân nhân dặn tôi phải làm lúc bị nguy cấp, đem ra chứng minh thân phận của mình.

Lục Tiểu Phụng nhìn y kinh ngạc một hồi, rồi cuộc mới thở ra nói :

- Xem ra người quả thật không phải là Độc Cô Mỹ.

Tôn Bất Biến nói :

- Trước khi vào Vũ Đương, tôi vốn là môn hạ đệ tử của Hoa Tứ Cô, dịch dung thuật của Hoa Lục diệu tuyệt thiên hạ, nhưng vì phải để ý cẩn thận hơn, tôi lại đầu thân vào chỗ môn hạ của Độc Cô Mỹ làm nô bộc, tốn cả hơn mười tháng trời học diệu bộ giọng nói của lão, đợi đến lúc tôi thấy đã không còn trật đi đâu được nữa mới ra tay hành động.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người giết lão ta rồi?

Tôn Bất Biến gật gật đầu nói :

- Tôi không thể nào để bất kỳ ai tìm ra thêm một Độc Cô Mỹ thứ hai.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Kể phản đồ người đi tra xét ấy là ai?

Tôn Bất Biến nói :

- Người thứ nhất là Thạch Hạc.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hiện tại người tìm ra y chưa?

Tôn Bất Biến nói :

- Cái đó cũng là nhờ ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chung Vô Cốt chết về tay người?

Tôn Bất Biến nói :

- Hắn cũng là phản đồ của Vũ Đương. Tôi không thể để hắn sống được.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng loang loáng, chàng hỏi :

- Ngọc Thụ kiếm khách Diệp Lăng Phong năm xưa có phải từng là môn hạ của Vũ Đương?

Tôn Bất Biến nói :

- Ông ta và Chung Vô Cốt đều là tặc gia đệ tử của Vũ Đương, đều bị tiên tổ sư Mai chân nhân trục xuất ra khỏi môn phái.

Mai chân nhân là sư huynh của Mộc đạo nhân, tiếp Chưởng môn hộ pháp Vũ Đương được mười bảy năm, mới truyền lại cho Chưởng môn hiện tại là Thạch Nhạn.

Tôn Bất Biến nói :

- Chúng tôi mài cứu lâu năm, đều cho rằng dùng thân phận của Độc Cô Mỹ ngụy trang là an toàn nhất, chỉ tiếc là...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiếc là bí mật của người vẫn bị Tướng Quân phát hiện ra?

Tôn Bất Biến cười khổ nói :

- Ai cũng cho là hắn bị thương rất nặng, tôi cũng cơ hồ bị gạt luôn, nào ngờ người nằm trong phủ Tướng Quân dưỡng thương không phải là hắn, hắn thì vẫn đang theo dõi sát tôi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao người bị lộ tung tích ra?

Tôn Bất Biến nói :

- Hắn vốn là bạn thân của Độc Cô Mỹ, hắn biết được rất nhiều bí mật năm xưa của Độc Cô Mỹ, còn tôi thì không biết. Hắn lừa lời bắt chẹt tôi, tôi chỉ còn nước giết hắn bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao người đem bí mật này nói cho ta biết?

Tôn Bất Biến nói :

- Hiện tại sự tình ngang trái, tôi không thể không nói, không những tôi muốn ông giữ cái bí mật này giùm tôi, còn nhờ ông giúp một tay. Nơi đây không còn chỗ nào cho tôi ở lại được, tôi phải nhất định mau mau trở về lại Vũ Dương.

Y gắng gượng cười một tiếng, lại nói tiếp :

- Dĩ nhiên tôi đã thấy rõ ông không phải là hạng người bán đứng bạn bè, trước sau gì tôi vẫn không tin ông lại đi câu dẫn vợ của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định các ông đã diễn trò, bởi vì các ông cũng muốn phá vỡ bí mật của U Linh sơn trang.

Lục Tiểu Phụng lại nhìn y chăm chú một hồi lâu, bỗng thở ra một hơi dài, nói :

- Tiếc quá... tiếc quá... thật là tiếc quá...

Tôn Bất Biến hỏi :

- Tiếc chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiếc người nhìn lầm người rồi.

Tôn Bất Biến biến sắc mặt, gần giọng hỏi :

- Không lẽ người đã quên ai đem người lại đây?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Ta không quên, ta cũng không quên trong hai ngày nay người đã liên tiếp hại ta ba lần, nếu không nhờ lão Đào Bả Tử, ta đã chết về tay người.

Tôn Bất Biến nói :

- Không lẽ người không nhận ra, đó là ta cố ý làm vậy cho bọn họ xem.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta nhìn không ra.

Tôn Bất Biến nhìn dính vào chàng, y bỗng thở ra một hơi thật dài, nói :

- Tốt, người tốt lắm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta không tốt, không tốt chút nào cả.

Tôn Bất Biến nói :

- Nếu vậy người phải chết thôi!

Y vừa hét lên, người đã chồm tới, đầu ngón tay còn cách ngực của Lục Tiểu Phụng nửa thước, lòng bàn tay bỗng đẩy ra phía trước, đánh vào huyệt Huyền Cơ, chính là chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của Vũ Dương, không những vậy, nhận huyệt còn rất chính xác.

Chỉ tiếc là chưởng lực của y vừa nhả ra, huyệt Huyền Cơ của Lục Tiểu Phụng đã không còn ở đó nữa, người của chàng cũng không còn ở đó.

Tôn Bất Biến lật bàn tay lại, Huyền Diệu Họa Sa, Bình Sa Lạc Nhạn, Bắc Nhạn Nam Phi, một chiêu ba thức, chiêu pháp nhẹ nhàng linh động mà dày đặc của Vũ Đương từ bàn tay của y sử ra, không những tận hết công lực, biến hóa cũng nhanh cực kỳ.

Lục Tiểu Phụng than lên :

- Môn hạ đệ tử Thạch đạo nhân quả nhiên giỏi thật.

Câu nói ấy vừa thốt xong, chiêu thức của Tôn Bất Biến lại toàn bộ trật ra ngoài, bất kể y xuất thủ nhanh nhẹn đến đâu, Lục Tiểu Phụng hình như đều nhanh hơn y một bước.

Chiêu pháp Vũ Đương vận dụng biến hóa ra sao, Lục Tiểu Phụng hình như biết không kém gì y.

Y bỗng ngừng tay lại, nhìn Lục Tiểu Phụng lom lom, rồi hỏi :

- Người đã từng luyện qua võ công phái Vũ Đương?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Ta chưa từng luyện qua võ công phái Vũ Đương, nhưng ta có rất nhiều bạn bè thuộc phái Vũ Đương.

Ánh mắt của Tôn Bất Biến lại lóe lên một tia hy vọng, y nói :

- Nếu vậy người lại càng nên giúp ta trốn ra khỏi nơi đây.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ tiếc người chẳng phải là bạn của ta, người cứu ta một lần, hại ta ba lần, hiện tại ta đã nhường người tám chiêu, chúng ta coi như đã huê vốn.

Tôn Bất Biến cắn chặt răng nói :

- Được, người cứ xuất thủ đi!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta đang xuất thủ đây!

Chàng cũng sử dụng chiêu lực Tiểu Thiên Tinh của Vũ Đương, lòng bàn tay nhả ra, đánh vào huyệt Huyền Cơ.

Tôn Bất Biến đưa tay qua, nghiêng người một cái, vừa tránh khỏi nhát chiêu đó, bàn tay trái của Lục Tiểu Phụng đã chặt vào sau cổ chỗ huyệt quản.

Y ngã âm xuống, còn đang nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Người không biết ta có hai tay sao?

* * * * *

Lão Dao Bả Tử ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ mà rộng rãi của lão, nhìn Lục Tiểu Phụng, xem ra lão có vẻ khoan khoái lắm.

Ghế cũ cũng như bạn lâu năm vậy, làm người ta có cảm giác thoải mái, thật khoan khoái.

Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng vẫn còn chưa thấy khuôn mặt của lão.

Tôn Bất Biến đang đứng trước mặt lão, nhưng lão chẳng thèm nhìn đến y, lão đối với Lục Tiểu Phụng hiển nhiên có hứng thú nồng hậu hơn bất kỳ người nào khác.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tên này là gian tế, là gian tế của phái Vũ Đương.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Sao người không giết hắn cho rồi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi không có quyền giết người, cũng không muốn giết người.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Vậy thì người nên thả hắn ra thôi.

Lục Tiểu Phụng bị bật ngờ :

- Thả hắn ra?

Lão Dao Bả Tử hững hờ nói :

- Gian tể thật sự đều đã chết sạch, trước giờ chưa có tên nào sống sót được quá ba ngày.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hắn không phải gian tể sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Dĩ nhiên hắn là gian tể, nhưng không phải là gian tể của phái Vũ Đường, mà là gian tể của ta, lâu năm lắm rồi, ta có phái hắn đến Vũ Đường nằm vùng.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Nhưng lão Dao Bả Tử đang cười, cười rất khoan khoái, lão nói :

- Bất kể ra sao, người cũng nên cảm ơn hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao tôi phải cảm ơn hắn?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Cũng nhờ hắn mà ta mới chân chính tín nhiệm người hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y cũng là người ông sai đến dò thử tôi?

Lão Dao Bả Tử mỉm cười nói :

- Có những người trời sinh là gian tể, người chỉ để cho họ đi làm gian tể, người sẽ không thất vọng tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Gã này là trời sinh gian tể?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Từ đầu đến chân là vậy.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng bỗng đá Tôn Bất Biến một cái văng ra ngoài, lẳng long lóc như trái banh.

Lão Dao Bả Tử cũng thở ra nói :

- Làm gian tể chỉ có một chỗ đó là xấu, hạng người đó thường thường giống như lửa, lúc nào cũng bị người ta đá cho hai cái.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi đã đá một cái rồi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Còn cái nữa người tính đá ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đá chính tôi!

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người cũng là gian tế?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi không phải là gian tế, tôi chỉ bắt quá là một con lừa, còn ngốc hơn cả con lừa ngốc.

Chàng lộ vẻ rất phần hận ra mặt :

- Bởi vì tôi liều mạng đi cứu con gái người ta, đổi lại là một cái chặt tay, không những vậy, còn chặt ngang vào cần cổ.

Lão Dao Bả Tử lại thở ra một tiếng rồi nói :

- Thật ra chính người cũng nên biết ta nhất định không để người đi cứu nó.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi không biết.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Cái vũng bùn đó không những đâu đâu cũng có bấy rập giết người, mà còn có vũng lầy, lọt chân vào là chẳng còn xương cốt gì cả, làm sao ta có thể để người mạo hiểm được?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao không thể?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì ta cần đến người. Tướng Quân và Chung Vô Cốt đều đã chết rồi, hiện tại người là cánh tay mặt của ta, nếu còn mất đi cả cánh tay mặt này, kế hoạch lâu nay của ta e rằng sẽ biến thành ảo ảnh thôi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ý của ông có phải là nói, hiện tại, ông không thiếu được tôi?

Cái kiểu của chàng nói rất đặc biệt, cũng rất cẩn thận, lời nói đó chỉ cần sáu chữ là đủ nói hết ý nghĩa, lần này chàng lại dùng đến mười bốn chữ.

Câu trả lời của lão Dao Bả Tử lại đơn giản mà mau mắn :

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Chính lúc chàng bắt đầu cười, thân hình của chàng đã bay lên như con chim ưng, bàn tay của chàng chính là ưng thảo.

Con mồi chính là cái mũ bằng trúc ở trên đầu của lão Dao Bả Tử.

Lão Dao Bả Tử còn ngồi ở đó không tí động đậy, nhưng chàng lại chụp hụt đi.

Cho dù là thủ pháp giáo hoạt, nhanh nhẹn đến đâu, cũng khó mà trốn khỏi vuốt chim ưng chụp xuống, chàng xuất thủ còn nhanh nhẹn chính xác hơn vậy.

Nhưng chàng đã chụp hụt, bởi vì lão Dao Bả Tử cả người lẫn ghế đã trượt ra ngoài như một chiếc thuyền trên dòng nước chảy siết. Chiếc ghế gỗ cũ kỹ nặng nề hình như đang ở trên người lão.

Lục Tiểu Phụng thở ra, thân hình rớt xuống, chàng biết lần đầu đã trượt, lần sau lại càng khó mà đắc thủ.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người muốn xem mặt ta?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Ông muốn tôi vì ông mà liều mạng, ít ra cũng phải để tôi xem mặt ông là hạng người nào.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta khó coi lắm, ta cũng không muốn ngươi liều mạng vì ta, chuyện này thành công rồi, mọi người đều có lợi cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn nếu không thành công thì sao?

Lão Dao Bả Tử hững hờ nói :

- Ngươi có chết đi, cũng không mất mát gì, ngươi vốn là người đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông sáng lập ra U Linh sơn trang, chính là vì muốn tìm người thay thế ông mạo hiểm?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Những người đến đây, vốn đã chết qua một lần rồi, chết thêm lần nữa thì đã có sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Những người đã chết qua một lần, không chừng lại càng sợ chết.

Lão Dao Bả Tử đồng ý điểm đó :

- Có điều ở đây ẩn núp, có khác gì đã chết?

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng thừa nhận quả thật không khác gì lắm.

Cặp mắt sắc bén như đao của lão Dao Bả Tử đang từ sau cái mũ trúc nhìn chàng dăm dăm :

- Ngươi có nguyện ý ở đây suốt cả đời không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Trừ ta ra, nơi đây còn có ba mươi bảy người khác, hình như người đều đã gặp qua, ngươi đã nhìn ra những gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Tôi chẳng nhìn ra gì cả.

Lão Dao Bả Tử hiển nhiên rất mãn ý :

- Dĩ nhiên là nhìn không ra, bởi vì những thứ gì góc gạnh đặc biệt của mỗi người đều đã được xóa bớt, xem ra ai ai cũng đều là người rất bình phàm tầm thường.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thật ra thì sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đến được nơi đây, mỗi người đều là tay cao thủ, mỗi người đều có một lịch sử huy hoàng, đều giống như ngươi, không cam lòng với tịch mịch, không ai bằng lòng sống nơi đây cả đời.

Giọng của lão rất khoan khoái :

- Cơ hội được thấy lại mặt trời của mọi người, là làm được chuyện này.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc mở miệng hỏi :

- Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người sẽ sắp biết đến nơi rồi đó!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sắp biết, là chừng nào biết?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chính là bây giờ.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, bên ngoài đã có tiếng chuông vang lên.

Lão Dao Bả Tử đứng dậy, giọng nói càng lộ vẻ khoan khoái :

- Nhưng chúng ta phải ăn cơm trước đã, buổi cơm trưa hôm nay, ta bảo đảm người nhất định sẽ mãn ý lắm.

* * * * *

Thức ăn tuy nhiều, rượu lại rất ít. Lão Dao Bả Tử hiển nhiên hy vọng mọi người đều giữ đầu óc mình tỉnh táo.

Nhưng chính lão lại uống hơn nửa ly rượu bồ đào ở Ba Tư đựng trong một cái ly bằng vàng, sau đó còn rót thêm vào chút ít nữa.

Đây là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng thấy lão uống rượu.

“Đối với lão ta, hôm nay nhất định là một ngày trọng đại”.

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm trong bụng.

“Vì đợi đến ngày hôm nay, lão ta nhất định đã đợi lâu lắm rồi”.

Mọi người đều cúi đầu, yên lặng ăn uống, nhưng ăn rất ít, đa số không ai uống rượu.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng có thể uống nhiều thêm được một chút.

Sau đó chàng mới liếc mắt nhìn qua một lượt những người đó.

Tuy mọi người đều mặc trường bào rộng thùng thình rất bình phàm, dưới ánh đèn leo lét trong đại sảnh, vẫn còn có vài người nhìn vào đặc thái hơn người khác.

Một người là gã tráng hán mặt mày đầy những vết sẹo như đồng tiền, uống xong hai ly rượu, mỗi vết sẹo trên gương mặt đều biến thành những đồng tiền sáng loáng.

Một người mặt tía râu dài, xem ra có vẻ như Quan Công. Trên hí dài, một người mập phì, cái bụng nhô ra như trái banh. Một người tướng mạo nghiêm trang như một phán quan đang ngồi giữa hình đường. Một bà lão răng đã rụng gần hết, nhưng lại ăn uống nhiều hơn ai hết.

Còn có vài lão già ốm nhách, đặc biệt yên lặng trầm ngâm. Bọn họ làm người ta chú ý, không chừng là cái trầm mặc của họ. Trừ Liễu Thanh Thanh ra, người trẻ tuổi nhất là một người mặt tròn quạnh, xem ra giống như một tên lùn còn trẻ tuổi. Người lớn tuổi nhất chính là mấy lão già mặc áo đen trầm mặc đó.

Lục Tiểu Phụng thử tìm trong ký ức đoán lai lịch của những người này, người đầu tiên chàng nghĩ đến, dĩ nhiên là Kim Tiền Báo Hoa Khôi.

Người này thân hình cao lớn, uống rượu không kém gì Lục Tiểu Phụng, động tác phảng phất có hơi chậm chạp, những vết sẹo trên mặt làm cho y xem ra thậm chí có vẻ hoạt kê.

Nhưng đợi đến lúc ám khí của y đã ra khỏi tay rồi, nhất định sẽ chẳng có người nào cảm thấy y hoạt kê nữa.

Hoa gia ở Giang Nam là một thế gia nổi danh trong giang hồ về ám khí, y chính là đệ tử đích truyền của nhà họ Hoa.

Thậm chí có người nói công phu ám khí của y có thể xếp trong ba người đứng hàng đầu thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng cũng có để ý, tuy y uống rượu nhiều, đôi bàn tay của y vẫn rất vững.

Còn gã phán quan tướng mạo nghiêm trang, có phải là tổng đường chủ hình đường của bảy mươi hai trại hắc đạo năm xưa, tên là Bối Thủ Truy Hồn Trương Thiết Tâm?

Bà già có phải là Mẫu Viên trong Tần Lĩnh Song Viên? Chỉ vì trái đào truyền thuyết có thể tăng tuổi thọ đó mà cắt cổ ông chồng Thánh Thủ Tiên Viên?

Mấy lão già áo đen này giờ không nói chuyện là ai nhỉ? Còn có cái gã lùn đầu tròn quạnh kia?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm nữa, bởi vì Liễu Thanh Thanh đang len lén kéo vạt áo của chàng, thì thầm hỏi :

- Bà vợ của anh đâu?

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra một cái, mới nhớ ra bà ta đang hỏi tới Diệp Linh :

- Nghe nói không thấy cô ta đâu cả.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Anh có muốn biết cô ta ở đâu không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không muốn.

Liễu Thanh Thanh trề môi một cái, làm bộ thở than :

- Đàn ông quả thật chẳng ra thứ gì cả, nhưng tôi cứ nói cho anh biết.

Giọng của bà ta càng thấp xuống :

- Hiện tại cô ta nhất định đang ở trong nước.

Lục Tiểu Phụng không hiểu :

- Tại sao cô ta lại ở trong nước? Sao bà biết cô ta đang ở trong nước?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Bởi vì cô ta ăn trộm của người khác một tấm áo mưa Như Ý Ngư Bì và bốn mũi Phấn Thủy Phi Ngư Thích rồi mới đi.

Lục Tiểu Phụng lại càng kinh ngạc, làm cho chàng kinh ngạc chỉ có hai chuyện :

áo mưa và mũi đâm cá không cần phải ở dưới nước mới xài được. Trong vũng lầy đầy bùn đất cũng có thể xài được như thường.

Diệp Linh có phải đi tìm chị cô ta không? Sao cô ta biết những chuyện đã phát sinh ở vũng lầy?

Cái áo Như Ý và mũi Phi Ngư Thích là lợi khí đánh nhau trong nước nổi danh trên giang hồ, thuộc một người rất nổi danh : Phi Ngư đảo chủ Vu Hoàn, không những nổi danh bốn bể, trong võ lâm Trung Nguyên cũng rất nổi danh, không những thủy tánh cao cường, kiếm pháp cũng không kém cõi tí nào.

Người này nếu như chưa chết, nếu như còn ở nơi đây, phải là kẻ tướng mạo đặc biệt.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không hề nhận ra được y.

Liễu Thanh Thanh còn đang đợi chàng phản ứng, vì vậy bà ta vẫn còn chưa mở miệng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, rồi cuộc mới hỏi :

- Chuyện này lão Dao Bả Tử có biết hay không?

Liễu Thanh Thanh cười cười nói :

- Nơi đây hình như chưa có chuyện gì ông ta không biết.

Diệp Linh đi tìm chị cô ta, không lẽ là do lão Dao Bả Tử sai đi?

Nếu không, cô ta làm sao biết được Diệp Tuyết đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng không hỏi chuyện gì thêm bởi vì chàng bỗng phát hiện có người đã tới phía sau lưng mình không phát ra một tiếng động.

Chàng quay đầu lại, lập tức thấy gương mặt không có mặt mày gì cả, chính là Câu Hồn Sứ Giả, người trước giờ chưa bao giờ lộ diện.

Trong đại sảnh, không khí càng trầm trọng nghiêm trang. Mọi người đối với gã không có mặt mày này phảng phất có vẻ sợ hãi.

Y không ngồi xuống, chỉ đứng bất động sau lưng lão Dao Bả Tử.

Y đeo thanh kiếm sau lưng.

Võ kiếm hình dạng cổ nhả, có bảy cái dấu như bị đao chém, hiển nhiên chỗ bị chém đã từng có châu báu ngọc thạch trạm lên.

Có phải đó là cây Thất Tinh bảo kiếm chỉ có Chưởng môn mới được đeo trong người của phái Vũ Dương không?

Chính ngay lúc đó, Hải Kỳ Khoát bỗng đứng dậy, cất giọng sang sảng như chuông đồng, nói :

- Kế hoạch Thiên Lôi bắt đầu!

11. Kế Hoạch Thiên Lôi

Kế hoạch Thiên Lôi chia ra làm bốn giai đoạn :

Giai đoạn thứ nhất: tuyển lựa cao thủ, phân phối nhiệm vụ.

Giai đoạn thứ hai: dịch dung thay đổi, chia nhau xuống núi.

Giai đoạn thứ ba: tập hợp chờ mệnh lệnh, chuẩn bị tấn công.

Giai đoạn thứ tư mới là chính thức hành động.

Hiện tại bắt đầu tiến hành chỉ là bước thứ nhất, nhưng quá trình tiến hành đã làm cho người ta thấy kinh hãi rụng rời rồi.

Không khí trong thị sảnh trầm trọng và khẩn trương đến mức tột đỉnh. Lão Dao Bả Tử bấy giờ mới đứng dậy :

- Trên đời này có nhiều người đáng lý ra đã chết từ lâu, nhưng không ai dám đụng vào bọn họ... Có nhiều chuyện đáng lý ra đã được làm xong cả, nhưng không ai dám xông vào đó làm. Hiện tại... chúng ta sẽ đi đối phó những người đó, làm hết những chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát hiện ra, người này thật là trời sinh ra để làm thủ lãnh, không những lão ta trầm tĩnh, kế hoạch chu mật mà khẩu tài còn rất hay, lão chỉ nói có mấy câu mà đưa tất cả hành động hôm nay giải thích rõ ràng, minh bạch.

- Kế hoạch hành động của chúng ta cũng giống như thiên lôi trên trời đánh xuống vậy, cho nên mới gọi là kế hoạch Thiên Lôi.

Trong đại sảnh chỉ nghe có tiếng thở và tiếng tim đập, mỗi người đều đang đợi lão nói tiếp.

Lão Dao Bả Tử ngừng lại một hồi lâu, như khoảng chốc yên lặng sau cơn mưa bão, lại làm như đặc biệt, muốn để mọi người chuẩn bị kỹ càng trong bụng, để nghe cho rõ cú sét lôi đình, vỡ đá tan hồn này.

- Chúng ta đối phó lần thứ nhất có bảy người...

Lão lại ngừng một chốc, mới nói tên bảy người ấy ra :

- Võ Đang Thạch Nhạn, Thiếu Lâm Thiết Vân, Cái bang Vương Thập Đại, Trường Giang Thủy Thượng Phi, Nhạn Đãng Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cổ đạo nhân, và lão thất trong Thập Nhị Liên Hoàn Đảo.

Đại sảnh đang yên lặng cực kỳ lại càng yên lặng hơn cả phần mộ, ngay cả tiếng hô hấp, tiếng tim đập cũng dần ngừng lại.

Lục Tiểu Phụng tuy biết lão tính làm chuyện lớn nhưng nghe lão nói ra từng tên mỗi người cũng không khỏi giật nảy mình lên.

Một hồi thật lâu mới có người bắt đầu đưa tay chùi mồ hôi, uống rượu, còn có vài người đang len lén trườn xuống gầm bàn nữa ra.

Giọng nói của lão Dao Bả Tử lại càng trầm tĩnh :

- Lần này nếu chuyện thành công, không những làm cho thiên hạ chấn động, giang hồ đổ xô cặp mắt nhìn lại, mọi người ai ai cũng được phần tốt về mình...

Lão lại ngừng thêm lần nữa :

- Ta đã đem tất cả chi tiết trong chiến dịch lần này trù hoạch đầu vào đây, đáng lý ra là thành công tuyệt đối, chỉ tiếc là chuyện gì cũng không khỏi có điều bất ngờ. Vì vậy, lần này, hành động cũng còn có chút nguy hiểm trong đó. Do đó, ta cũng không có bắt buộc bất kỳ ai phải tham gia.

Lão lấy mắt nhìn vòng quanh, ánh mắt sắc bén như đao, xuyên qua nón trúc, nhìn từng người một.

- Người nào không muốn tham gia, hiện tại có thể đứng dậy, ta không có bắt buộc tí nào.

Trong đại sảnh lại một phen yên lặng, lão Dao Bả Tử lại chậm chậm ngồi xuống, còn rót thêm cho mình nửa ly rượu.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi cũng thò tay ra cầm lấy ly rượu, chàng bất chợt phát hiện ra rằng bàn tay mình cũng đầm mồ hôi.

Cho đến bây giờ còn chưa có ai đứng dậy, bỗng nhiên nghe có người hỏi :

- Người không muốn đi, sau này còn được ở đây không?

Lão Dao Bả Tử trả lời rất khẳng định :

- Được, tùy tiện người muốn ở bao lâu đều được cả.

Người vừa hỏi câu đó lại ngẩn ngơ một lát rồi chậm chậm đứng dậy, cái bụng của y cũng từ từ phình ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ đến người đó là ai. Hai mươi năm trước trong giang hồ từng có một bọn tứ quái : một người mập kỳ lạ, một người ốm kỳ lạ, một cao kỳ lạ, một người thấp kỳ lạ. Người mập kỳ lạ trong bọn này tên là Châu Phi, đọc ngược lại thành ra Phi Trư, nhưng những người biết y đều biết y không những không phải là heo mà rất tinh ranh lão luyện. Người nào đã đánh nhau với y rồi lại càng không nghĩ y là heo bởi vì không những y xuất thủ nhanh, mà còn rất ác, Địa Triện đao pháp Mãn Địa Khai Hoa tám mươi mốt thức của y lại cũng là tuyệt kỹ hiếm thấy trong võ lâm.

Lục Tiểu Phụng biết người này chắc chắn là Châu Phi, nhưng chàng không ngờ rằng người đầu tiên đứng dậy lại là y.

Châu Phi không phải là người nhát gan sợ chết.

- Không, tôi không đi được...

Y có lý do :

- Bởi vì tôi quá mập, điều quá rõ ràng, dù tôi có dịch dung đến mấy, người ta chỉ nhìn một cái là nhận ra.

Lý do này rất chính đáng.

Thậm chí ngay cả lão Dao Bả Tử cũng không thể không thừa nhận, nhưng lão bất giác lại cảm thấy tiếc rẻ.

Địa Triện công phu của Châu Phi trong giang hồ đến nay chưa có ai bì kịp, những hạng người này lão Dao Bả Tử rất cần đến. Lão bắt giác thở nhẹ một hơi, không nói gì cả.

Vì vậy người có gan đứng dậy đầu tiên sẽ đương nhiên có người thứ hai và sau đó càng lúc càng nhiều.

Lão Dao Bả Tử vẫn lạnh lùng đảo mắt nhìn, không lộ vẻ gì cả. Đợi đến người thứ mười đứng dậy thì lão bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Người này tướng mạo bình phàm, có vẻ ngờ ngẩn, xem ra nhìn không được mắt lắm.

Nhưng người làm cho lão Dao Bả Tử bỗng nhiên thay đổi nét mặt dĩ nhiên không thể nào là một kẻ bình phàm.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người cũng không đi sao?

Người này không lộ tí biểu tình gì trên mặt, y hững hờ nói :

- Ông nói ai không đi thì đứng lên, tôi đã đứng lên đây.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Tại sao người không đi?

Người này nói :

- Bởi vì chiếc áo tôi và mũi ngư thích của tôi chẳng còn thấy đâu.

Câu nói ấy vừa thốt ra, Lục Tiểu Phụng không nhịn được cũng thay đổi nét mặt.

Thật tình, chàng không ngờ rằng gã mặt mày ngơ ngác kia lại là một trong sáu vị đảo chủ thanh danh ngang hàng với Bạch Vân thành chủ năm xưa.

Người này chính là Phi Ngư đảo chủ Vu Hoàn.

Trên đảo, Bạch Vân thành chủ là kiếm khách danh chấn thiên hạ, dưới nước thì nhất định không ai bằng Vu Hoàn.

Lão Dao Bả Tử lần này phân phối nhiệm vụ ngẫu nhiên cũng cần một người thủy tính tinh thông. Chỉ nghe vang lên một tiếng, ly rượu trong tay lão bỗng nhiên vỡ ra, vỡ tan tành.

Cũng chính ngay lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người ngồi bên cạnh Đỗ Thiết Tâm vừa đứng dậy đã ngã âm xuống, cả người nằm phục xuống trên bàn, ép nát bẹp một mâm đồ ăn làm rượu đổ tứ tung. Sau đó, mọi người lập tức thấy có máu tươi đang rò rỉ từ trong rượu ra, ướt đầm cả khăn bàn.

Cây dưa trong tay của Đỗ Thiết Tâm đã biến thành màu đỏ, dĩ nhiên là do máu tươi dính vào thành ra vậy.

Vu Hoàn bỗng quay đầu hỏi :

- Người giết hấn?

Đỗ Thiết Tâm thừa nhận :

- Đây là lần đầu tiên ta giết người bằng dưa.

Vu Hoàn hỏi :

- Tại sao người giết hấn?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Bởi vì hấn biết nhiều bí mật quá, hấn còn sống, chúng ta rất có thể sẽ chết cả.

Y dùng cây dưa dính máu đưa ra gấp lấy một miếng thịt, chậm chậm nhau, không chớp mắt một tí nào.

Bối Thủ Vô Tình Đỗ Thiết Tâm vốn là tay gian ác, giết người không chớp mắt.

Vu Hoàn nhìn lom lom vào y, chậm chậm nói :

- Hẳn biết nhiều bí mật, ta cũng biết như vậy, có phải người muốn giết ta phải không?

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng :

- Đúng vậy.

Y vẫn còn không chớp mắt lấy một lần :

- Những người không đi, đừng hòng tưởng sống sót khỏi căn nhà này.

Vu Hoàn biến sắc mặt, y còn chưa kịp mở miệng đã có người giành nói :

- Câu đó nếu là lão Dao Bả Tử nói ra ta cũng chịu nhận thua, nhưng người...

Y nói chưa hết câu, bởi vì bên cạnh bỗng có chiếc đu bay lại từ tai trái của y xuyên thấu qua tai phải.

Bà già không có răng, trong tay chỉ còn một chiếc đu, đang thở than, lẩm bẩm một mình :

- Cầu đôi dễ đi, cầu độc mộc khó quá, xem ra ta đành phải dùng tay bốc cơm thôi.

Bà ta quả nhiên lấy tay nắm một miếng thịt sườn lên, dùng hai cái răng cửa còn lại nhai nhóc nhách nghe thật thú vị.

“Ầm” một tiếng, người bị chiếc đu xuyên tai này qua tai kia đã ngã ầm xuống, ép vỡ tan tành một mâm ăn khác.

Những người đã đứng dậy lại có vài người muốn rón rén ngồi xuống.

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng nói :

- Những người đã đứng lên không được ngồi xuống.

Châu Phi không nhịn nổi lại hỏi :

- Đây là ý của ai?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Là ý kiến của tất cả mọi người chúng ta.

Châu Phi ngần ngại một lát, rốt cuộc cười gượng nói :

- Thật ra ta cũng không phải không muốn đi, chỉ tiếc là ta mập quá, nếu muốn ta đi, trừ phi vo nhỏ gương mặt ta đi một chút.

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Vo mặt hẵn đi.

Gã lùn gương mặt tròn vành bỗng nhảy bật dậy nói lớn :

- Ta lại vo.

Đầu của gã lớn như cái đầu, thân hình thì vừa nhỏ vừa ốm.

Lúc gã đứng lên, giống như một nửa cây đu cắm vào trái táo, trông hoạt kê không thể tả.

Nhưng Châu Phi cười không nổi, ngay cả sắc mặt cũng biến đi hoàn toàn, người đứng trước mặt y trông giống như một đứa con nít, nhưng y sợ người đó muốn chết đi được.

Nhìn nét mặt kinh hoàng của y, rồi nhìn cái đầu của người này Lục Tiểu Phụng cũng biến sắc mặt luôn.

Không lẽ người này là một người trong bọn Tây Cực Thần Quỷ, hung ác nhất là Đại Đầu Quỷ Vương Tư Không Đầu?

Chàng không nhìn lầm, Châu Phi quả thật đã gào lên cái tên đó :

- Tư Không Đầu, chuyện này có liên hệ gì đến người, người muốn gì đây?

Tư Không Đầu nói :

- Ta muốn vo mặt người.

Trong tay y cũng có một đôi đũa, y dùng sức vo mấy cái như đang vo Châu Phi trong tay, lòng bàn tay bỗng có một đám bụi phấn màu trắng trớt xuống.

Đợi đến khi y mở bàn tay ra, đôi đũa chẳng còn thấy đâu. Y đã dùng đôi bàn tay nhỏ trẻ con của y vo nát bảy đôi đũa có thể dùng để làm một thanh kiếm giết người như chơi.

Gương mặt của Châu Phi đang nhăn nhó, cả người y như bị mềm ra như bún, nằm rũ xuống ghế, nhưng đợi đến lúc Tư Không Đẩu chồm người tới, y bỗng đập người xuống ghế, hai đầu gối chùn xuống, trong chớp mắt đã trượt qua bảy tám cái bàn. Động tác vừa nhanh vừa nhẹ nhàng không thể hình dung được.

Chỉ tiếc là những cái bàn không nối tiếp liền với nhau, Tư Không Đẩu đã nhắc người lên, mười ngón tay giương ra, nhìn đúng lúc y vừa thò đầu ra khỏi bàn lập tức chồm tới đánh xuống.

Nào ngờ động tác của Châu Phi còn nhanh hơn, cùi chỏ bên phải của y chỗi lên, y lại thụt xuống cái bàn đối diện. Chỉ nghe “phập” một tiếng, mười ngón tay của Tư Không Đẩu đã cắm xuyên qua mặt bàn. Đợi đến lúc y rút tay ra, trên bàn đã có thêm mười cái lỗ hổng.

Châu Phi bèn nằm ỉ xuống dưới bàn, chẳng thêm bò ra. Tư Không Đẩu quơ bàn tay phải lên một cái, chén đũa trên bàn toàn bộ bị rút xuống đất, rượu thịt canh nước đổ đầy vào người một lão già mặc áo tơi đang ngồi yên lặng trầm mặc ở đó.

Tư Không Đẩu xoay ngược tay lại, đang tính đẩy tung bàn ra, bỗng nghe có người nói :

- Đợi một chút.

Một đôi đũa thò ra, đầu đũa đưa lên trời, chỉ đúng vào mạch môn của Tư Không Đẩu mà đánh tới.

May mà phản ứng của y cũng rất nhanh, y lập tức giữ cứng bàn tay lại.

Bốn lão già áo đen đang còn ngồi yên lặng bình tĩnh nói đó lạnh lùng đưa mắt nhìn y.

Tư Không Đẩu bây giờ mới thấy bọn họ, y mở toét miệng ra cườ? tiếng nói :

- Phiền bốn vị đá con heo mập đó ra khỏi bàn được không?

Lão già mặc áo đen mình dính đầy những canh và rượu lạnh lùng nói :

- Không được.

Tư Không Đẩu hỏi :

- Ông muốn bảo vệ hần?

Lão già áo đen nói :

- Người ta không đụng vào ta, ta không đụng vào người ta.

Tư Không Đẩu hỏi :

- Ai đụng vào người?

Lão già mặc áo đen nói :

- Người.

Tư Không Đẩu hết cười y hỏi :

- Đụng tới ông thì sao?

Lão già mặc áo đen nói :

- Người nào đụng vào ta không phải là con người.

Tư Không Đẩu hỏi :

- Ai không phải là con người?

Lão già mặc áo đen nói :

- Người.

Tư Không Đẩu nói :

- Ta vốn không phải là người, ta là quỷ.

Lão già mặc áo đen nói :

- Cũng không phải là quỷ, là súc sinh.

Lão lạnh lùng nói tiếp :

- Ta không giết người! Ta chỉ giết súc sinh, giết vài tên súc sinh không thể coi là phá giới.

Tư Không Đẩu nắm tay lại, toàn thân xương cốt kêu răng rắc, gương mặt tròn quay biến thành xanh lè.

Lão Dao Bả Tử bồng nói :

- Người này tôi còn có chỗ xài, Ngộ tiên sinh tha y một lần được chăng?

Lão già mặc áo đen trầm ngâm một hồi, rút cuộc gật đầu nói :

- Được, tay chỉ muốn một bàn tay của hấn.

Tư Không Đẩu bật cười, cười lớn, hai bàn tay của y luyện Hắc Quỷ Trảo, mỗi bàn tay đã có tới trên chục năm khổ luyện công phu, muốn một bàn tay của y, có khác nào muốn nửa mạng sống của y.

Lão già mặc áo đen nói :

- Ta lấy bàn tay trái của người.

Tư Không Đẩu nói :

- Được, ta cho người.

Chữ “người” vừa ra khỏi miệng, hai bàn tay của y đã tung ra, một bàn tay đã biến thành trắng như tuyết, bàn tay kia thì đen sì như than.

Y đã vận hết ba mươi năm công lực vào bàn tay, chỉ cần bị đầu ngón tay của y quạt trúng, là trên người cũng sẽ thêm mười cái lỗ? hổng.

Lão già mặc áo đen vẫn còn ngồi chễm chệ bất động, chỉ thở ra một hơi, ống tay áo dài của lão chợt bung ra như một đám mây.

Chỉ nghe “cách” một tiếng như tiếng chặt củi, tiếp theo đó là một tiếng la thảm thiết.

Người của Tư Không Đẩu đã bắn tung ra ngoài, tung vào tường rồi té phịch xuống đất không động đậy nổi, máu phun tung tóe. Mười đầu ngón tay của y đều bị bể gãy.

Lão già mặc áo đen thở ra nói :

- Ta chỉ muốn một bàn tay của hấn.

Một lão già đầu bạc khác lạnh lùng nói :

- Chỉ muốn một bàn tay, không cần phải dùng đến bảy thành công lực.

Lão già mặc áo đen nói :

- Ta đã lâu ngày chưa xuất thủ, lực lượng đưa ra không còn chính xác, ta cũng hơi đánh giá hấn cao một chút.

Lão già đầu bạc nói :

- Vì vậy người sai rồi, súc sinh cũng là cái mạng, người vẫn phạm phải sát giới đấy thôi.

Lão già áo đen nói :

- Phải, ta đã lầm, ngã Phật từ bi.

Bốn người cùng chắp hai tay lại, miệng niệm Phật, từ từ đứng dậy đối diện với lão Dao Bả Tử :

- Chúng ta xin cáo thoái trước, quay mặt vào tường sám hối ba ngày, tạ lỗi trang chủ.

Lão Dao Bả Tử cũng đứng dậy nói :

- Đó là tự ý đi tìm cái chết, tiên sinh hà tất phải trách mình?

Lão già áo đen nói :

- Trang chủ có điều gì phân phó, chúng tôi sẽ lại nghe mệnh lệnh.

Lão Dao Bả Tử phảng phất như đang thở phào một hơi :

- Mời...

Lão già mặc áo đen nói :

- Mời...

Bốn người từ từ bước ra, dáng điệu an nhàn chậm rãi, bước tới trước mặt Lục Tiểu Phụng bỗng dừng lại :

- Lục công tử đạo này có gặp qua Khổ Qua thượng nhân?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Năm trước có gặp qua mấy lần.

Lão già đầu bạc nói :

- Thượng nhân diệu thủ nấu ăn, làm cơm chay đệ nhất thiên hạ. Khẩu phúc của Lục công tử chắc là không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Đúng vậy.

Lão già đầu bạc nói :

- Vậy thì người của ông ta cũng còn kháng kiện như xưa?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vâng.

Lão già đầu bạc hai tay chắp vào nhau nói :

- Ngã Phật từ bi, phù hộ kẻ thiện ơn.

Bốn người đồng thời cất tiếng niệm Phật, chậm chậm bước ra. Dáng điệu vẫn rất an tường, bình thản.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng thì đã lạnh ngắt.

Chàng rút cuộc đã nghĩ ra được lai lịch của bốn người này. Xem thần thái cung kính của lão Dao Bả Tử đối với họ, xem một cái phất tay như mây trời kia, xem lộ số nhà Phật của bọn họ, chàng mới sực nghĩ ra.

Lúc này chàng còn chưa nghĩ ra, bởi vì bọn họ đã để tóc đầy đầu, đổi hết tăng y, dĩ nhiên chàng không nghĩ tới họ là những kẻ xuất gia, lại càng không nghĩ tới họ lại chính là Ngũ La Hán trong chùa Thiếu Lâm.

Ngũ La Hán vốn là năm anh em ruột, đồng thời cắt tóc đi tu, hiện tại chỉ còn lại bốn người, bởi vì đại ca là Vô Long La Hán đã chết.

Bọn họ lúc còn trẻ tuổi đã từng tung hoành chốn giang hồ, giết người vô số, người ta kêu là “Long, Hồ, Sư, Tượng, Báo” Ngũ Du Thú, đôi bàn tay của họ dần nhuốm đầy máu tanh.

Nhưng “buông đao đồ tể là thành Phật”, Ngũ Du Thú nổi danh hung ác từ đó biến thành Ngũ La Hán chùa Thiếu Lâm : Vô Long, Vô Hồ, Vô Sư, Vô Tượng, Vô Báo chỉ có một tấm lòng hướng Phật.

Vô Long có thân phận hộ pháp trường lão nhưng không biết vì lý do gì một đêm bỗng say khướt đập đổ bệ thờ, cơ hồ muốn đánh tan Tàng Kinh Các, trọng địa của chùa Thiếu Lâm thành đất bằng.

Phượng trưởng Chưởng môn nổi trận lôi đình, ngoại trừ phạt bọn họ quay mặt vào tường mười năm. Vô Long bị đánh bại, ông hận và chết. Tình như thủ túc, anh em bốn La Hán còn lại Phật tâm biến thành phần hận, chấp nhận tội phản nghịch, đi tìm Chưởng môn ám sát.

Trong giang hồ người ta chỉ biết lần đó bọn họ đều không giết được Chưởng môn nhưng không ai biết bọn họ sau đó đi về đâu, lại càng không biết Vô Long đã tẩy tâm cách diện quy y Phật pháp tại sao bỗng say sưa như vậy.

Chuyện này đã trở thành một trong những nghi án của võ lâm, cũng như không một ai biết tại sao Thạch Hạc lại bị trục xuất khỏi Võ Đang.

Nhưng bây giờ, Lục Tiểu Phụng đã biết, Vô Long say sưa chắc là có liên hệ đến chuyện muốn ăn cơm chay thiên hạ vô song của Khổ Qua hòa thượng, lại khéo không khỏi phải uống vài ly rượu.

Bọn họ lúc này hỏi đi hỏi lại tình hình sức khỏe của Khổ Qua hòa thượng, chắc là họ hy vọng lão vẫn còn sống đó, bọn họ mới có cơ hội tự tay báo thù.

Lúc này, Vô Báo vừa xuất thủ là làm tan xương nát thịt, có thể thấy trong bụng lão cừu hận oán độc đã tích tụ quá sâu.

Bọn họ hận nhất còn chưa phải là Khổ Qua, mà là chùa Thiếu Lâm, cũng như Thạch Hạc hận Võ Đang, Cao Đào hận Phụng Vi Bang vậy.

Ba Sơn khoáng chất phong phú, không những vậy còn nghe nói có cát vàng, dĩ nhiên là Cố Phi Vân đang tính đoạt sản nghiệp, đạo quan của họ Cố từ đường đệ của y là Tiểu Cố đạo nhân.

Hải Kỳ Khoát đã xuất thân trên biển cả, dĩ nhiên là muốn định bá nghiệp trên Trường Giang của Thủy Thượng Phi.

Đỗ Thiết Tâm và Cái bang thù sâu như biển. Lão già mặt bé râu dài rất có thể là Bách Thắng Dao Vương Quan Thiên Vũ năm xưa đã từng tranh giành Chưởng môn Nhận Đăng với Cao Hành Không.

Lão Dao Bả Tử hành động lần này là đem hết oan gia đối đầu của bọn họ vào một nơi đẹp sạch, bọn họ dĩ nhiên sẽ đem toàn lực ra mà làm.

Nhưng những người này, đại đa số đều có thân phận của một tông sư, bình thời rất khó mà tụ lại với nhau, môn phái bọn họ cũng cách nhau rất xa, làm sao mà có thể đánh tan bọn họ cùng một lúc?

Lão Dao Bả Tử đang giải thích :

- Ngày mười hai tháng tư là ngày kỵ của cổ Chưởng môn phái Võ Đang Mai chân nhân, cũng là ngày khánh điển mười năm Thạch Nhận tiếp ngôi Chưởng môn, Nghe nói ông ta còn muốn vào ngày đó sẽ lập người đệ tử kế thừa chưởng đạo thống...

Lão cười nhạt nói tiếp :

- Đến ngày đó, dĩ nhiên núi Võ Đang sẽ có đủ các tay đầu não tụ họp vô cùng náo nhiệt, Thiết Kiên và bọn Vương Thập Đại cũng nhất định đến làm tân khách trong buổi hội.

- Có phải chúng ta đã quyết định động thủ trong ngày hôm đó?

Câu hỏi ấy Lục Tiểu Phụng cũng đang muốn hỏi ra, nhưng Đỗ Thiết Tâm đã giành hỏi trước.

Lão Dao Bả Tử gật đầu nói :

- Vì về chúng ta nhất định phải đến cho kịp núi Võ Đang trước ngày mười hai tháng tư. Có điều, nếu cả bọn cùng hành động một lượt, không cần phải ra khỏi khu vực vùng núi này, đã nhất định làm chấn động thiên hạ lên rồi. Lần này hành động tuyệt đối phải bí mật, nhất định không thể làm chuyện đả thảo kinh xà được. Vì vậy, chúng ta không những phải chia nhau ra từng tốp, mà mỗi người còn phải cải trang, dịch dung mới được.

Những chuyện đó, lão Dao Bả Tử đã có kế hoạch cực kỳ chu mật đầu vào đó.

Quản Gia Bà nói :

- Những chi tiết hành động đã có tôi an bày giùm cho các vị, hoàn toàn không cần các vị phải khổ tâm lo nghĩ.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta có thể bảo đảm, người phụ trách chuyện dịch dung cải trang các vị tuyệt đối là tay hảo thủ thiên hạ vô song, tuy không thể thoát thai hoá cốt cho các vị, đổi thành một người khác, nhưng tuyệt đối có thể làm người khác nhìn không ra chân chính diện mục của các vị.

Hiện tại, vấn đề duy nhất là làm sao chúng ta đem binh khí lên được núi?

Không ai có thể đem binh khí lên núi Võ Đang, bao nhiêu loại binh khí đều phải để lại chỗ phiến đá Giải Kiếm bên cạnh hồ Giải Kiếm.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Nhưng ta có thể bảo đảm, trước khi xuất thủ trong ngày đó, mỗi người đều sẽ đến chỗ “tuyệt ẩn” ấy lấy lại binh khí tùy thân của mình.

Lâu lão thái thái vừa gặm xong khúc xương gà, bèn ngheh đầu hỏi :

- “Tuyệt ẩn” là chỗ nào?

Lão Dao Bả Tử cười nói :

- Tuyệt ẩn là chỗ giấu đồ, cũng chính là nhà vệ sinh.

Lâu lão thái thái lại hỏi :

- Rõ ràng là nhà vệ sinh, tại sao lại gọi là tuyệt ẩn?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đây là danh từ của người tu hành, lai lịch của nó có hai lối nói. Tuyệt là Tuyền Mạn sơn, là Minh Giác thiền sư, Ẩn là Linh Ẩn tự ở Hàng Châu, bởi vì Tuyệt Mạn ở Linh Ẩn tự làm chuyện rửa cầu, vì vậy chùa chiền dùng chữ Tuyệt Ẩn để chỉ chỗ đó.

Bởi vì thần tăng Tuyệt Phong Nghĩa Tồn ở Phúc Châu, lúc đang nửa nhỏ đã ngộ đạo, vì vậy mà có tên đó.

Lâu lão thái thái còn đang tính hỏi nữa. Quản Gia Bà đã đem lại thêm một mâm thịt gà quay để bà ta bỏ vào mồm, hết còn nói năng gì nữa.

Phải làm sao mới bịt được miệng những người kia? Những điều bí mật họ đã biết không phải là đã quá nhiều sao?

Gương mặt của những người này không còn tí máu nào, bởi vì chính bọn họ cũng biết, muốn xử lý chuyện này thông thường chỉ có một cách duy nhất.

Chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật.

Muốn tìm cái sống trong cái chết, thông thường chỉ có một cách : người muốn giết ta để bịt miệng, ta phải giết người trước.

Vu Hoàn bỗng nhảy lên, như một con cá đang bung ra khỏi mặt nước.

Mũi Ngự thích của y có năm cặp, Diệp Linh chỉ chồm có bốn cặp, còn thừa một cặp y giấu trong ống tay áo. Hiện tại đã biến thành hai cú sét đánh tới lão Dao Bả Tử.

Bàn tay của lão Dao Bả Tử vẫn bất động, nhưng Thạch Hạc, sau lưng y đã cử động, thanh trường kiếm trong cây võ Thất Tinh đã biến thành một làn sáng bạc.

Làn sáng bạc nghênh lại sấm sét. Tinh tinh hai tiếng vang lên, sấm sét đã bị gãy ngang, hai cây cương thích rớt từ trên không xuống, làn sáng bạc cũng đã biến mất, lưỡi kiếm đã đâm sâu vào ngực của Vu Hoàn.

Y nhìn vào hai khúc Phi ngư thích bị gãy, rồi lại nhìn lưỡi kiếm đâm sâu vào trước ngực, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn cái người không có mặt này, làm như còn chưa tin đó là sự thật.

Thạch Hạc cũng lạnh lùng nhìn y, bỗng hỏi :

- Nhất kiếm này của ta so với Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành như thế nào?

Vu Hoàn cắn chặt răng, không nói tiếng nào, khóe miệng đang méo mó đi của y bỗng lộ ra một nụ cười, hình như đang nói :

- Diệp Cô Thành đã chết rồi, dù ngươi có hơn y thì đã sao?

Thạch Hạc hiểu được cái ý của y, bàn tay cầm kiếm bỗng xoay lại, lưỡi kiếm cũng chuyển động theo.

Gương mặt của Vu Hoàn lập tức nhăn nhó lại, y bỗng gầm lên một tiếng, chồm người lên, máu tươi vọt ra ngoài, lưỡi kiếm đã xuyên qua ngực y.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thế, chàng đứng dậy, còn có một số vẫn chưa bị thanh toán, chàng không thể ngồi đó nhìn từng người chết trước mắt mình.

Chàng len lén đứng dậy, len lén bước ra ngoài.

Sương mù vừa ẩm vừa lạnh, chàng hít vào một lượt thật sâu, đem hết cái lạnh của sương mù vào trong lồng ngực, chàng phải cần bình tĩnh sáng suốt.

- Ngươi không thích giết người?

Đó là giọng của lão Dao Bả Tử, lão Dao Bả Tử cũng theo chàng ra ngoài, cũng đang hít vào cái hơi lạnh và ẩm ướt của sương mù.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Tôi thích uống rượu, nhưng nhìn người khác uống rượu lại là một chuyện khác.

Chàng không quay đầu lại nhìn lão Dao Bả Tử, nhưng chàng nghe giọng của lão Dao Bả Tử đang đượm một nụ cười, hiển nhiên là rất mãn ý với câu trả lời của chàng.

Lão Dao Bả Tử đang nói :

- Ta cũng không thích nhìn, bất kể chuyện gì, tự mình làm dù gì cũng có tí hứng thú hơn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, chàng bỗng cười một tiếng :

- Có những chuyện ông lại hình như không muốn tự mình làm.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông biết Diệp Linh trộm của Vu Hoàn chiếc áo mưa và mũi ngư thích. Ông càng biết cô ta đi làm gì, nhưng ông lại không can trở gì cả.

Lão Dao Bả Tử thừa nhận :

- Ta không làm vậy thật.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông không cho tôi đi cứu Diệp Tuyết, mình ông cũng không đi, tại sao ông để cô ta đi?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì ta biết Diệp Lăng Phong nhất định sẽ không hại nó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông chắc chắn vậy không?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu, giọng nói của lão bỗng trở thành âm ớ :

- Bởi vì nói mới mới là con gái ruột của Diệp Lăng Phong.

Lục Tiểu Phụng lại hít vào một hơi thật sâu, làm như không nghe ra trong giọng nói của lão đang đầy vẻ thống khổ và thù hận :

- Còn có một chuyện nữa, hình như ông cũng không tính tự mình đi động thủ.

Lão Dao Bả Tử đang chờ chàng nói tiếp :

- Có phải ông muốn Thạch Hạc đi đối phó với Thạch Nhạn, còn anh em Hồ Báo đi đối phó với Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đó là thù hận riêng của bọn họ, bọn họ vốn là muốn tự mình đi giải quyết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đồ Thiết Tâm đối với được với Vương Thập Đại?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Mấy năm nay, võ công của y có phần tiến triển, huống gì có có Lâu lão thái thái làm hậu thuẫn cho y.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiểu Cố đạo nhân chắc là không phải đối thủ của Biểu Ca. Thủy Thượng Phi và Hải Kỳ Khoát ông xem ai thắng ai?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Trường Giang là một địa bàn trù phú, Thủy Thượng Phi cũng phì nộn muốn đi không nổi, bất kể là trên cạn hay dưới nước, ta đều đảm bảo được mười phần ăn một phần, Hải Kỳ Khoát sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng Quan Thiên Vũ từng bại trận dưới tay Cao Hành Không ba lần rồi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Hai lần đều có kẻ núp trong bóng tối giúp Cao Hành Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đó là ai?

Lão Dao Bả Tử cười nhạt nói :

- Cao Hành Không tung hoành Trường Giang, ngày kỵ của Chuồng môn Võ Đang, mắc mớ gì đến y? Tại sao y lại bằng lòng tham dự? Không lẽ đệ tử phái Võ Đang ở trong bóng tối giúp cho y?

Môn hộ phái Nhạn Đăng có sự tranh giành, tại sao đệ tử phái Võ Đang lại muốn can thiệp vào?

Lục Tiểu Phụng không hề muốn hỏi nhiều quá, chàng nói :

- Vậy thì còn thừa lại chỉ có Ung Nhân Lão Thất, dù Quần Gia Bà có đối phó y không nổi, có thêm Hoa Khôi nữa cũng dư sức.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Hoa Khôi còn có nhiệm vụ khác, Cao Đào cũng không cần đến y giúp đỡ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy, bảy người chủ yếu đều đã có người đối phó, không những vậy, còn chắc tới chín phần mười rồi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Mười phần mười.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói :

- Vậy thì ông chuẩn bị cho tôi làm gì? Đi đối phó với mấy tên rót nước, quét trà?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chuyện ta cần người làm mới là mấu chốt thành bại của kế hoạch lần này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Lão Dao Bả Tử cũng cười cười nói :

- Hiện tại người biết cũng quá nhiều rồi đấy, chuyện khác đợi đến tối ngày mười hai tháng tư ta sẽ nói cho người nghe.

Lão vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng :

- Vì vậy, tối nay người cứ việc nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí còn có thể say một trận túy lúy, bởi vì ngày mai người có thể nghỉ ngơi được nguyên ngày.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi phải chờ đến hai ngày nữa mới xuống núi?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người là nhóm cuối cùng xuống núi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nhóm của tôi có những ai?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Quần Gia Bà, Lâu lão thái thái, Biểu Ca, Câu Tử và Liễu Thanh Thanh.

Lão lại cười nói :

- Chuyện vui nhộn đại khái là phải đợi tới cuối? màn mới xảy ra. Dĩ nhiên các người phải để lại màn cuối.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Huống gì có bọn họ theo tôi, ít nhất tôi sẽ không bị chết về tay người ta giữa đường.

Lão Dao Bả Tử cười càn khoan khoái, lão nói :

- Người yên tâm, dù người có gặp Tây Môn Xuy Tuyết giữa đường, y cũng nhất định nhận không ra người được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì người dịch dung cho tôi là tay diệu thủ thiên hạ vô song.

Lão Dao Bả Tử cười nói :

- Nếu một người cải trang cho mình thành một con chó được, người còn có chuyện gì đáng lo nữa?

Lão ta đang nói đến Khuyển Lang quân.

Nhiệm vụ của Khuyển Lang Quân là cải biến dung mạo của mọi người để cho người khác không thể nào nhận ra được bọn họ.

Nhiệm vụ hoàn thành rồi thì sao?

“Tôi chỉ bắt quá muốn ông đem tôi theo ông”.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc đã hiểu ý của y, dĩ nhiên y đã thấy mình đang ở trong vị trí nguy hiểm thế nào. Lão Dao Bả Tử ngẩng mặt lên trời, thở ra một hơi thật dài, giây phút canh tác đã qua rồi, hiện tại là lúc chờ gặt hái, lão phẳng phất thấy được cây trái đang mọc từ từ.

Tùng trái, từng trái tròn chắc, là từng cái từng cái đầu lâu.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay mặt lại nhìn lão nói :

- Còn ông? Bao nhiêu chuyện đều có người làm cả, còn ông? Ông tính sẽ làm gì?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta là chủ nợ, ta đang tính đợi các người đi đòi nợ về cho ta.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Võ Đang thiếu nợ của Thạch Hạc, Thiếu Lâm thiếu nợ anh em Hồ Báo, còn ai thiếu nợ ông?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Mọi người đều nợ ta cả.

Lão lại vỗ vỗ vào vai của Lục Tiểu Phụng mỉm cười rồi nói :

- Không phải người cũng nợ ta chút ít gì sao?

Lục Tiểu Phụng cũng thở ra một hơi thật dài, nhưng trong đám sương mù vừa ẩm vừa lạnh đó, hình như vẫn còn trong buồng ngực của chàng.

Chàng biết, bất cứ ai thiếu nợ của lão Dao Bả Tử rồi, sớm muộn gì cũng phải trả lại vốn lẫn lời.

Chàng chỉ sợ mình trả lại không nổi.

* * * * *

Khuyển Lang Quân nằm trên giường, mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Thật tình y muốn ngủ một giấc, y đã nhắm mắt lại thử ngủ mấy lần nhưng cứ không ngủ được.

Chồn thỏ chết, chó săn làm thịt.

Hiện tại y đã cảm thấy mình đang nằm trong chảo, nước trong chảo sắp sôi đến nơi, làm sao y ngủ cho nổi.

Đêm khuya thanh vắng, ngoài song cửa bỗng nghe cách một tiếng, một người lướt vào song cửa một một lần gió, người đó là Lục Tiểu Phụng.

Khuyển Lang Quân còn chưa kịp lên tiếng, Lục Tiểu Phụng đã bịt miệng y.

- Căn nhà này chỉ có một mình người?

Chỉ có một mình y, không ai chịu ở trong nhà nơi mà treo đầy da chó và da người, không ai chịu nổi mùi luộc da trong nồi bốc ra.

Dịch dung thuật không phải là chuyện dễ dàng thông thả như người ta tưởng tượng, muốn làm một tấm mặt nạ da người hoàn hảo không có chỗ nào hư hỏng, không những phải cầm một bàn tay tinh xảo ổn định mà chỉ cần một tấm lòng nhẫn nại.

Lục Tiểu Phụng đang bị mùi da luộc bốc lên làm cho chau tít cả lông mày.

Chàng nhin không nổi, hỏi y :

- Người đang nấu món gì đó?

Khuyển Lang Quân đáp :

- Nấu keo bằng da bò, mặt nạ da người phải dùng keo bằng da bò dán lại mới khỏi bị rớt ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mặt nạ da người? Người dùng da người thật làm mặt nạ sao?

Khuyển Lang Quân nói :

- Phải dùng da người làm mặt nạ đeo lên mặt mới hoàn toàn thay đổi được khuôn mặt của một người, không những vậy, một chiếc mặt nạ cần phải chiếu theo mặt người để làm cho đúng.

Y bỗng quay qua Lục Tiểu Phụng cười một tiếng rồi nói :

- Ta cũng chiếu gương mặt của người làm một cái.

Lục Tiểu Phụng nhăn mặt hỏi :

- Cũng bằng da người?

Khuyển Lang Quân nói :

- Da người một trăm phần trăm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người làm tổng cộng được bao nhiêu cái rồi?

Khuyển Lang quân nói :

- Ba mươi một cái.

Y lại nói bổ sung :

- Trừ lão Dao Bả Tử ra, mỗi người đều có một cái mặt nạ.

Lão Dao Bả Tử tại sao lại không cần phải cải trang dịch dung? Không lẽ lão ta đến Võ Đang rồi còn đeo được cái nón bằng lá trúc đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Những người này lúc dịch dung cải trang rồi, gương mặt có để lại ký hiệu gì đặc biệt không?

Khuyển Lang Quân nói :

- Không có một điểm nào cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu mọi người không nhận ra nhau, không phải là sẽ không khỏi giết lầm người sao?

Khuyển Lang Quân nói :

- Nhất định sẽ không có chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Khuyển Lang Quân nói :

- Bởi vì mỗi nhóm người xuống núi, nhiệm vụ đều không giống nhau, có nhóm chuyên đối phó với đạo sĩ phái Võ Đang, có nhóm chuyên đối phó với hòa thượng Thiếu Lâm, chỉ cần người trong nhóm nhớ rõ người trong bọn về mặt ra sao thì sẽ không giết lầm người của mình.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, bỗng hạ giọng xuống nói :

- Người có thể làm một ký hiệu đặc biệt nào đó trên mỗi chiếc mặt nạ được không? Ví dụ như là một cái mụn, hoặc là một cái mụn ruồi.

Khuyển Lang Quân nhìn chàng, ánh mắt lộ một vẻ biểu tình rất kỳ quái, một hồi thật lâu mới hỏi nhỏ nhỏ :

- Người có chắc đem ta theo một lượt với người được không?

- Ta chắc chắn được.

Khuyển Lang Quân thở phào một hơi nói :

- Người hứa với ta, dĩ nhiên ta cũng hứa với người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người tính làm thế nào?

Khuyển Lang Quân nháy mắt nói :

- Hiện tại ta còn chưa nghĩ ra, đợi lúc chúng ta đi với nhau rồi ta sẽ nói cho người nghe.

Nơi đây, mọi người ai cũng giống như lão Dao Bả Tử, trừ chính mình ra không hề tin nhiệm được ai.

Có lúc, ngay cả chính họ, thậm chí họ còn không tin nhiệm được.

Khuyển Lang Quân bỗng hỏi tiếp :

- Có phải Hoa quả phụ cũng đi cùng một nhóm với người?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đại khái chắc vậy.

Khuyển Lang Quân hỏi :

- Người muốn bà ta biến thành một dạng ra sao? Vừa già vừa xấu hay là trẻ tuổi xinh đẹp?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Càng già càng tốt, càng xấu càng hay.

Khuyển Lang Quân hỏi :

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì không ai sẽ tin được rằng Lục Tiểu Phụng sẽ đi chung với một người đàn bà vừa già vừa xấu, vì vậy không ai sẽ tin được ta là Lục Tiểu Phụng.

Khuyển Lang Quân nói :

- Vì vậy, bà ta càng già càng xấu, người sẽ càng an toàn. Không những người khác nhận không ra người, chính người cũng sẽ không động lòng.

Y nháy mắt cười nói :

- Mấy ngày này người cũng phải bảo trì thể lực, nếu đi chung với một bà quả phụ trẻ đẹp, muốn bảo trì thể lực sẽ không dễ dàng tí nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, lạnh lùng nói :

- Người có biết cái tật người nằm chỗ nào không?

Khuyển Lang Quân lắc lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cái tật của người là cái mồm lắm chuyện đó.

Khuyển Lang Quân cười giả lả nói :

- Chỉ cần người đem ta theo, ta đảm bảo sẽ không nói một tiếng trên đường, từ đầu cho đến cuối.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dù người có muốn nói, ta cũng có cách sẽ cho người nói không nổi.

Khuyển Lang Quân không nhin nổi hỏi :

- Người có cách gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta là một ông quan cáo lão về hưu, không những đem về mấy tay tùy tùng đi đường mà còn đem theo một con chó.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Người là con chó đó, chó ắt hẳn nói không được tiếng người phải không?

Khuyển Lang Quân trừng mắt nhìn chàng nửa ngày, rồi cuộc cười khổ nói :

- Đúng vậy, ta chính là con chó đó, chỉ cần người phải đừng quên con chó đó chỉ ăn được thịt, không gặm được xương.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng người cũng đừng quên, chó nào không nghe lời, không những phải gặm xương, có lúc còn phải ăn cứt nữa.

Chàng cười lớn bước ra khỏi phòng, rồi bỗng quay đầu nói :

- Diệp Tuyết và Diệp Linh đáng lý ra sẽ đi trong nhóm nào?

Khuyển Lang Quân nói :

- Ta cũng không biết, lão Dao Bả Tử đưa cái danh sách cho ta, không có tên của chị em bọn họ.

* * * * *

Đêm càng khuya.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống trong sương mù, trong lòng chàng đang xâu xé :

- Hiện tại mình đến vùng này tìm chị em họ? Hay đi uống say một trận?

Chàng chọn đi say một trận.

Dù không đi tìm bọn họ, chàng cũng không nhất định phải cần say, nhưng chàng say khướt, say mềm ra.

Tại sao chàng muốn say?

Không lẽ trong lòng chàng có gì khổ ải không nói được với người khác?

* * * * *

Mồng ba tháng tư, buổi chiều, trời có nhiều sương mù.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng cảm thấy đầu mình như muốn bị nứt làm đôi, miệng đắng nghét, không những vậy, tâm tình còn rất yếu, như người vừa mới bệnh dậy.

Chàng tỉnh lại một hồi lâu mới mở mắt ra, vừa mở mắt ra đã cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Lâu lão thái thái tại sao lại ngồi bên đầu giường của chàng? Không nhìn vậy còn đang nhìn chàng lom lom.

Chàng dụi mắt một hồi mới ra lão thái bà đang ngồi ăn đậu phụng đầu giường của mình không phải là Lâu lão thái thái nhưng nhất định tuổi tác không kém gì Lâu lão thái thái bao nhiêu.

- Bà là ai?

Chàng nhin không nổi mở miệng hỏi, bà già này trả lời còn làm cho giật nảy cả người lên :

- Tôi là bà vợ của ông đây.

Bà già mở cái miệng khô khan ra cười nhạt nói :

- Tôi lấy ông đã được năm chục năm nay, hiện tại ông không có muốn không nhận tôi cũng không được.

Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta kinh ngạc hồi, bỗng cười lớn lên, cười lăn bò càng trên giường.

Bà già này chính là Liễu Thanh Thanh, chàng còn nhận ra được giọng nói của bà ta.

- Sao bà biến ra hình dạng thế này?

- Bởi vậy cái tên Vương bát đản đó gặp phải quỷ sống, tôi muốn trẻ thêm một chút, hẳn nhất định không chịu.

Liễu Thanh Thanh dùng sức cắn hạt đậu một cái, hần học nói :

- Hiện tại tôi biến thành ra như thế này, chắc là anh cao hứng lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng cố ý nháy mắt một cái hỏi :

- Tại sao tôi lại cao hứng?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Bởi vì anh vốn đang hy vọng tôi càng già càng tốt, càng xấu càng hay. Bởi vì anh vốn đang trốn tránh tôi, làm như tôi sẽ ăn tươi nuốt sống anh sao đó.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đang làm bộ không hiểu :

- Tại sao tôi trốn tránh gì bà?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Nếu anh không trốn tránh tôi, tại sao mỗi ngày đi uống cho thành như người chết vậy?

Bà ta cười nhạt nói tiếp :

- Thật ra ta cũng biết anh không dám đụng vào tôi, nhưng tôi có chỗ hơi kỳ quái. Mỗi tối, anh đi ngủ chung với một bà già như tôi thế này, anh làm sao chịu nổi?

Lục Tiểu Phụng ngồi thẳng người dậy nói :

- Tại sao mỗi tối tôi phải ngủ chung với bà?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Bởi vì anh là ông quan cáo lão về hưu, tôi là vợ của anh, không những vậy còn là bình giám chua nổi danh.

Lục Tiểu Phụng nói không ra lời.

Liễu Thanh Thanh nói :

- Tôi còn có một cái tin hay cho anh biết, con của chúng ta vẫn còn theo bên cạnh chúng ta đó.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên :

- Con của chúng ta là ai?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Chính là Biểu Ca.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngã ầm ra, người chàng thẳng đơ ngã ầm xuống giường, không động đậy tí nào.

Liễu Thanh Thanh cười lớn, bà ta bỗng chồm lên người chàng cười ngặt nghẽo nói :

- Người tôi tuy già, tim tôi không già, tôi vẫn mỗi ngày muốn chuyện đó, anh giả chết không được đâu.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Tôi nhất định không giả chết đâu, nhưng nếu bà muốn làm chuyện đó với một bà già như bà mỗi ngày, tôi sẽ chết thật đấy.

Liễu Thanh Thanh nói :

- Anh có thể nhắm mắt lại mà tưởng tượng tôi lúc trước ra sao.

Bà ta cười muốn thở không ra hơi :

- Huống gì, bọn đàn ông các anh không phải thường thường hay nói rằng, chỉ cần nhắm mắt lại là đàn bà trong thiên hạ ai cũng như ai sao?

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã hiểu cái ý nghĩa của câu “bụng làm dạ chịu”.

Cái huyết đó chàng vốn tự mình muốn đào, hiện tại đâm đầu vào đó lại là chính mình thôi.

Lúc Khuyển Lang Quân đến, Liễu Thanh Thanh còn đang thở hào hển.

Nhìn mặt lão bà rụng hết răng đang nằm sòng soài một bên chàng trai trắng, thở hào hển như một thiếu nữ, nếu có người nào mà còn nhìn được không bật cười lên, người đó bản lãnh quả thật không tầm thường tí nào.

Khuyển Lang Quân bản lãnh quả nhiên không tầm thường.

Y không cười, còn làm như không thấy gì cả, nhưng đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng đứng dậy rồi, y bỗng nhảy mắt với Lục Tiểu Phụng một cái, làm như đang hỏi :

- Thế nào?

Lục Tiểu Phụng hận không thể móc cặp mắt của y ra, đem cho Liễu Thanh Thanh làm đậu phụng ăn.

May mà chàng còn chưa động thủ, bên ngoài đã có một lão thái bà còn già hơn cả Liễu Thanh Thanh và Lâu lão thái thái cộng lại thò đầu vào, cười giả lả nói :

- Lão gia và thái thái nên mau mau chuẩn bị, trời sáng chúng ta sẽ khởi hành ngay.

Người này lẽ dĩ nhiên là Quán Gia Bà.

Còn ai có thể ngờ được, Cao đường chủ trong ba đường của Phụng Vĩ Bang, anh hùng một thời lại biến thành một dạng thế này?

Lục Tiểu Phụng lại thấy mình khoan khoái hẳn lên, chàng bỗng lên tiếng nói :

- Thằng con bảo bối của ta đâu? Mau kêu nó vào đây thỉnh an lão phu.

Biểu Ca xem ra hình như trẻ đi được hai chục tuổi, đang râu rậm mặt mày bước vào.

Lục Tiểu Phụng nghinh mặt lên nói :

- Làm phụ mẫu của dân, gia quy cũng phải nghiêm cần, dù là đang đi đường cũng không được đại khái, vì vậy, từ rày về sau, mỗi ngày người phải cúi đầu thỉnh an, thăm hỏi, người có biết chưa?

Biểu Ca chỉ còn nước gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đã biết rồi còn không mau mau cúi đầu quỳ lạy đi.

Nhìn Biểu Ca đang quỳ xuống đó thật, Lục Tiểu Phụng tâm tình cũng khoan khoái, bất kể ra sau, làm cha cũng thoải mái hơn làm con rất nhiều.

Trên đường dĩ nhiên chàng sẽ không tịch mịch tí nào, trừ bà vợ ra, chàng còn có một người con, một lão quán gia, một cụ Quán Gia Bà, thậm chí, chàng còn có một con chó.

- Không được đem con chó này theo.

Lưỡi câu trên cánh tay gãy của Hải Kỳ Khoát chặt xuống, cổ tay trợ trụ không được che lại, lộ vẻ vụng về và hoạt kê rất rõ rệt.

Nhưng biểu tình của lão rất nghiêm trang, thái độ rất cương quyết :

- Chúng ta nhất định không thể đem hấn theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đây cũng là mệnh lệnh của lão Dao Bả Tử?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Dĩ nhiên là vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Có phải người chuẩn bị giết y?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Đúng vậy.

Hiện tại nhiệm vụ của Khuyển Lang Quân đã chấm dứt, bọn họ còn phải cố kỵ gì với y.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai sẽ động thủ?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người không dùng lưỡi câu cũng giết người được không?

Hải Kỳ Khoát :

- Tùy lúc nào cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Được, vậy thì hiện tại người cứ lại đây giết ta trước đi.

Hải Kỳ Khoát biến hẳn sắc mặt :

- Người nói vậy là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Cái ý của ta rất đơn giản, y đi, ta đi, y chết, ta chết.

Dĩ nhiên chàng không chết được.

Hải Kỳ Khoát nhìn nhìn Biểu Ca, Biểu Ca nhìn nhìn Quán Gia Bà, Quán Gia Bà nhìn nhìn Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh nhìn nhìn Khuyển Lang Quân, bà ta bỗng hỏi :

- Người là chó được? Hay là chó cái?

Khuyển Lang Quân nói :

- Chó đực.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Có mấy con chó hay thích nằm bên cạnh giường của chủ nhân, còn người thì sao?

Khuyển Lang Quân nói :

- Tôi thích ngủ ngoài cửa, không những vậy, đã ngủ là ngủ như chó chết vậy, chẳng nghe gì cả.

Liễu Thanh Thanh cười nói :

- Chỉ cần không phải chó cái, tùy tiện anh đem bao nhiêu con đi đều không phản đối.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Có ai phản đối nữa không?

Hải Kỳ Khoát thở ra nói :

- Không.

Quản Gia Bà lập tức nói :

- Một nửa người cũng không.

Lục Tiểu Phụng ngó qua Biểu Ca hỏi :

- Còn người?

Biểu Ca cười cười nói :

- Tôi là người con hiếu thuận, tôi còn nghe lời hơn chó gấp mười.

Do đó, Lục đại gia của chúng ta bèn đem theo bốn người và một con chó, hùng dũng bước ra khỏi U Linh sơn trang.

Đây là lần thứ hai chàng rời khỏi nơi đây, chàng biết lần ra này mình sẽ nhất định không trở về nữa.

12. Nhà Quỷ

Mồng năm tháng tư, trời đẹp.

Lục Tiểu phụng đang đối diện với một cái gương đồng được đánh bóng loáng mỉm cười.

Nhìn thấy người trong gương không phải là mình, cái thứ cảm giác ấy tuy có hơi kỳ quái nhưng rất thích thú.

Lão già trong gương dĩ nhiên tuy không lấy gì làm anh tuấn nhưng xem ra rất oai nghiêm, rất có khí khái nhất định không phải là một lão già bệ rạc tũn sặc quá độ, một chân đã bước vào quan tài rồi.

Điều đó chắc chắn làm cho chàng cảm thấy khoan khoái, chỉ tiếc là không được rửa mặt.

Vì vậy chàng chỉ có thể dùng khăn bông khô ráo lau mặt đại khái vài cái, rồi mới đánh răng một hồi thoải mái, sau đó quay đầu lại nhìn lão thái bà đang nằm trên giường.

Chàng lắc đầu thở ra nói :

“Khuyển Lang Quân thật phải để cho bà trẻ thêm chút xíu, hiện tại xem bà giống mẹ tôi quá”.

Liễu Thanh Thanh cắn răng hằn học nói :

- Có phải người ta tùy tiện biến anh ra làm sao anh cũng đều có thể tự hào với mình lắm sao?

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn.

Bấy giờ con chó ngoan ngoãn đang vẫy đuôi chạy vào, đứa con hiếu thảo cũng đang vội vã chạy vào thỉnh an.

Lục Tiểu Phụng càng khoan khoái, chàng cười nói :

- Hôm nay các người ngoan lắm, ta với các người lại Tam Lục Cửu ăn Hỏa thoái can ty và Tiểu long thang bao. Thang bao ở Tam Lục Cửu làm rất khó, một mâm có hai mươi cái, ăn một miếng một cái, ăn năm ba mâm không thấy nhiều.

Ngay cả con chó của Lục Tiểu Phụng cũng ăn tới ba mâm, nhưng gã quản gia và Quản Gia Bà của chàng chỉ được đứng sau lưng hầu.

Các đại gia làm quan ở kinh đô, quy củ trước giờ cũng đều nhiều hơn gì cả.

Gã phổ ky trong quán đứng bên cạnh nhìn chỉ còn nước lắc đầu dùng tiếng quan thoại ở Tô Châu nói không rành rọt cũng lắp bắp mấy câu :

- Xem ra được làm con chó trong nhà đại lão gia cũng có phúc khí lắm, còn được hơn biết bao nhiêu người.

Lục Tiểu Phụng đang dùng cây tăm đem theo của mình xỉa răng, miệng đánh chách chách không ngớt, chàng bồng nói :

- Nếu người thích nó, tại sao không đưa nó đi lòng vòng một lúc, tùy tiện ra ngoài cho nó ỉa đái, về đây lão gia thưởng cho.

Gã phổ ky ngằn ngừ, nhìn quán gia và Quán Gia Bà :

- Các vị quán gia này không đi sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lão ta không thích con chó này, vì vậy con chó nó cứ thích cắn lão.

Gã phổ ky sợ hãi quá :

- Thế nó có hay cắn người ta không?

Lục Tiểu Phụng hừ một tiếng trong mũi, nói :

- Người khác muốn mời nó lắm, nó còn lười không thèm mở mồm ra đấy.

Phu nhân của đại lão gia cũng ở một bên nói vào :

- Con chó của chúng ta đây tuy không cắn người ta, nó cũng không gặm xương, nhưng lại thích ăn cứt, người tối đa chỉ để cho nó nếm chút xíu thôi đừng để nó ăn thật mà bị đau bụng đó.

Gã phổ ky chỉ còn nước cười khổ, cầm lấy dây buộc chó, cẩn thận đưa cái vị cầu lão gia đi vòng vòng dạo mát.

Quán gia nhìn Quán Gia Bà, Quán Gia Bà nhìn nhìn con trai hiếu dễ, con trai hiếu dễ nhìn nhìn lão thái bà.

Lão thái thái mỉm cười nói :

- Người yên tâm, con chó của cha người là thứ ngoan ngoãn, không dám chạy đi đâu xa đâu, không những vậy, nó có muốn chạy cũng không chạy được.

Con trai hiếu dễ nhin không được hỏi :

- Tại sao?

Lão thái thái nói :

- Bởi vì người cũng đi theo nó, nó có đứng đó ị, người cũng phải đứng đó mà đợi.

Biểu Ca quả thật rất nghe lời, y đứng dậy đi ngay. Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng mỉm cười nói :

- Xem ra đứa con của mình quả thật là có hiếu lắm.

Lục Tiểu Phụng có một cái tật, mỗi sáng ăn cơm xong rồi, hình như nhất định là phải đi đại tiện.

Chàng uống rượu nhiều quá vì vậy cái bụng không được tốt lắm.

Lão thái thái dù là bình giấm chua nhất thiên hạ, bản lãnh đeo theo người ta có lớn tới bao nhiêu, ít nhất lúc lão gia đang đi đại tiện cũng không thể đeo theo bên cạnh.

Nhưng nếu một con chó luẩn quẩn đi theo thì chẳng có gì là phải cố kỵ, dù mình có đại tiện cũng thế, không đại tiện cũng thế, nó đều có thể đeo theo dính mình.

Vì vậy mỗi lần Lục Tiểu Phụng muốn đại tiện, Khuyển Lang Quân đều vẫy đuôi đi theo chàng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lục Tiểu Phụng vừa khom người xuống, y đã lập tức hạ giọng nói :

- Cái gã phở ky đó nhất định không phải là phở ky thật.

Không có phản ứng gì, Lục Tiểu Phụng không hề chú ý đến y.

Khuyển Lang Quân nói :

- Kinh công của y nhất định rất cao, ta nhận ra được từ tiếng chân của y bước.

Vẫn không có phản ứng.

Cũng như đa số người khác vậy, lúc Lục Tiểu Phụng đang đi đại tiện, chàng cũng tập trung, toàn thân chú ý chỉ một chuyện.

Khuyển Lang Quân lại nói :

- Không những vậy, ta xem y nhất định là một tay cao thủ trong nghề dịch dung, thậm chí còn cao hơn cả ta.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói :

- Người có biết người là thứ gì không? Người là một thứ yêu quái.

Khuyển Lang Quân ngẩn người ra :

- Ta là yêu quái?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Một con chó còn mở miệng ra nói chuyện, không phải là yêu quái thì là gì nữa?

Khuyển Lang Quân nói :

- Nhưng . Lục Tiểu Phụng không để y nói thêm, lại hỏi tiếp :

- Người có biết người ta đối phó với yêu quái ra sao không?

Khuyển Lang Quân lắc lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Nếu không thiêu sống đi, thì cũng đập chết tươi.

Khuyển Lang Quân không dám nói thêm một lời nào, lập tức vẫy đuôi chuồn mất.

Lục Tiểu Phụng đại khái cũng nhẹ nhàng đi được một chút, đối với chàng, được ngồi yên tĩnh một mình, dù có ngồi trên hầm cầu cũng coi như đi hưởng thụ rồi, không những vậy, còn là thứ hưởng thụ khó kiếm, bởi vì hiện giờ chàng đã có bà vợ đeo dính mình như sam.

Lúc chàng mới bước ra, chàng mới thấy rằng Liễu Thanh Thanh đã đứng chờ bên ngoài, không những vậy hình như đã chờ rất lâu rồi, trên mặt đất đầy những vỏ đậu phộng.

Lục Tiểu Phụng nhin không được mở miệng hỏi :

- Bà thích xem đàn ông đại tiện hay sao? Hay là bà thích ngửi mùi hôi thúi ở đây?

Liễu Thanh Thanh nói.

- Tôi chỉ bắt quá hơi nghi ngờ tí đỉnh thế thôi.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi.

- Nghi ngờ chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Nghi ngờ anh không hề đi đại tiện gì cả, chỉ bắt quá kiểm có trốn tránh tôi, theo con chó bạn của anh nói chuyện lếu láo.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì vậy bà ngồi ngoài lắng nghe xem tôi có đi đại tiện thật không?

Liễu Thanh Thanh cười nói :

- Hiện tại tôi mới biết, cái tiếng động đó, thật không dễ nghe tí nào.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói.

- May mà y là con chó đực, nếu là chó cái, còn ra thế nào nữa?

Liễu Thanh Thanh hững hờ nói :

- Nếu là chó cái, hiện tại đã thành con chó chết rồi.

* * * * *

Mồng sáu tháng tư - trời đẹp nhưng nhiều mây.

Quản Gia Bà ghi xuống tờ giấy.

- Ấn sáng ở Khuê Nguyên, lúc rạng đông, sai người dắt chó đi dạo một lần, đi về khoảng chừng nửa tiếng. Người dắt chó họ Vương sinh trưởng ở địa phương, làm phổ ký đã mười bốn năm, lấy vợ có một trai một gái.

- Người đó đã được điều tra kỹ lưỡng, không có nghi ngờ gì cả.

Tấm giấy dĩ nhiên là để cho lão Đào Bả Tử đọc. Nhưng Hải Kỳ Khoát phản đối :

- Không được, không được viết như vậy.

Quản Gia Bà hỏi :

- Tại sao không được?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Chúng ta đáng lý ra không nên đem con chó đó đi theo, lại càng không nên để y sai người dắt chó đi dạo, lão Đào Bả Tử đọc rồi nhất định sẽ cho là trong đó có vấn đề.

Quản Gia Bà hỏi :

- Người tính sao?

Hải Kỳ Khoát cười nhạt nói :

- Con chó đó mà là con chó đã chết rồi, không phải là không có vấn đề gì không?

Quản Gia Bà nói :

- Người không sợ Lục Tiểu Phụng?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Chó sống trở thành chó chết thì cũng như gạo thổi thành cơm vậy, hắn còn làm gì được bọn mình?

Quản Gia Bà thở phào một hơi nói :

- Nhưng không biết con chó sống nhả đó, phải đợi đến chừng nào mới biến thành con chó chết queo?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Sắp rồi.

Quản Gia Bà hỏi.

- Ngày mai người dắt chó đi dạo?

Hải Kỳ Khoát thở ra nói :

- Đây hình như là lần đầu tiên ta đi làm cái chuyện như thế này. Quản Gia Bà hỏi :

- Có phải là lần cuối cùng?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Đúng vậy, nhất định là vậy.

* * * * *

Mồng bảy tháng tư - trời đẹp.

Hải Kỳ Khoát đã dắt chó đi nãy giờ, hình như không có ý quay đầu lại.

Biểu Ca đi phía sau không nhìn được, hỏi :

- Người biến thành ra thích đi tản bộ lúc nào thế?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Tức thì.

Biểu Ca hỏi :

- Hiện tại người tính đi tới đâu đây?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ra khỏi thành.

Biểu Ca hỏi :

- Ra khỏi thành làm gì?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Một con chó chết trên đường, tuy là chuyện bình thường, nhưng nếu trong con chó đó bỗng lòi ra một người, lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Biểu Ca nói :

- Chuyện như vậy dĩ nhiên không thể để cho người khác thấy.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Vì vậy ta phải ra thành.

Lão ta nắm chặt lấy dây dắt chó, bàn tay của Biểu Ca cũng nắm chặt thanh kiếm dưới lớp áo.

Con chó này không những nghe được tiếng người mà còn là một tay cao thủ ám khí, nếu chó không chết về tay người, người sẽ ngược lại chết về tay chó, đấy mới là chuyện buồn cười.

Nào ngờ con chó này chẳng có lấy một chút phản ứng.

Biểu Ca hỏi :

- Người có biết con chó này đang tính toán gì không?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta chỉ biết chung quanh đây hình như chẳng còn có ai.

Biểu Ca nói :

- Thiệt cả cái bóng cũng không.

Hải Kỳ Khoát bỗng ngưng lại, nhìn con chó, thở dài nói :

- Khuyển huynh ơi Khuyển huynh, chúng ta cũng đã từng ngồi ăn với nhau, uống rượu với nhau, coi như cũng là bạn bè, nếu huynh có đi ngôn gì, cứ việc nói, chỉ cần chúng ta làm được, sẽ nhất định làm cho huynh.

Con chó vẫy đuôi sủa ăng ăng cả lên.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Người vẫy đuôi cũng chẳng ăn nhằm gì, chúng ta vẫn phải giết người.

Biểu Ca nói :

- Nhưng chúng ta bảo đảm sẽ nhất định không đem người lại quán thịt đang treo cái đầu con dê kia bán đầu.

Hải Kỳ Khoát còn đang thở than, nắm tay như bồ phiến của lão đã vung ra đánh vào đầu con chó.

Quyền đầu đánh xuống lập tức nghe có tiếng xương gãy vụn nát nhừ.

Con chó kêu ăng lên một tiếng, còn nhảy lên được một cái, thanh kiếm của Biểu Ca đã thọt sâu vào trong bụng của nó.

Máu tươi bắn phọt ra, Hải Kỳ Khoát nhảy lên một cái, đợi đến lúc lão hạ chân xuống, con chó cũng đã biến thành con chó chết.

Hải Kỳ Khoát thở phào một hơi, cười nói :

- Xem ra giết con chó nhẹ nhàng hơn giết người nhiều lắm.

Nhưng Biểu Ca thì đang sa sầm nét mặt, y bỗng cười lạt, nói :

- Chỉ sợ chúng ta giết đây là con chó thật đấy.

Hải Kỳ Khoát giật nảy mình lên, lão lập tức cúi xuống, tính vạch da con chó ra xem thử.

Dưới lớp da cũng là chó, con chó này không phải là Khuyển Lang Quân.

Hải Kỳ Khoát biến hẳn sắc mặt, lão nói :

- Rõ ràng là ta thấy mà.

Biểu Ca hỏi :

- Thấy gì?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Thấy Khuyển Lang Quân chui vào lớp da chó như thế này, rồi biến thành một con chó như thế này.

Biểu Ca lạnh lùng nói :

- Chó cũng có nhiều loại, chó cùng loại trông không khác nhau lắm.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Vậy thì Khuyển Lang Quân đi đâu mất? Con chó này lại làm sao lọt vào đây?

Biểu Ca hỏi :

- Tại sao người không đi hỏi Lục Tiểu Phụng?

Bên ngoài nhà xí lại có người đang chờ, Lục Tiểu Phụng vừa bước ra tới cửa, quần còn chưa kịp gài lại kỹ càng, chàng lập tức thấy Hải Kỳ Khoát..

Dáng điệu Hải Kỳ Khoát xem ra giống như đã nhịn không nổi, muốn tè ra hết trong quần.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bẩm :

- Tại sao mỗi khi ta đi đại tiện, bên ngoài lại có người xếp hàng, không lẽ mọi người đều ăn nhằm thuốc, đang bị đau bụng cả sao?

Hải Kỳ Khoát cắn chặt răng, hằn học nói :

- Ta chẳng ăn nhằm thuốc gì cả, chỉ bắt quá giết lắm người.

Lục Tiểu Phụng làm như giật nẩy mình lên, chàng hỏi :

- Người giết làm ai?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta giết làm phải một con chó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Rốt cuộc người giết làm một người hay là một con chó?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta giết con chó đó, đáng lý ra phải là con người, nào ngờ nó là con chó, dưới lớp da chẳng thấy có người.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bầm :

- Chó là chó, dưới lớp da chó chỉ có thịt chó xương chó, dĩ nhiên sẽ không có người.

Chàng than thở một hồi, vỗ vỗ vào vai Hải Kỳ Khoát :

- Chắc mấy ngày nay người làm lụng quá, nếu không đi nghỉ ngơi chút xíu, không chừng sẽ bị điên lên đấy.

Hải Kỳ Khoát bộ diện xem chừng cũng muốn phát điên lên thật, lão bỗng hét lớn lên :

- Khuyển Lang Quân đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Y chẳng phải là con ta, cũng chẳng phải là quản gia của ta, làm sao ta biết y đang ở đâu?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nhưng người nằng nặc muốn đem y xuống núi, ta không hề nói muốn đem Khuyển Lang Quân.

Chàng lại vỗ vỗ vai của Hải Kỳ Khoát, mỉm cười nói :

- Hiện tại tuy người đã giết đi con chó của ta, bắt kể ra sao, một người quản gia quán xuyến đại khái hữu dụng hơn một con chó nhiều lắm, huống hồ gì, ta cũng không nhớ để Quản Gia Bà làm quả phụ.

Hải Kỳ Khoát tức quá đến cả nói cũng không ra lời.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc đã mặt quần lại chỉnh tề, chàng ung dung bỏ đi, đi được vài bước lại quay đầu vừa cười vừa nói :

- Chuyện này người cũng phải nói cho lão Đào Bả Tử biết, lão nhất định sẽ cảm thấy thú vị lắm, không chừng còn sẽ trọng thưởng cho người một thứ.

Hải Kỳ Khoát cũng đã nghĩ tới.

Bất kể đó là thứ gì nhất định sẽ rất nặng, không biết là một quyền thiệt nặng hay một đao thiệt nặng.

Hải Kỳ Khoát bỗng cười lên nói :

- Ta nghĩ thông suốt rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người nghĩ thông suốt chuyện gì?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta giết đây là con chó, dĩ nhiên chết đi phải là con chó, bất kể là con chó hình dáng ra làm sao, cũng đã là con chó chết.

Lão nháy mắt một cái, mỉm cười nói :

- Ngay cả người chết còn giống nhau, huống chi là chó.

Lục Tiểu Phụng cũng cười lớn nói :

- Xem ra người này đã nghĩ thông suốt rồi thật.

* * * * *

Mồng tám tháng tư - trời trong sáng, nhưng có khi mưa rào rải rác.

Sổ của Quản Gia Bà ghi rất đơn giản: “Đi được bốn trăm dặm, con chó đột nhiên ngã bệnh chết”.

* * * * *

Mồng chín tháng tư - trời u ám.

Không có mưa, chỉ có mây đen, u ám, từng lớp từng lớp mây đen phủ kín bầu trời, trời tối thật sớm.

Trên con đường ngoằn ngoèo khó đi, không có một bóng người, trừ loạn thạch và cỏ dại, chẳng còn thấy gì khác.

- Sao chúng ta lại đi đến chỗ này?

- Bởi vì gã đánh xe chỉ sợ đi không kịp tới chỗ nghỉ ngơi, vì vậy mới tìm đường tắt đi vòng.

- Đường này mà là đường tắt sao?

- Đáng lý là vậy, nhưng hiện tại...

Quản Gia Bà thở ra, lão cười khổ nói.

- Hiện tại xem ra hình như đã đi lạc đường.

Hiện tại đáng lý ra đã đến chỗ ăn uống, bọn họ đáng lý ra đã rửa mặt mày, xúc miệng, thay đổi y phục, thoải mái ngồi trong quán ăn đèn đuốc huy hoàng ăn uống ngon lành.

Nhưng hiện tại bọn họ đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ lạc đường lạc cả lối.

- Tôi đói rồi, đói muốn chết luôn.

Liễu Thanh Thanh hiển nhiên không phải là một người đàn bà quen khổ cực.

- Tôi phải ăn một thứ gì, cái bụng của tôi trước giờ rất xấu.

- Nếu bà nhất định phải ăn một thứ gì, thì phải giống như dê ăn cỏ vậy thôi.

Liễu Thanh Thanh chau mày nói :

- Không lẽ trên xe không có gì để ăn sao?

- Không những không có gì ăn, ngay cả nước cũng không có mà uống.

- Vậy thì mình làm sao bây giờ?

- Chỉ còn một cách.

- Cách gì?

- Nhịn đói.

Liễu Thanh Thanh bỗng mở cửa xe ra, nhảy xuống.

- Tôi không tin là không có cách gì khác, tôi đi tìm đây.

- Tìm gì?

- Bất kể nơi nào cũng phải có người ở, gần đây nhất định là có người ở.

Liễu Thanh Thanh nói giọng rất chắc chắn, thật ra trong lòng không chắc chắn tí nào.

Nhưng bà ta chịu đi tìm.

Bà ta không thể không đi tìm.

Bởi vì bà ta không quen chịu khổ, không chịu được đói.

Bất kỳ mình muốn tìm thứ gì, chỉ có người nào chịu đi tìm, mới tìm ra được.

Trên đời này rất có nhiều chuyện vốn là như vậy . Người đầu tiên phát minh ra xe cộ nhất định là người lười biếng đi bộ.

Bởi vì người ta không chịu khổ cực, vì vậy loài người mới có sinh hoạt tiếng bộ.

Bà ta chịu đi tìm, vì vậy bà ta tìm ra.

Vách núi phía sau hòn núi nhỏ quả nhiên có một căn nhà, không những vậy còn là một ngôi nhà rất lớn.

Thật ra, dù người ta có ở đâu cũng khó tìm ra được một ngôi nhà nào to lớn như thế này.

Trong bóng tối nhìn tới, nóc ngói trên mái nhà trông giống như những từng mây u ám, cái cửa lớn ít ra có thể để một dãy sáu con người dàn hàng ngang đi vào.

Nhưng lớp sơn trên cửa đã bị tróc ra loang lổ, cửa đóng im ỉm, kỳ quái nhất là ngôi nhà lớn như vậy lại không thấy có tí đèn đuốc gì cả.

Nghe nói trong chỗ hoang dã không có người, thường thường hay có nhà quý xuất hiện, nơi đây không lẽ lại là ngôi nhà quý hay sao?

- Dù là nhà quý ta cũng phải vào xem thử ra sao.

Liễu Thanh Thanh chỉ sợ bị nhện đói, không sợ quỷ.

Bà ta đã gõ cửa inh ỏi lên, cái vòng đồng còn kêu lớn hơn cả chuông chùa, nhưng trong nhà vẫn không có ai trả lời.

Bà ta đang tính bỏ đi, cánh cửa bỗng dưng mở ra, mở một khe hở, có chút ánh đèn chiếu ra, một người đứng sau ánh đèn trong bóng tối lạnh lùng nhìn bà ta.

Ánh đèn âm u, chiếu bà ta hoa mắt lên, đợi đến lúc bà ta nhìn rõ người đó, bà ta không dám nhìn lần thứ hai.

Người này thật không giống một con người, nhưng cũng không giống quỷ. Nếu nói y là người nhất định là một người đất sét nắn, nói y là quỷ, chỉ có thể coi là một con quỷ được nặn bằng đất sét ra.

Toàn thân của y trên dưới đầy là bùn, mặt mũi, tóc tai, thậm chí ngay cả miệng đều hình như bị bùn trát kín.

Nhưng mà y còn cười được.

Nhìn biểu tình trên mặt của Liễu Thanh Thanh, y bỗng cười lớn lên, cười đến nỗi bùn đất trên mặt y rơi xuống đất lộp độp. Bất kể là người hay là quỷ, chỉ cần cười được, xem ra bớt sợ hơn là không cười.

Liễu Thanh Thanh rút cuộc thu hết can đảm, gượng cười một tiếng nói.

- Tôi lạc đường.

Bà ta vừa nói có bao nhiêu đó, người này đã ngắt lời :

- Ta biết các người bị lạc đường, nếu không bị lạc đường, làm sao lại chạy đến cái nơi quỷ quái này.

Y cười thật khoan khoái :

- Nhưng mà lão thái thái đừng sợ, tuy đây là nơi quỷ quái, nhưng tôi không phải là quỷ, không những tôi là người, mà còn là người tốt nữa.

Liễu Thanh Thanh không nhịn được, hỏi y :

- Người tốt mà sao mình thấy gì toàn là bùn đất vậy?

Người này nói :

- Bất kỳ ai phải đào đất mấy ngày để tìm giun, trên người cũng đều sẽ đầy bùn đất như vậy.

Liễu Thanh Thanh ngẩng mặt ra hỏi :

- Người đang đào giun?

Người này gật gật đầu nói :

- Tôi đã đào được bảy trăm tám mươi ba con giun rồi.

Liễu Thanh Thanh lại càng kinh ngạc :

- Đào bao nhiêu đó giun để làm gì?

Người này nói :

- Đào bao nhiêu đó còn chưa đủ, tôi còn phải đào thêm bảy trăm mười bảy con giun nữa mới đủ số.

Liễu Thanh Thanh nói :

- Tại sao?

Người này nói :

- Bởi vì tôi đánh cuộc với người khác, ai thua sẽ phải đi đào một ngàn năm trăm con giun, thiếu một con cũng không được.

Liễu Thanh Thanh hỏi :

- Người bị thua?

Người này thở ra, nói :

- Hiện tại tuy còn chưa bị thua, nhưng tôi đã biết mình sắp thua chắc rồi.

Liễu Thanh Thanh nhìn y, nhìn muốn nổ tung cả mắt ra :

- Đánh cuộc kiểu đó cũng đặc biệt lắm, người đánh cuộc với người nhất định là một quái nhân.

Người này nói :

- Không những là quái nhân, còn là một tên hỗn đản, không những là tên hỗn đản, mà còn là một tên đại hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng này giờ đang đứng ở xa xa, bỗng xen vào nói :

- Không những là một tên đại hỗn đản, mà còn là một tên hỗn đản đặc biệt đại cỡ lớn.

Người này lập tức đồng ý :

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu y là một tên hỗn đản, còn người thì sao?

Người này thở ra nói :

- Hình như tôi cũng vậy.

Lục Tiểu Phụng còn đang muốn nói gì đó, Liễu Thanh Thanh đã giành nói trước :

- Người không phải hỗn đản đâu, người là người tốt, ta biết người nhất định chịu cho chúng ta tá túc nơi đây một đêm.

Người này hỏi :

- Bà muốn ở lại đây một đêm?

Liễu Thanh Thanh nói :

- Ừ.

Người này hỏi :

- Bà thật tình muốn ở?

Liều Thanh Thanh nói :

- Dĩ nhiên là thật.

Người này nhìn bà ta kinh ngạc, làm như đang nhìn một người đào giun còn kinh ngạc hơn.

Liều Thanh Thanh nhin không nổi, hỏi :

- Chúng ta bị lạc đường, quanh đây lại không có nhà cửa, vì vậy chúng ta chỉ còn có nước ở đây, không lẽ đó là một chuyện kỳ quái lắm sao?

Người này gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu :

- Không kỳ quái, không kỳ quái tí nào.

Miệng y thì nói không kỳ quái, biểu tình trên gương mặt thì lại rất kỳ quái.

Liều Thanh Thanh lại nhin không nổi, bèn hỏi :

- Không lẽ nơi đây có quỷ?

Người này nói :

- Không có, không có gì cả.

Liều Thanh Thanh nói :

- Vậy thì người có chịu cho chúng ta ở đây một đêm không?

Người này lại cười lên một tiếng :

- Chỉ cần các người nguyện ý, tùy tiện muốn ở đây bao lâu cũng không sao cả.

Y quay người lại bước vào sân đình hoang lương u ám, miệng thì lẩm bẩm, phảng phất như đang nói :

- Sợ là sợ các người không ở yên đến ngay cả nửa tiếng đồng hồ, bởi vì trước giờ chưa có ai ở đây được lâu như vậy . Phía trước là một dãy nhà có bảy tám căn phòng, mỗi phòng đều để mấy ngọn đèn.

Trong đèn còn có đầy đủ dầu đốt.

Người này đốt đèn lên hết mỗi căn phòng, sau đó mới thở phào một hơi, nói :

- Bất kỳ nơi nào, chỉ cần đốt đèn lên, xem ra hình như lập tức biến thành một nơi tốt đẹp ngay.

Thật ra nơi đây vốn không có gì là xấu, tuy mọi nơi đều bị bụi bặm bám đầy một lớp dày, nhưng nhà cửa trang hoàng hoa lệ, phú quý, không hề bị hư hại gì, xem ra còn thấy được cái vẻ huy hoàng của ngày xưa.

Liều Thanh Thanh hỏi dò một câu :

- Lúc nãy có phải ông đang nói, trước giờ chưa có ai ở đây lâu được?

Người này thừa nhận.

Liều Thanh Thanh dĩ nhiên hỏi tiếp :

- Tại sao?

Người này nói :

- Bởi vì nơi đây có một thứ mà trước giờ không ai chịu nổi.

Liều Thanh Thanh lại hỏi :

- Thứ gì? Ở đâu?

Người đó tùy tiện chỉ một cái, nói :

- Ở đó đó.

Y chỉ vào một cái hộp thủy tinh, bày trên thần án, tại chính giữa đại sảnh.

Thủy tinh mài rất mỏng, cơ hồ, hoàn toàn trong suốt, trong đó có để phẳng phất một cánh của đoá hoa đã bị khô héo.

- Có phải là hoa không?

- Không phải hoa, cũng không phải là thứ gì bà có thể tưởng tượng ra được.

- Là thứ gì?

- Đây là con mắt của một người.

Cặp mắt của Liễu Thanh Thanh mở lớn ra, đồng tử thì thu nhỏ lại, bà ta nhin không nổi lùi lại một bước.

- Mắt của ai vậy?

- Của một người đàn bà, một người đàn bà rất có tên tuổi, người đàn bà ấy nổi danh nhất là ở cặp mắt bà ta.

- Tại sao lại nổi danh?

- Bởi vì mắt của bà ta là mắt thần, nghe nói không những bà ta có thể thâm thuà trong bóng tối, mà còn có thể dùng kim châm bắn rớt cái đầu con mỗi ngoài ba mươi bước.

- Ông đang nói đó là Thần Nhân Thảm Tam Nương?

- Ngoài bà ta ra còn ai nữa?

- Ai để con mắt của bà ta ở đây?

- Trừ chồng của bà ta ra còn ai nữa?

- Chồng của bà ta có phải là Ngọc Thụ Kiếm Khách Diệp Lăng Phong?

- Đúng vậy, trong giang hồ chỉ có mỗi một Diệp Lăng Phong là người như vậy thôi, may mà chỉ có một người.

Liễu Thanh Thanh nắm chặt tay lại, lòng bàn tay bà ta ướt đẫm mồ hôi.

Có phải bà ta cũng đã biết ân oán triền miên giữa Diệp Lăng Phong và lão Dao Bả Tử? Bọn họ bị đem lại nơi đây, có phải là lão Diệp? Hay là trong cõi u minh có kẻ sắp đặt an bày sẵn?

Người đào giun gương mặt hoàn toàn bị bùn đất che hết, chẳng ai thấy được biểu tình trên gương mặt y thế nào.

Nhưng giọng nói của y đã ra chiều ảm ố, y lại nói tiếp :

- Nơi đây tất cả cộng lại có chín mươi ba phòng, mỗi gian phòng đều có một cái hộp thủy tinh như vậy.

- Mỗi gian phòng đều có?

Liễu Thanh Thanh lập tức xông tới gian phòng thứ hai, quả nhiên lại thấy một cái hộp thủy tinh đồng dạng như vậy.

Trong hộp thấy có để rõ ràng một vành tai đã khô héo.

Người đào giun như bóng u linh phía sau bà ta :

- Thảm Tam Nương chết rồi, Diệp Lăng Phong bèn đem bà ta ra chia thành chín mươi ba phần.

Liễu Thanh Thanh nhin không nổi, la lên :

- Tại sao lão ta làm vậy?

Người đào giun thở ra nói :

- Bởi vì y quá thương bà ta, lúc nào cũng muốn nghĩ đến bà ta, bất cứ đi đến đâu cũng đều muốn thấy bà ta, cho dù là thấy một con mắt, hay một vành tai, cũng tốt lắm rồi.

Liều Thanh Thanh cắn chặt răng, cơ hồ muốn mửa cả ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi :

- Nghe nói biểu ca của Thảm Tam Nương là tay kiếm khách nổi danh phái Võ Đang Mộc đạo nhân?

Người đào giun gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nghe nói bọn họ thành thân với nhau, Mộc đạo nhân là người mai mối?

Người đào giun nói :

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Diệp Lăng Phong làm như vậy, không lẽ không sợ Mộc đạo nhân đối phó y sao?

Người đào giun nói :

- Lúc Mộc đạo nhân tính ra tay đối phó y thì đã quá chậm. Thảm Tam Nương chết còn chưa quá ba tháng, chính y đã phát điên lên, tự đập đầu vào hòn giả sơn sau nhà, đầu não vỡ tung tóe nát bét.

Một người nếu ngay cả đầu não đều đập nát bét ra, dĩ nhiên chẳng còn gì nhận ra được gương mặt của y, cũng chẳng ai chứng minh được người chết rốt cuộc là người nào.

Liều Thanh Thanh đại khái cũng đã lấy lại được hơi thở, bà ta lập tức hỏi :

- Lão ta chết rồi, tại sao người ta còn chưa đem mấy cái hộp thủy tinh này đi?

Người đào giun nói :

- Bởi vì những người muốn dời hộp thủy tinh đi hiện tại đều đã nằm trong hộp.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Hộp gì?

Người đào giun nói :

Một cái hộp dài dài, làm bằng gỗ, chuyên môn đựng người chết, đa số người ta chết rồi, đều được bỏ vào trong thứ hộp gỗ đó.

Liều Thanh Thanh gượng cười một tiếng nói :

- Như vậy còn sướng hơn nằm trong hộp thủy tinh nhiều phải không?

Người đào giun nói :

- Chỉ tiếc là sướng không được gì nhiều.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Tại sao?

Người đào giun nói :

- Bởi vì bị một đôi bàn tay quỷ bóp cổ chết tươi, mùi vị đó không dễ chịu tí nào.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Nhưng ông vừa nói nơi này ngay cả một con quỷ cũng không có mà?

Người đào giun nói :

- Nơi đây không có con quỷ nào thật, nơi đây ít nhất là có bốn mươi chín con quỷ, không những vậy, còn là quỷ chết oan cả.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Nơi đây vốn có tổng cộng bao nhiêu người?

Người đào giun nói :

- Bốn mươi chín người.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Hiện tại, những người đó đều đã chết rồi sao?

Người đào giun nói :

- Nếu ngày nào cũng có một con mắt trong hộp thủy tinh nhìn bà trùng trùng, bà chịu nổi không?

Liều Thanh Thanh nói :

- Tôi không chịu nổi, tôi nhất định sẽ phát điên lên.

Người đào giun nói :

- Bà chịu không nổi, người khác cũng chịu không nổi, vì vậy ai cũng muốn dọn mấy hộp thủy tinh này đi, nhưng bất kể người nào, chỉ cần đụng vào hộp đó, cái lưỡi sẽ lập tức thè ra một thước, trong chớp mắt sẽ bị tắt thở cũng như thế này.

Chính y cũng thè lưỡi ra, thè ra thật dài, mặt mày y đầy bùn đất, cái lưỡi lại đỏ như máu, chỉ có những người bị bóp cổ chết tươi mới biến thành như vậy.

Liều Thanh Thanh lập tức quay ngoắt đầu lại, không dám nhìn y nữa, hiện bà ta còn không nhịn nổi, hỏi tiếp :

- Còn ông? Ông đã đụng những hộp thủy tinh này chưa?

Người đào giun lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, cái lưỡi của y vẫn còn thè ra dài thòng, không cách gì phát ra được tiếng nói.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Những người nơi đây không phải đã chết sạch rồi sao? Sao ông còn sống nhăn vậy? Không lẽ ông không phải là người sống?

Người đào giun bỗng thò tay vào lòng lấy ra một thứ gì đen thui thúi, ném lại Liều Thanh Thanh, cái thứ đó lại là thứ gì còn sống, vừa ẩm, vừa mềm, vừa trơn, chính là một con giun còn đang ngo ngoe.

Liều Thanh Thanh la lên kinh hãi, cơ hồ muốn ngất đi.

Bà ta không phải là hạng đàn bà dễ bị dọa nạt cho ngất đi như vậy, nhưng những con giun vừa ướt vừa mềm vừa trơn đó, còn ai chịu cho nổi?

Đợi đến lúc bà ta tránh xong những con giun đó, người đào giun đã chẳng còn thấy đâu, ánh đèn lóe lên hai ba cái, trong phòng bỗng nhiên đèn đuốc tắt hết cả.

Bà ta quay đầu lại bọn Lục Tiểu Phụng, tất cả đều toàn bộ không còn ở trong phòng nữa.

May mà căn phòng cạnh vách còn có đèn, bà ta xông qua, cây đèn trong phòng đó cũng tắt đi.

Còn phòng phía trước tuy cũng còn đèn đó, nhưng đợi đến lúc bà ta xông lại, ánh đèn đã tắt phụt đi.

Bấy căn phòng có ánh đèn, bỗng trong phút chốc, biến thành một màu đen ngịt.

Thình lình, bà ta chẳng còn thấy gì cả, ngay cả bàn tay của mình đưa ra cũng chẳng thấy gì.

. Cặp mắt đang nằm trong hộp thủy tinh có đang trùng trùng nhìn mình không?

. Bốn mươi chín tên quỷ chết oan, cái lưỡi thì dài ra kia, có phải chúng cũng đang ở trong bóng tối nhìn mình không?

Bà ta nhìn không thấy ai.

Bà ta không phải là mất thần.

. Cái gã đáng chết Lục Tiểu Phụng không biết đã chết trong xó xỉnh nào rồi?

- Lão đầu tử, lão già chết dịch kia, họ Lục, người còn không mau mau ra đây?

Bà ta gào lên, không có ai trả lời.

Ngay cả một tiếng trả lời cũng không có, Quản Gia Bà, Câu Tử, Biểu Ca cũng toàn bộ không biết đã đi mất nơi nào.

. Không lẽ bọn họ đều đã bị cái bàn tay quỷ vô hình đó bóp cổ chết tươi?

. Không lẽ đây là một cái bẫy chết người?

Bà ta muốn xông ra, ba lần đụng phải vách tường, toàn thân bà ta đã bị ướt đầm cả mồ hôi.

Lần cuối cùng, té ngã ra, chân tay bà ta đã mềm ra, cơ hồ như không bò nổi dậy.

Trong bóng tối, bỗng có một bàn tay thò tới, kéo bà ta ngồi dậy.

. Có phải là bàn tay Lục Tiểu Phụng không?

Bàn tay lạnh ngắt, khô đét, móng tay dài ít nhất là một tấc.

Bà ta nhin không nổi, la ầm lên :

- Người là ai?

- Người không thấy ta được, nhưng ta thấy người.

Trong bóng tối, có người đang cười ngặt nghẽo.

- Ta là Thần Nhân đây . Đây là giọng nói của đàn bà.

Không lẽ bàn tay này từ trong hộp thủy tinh thò ra sao?

Tiếng cười còn chưa dứt, bà ta đã lấy hết toàn thân sức lực chồm tới.

Bà ta chồm hụt.

Bàn tay lạnh ngắt khô đét ấy lại thò ra từ sau lưng bà ta lại, vỗ vỗ vào cổ họng.

Bà ta không phải là kẻ dễ dàng bị dọa cho ngất đi, nhưng bây giờ bà ta đã hôn mê bất tỉnh.

* * * * *

Mồng mười tháng tư, trời đẹp.

Lúc Liễn Thanh Thanh tỉnh lại, ánh mặt trời đang chiếu trên song cửa.

Song cửa đang di động, cây cối bên ngoài cũng đang di động, vùn vụt lùi lại như bay.

Bà ta dụi mắt mấy cái, bỗng phát hiện ra mình lại trở về cỗ xe, Lục Tiểu Phụng đang ngồi đối diện trước mặt, cười hì hì nhìn bà ta.

Bà ta cắn vào môi một cái thật đau.

Đây không phải là mộng.

Bà ta nhảy bật dậy, trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :

- Dậy sớm thế?

Liều Thanh Thanh nói :

- Sớm? Bây giờ là sáng sớm?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Thật ra cũng không thể xem là sớm gì nữa, tối hôm qua bà ngủ say như chết vậy.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Còn anh?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi cũng có ngủ được một lát.

Liều Thanh Thanh bỗng nhảy bật dậy, chồm qua, chồm lên người chàng, bóp lấy cổ họng chàng, hùng hổ nói :

- Nói, nói mau, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Liều Thanh Thanh nói :

- Chuyện tối hôm qua . Lục Tiểu Phụng thở ra, nói :

- Tôi đang tính hỏi bà chuyện gì đã xảy ra? Đương không bỗng đụng đầu vào tường, cho bất tỉnh nhân sự ra?

Liều Thanh Thanh la lối :

- Tôi có điên đâu, tại sao lại đụng đầu làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười khở nói :

- Ngay cả bà cũng không biết, làm sao tôi biết được?

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Tôi hỏi anh, những cây đèn trong nhà, tại sao tự nhiên tắt hết vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đèn hết dầu, dĩ nhiên là tắt!

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Cái gã đào giun đi đâu mất?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đèn tắt, dĩ nhiên là y đi tìm dầu.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Y có tìm ra không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chính vì y tìm ra dầu, chúng tôi mới tìm ra bà.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Y là người thật không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không chừng là người, còn là người tốt, không những tìm được dầu, còn nấu một nồi cháo lớn, chúng tôi mỗi người ăn mấy tô.

Liều Thanh Thanh ngẩn người ra, cả nửa ngày mới hỏi :

- Lúc đèn tắt, các anh đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ở phía sau.

Liều Thanh Thanh nói :

- Tôi đang ở phía trước, các anh ra phía sau làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bà ở đằng trước, tại sao chúng tôi phải nhất định ở đằng trước? Chúng tôi chẳng phải là cái đuôi của bà, tại sao không được về phía sau xem xét?

Liều Thanh Thanh bỗng la lớn lên :

- Quần gia, Quần Gia Bà, thằng con, các người mau mau ra cả đây.

Cỗ xe ngừng lại, người bà ta gọi đã đến đầy đủ, bà ta lại đem những lời đã hỏi Lục Tiểu Phụng hỏi thêm vài lần nữa, mọi người đều trả lời như nhau.

Bọn họ cũng không hiểu, tại sao bà ta đương không lại đụng đầu vào tường.

Liều Thanh Thanh cơ hồ tức muốn ngất xỉu ra, bà ta nhịn không nổi, phải hỏi :

- Không lẽ tất cả các người đều không thấy cái bàn tay đó sao?

Quần Gia Bà hỏi :

- Bàn tay nào?

Liều Thanh Thanh nói :

- Bàn tay quỳ bóp vào cổ họng của ta.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười cười nói :

- Tôi có thấy.

Chàng cười càng thêm thần bí :

- Không những đã thấy, mà còn đem nó về cả đây.

Liều Thanh Thanh sáng rực mắt lên hỏi :

- Ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ở ngay đây.

Chàng mỉm cười, lấy một sợi dây thừng đang treo lên song cửa, trên dây thừng còn có dính mấy cái móc dài chừng một tấc, giống như móng tay vậy.

- Dây có phải là bàn tay quỳ chèn lấy cổ họng của bà không?

Liều Thanh Thanh nói không ra lời.

Hải Kỳ Khoát bỗng cười lớn nói :

- Không ngờ rằng Giang Nam nữ hiệp Liều Thanh Thanh danh tiếng như còn lại bị một sợi dây dọa ngất xỉu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thật ra người cũng phải biết điều đó từ lâu.

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì bà ta là đàn bà, không những vậy, tuổi tác cũng không còn nhỏ nhút gì.

Chàng than thở một hồi, rồi cười khở nói :

- Đàn bà tới bao nhiêu đó tuổi tác, không khỏi mắc bệnh nghi thần nghi quỷ.

* * * * *

Mười một tháng tư, trời đẹp.

Hoàng hôn.

Từ sáng sớm hôm trước tới bây giờ, Liễu Thanh Thanh thốt ra bao nhiêu đó câu không bằng bình thường bà ta nói chuyện trong vòng một bữa ăn.

Nét mặt của bà ta cũng rất khó coi, không biết là hồn vía chưa ổn định lại được hay là vì đã gần đến giờ hành động.

Hiện tại bọn họ cách Võ Đang chỉ còn nửa ngày đường, lão Dao Bả Tử vẫn chưa nghe tin tức gì, cũng không giao cho bọn họ mệnh lệnh cuối nào, vì vậy, không những bà ta biến đổi, người khác cũng đều không khỏi lộ vẻ khẩn trương.

Không ai biết được kế hoạch này sẽ nắm chắc được bao nhiêu phần trong tay.

Thạch Nhạn, Thiến Kiên, Vương Thập Đại, Cao Hành Không . những người đó cơ hồ có thể xem là tinh hoa của võ lâm.

Huống gì, trừ bảy người đó ra, còn không biết bao nhiêu cao thủ đã đến núi Võ Đang.

- Anh nghĩ Tây Môn Xuy Tuyết có đến không?

- Y rất có thể không đến.

- Tại sao?

- Bởi vì y đang tìm Lục Tiểu Phụng, y nhất định không thể ngờ rằng Lục Tiểu Phụng dám lên núi Võ Đang.

Người nói câu đó chính là Lục Tiểu Phụng.

Chàng nói vậy, không chừng chỉ bắt quá trong lòng chàng đang hy vọng như vậy.

Thành thị vào lúc hoàng hôn lúc nào cũng nhiệt náo, xe ngựa bọn họ đang đi xuyên qua phố chợ.

- Dù Tây Môn Xuy Tuyết không đến, Mộc đạo nhân nhất định sẽ ở đó, mấy năm nay tuy lão đã cơ hồ hoàn toàn thoái ẩn, những chuyện lớn như lập Chưởng môn trọng đại thế này, chắc lão không ở ngoài vòng đâu.

- Dĩ nhiên.

- Nếu Mộc đạo nhân đến đó, Cổ Tòng cư sĩ chắc là cũng sẽ đến, chỉ có hai người đó không thôi, đã không dễ gì đối phó.

- Tôi nghĩ lão Dao Bả Tử nhất định đã có sẵn cách đối phó với họ, nếu không tại sao lão chưa bao giờ liệt tên hai người này vào trong danh sách phải đối phó?

- Bất kể ra sao, hiện tại chúng ta không nên nghĩ đến những chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng lại mở miệng ra :

- Chúng ta nên nghĩ đến chuyện gì?

- Nghĩ xem nên đi lại đâu ăn cơm bây giờ?

Biểu Ca, Quản Gia Bà, Hải Kỳ Khoát, hiện giờ đều ở hết trên xe, vốn đang muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bỗng nhiên đồng thời câm miệng lại, sáu con mắt đang nhìn dính vào cửa tiệm bán rượu ở đối diện bên đường.

Xe ngựa đi rất chậm, đang lúc bọn họ đi qua quán rượu, đã có ba người bước vào quán.

Một người mặt đỏ trọc đầu, ánh mắt loang loáng như chim ưng. Một người thì cao như cây trúc, ốm nhách cũng như thân trúc, đi đường dao qua dao lại, hình như có trận gió nào thổi lại sẽ thổi y ngã lăn ra.

Còn có một người nữa đang vịn vào vai hai người khác, vẻ mặt xem ra đã mấy phần say sưa, nhưng lại là một đạo nhân đầu tóc bạc phơ.

Ba người này Lục Tiểu Phụng đều nhận ra hết, Biểu Ca, Quản Gia Bà, Hải Kỳ Khoát cũng đều nhận ra.

Người ánh mắt như chim ưng chính là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Ứng Nhân Lão Thất.

Người đi đường không vững lại là kẻ đã nổi danh giang hồ Nam Bắc về môn khinh công, Nhạn Đăng Sơn Chủ Cao Hành Không.

Còn lão đạo sĩ uống đã muốn say như ra, chính là người bọn họ vừa đàm luận tới, lãnh tụ phái Võ Đang, Mộc đạo nhân.

Ánh mắt của Biểu Ca tuy đang nhìn dính vào bọn họ, trong lòng thì chỉ muốn xe ngựa chạy qua mau mau một chút.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên lại kêu kêu :

- Gọi xe dừng lại đây.

Biểu Ca giật bắn mình lên :

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì chính ta muốn ăn cơm ở quán này.

Biểu Ca càng kinh ngạc :

- Người không nhận ra ba người đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta nhận ra bọn họ, nhưng bọn họ lại không nhận ra được ta.

Biểu Ca hỏi :

- Lỡ bọn họ nhận ra được thì làm sao bây giờ?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu bọn họ hiện tại nhận ra được chúng ta, đến Võ Đang cũng nhận ra chúng ta vậy.

Biểu Ca nghĩ một thoáng, rồi cuộc hiểu ý chàng :

- Có phải người muốn thử xem bọn họ có nhận được ra chúng ta không?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Trước sau gì chúng ta cũng phải mạo hiểm qua một lần, hiện tại bị họ nhận ra, ít ra còn khá hơn lúc lên núi Võ Đang mới bị.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, Liễu Thanh Thanh đã dùng sức đập mạnh vào vách thùng xe, lớn tiếng nói :

- Ngừng xe lại.

Cho đến lúc đó, hiển nhiên mọi người đều cho rằng lối suy luận của Lục Tiểu Phụng không sai tí nào, vì vậy chẳng ai mở miệng phản đối.

Bởi vì lúc đó bọn họ còn chưa lên lầu.
Đợi đến lúc bọn họ lên rồi, hối hận đã không còn kịp nữa.
Người hối hận nhất, chính là Lục Tiểu Phụng.

13. Chỉ Thị Tội Hạng

Quán rượu này trang hoàng rất tinh trí, khí phái cũng rất lớn, nhưng làm ăn xem ra không được phát đạt lắm.

Bây giờ tuy đã đúng giờ cơm rồi, trên lầu chỉ có ba bàn có khách.

Bọn Cao Hành Không không phải chỉ đến một mình, trên quán rượu đã có sẵn một người đang chờ bọn họ. Người này cao lớn oai vũ, tướng mạo đường đường, xem khí phách phải là một tay nổi danh trong võ lâm. Nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng nhận ra y là ai, thậm chí chàng còn chưa gặp y bao giờ.

Danh nhân trong võ lâm, Lục Tiểu Phụng chưa gặp qua cũng không nhiều.

Cái bàn nhiều người nhất, cũng là cái bàn uống rượu nhiều nhất, trên bàn có đàn ông lẫn đàn bà.

Đàn ông y phục hoa lệ, xem ra không phải không phải là những tay buôn muối ở Dương Châu thì cũng là quan lại ngụy trang ra ngoài giao dịch. Còn đàn bà thì dung mạo diễm lệ, phong lưu bốn cột, chắc là những người trong chốn phong trần.

Cái bàn ít người nhất chỉ có một người.

Người này mặc áo trắng, áo trắng như tuyết.

Nhìn người này, lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng lập tức rướm đầy mồ hôi lạnh.

Thật tình chàng không ngờ lại gặp phải người này ở đây, nếu biết được, dù cho có người dùng roi đánh đuổi vào, chàng cũng nhất định không chịu lên.

Đã lên lầu rồi, có xuống lại cũng không còn kịp.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước mặt dày đi tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Liều Thanh Thanh lạnh lùng nhìn chàng, bà ta cơ hồ có thể thấy từng giọt mồ hôi đang thấm qua mặt nạ da người, chảy tong tong xuống.

Người áo trắng thì ngay cả liếc mắt cũng chẳng thèm liếc đến bọn họ. Gương mặt y đang xanh lè.

Thanh kiếm của y đang để trên bàn.

Y uống nước, nước trong, không phải rượu.

Hiển nhiên y tùy thời tùy lúc, đang chuẩn bị giết người.

Mộc đạo nhân đang đưa tay chào y, y làm như không thấy. Cái vị cao nhân Võ Đang nổi tiếng trên giang hồ này hình như cũng không đáng lọt vào mắt y.

Y trước giờ chưa xem bất kỳ người nào vào đâu.

Mộc đạo nhân chỉ cười cười, lắc đầu, lẩm bẩm cười nói :

- Ta không trách y, tùy tiện y có vô lễ làm sao, ta cũng không trách y.

Lão già cao lớn oai vũ nhin không nổi, hỏi :

- Tại sao?

Mộc đạo nhân nói :

- Bởi vì y là Tây Môn Xuy Tuyết.

Trên trời dưới đất, Tây Môn Xuy Tuyết độc nhất vô nhị.

Trên trời dưới đất, thanh kiếm độc nhất vô nhị.

Chỉ cần trong tay y còn có kiếm, y có quyền không xem bất cứ người nào ra gì.

Không chừng hiện tại trong mắt y chỉ thấy có mỗi mình Lục Tiểu Phụng.

Cừu hận là thứ cở độc thật kỳ dị, tuy nó làm hại tâm tình người ta, nhưng nó cũng ép cho tiềm lực của một người phát huy toàn bộ, làm cho ý chí của y càng kiên cường, phản ứng càng tinh nhuệ.

Hiện tại, y không thể nào ngờ được Lục Tiểu Phụng đang ở trước mặt mình, nhưng Lục Tiểu Phụng chỉ cần lộ ra một tí gì sơ hở là nhất định sẽ chạy không khỏi cặp mắt sắc bén của y.

Cơm đã dọn ra bàn, phổ ký đang hỏi :

- Khách quan uống chút rượu không?

Liễu Thanh Thanh lập tức giành nói :

- Hôm nay chúng tôi không uống rượu, một giọt cũng không uống.

Rượu là thứ chỉ làm cho người ta sơ sót, bất kỳ một sơ sót nhỏ nhất nào cũng đủ là chỗ trí mệnh.

Nhưng rượu cũng làm cho người ta giãn nở thần kinh, tâm tình trầm tĩnh.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Hôm nay chúng ta không uống một giọt rượu, chúng ta phải uống thật nhiều rượu.

Chàng mỉm cười vỗ vỗ vào vai Biểu Ca :

- Hôm nay là sinh nhật của đứa con trai ngoan của ta, ngày lành tại sao lại thiếu rượu, người đem cho chúng ta một bình Trúc Diệp Thanh trước cái đã.

Liễu Thanh Thanh hẳn học nhìn chàng lom lom, chàng làm như chẳng thấy gì cả, mỉm cười nói tiếp :

- Trời sinh đàn ông con trai lấy rượu là mạng sống, lời nói của đàn bà không nên nghe. Lại đây, hai vợ chồng già người cũng ngồi xuống uống với ta vài ly.

Quản Gia Bà và Hải Kỳ Khoát cũng đành phải ngồi xuống. Mộc đạo nhân đã ở bên kia vỗ tay cười lớn, nói :

- Chà, lời của đàn bà không nên nghe, nói hay thật, nghe lời nói này phải uống trọn ba ly.

Rượu được đem lại, uống càng lẹ vào.

Ba ly và bụng, thần tình Lục Tiểu Phụng đã tự nhiên lại nhiều lắm, ánh mắt cũng đã sáng lên.

Hiện tại, chàng coi như đã ra khỏi được cái ám ảnh của con người Tây Môn Xuy Tuyết, hình như chàng đã quên trên lầu còn có một người như y.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng dính vào người chàng.

Mộc đạo nhân cũng đang nhìn chàng, lão bỗng nâng ly lên cười nói :

- Cái vị bằng hữu coi rượu như mạng sống này, có thể cho lão đạo sĩ kính ông một ly chăng?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Cung kính không chi bằng tuân mệnh, lão hủ cũng phải kính lại đạo trưởng ba ly.

Mộc đạo nhân cười lớn, lão ta bỗng bước lại, ánh mắt cũng bén ngọt như lưỡi đao, nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm hỏi :

- Quý tính?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi họ Hùng, Hùng là hùng hổ, gấu cộp đấy.

Mộc đạo nhân nói :

- Bèo nước gặp nhau, đáng lý không dám làm phiền, chỉ vì Hùng huynh uống rượu hào hứng, rất giống một người bạn của tôi.

Liễu Thanh Thanh đã thấy tim đập mạnh lên, Lục Tiểu Phụng thì vẫn còn cười khoan khoái :

- Cái vị bằng hữu của đạo trưởng ở đâu?

Mộc đạo nhân nói :

- Xa thì ở chân trời, gần thì ngay trước mắt.

Trái tim của Liễu Thanh Thanh cơ hồ đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, rượu trong ly của Lục Tiểu Phụng cũng cơ hồ muốn đổ tràn ra.

Mộc đạo nhân thì lại ngẩng mặt lên than dài, nói tiếp :

- Trời đổ kị kẻ anh tài, cái vị bằng hữu này của tôi tuy ở phương trời xa xôi, nhưng nơi đây có rượu, lại có cổ nhân, anh linh hương hồn của y không chừng lại về đây trước mặt tôi.

Liễu Thanh Thanh thở phào một hơi, Lục Tiểu Phụng cũng thở phào một hơi, bởi vì bọn họ không nhìn tới Tây Môn Xuy Tuyết.

Gương mặt trắng bệch của Tây Môn Xuy Tuyết tựa như đã trắng thành trong suốt, một bàn tay đã đặt lên thanh kiếm.

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng xoảng như long ngân.

Chỉ có kiếm rút ra khỏi vỏ mới phát ra âm thanh như vậy.

Đồng tử của Tây Môn Xuy Tuyết lập tức thu lại.

Chính ngay trong khoảnh khắc nhỏ bé đó, trong bóng đêm hình như có một lần sáng lóe lên, một đường kiếm lạnh băng xuyên vào song đảm thẳng tới Tây Môn Xuy Tuyết.

Thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nằm trên bàn, còn chưa ra khỏi vỏ, ly rượu đựng đầy nước nằm bên cạnh bỗng nhảy lên, đổ lấy làn kiếm quang.

Tinh lên một tiếng, ly rượu đã vỡ tan tành thành trăm ngàn mảnh vụn, trộn lẫn với trăm ngàn giọt nước bay tứ tán như sương mù.

Ánh kiếm đã biến mất, trong màn sương mù bỗng có một người hiện ra.

Một người mặc áo đen, gương mặt cũng bao bằng mảnh vải bố màu đen, chỉ lộ ra cặp mắt loang loáng sáng rực.

Trên bàn không còn thấy kiếm, kiếm đã nằm trong tay.

Người áo đen nhìn lom lom vào y, nói :

- Rút kiếm ra...

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

- Bấy người đã quá ít rồi, người hà tất phải nhất định chết?

Người áo đen không hiểu :

- Bấy người?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Khắp vòm trời này, đáng được sử kiếm, tính luôn người, chỉ có bảy người học kiếm đến mức đó, không phải là dễ dàng.

Y vẫy vẫy tay :

- Người đi đi thôi!

Người áo đen hỏi :

- Không đi thì chết?

Tây Môn Xuy Tuyết trả lời :

- Đúng vậy.

Người áo đen cười nhạt, nói :

- Chết chỉ sợ không phải là ta, mà là ngươi.

Thanh kiếm của y lại vung lên.

Mộc đạo nhân chau mày nói :

- Nhất kiếm đó chắc chắn không thua gì Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành. Người này là ai vậy?

Chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết y là ai.

Chàng nhớ lại lúc ở ngoài U Linh sơn trang, chỗ đường biên giới sinh tử, nhất kiếm xuyên thủng vào đá đó.

Thạch Hạc, cái gã không có mặt mày đó.

Y vốn vẫn muốn cùng Tây Môn Xuy Tuyết giao thủ một phen phân cao thấp.

Lại thêm một tiếng xoảng như long ngân, thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết cũng đã rút ra khỏi vỏ.

Không ai hình dung được hai thanh kiếm đó của họ biến hóa nhanh tới mức nào.

Không ai hình dung được trận chiến đó giữa họ.

Kiểm khí tung hoành, chén dĩ ly tách trên lầu toàn bộ đều vỡ vụn tan tành, đường kiếm xé gió, áp bức mọi người thở không muốn ra hơi.

Bốn lão già ăn mặc hoa lệ vẫn còn không thay đổi sắc mặt chút nào. Các cô gái ngồi bên cạnh họ thì đã mặt mày xơ xác, la ó hô hoán.

Bỗng nhiên một làn kiếm quang bay vút lên trời, người áo đen tà tà bay xuống, hạ xuống bàn của bọn họ.

Kiểm quang của Tây Môn Xuy Tuyết truy kích, từ trên xuống, toàn thân của người áo đen đã bị bao phủ trong làn kiếm quang.

Y đã mất hết tiên cơ, không còn đường nào để thoái lui.

Nào ngờ, chính ngay lúc đó, nguyên cả cái sàn lầu bỗng tự nhiên sụp xuống. Bàn ghế theo đó sụp xuống, người mặc áo đen trên bàn cũng hạ xuống, bốn lão già mặc áo hoa lệ ngồi an nhiên bất động cũng hạ xuống.

Trên lầu bỗng nhiên có một lỗ hổng thật lớn, làm như mặt đất vừa bị nứt ra vậy.

Kiểm quang của Tây Môn Xuy Tuyết cũng xẹt qua lỗ hổng đó, hiển nhiên biến chuyển này xảy ra ngoài dự liệu của y.

Y đang tính nhảy xuống, nào ngờ tám sàn lầu bỗng từ dưới lại bay lên, ầm một tiếng, lại lấp đầy lỗ hổng trước đó.

Bàn ghế vẫn còn y nguyên trên sàn, bốn lão già ăn mặc hoa lệ cũng còn đang ngồi bất động ở đó.

Cái sàn lầu này làm như bị bọn họ dùng bàn chân hút lên vậy.

Người mặc áo đen đứng trên bàn chẳng còn thấy đâu.

Kiểm quang cũng đã biến mất, kiếm đã tra vào vỏ.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nhìn bọn họ, trong ánh mắt lạnh lùng đó cũng có vẻ kinh dị hiện ra.

Cao Hành Không, Ứng Nhãn Lão Thất, Mộc đạo nhân cũng không nhìn nổi, nhìn nhau biến sắc.

Hiện tại bọn họ cũng đã nhìn ra được bốn lão già mặc áo quần hoa lệ này không phải là những tay buôn bán giàu có, cũng chẳng phải quan lại giả trang ra ngoài nhân du, mà là những tay võ lâm cao thủ võ công cao siêu khó lường.

Bọn họ dùng nội lực phá tấm ván lầu xong, rồi lại dùng nội lực hút nó lên, công lực đạt đến mức đó, trong võ lâm còn có mấy người?

Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nói :

- Ba người.

Lão già mặc áo hoa lệ ngồi yên đó nhìn y, đợi y nói tiếp.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Đỡ được bốn mươi chín đường kiếm của ta chỉ có ba người.

Lúc này chỉ trong khoảnh khắc, y đã đâm ra bảy bảy bốn mươi chín nhát kiếm.

Y giết người quả thật chưa bao giờ sử tới bốn mươi chín đường.

Lão già tuổi tác lớn nhất trong bọn rốt cuộc thở ra một hơi, nói :

- Người xem y là ai trong ba người đó?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Điều không phải.

Lão già mặc áo hoa lệ nói :

- Sao?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

- Ba người đó đều có thân phận của tôn chủ một phái, dù có bị máu chảy đường trường cũng không chịu bỏ trốn.

Lão già mặc áo hoa lệ nói :

- Nếu vậy, y nhất định là người thứ tư.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Không có người thứ tư.

Lão già mặc áo hoa lệ nói :

- Các hạ trong tay còn có kiếm đó, sao không thử lại lần nữa xem chúng ta có đỡ được bốn mươi chín đường kiếm của các hạ không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Cho dù đỡ được, bốn người các ông chỉ sợ tối đa còn thừa ba người.

Lão già mặc áo hoa lệ hỏi :

- Còn người?

Tây Môn Xuy Tuyết cầm miệng lại.

Muốn đối phó bốn người này, quả thật y không nắm chắc được gì.

Bốn cô thiếu nữ ăn mặc diêm dúa đi theo bọn họ, bỗng có một người mặc áo mỏng màu xanh lục la lớn lên :

- Cứu cứu...

Cô la lớn xông lại Lục Tiểu Phụng :

- Con tìm ra được ông rồi, con tìm ông khổ biết bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng ngăn mặt ra.

Y trước giờ là một kẻ mang thân một mình, nhưng bây giờ không những có một đứa con trai, còn bỗng nhiên thêm một đứa cháu gái.

Cô thiếu nữ quỳ trước mặt chàng, nước mắt ràn rụa nói :

- Không lẽ cứ thế không nhận ra con sao? Con là Tiểu Thúy đây, cháu ruột của ông đây.

Lục Tiểu Phụng bỗng chụp lấy cô :

- Sao ta không nhận được con? Mẹ con đâu?

Tiểu Thúy làm như bị chàng ôm chặt thở không muốn ra hơi. Cô hổn hển nói :

- Mẹ con đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao con lại đi với mấy lão già này đến đây?

Tiểu Thúy nói :

- Con... con không còn cách nào... Bọn họ... bọn họ...

Cô nói chưa hết câu đã òa lên khóc nức nở.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật người lên, xông đến trước mặt mấy lão già mặc áo hoa lệ, lớn tiếng mắng chửi :

- Tại sao các người dám khinh lờn nó? Nếu không, sao nó khóc đến đau lòng quá như vậy?

Chàng chụp ngang áo một lão già :

- Xem các người tuổi tác còn lớn hơn cả ta, tại sao lại đi khi phụ một đứa con gái cô khổ linh đình như thế này? Các người có phải con người không? Ta liều mạng với các người...

Chàng dùng sức trì kéo lão già, Tiểu Thúy cũng chụp đại ở đằng sau kéo chàng, bỗng nhiên, rẹt rẹt một tiếng, nguyên tấm ván lầu lại sụp xuống, ba người té vào nhau một chỗ.

Tây Môn Xuy Tuyết hình như đỡ người ra.

Vừa rồi đối diện với y, rất có thể chính là một đối thủ đáng sợ nhất trong đời của y.

Nhưng bây giờ, bỗng nhiên đối diện y chỉ bất quá là một cái lỗ hổng lớn.

Y chỉ còn nước bỏ đi.

Lúc qua trước mặt Mộc đạo nhân, y bỗng dừng lại, mở miệng nói :

- Ông mạnh khỏe?

Mộc đạo nhân ngăn mặt, rồi cười ha hả lên :

- Khỏe, tôi rất khỏe, không ngờ ông cũng còn nhận ra tôi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

- Có thấy Lục Tiểu Phụng đâu không?

Mộc đạo nhân hết cười, lão thở dài nói :

- Tôi không gặp, chẳng ai gặp y cả...

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt.

Mộc đạo nhân đổi đề tài câu chuyện :

- Ông có tính lên Võ Đang một chuyến không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Không đi!

Mộc đạo nhân hỏi :

- Tại sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Ta có kiếm, Võ Đang có Giải Kiếm nham.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Thanh kiếm của ông trước giờ không bao giờ rời khỏi người sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Đúng vậy.

Lão già cao lớn oai vũ bỗng cười lạt nói :

- Người cũng không dám đem kiếm lên núi Võ Đang? Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

- Ta chỉ dám giết người, chỉ cần người nói thêm tiếng nữa, ta sẽ giết người.

Không ai dám nói thêm tiếng nào.

Trong tay của Tây Môn Xuy Tuyết còn có kiếm.

Y đem theo thanh kiếm của y, không quay đầu lại, đi xuống lầu, không quay đầu lại, bước ra khỏi quán.

Lục Tiểu Phụng còn đang dằn co với lão già mặc áo hoa lệ, y chẳng buồn nhìn chàng lần nào nữa.

Phố náo nhiệt vẫn còn y dạng náo nhiệt.

Nhìn y đi vào con đường đèn đuốc huy hoàng, nhìn y đi xa rồi, lão già cao lớn oai vũ mới thở ra nói :

- Trên đời này không lẽ chỉ có ba người đỡ được bốn mươi chín đường kiếm của y thật sao?

Mộc đạo nhân nói :

- Thật vậy.

Lão già hỏi :

- Có ai gỡ được thanh kiếm của y ra không?

Mộc đạo nhân nói :

- Không.

Cao Hành Không hỏi :

- Không lẽ y đã thành vô địch thiên hạ rồi sao?

Lão già cao lớn oai vũ bỗng cười lên một tiếng, nói :

- Không chừng không có ai gỡ được thanh kiếm của y ra, nhưng có người giết được y.

Cao Hành Không, Ứng Nhân Lão Thất đồng thời tranh nhau hỏi :

- Ai?

Lão già cao lớn oai vũ cười ra vẻ thần bí, lão chậm chậm nói :

- Chỉ cần các ông có lòng nhẫn nại chờ đó, người này sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện!

* * * * *

Xung đột thành linh phát sinh, rồi lại thành linh kết thúc.

Người khác tuy xem ra không hiểu đầu là đầu, nhưng chính bọn họ, người nào trong bụng cũng đều có định kiến.

Tây Môn Xuy Tuyết đi rồi, Lục Tiểu Phụng cũng đi, bọn lão già mặc áo hoa lệ dĩ nhiên là không cản trở gì chàng, mọi người đều làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hiện tại, Lục Tiểu Phụng lại ngồi thoải mái trên xe, xe đã bắt đầu chạy về phía trước.

Cô cháu gái mặc tấm áo mỏng màu xanh lục, mặt mày xinh đẹp lạ thường đang ngồi đối diện với chàng, nước mắt còn chưa khô trên hai má, nhưng về mặt thì ngay cả bi ai cũng không thấy đâu, ánh mắt còn đang đầy vẻ cười cợt, hình như cảm thấy chuyện này thật hứng thú.

Lục Tiểu Phụng cũng thấy chuyện này rất hứng thú, chàng bỗng hỏi :

- Cô là cháu ruột của tôi hả?

Tiểu Thúy trả lời :

- Dạ.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Mẹ cô là con ruột của tôi đấy?

Tiểu Thúy nói :

- Dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hiện tại bà ta đã chết rồi sao?

Tiểu Thúy đáp :

- Dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nhà cô còn có ai nữa?

Tiểu Thúy bỗng cười một tiếng, nói :

- Còn có vài người cậu nhất định thích.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao cô biết ta thích người nào?

Tiểu Thúy chớp mắt nói :

- Dĩ nhiên là cháu biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Có vài người là mấy người?

Tiểu Thúy nói :

- Không ít.

Cô cũng cười thật thần bí, cô bỗng thò đầu ra ngoài xe lớn tiếng phân phó gã đánh xe :

- Tới cái hẻm trước mặt quẹo trái, căn nhà thứ ba cửa màu hồng bên tay phải là đến rồi đó.

Con hẻm lát bằng đá xanh, hai bên tường cao, bên trong có những cây hạnh đang nở hoa đầy rộ, xuân tình trong đây đã nồng đậm đến mức có đóng cửa lại cũng không xong.

Căn nhà thứ ba bên tay phải có cái cửa màu hồng vốn đang mở, trên cửa có treo mấy cái đèn lồng màu hồng.

Tiểu Thúy vừa vào đến nơi đã lớn tiếng la lối om sòm :

- Mọi người mau mau ra đây, cữu cữu của chúng mình đến nè.

Cô la còn chưa dứt, trong sân đã có bảy tám cô con gái ủa ra.

Bọn họ đều rất trẻ trung, đều mỹ lệ lả lướt như chim yến, lại giống như chim sẻ rít rít không ngừng.

Mấy cô gái trẻ tuổi ai mà không thích cữu cữu?

Các cô bu lại chung quanh Lục Tiểu Phụng, người thì kéo tay, người thì kéo áo, cô nào cũng la lên :

- Cữu cữu.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra, chàng hỏi :

- Các cô đều là cháu gái của ta sao?

Tiểu Thúy gật gật đầu nói :

- Cậu có thích không?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận :

- Thích, ai ta cũng thích cả.

Tiểu Thúy bật cười :

- Cháu biết mà, nhất định là cậu sẽ thích bọn họ.

Cô lại quay qua cảnh cáo các cô kia :

- Nhưng các người phải cẩn thận chút xíu nghe, cữu cữu của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không thật thà lắm. Lúc ôm ai là ôm cứng, muốn thả cũng thả không ra hơi.

Các cô lại càng cười tươi tắn, càng cãi nhau ôm tôi lên :

- Có phải người bị cữu cữu ôm rồi phải không?

- Cữu cữu không công bình, ôm nó rồi sao không ôm con?

- Con cũng muốn cữu cữu ôm.

- Con cũng vậy.

Lục Tiểu Phụng nhìn qua nhìn lại, rất có ý muốn ôm bên này, nựng bên kia lắm.

Liễu Thanh Thanh đang đứng ngoài đưa mắt nhìn vào, bà ta đang chuẩn bị kiếm cách cho chàng tỉnh thần hồn lại chút xíu, đừng bị sướng quá hóa khổ.

Nào ngờ động tác của Tiểu Thúy còn lạ hơn cả bà ta, cô đã kéo tay Lục Tiểu Phụng, xông ra khỏi trùng vây.

Các cô lại la nháo lên :

- Người kêu chúng ta ra đây, bây giờ sao lại kéo cữu cữu đi đâu? Cậu ấy có phải là cữu cữu của một mình người đâu?

Lục Tiểu Phụng lập tức đồng ý :

- Mọi người đều là cháu gái ruột của ta, ta cũng nên săn sóc bọn họ tí đỉnh mới đúng.

Tiểu Thúy không thèm để ý đến chàng, cô kéo chàng một mạch ra sau dãy hành lang mới buông tay ra, rồi liếc mắt tựa cười mà không phải cười qua chàng :

- Xem ra đã tâm của cậu không nhỏ lắm a, mấy đứa đã a đầu đó đều là thứ cọp cái, không lẽ cậu không sợ chúng cắn rục mấy bả xương già của cậu sao?

Đây chẳng còn phải là lời lẽ của cháu gái nói với cậu nữa, cô rút cuộc là ai đây?

Tại sao lại muốn nhận Lục Tiểu Phụng làm cậu nữa? Cô đem Lục Tiểu Phụng đến đây làm gì?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt, cố ý hỏi :

- Có phải cô muốn ra đây một mình với ta?

Tiểu Thúy lại bật cười, cười ngặt nghẽo nói :

- Con chẳng dám có cái gan lớn thế đâu, lúc này xem nữa cậu đã ôm nát xương của con ra, nếu ở đây một mình với cậu, còn ra sao nữa?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có lúc ta cũng biết ôn nhu lắm đó, nhất là lúc không có ai khác chung quanh.

Tiểu Thúy làm bộ thở ra một tiếng, nói :

- Thảo nào mà người ta không nói cậu là sắc quỷ, ngay cả cháu ruột còn tính nuốt cả luôn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai nói ta là sắc quỷ?

Tiểu Thúy nói :

- Có người nói.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai?

Tiểu Thúy nói :

- Dĩ nhiên cũng là người cậu nhất định rất thích, con bảo đảm cậu mà gặp người đó, lập tức quên hết những gì người ta nói mình nghe!

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên, lập tức hỏi :

- Người này đang ở đâu?

Tiểu Thúy chỉ căn phòng cuối hành lang nói :

- Người ta đang ở trong căn phòng đó chờ cậu đó, chờ đã lâu lắm rồi, cậu còn không mau mau đi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Còn cô thì sao?

Tiểu Thúy lại cười khúc khích nói :

- Cô phù dâu là tôi đây chỉ được đưa thư, không dám làm chuyện đưa người ta vào động phòng.

Hành lang cũng treo đầy đèn lồng màu hồng, ánh sáng còn dịu hơn cả ánh trăng.

Mấy cô bé kia không rượt theo vào, Liễu Thanh Thanh cũng không theo vào.

Cửa mở hé.

Trong phòng yên lặng như tờ, không có tiếng người.

... Rốt cuộc ai chờ chàng trong đó? Trong đó là cái cạm bẫy ôn nhu? Hay là cạm bẫy giết người?

Lục Tiểu Phụng đang còn ngần ngừ, Tiểu Thúy đã từ phía sau đẩy mạnh chàng một cái, đẩy chàng vào trong cánh cửa.

Trong phòng ánh sáng vàng êm dịu, mùng màn phủ kín, châu liêm đóng đũa, xem ra quả thật có mấy phần giống phòng tân hôn.

Hiện tại chú rể đã vào động phòng, còn cô dâu đâu?

Trong màn cũng im lìm, không có tiếng người, làm như chẳng có ai trong đó, trên bàn lại bày mấy món thức ăn, một bình rượu.

Thức ăn đều là những thứ Lục Tiểu Phụng thích, rượu chính là Trúc Diệp Thanh, rất hợp với khẩu vị của chàng.

Người này chắc chắn là có biết chàng, không những vậy, còn rất am hiểu chàng.

... Có phải là Diệp Linh đã đến đây rồi chẳng? Có phải cô cố ý làm cho chàng giật mình một cái?

... Nếu không phải là Diệp Linh, còn ai biết chàng chính là Lục Tiểu Phụng?

Chàng đem mỗi người đàn bà mình đã từng quen biết suy đoán một lượt, đều cảm thấy không thể nào.

Do đó, chàng chẳng thêm nghĩ ngợi gì nữa, tính ngồi xuống ăn bù lại bữa cơm hồi nãy vừa ăn chưa xong, trong màn bỗng có người nói :

- Hôm nay người cứ việc ăn uống thả dãn một trận, bất cứ muốn ai bồi người uống rượu cũng được, dù cho có hát say túy lúy cũng không sao. Ngày mai chúng ta không phải làm gì cả.

Lục Tiểu Phụng thở ra, ba cái ảo tưởng màu hồng lúc nãy chỉ trong chớp mắt đã biến thành xám xịt.

Y phục xám xịt, giọng nói xám xịt.

Đấy chính là giọng nói của lão Dao Bả Tử.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói :

- Rõ ràng là ông có biết bao nhiêu cách để gặp mặt tôi, tại sao ông cứ muốn tôi bị vỡ mộng thế này?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì hiện tại những gì ta nói với người không thể nào để cho một người thứ hai nghe.

Người lão rút cuộc đã hiện ra. Lão ta mặc quả nhiên vẫn là bộ y phục xám xám, trên đầu dĩ nhiên cũng đội cái nón làm bằng trúc, thật không tương xứng với chỗ này chút nào.

Lục Tiểu Phụng ngay cả rượu cũng nuốt không trôi, chàng cười khổ nói :

- Có phải ông sắp mắng cho tôi một trận nên thân đấy không?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Lúc nãy người làm chuyện đó nguy hiểm thật, nếu ta mà không có chuẩn bị trước, không những Mộc đạo nhân rất có thể nhận ra được người, Tây Môn Xuy Tuyết e rằng cũng nhận ra được người.

Giọng nói của lão vẫn rất ôn hòa :

- Có điều hiện tại sự việc cũng coi như đã qua, cũng không ảnh hưởng gì đến đại cuộc.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, muốn hỏi :

- Chuyện nãy giờ ông đều biết hết cả sao? Không lẽ lúc nãy ông cũng ở đó?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta không có ở đó, nhưng ta biết.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, nói :

- Cái chỗ tôi phục ông nhất không phải là cái gì ông cũng biết.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Người phục chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ông nghĩ ra được cách cho mấy lão hòa thượng Vô Hổ, Vô Báo đem đàn bà vào quán uống rượu, chỉ có chỗ đó thôi, tôi có muốn không phục ông cũng không được.

Những người chơi bởi du đảng, lại là cao tăng của Thiếu Lâm năm xưa, chuyện đó trừ lão Đào Bả Tử ra còn ai nghĩ tới cho nổi?

Vì vậy bọn Tây Môn Xuy Tuyết tuy thấy bọn họ hành tung khả nghi mà không thể nào nghi ngờ được rằng họ là anh em Vô Hổ chết đi sống lại.

Trong chốn giang hồ, vốn đã có biết bao dị nhân phong trần, mình mang tuyệt kỹ, thâm tàng không để lộ ra.

Lão Đào Bả Tử hờ hững nói :

- Chính vì người khác không thể ngờ tới, vì vậy mà chuyện vừa rồi mới không ảnh hưởng tới đại cuộc.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng đợi đến ngày mười ba tháng tư, bọn họ lại xuất hiện ở núi Vô Đang.

Lão Đào Bả Tử nói :

- Lúc đó bọn họ đã biến thành đạo sĩ từ phương xa lên núi du lãm, sẽ không có ai chú ý đến bọn họ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Còn tôi thì sao? Hôm đó tôi sẽ biến thành một người ra sao?

Lão Đào Bả Tử nói :

- Người làm đạo nhân trong nhà bếp, tùy lúc đều phải đến đại điện thị phụng quý khách đến từ bốn phương.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Đây quả thật là một chuyện dễ dàng.

Lão Đào Bả Tử nói :

- Hôm đó, trên núi Vô Đang quần hùng tụ tập, nhất định không ai đi chú ý đến một đạo sĩ trong bếp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chuyện tôi làm chân chính là chuyện gì? Đối phó với Thạch Nhạn? Hay đối phó với Mộc đạo nhân?

Lão Đào Bả Tử nói :

- Đều không phải, ta đã có sẵn cách đối phó bọn họ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vậy thì tôi làm gì? Ông tìm tôi, nhất định là không để tôi đi tiếp đãi khách khứa?

Lão Đào Bả Tử nói :

- Dĩ nhiên là người còn chuyện khác phải làm, cái kế hoạch này thành công hay thất bại, đều nằm trên người người.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, uống ngay một ly rượu, chàng nghĩ đến chuyện hai vai mình phải chịu trách nhiệm lớn như vậy, chàng lại uống thêm một ly nữa.

Thật tình chàng hơi có chút khấn trương.

Lão Đào Bả Tử cũng rót cho mình một ly rượu, nhấp vào môi một cái, mới chậm chậm nói :

- Ta muốn người làm chuyện này, không phải là chuyện giết người, ta chỉ bắt quá muốn người đi lấy cho ta một cái hộp đựng giấy tờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hộp đựng giấy tờ của ai?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Vốn là của Mai đạo nhân, lão chết rồi, bèn truyền đến tay Thạch Nhạn.

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra :

- Chương môn Võ Đang đường đường như vậy, không lẽ cũng ghi nợ, ghi sổ sách?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Mỗi tờ là do bọn họ tự tay viết xuống đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi dò :

- Trên giấy tờ dĩ nhiên không phải là biên xuống gạo củi dầu muối?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng càng hiểu kỳ :

- Trên đó biên chép những gì?

Lão Dao Bả Tử uống ly rượu ực một cái, uống cạn, rồi mới trầm giọng nói :

- Trên đó biên chép hàng trăm hàng ngàn thân gia tính mệnh của người ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người ta là ai?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đều là những người có thân phận, có danh tiếng, có tiền của.

Lục Tiểu Phụng còn không hiểu :

- Thân gia tính mệnh của bọn họ, lại có liên hệ gì đến hộp giấy tờ của Thạch Nhạn?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Những giấy tờ đó biên chép xuống những chuyện riêng tư và bí mật của bọn họ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Những bí mật không thể cho ai thấy được?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu, nói :

- Nếu Thạch Nhạn đem những bí mật đó công khai tuyên bố ra, những người này không những từ đây về sau không còn chỗ đứng trong chốn giang hồ, chỉ e rằng họ sẽ lập tức thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn!

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, nói :

- Đường đường là Chương môn Võ Đang, cũng không nên đi làm chuyện uy hiếp tới bí mật của người ta.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói :

- Đúng là bọn họ không nên làm chuyện đó, nhưng bọn họ cứ làm vậy thôi.

Giọng nói của lão ta bỗng đầy vẻ oán độc :

- Nếu bọn họ không phải lúc nào cũng lấy những điều riêng tư của người ta ra uy hiếp, Thạch Hạc tại sao phải tự hủy bỏ diện mục trước ngày tiếp nhiệm Chương môn Võ Đang? Cố Phi Vân, Cao Đào, Liễu Thanh Thanh, Chung Vô Cốt, mấy người đó làm sao bí mật của họ lại bị người khác biết được?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, lại thở ra một hơi nói :

- Những bí mật đó đều do Mai đạo nhân và Thạch Nhạn nói ra sao?

Lão Dao Bả Tử hần học nói :

- Bởi vì bọn họ uy hiếp không xong, bọn họ bèn nhất định phải đặt người ta vào tử địa, dù người ta đã ăn năn hối cải, muốn làm lại cuộc đời cũng không thể nào có cơ hội nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng ông đã cho bọn họ một cơ hội.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta chỉ cho họ cơ hội một lần, không phải là một cơ hội.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Như vậy có gì là khác nhau?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bọn họ muốn làm lại cuộc đời, không phải là làm người chết.

... Những người sống ở U Linh sơn trang, có khác gì người chết đâu?

... Chỉ hủy được cái hộp giấy tờ đó, bọn họ mới chân chính có cơ hội để làm lại cuộc đời.

Lão Dao Bả Tử nắm chặt hai tay, nói :

- Đây mới là mục đích lớn nhất trong kế hoạch lần này, chúng ta chỉ được thành công, không được thất bại! “Bóc” lên một tiếng, ly rượu trong tay lão đã vỡ tan thành mảnh vụn, một tia máu rướm ra từ kẽ ngón tay.

Lục Tiểu Phụng nhìn giọt máu đang rỉ ra đó, chàng bỗng biến thành trầm mặc ra.

Bởi vì trong lòng chàng đang tự hỏi mình :

- Lão Dao Bả Tử làm chuyện này, có phải là chính nghĩa không?

Nếu là chuyện chính nghĩa, một người chính trực, có phải là nên toàn lực giúp đỡ lão hoàn thành xong chuyện này?

Võ Đang là danh môn chính tông, Mai đạo nhân và Thạch Nhạn trước giờ rất được mọi người tôn kính, chàng chưa hề hoài nghi đến nhân cách của bọn họ.

Nhưng hiện tại, chàng đối với tất cả mọi chuyện đều phải suy nghĩ lại từ đầu.

Lão Dao Bả Tử nhìn lom lom vào chàng, phảng phất như muốn thấy tận đáy lòng chàng đang suy nghĩ gì.

Lục Tiểu Phụng rót cuộc đang nghĩ gì? Có ai biết được?

Lão Dao Bả Tử chậm chậm nói :

- Ta hiểu lắm, nếu người không thật tình đi làm chuyện gì, không ai có cách gì ép buộc người, vì vậy người nhất định phải hiểu rõ câu chuyện này chân tướng ra sao.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi :

- Nếu ông làm chuyện này mục đích là để cứu người, tại sao ông còn muốn giết người?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người ta muốn giết chỉ là những người không giết không được!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vương Thập Đại, Cao Hành Không, Thủy Thượng Phi, những người này đều không giết không được?

Lão Dao Bả Tử cười lạt nói :

- Ta hỏi người chỉ dựa vào Mai chân nhân và Thạch Nhạn cùng mấy đứa đệ tử thân tín, làm sao moi ra cho được những chuyện riêng tư bí mật của bao nhiêu người đó?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không lẽ ông muốn giết những người đó, đều là những tay mật thám của bọn họ?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu nói :

- Bởi vì những người đó chính họ cũng có những chuyện ẩn bí bị bọn họ nắm được trong tay.

Lục Tiểu Phụng cũng nắm chặt hai tay, rút cuộc hỏi lão :

- Cái hộp giấy tờ ấy để đâu?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chính là dưới cái mũ đạo quan Thạch Nhạn đội trên đầu.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chùng xuống.

Thạch Nhạn phái Võ Đang lúc còn thiếu niên đã là một tay kiếm khách nổi danh, mấy năm gần đây công lực tu vi lại càng tinh tiến. Bình thường tuy rất hiếm khi xuất thủ, nhưng có người tính ra thì kiếm pháp của lão còn cao hơn cả Mộc đạo nhân.

Tây Môn Xuy Tuyết nói tới ba người trong đó ắt hẳn là có lão.

Cái mũ đạo quan của Chưởng môn Võ Đang, không những tượng trưng cho sự tôn nghiêm của phái Võ Đang, chính nó cũng là một bảo vật vô giá, huống gì trong cái mũ đó còn giấu những bí mật lớn lao đường đó.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta cũng biết muốn lấy cái mũ trên đầu của y xuống không phải là chuyện dễ dàng.

Đấy có phải chỉ không dễ dàng thôi đâu, đấy là chuyện khó như lên trời hái trăng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại sao chúng ta nhất định phải động thủ lúc lão đang đội đạo quan trên đầu?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì đấy là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Lão lại bổ sung lý do thật đầy đủ :

- Bởi vì trừ y ra, không ai biết được bình thời cái mũ đạo quan ấy để ở đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, nói :

- Tôi làm không được.

Hôm đó trong đại điện của tòa đạo quan Võ Đang, đèn đuốc sáng rực, cao thủ như rừng, muốn lấy mũ của Chưởng môn Võ Đang đội trên đầu xuống dưới bao nhiêu cặp mắt trừng trừng nhìn của mọi người, chuyện đó còn có ai làm cho được?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chỉ có người, người nhất định làm được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dù tôi có lấy được cái mũ xuống cũng nhất định sẽ không có cách nào đem được nó chạy trốn ra ngoài trước mặt bao nhiêu đó cặp mắt của mọi người.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Không phải dưới bao nhiêu cặp mắt của mọi người, lúc người xuất thủ, không ai sẽ thấy được người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao không thấy được?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì lúc đó, phía trong đại điện, bảy mươi hai cây đèn trường minh đang nhất định sẽ đồng thời tắt phụt.

... Dầu trong đèn cạn rồi, dĩ nhiên là đèn sẽ tắt.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chúng ta đã thí nghiệm qua ít nhất tám trăm lần, tính đúng trong đèn nếu có một lạng ba tiền dầu, nhất định khi y tuyên bố người kế thừa là tắt phụt, nội tuyến người của ta trong Vô Đang đến đó nhất định sẽ chia mỗi cây đèn chỉ có một lạng ba tiền.

Kế hoạch này thật tình rất chu mật.

- Nhưng trong đại điện nhất định vẫn còn chút đèn nền.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Chuyện đó do Hoa Khôi phụ trách, cái thủ pháp ám khí Mãn Thiên Hoa Vũ của y đã không còn ai bì kịp.

Hiện tại kế hoạch này cơ hồ đã chặt chẽ kín mít.

Đèn tắt, trong đại điện bỗng tối mịt, mọi người nhất định sẽ không khỏi kinh hoảng lên, chính ngay cái tích tắc nhỏ bé đó, Lục Tiểu Phụng xuất thủ đoạt mũ đạo quan. Thạch Hạc giết Thạch Nhận, anh em Vô Hồ giết Thiết Kien, Biểu Ca giết Tiểu Cổ đạo nhân, Quản Gia Bà giết Ưng Nhân Lão Thất, Hải Kỳ Khoát giết Thủy Thượng Phi, Quan Thiên Vũ giết Cao Hành Không, Đỗ Thiết Tâm giết Vương Thập Đại.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bất kể bọn họ có đắc thủ hay không, đợi đến lúc đèn sáng lên lại rồi, bọn họ đều được toàn thân thoái lui.

Chỉ cần đánh một lần không trúng là toàn thân thoái lui.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người cũng vậy, dù không lấy được mũ đạo quan vào tay, người cũng nhất định phải chạy đi, bởi vì trong hoàn cảnh đó, bất kỳ người nào cũng không thể có được cơ hội xuất thủ lần thứ hai.

Lão lại nói bổ sung :

- Bất kể người được hay không, đều lập tức chạy về gấp nơi đây, đèn sáng lại rồi, mọi người nhất định đều sẽ đi chiếu cố cho đồng môn bị thương, không ai sẽ đi chú ý đến trong đại điện đã thiếu đi người nhỏ, lại càng không ai rượt theo.

Huống gì lúc đó chẳng ai biết được chuyện này rốt cuộc làm sao mà lại xảy ra.

Lục Tiểu Phụng không nhận nổi, lại thở ra một hơi dài, nói :

- Tôi phục ông!

Cả một đời chàng không biết đang can dự vào bao nhiêu âm mưu, nhưng nhất định không có lần nào bị được như lần này.

Kế hoạch này cơ hồ đã hoàn toàn không có chỗ nào để phá được.

Nhưng chàng vẫn có vài chỗ muốn hỏi :

- Tại sao chúng ta không giết Thạch Nhạn trước, rồi lấy cái mũ đạo quan trên đầu lão?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì chúng ta không chắc được đánh một cái là trúng.

Chuyện này chỉ cho thành công, không được thất bại, chuyện này quả thật đã hao phí cả một đời tâm huyết của lão.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Nếu không có tôi, ai sẽ làm chuyện này?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Diệp Tuyết.

Lục Tiểu Phụng cười khở hỏi :

- Tại sao lại là cô ấy?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Khinh công của nó rất cao, lại trời sinh thấy được trong bóng tối, trong lúc Thạch Nhạn xuất kỳ bất ý, ít nhất nó cũng có bảy tám phần cơ hội được đắc thủ.

Lão bỗng lấy tay nắm chặt vào tay Lục Tiểu Phụng :

- Nhưng người có tới chín thành cơ hội, thêm bớt không chỉ có chín thành, ta biết người cũng có bản lãnh thấy sự vật rõ ràng trong bóng tối, không những vậy, người còn có hai ngón tay thiên hạ vô song...

Lão cầm bàn tay đó, như đang cầm một thứ trân bảo quý giá vô song.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đang nhìn tay lão.

Tay của lão khô đét, ổn định, ngón tay dài mà rắn chắc.

Nếu cầm một thanh kiếm vừa tay, bàn tay này có phải cũng đáng sợ như của Tây Môn Xuy Tuyết?

Người này rốt cuộc là ai?

Hiện tại, nếu Lục Tiểu Phụng xoay ngược tay lại, chụp vào mạch môn của lão, lấy cái nón trúc trên đầu lão xuống, lập tức chàng sẽ biết ngay lão là ai?

Cơ hội thành công tuy không lớn, nhưng ít nhất cũng nên thử một cái.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thử.

Điều đó làm cho chàng rất phẫn nộ với chính mình, chàng bỗng lớn tiếng hỏi :

- Không lẽ trước giờ ông không bao giờ nghĩ đến chuyện sống chết của cô ấy sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Người đang nói ai vậy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Con của ông, Diệp Tuyết.

Lão Dao Bả Tử hững hờ nói :

- Những chuyện có nghĩ cũng không làm được gì, hà tất lo nghĩ đến nó.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông có biết mẹ của cô ta chết rồi còn bị...

Lão Dao Bả Tử lập tức ngắt lời chàng, ánh mắt sắc như đao của lão đang trừng lên nhìn chàng giận dữ :

- Người có thể muốn ta làm gì khác cho người, nhưng từ đây về sau, người nhất định không nhắc đến tên người đàn bà đó trước mặt ta.

... Tại sao?

... Thắm Tam Nương là vợ của Diệp Lăng Phong, nhưng lại sinh ra con của lão, bà ta làm chuyện không phải với Diệp Lăng Phong, chứ đâu phải với lão ta?

... Tại sao lão lại hận bà ta quá như vậy?

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra, nghĩ hoài nghĩ hoài vẫn nghĩ không ra.

Lão Dao Bả Tử đã dần lại cơn giận dữ thật nhanh chóng :

- Hôm sau không có chuyện gì làm, tùy người muốn làm gì thì làm, hôm sau nữa trước khi trời sáng, ta sẽ an bày cho người lên núi Võ Đang.

Lão đứng dậy, hiển nhiên đã chuẩn bị kết thúc cuộc nói chuyện :

Nơi đó, gã đạo nhân đầu bếp tổng quản tên là Bành Trường Tịnh, người lên núi xong, bất cứ chuyện gì y cũng sẽ an bày cho người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sau đó rồi sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Sau đó người chỉ việc ở đó chờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đợi đèn tắt?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đúng vậy, đợi đến lúc đèn tắt.

Lão ra ngoài rồi, lại quay đầu nói :

- Từ bây giờ trở đi, người hoàn toàn hành động một mình, không cần phải liên lạc với người nào nữa cả, cũng sẽ không có ai tìm đến người.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Từ bây giờ trở đi, ngay cả bà vợ của tôi cũng gặp không xong rồi.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Nhưng người sẽ không bị tịch mịch đâu, người còn nhiều cô cháu ruột kia mà.

14. Đầu Bếp Đạo Nhân

Mười ba tháng tư, trước khi trời sáng.

Phía sau núi Võ Đang một màn đêm tối mịt, lên hết nửa ngọn núi, trong gió đã thấy có lạnh.

Đêm lặng núi vắng, từng đợt khói trắng không ngớt từ dưới chân núi bay lên, không biết là mây hay là sương mù.

Xa xa nhìn lại, đã thấy có cái bóng ngôi đạo quán cổ lão trang nghiêm, nguy nga.

Đến chỗ đó, người dẫn đường bèn bỏ đi :

- Ông chờ ở đây, sẽ có người đến đón ông ngay bây giờ đó.

Lục Tiểu Phụng không hề hỏi nhiều, cũng không muốn biết người đó là ai. Hôm nay tuy là ngày tốt, tinh thần của chàng không tốt tí nào.

Thật tình cháu gái của chàng quá nhiều.

May mà chàng không phải chờ lâu quá. Trong bóng tối đã có người đang hạ giọng hỏi khẽ :

- Ông đến đây làm gì?

Đây là ám hiệu họ đã ước định sẵn, câu trả lời phải là :

- Đến tìm đậu, mười ba hột đậu.

Trong bóng tối quả nhiên có một bóng người xuất hiện, Lục Tiểu Phụng lại hỏi lần nữa :

- Ông là ai?

- Bành Trường Tĩnh.

Bành Trường Tĩnh xem ra có vẻ giống như là một hột đậu thật, tròn tròn, nhỏ nhỏ, cặp mắt thật sáng, động tác thật nhanh nhẹn. Y nhìn nhìn Lục Tiểu Phụng hai cái, lập tức nghênh mặt hỏi :

- Ông vừa uống rượu phải không?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng có uống rượu, uống còn không ít là khác.

Bành Trường Tĩnh nói :

- Nơi đây không cho uống rượu, không cho nói tục, không cho nhìn đàn bà, đi đứng không được nhanh quá, ăn nói không được lớn tiếng.

Lục Tiểu Phụng bật cười :

- Nơi đây có cho phép phóng thí không?

Bành Trường Tĩnh sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Ta không biết lúc trước ông làm thứ gì, ta cũng không muốn biết, đến đây, ông phải tuân theo quy củ ở đây.

Lục Tiểu Phụng không cười nữa, chàng cũng cười không nổi.

Chàng biết mình lại gặp một người rất khó đối phó.

Bành Trường Tĩnh nói :

- Còn một chuyện nữa, tốt nhất là ông cũng nên nhớ rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Bành Trường Tĩnh nói :

- Lên núi rồi, ông cứ ôm đầu nằm ngủ, nhất định không được nói chuyện với ai khác, vạn nhất có người nào hỏi đến ông, ông cứ nói là tôi kêu ông lại giúp một tay.

Y suy nghĩ một chút lại nói :

- Sự đệ của ta là Tổng Trường Thanh rất lợi hại, vạn nhất ông đụng phải hắn, nói chuyện phải cẩn thận.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nhất định sẽ rất cẩn thận, rất là cẩn thận.

Bành Trường Tĩnh nói :

- Tốt, ông đi theo ta.

Không những động tác của y nhanh nhẹn, khinh công cũng rất có hạng.

Lục Tiểu Phụng thật tình không ngờ được một gã tổng quản trong nhà bếp lại có thân thủ cao cường như vậy.

Bành Trường Tĩnh lại càng bất ngờ, Lục Tiểu Phụng bám sát vào y, bất kỳ y đi nhanh đến đâu, Lục Tiểu Phụng rốt cuộc vẫn cứ duy trì một khoảng cách như vậy, không xa không gần.

Lão Dao Bả Tử hiển nhiên không nói rõ lai lịch thân phận của Lục Tiểu Phụng cho y biết.

Trừ lão Dao Bả Tử ra, mỗi người hình như không ai biết chuyện gì nhiều lắm.

Vì vậy, nếu lỡ trong đó có một hai người làm lộ chuyện, sẽ không đến nỗi làm ảnh hưởng cả một kế hoạch.

Trời còn chưa sáng, đã có người ở nhà bếp phía sau núi bắt đầu công chuyện, vo gạo đốt lửa, rửa rau, nấu cháo, mỗi người đều yên lặng làm công chuyện của mình, rất ít có người mở miệng nói chuyện.

Cái vị Bành tổng quản này đối với thuộc hạ của y, những đạo nhân trogn nhà bếp, chắc là còn ít khách khí hơn đối với Lục Tiểu Phụng. Phía sau nhà bếp, có hai dãy nhà gỗ, căn nằm một bên nhất, trong đó đựng đầy những búp măng hái xong còn chưa kịp phơi khô hoàn toàn, trong góc nhà có để một cái giường bằng trúc.

Bành Trường Tĩnh nói :

- Ông ngủ ở đây đi.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi phải hỏi :

- Ngủ đến chừng nào?

Bành Trường Tĩnh nói :

- Ngủ cho đến khi tôi đến kêu dậy, dù gì ở đây cũng có đồ ăn mà.

Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên :

- Ăn mấy thứ măng khô này sao?

Bành Trường Tĩnh lạnh lùng nói :

- Măng khô cũng là đồ ăn của con người.

Lục Tiểu Phụng thừ ra, chàng cười khổ lắm lắm :

- Tôi chỉ sợ ăn măng khô vào nhiều sẽ phóng thí.

Bành Trường Tĩnh nói :

- Ông có thể không ăn cũng được, dù có bị đói một ngày cũng không đói chết được ai.

Y đã chuẩn bị bỏ đi :

- Ông còn chuyện gì không rõ ràng không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ có một chuyện.

Bành Trường Tĩnh nói :

- Ông cứ nói.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tôi chỉ lấy làm lạ tại sao ông không đổi nghề làm tổng quản nhà lao?

Hỏi xong câu đó, chàng bèn nằm lăn ngay ra cái giường trúc, trùm cái chăn mỏng lên đầu, có ai chết cũng không muốn màng đến.

Chỉ nghe bình lên một tiếng, Bành Trường Tĩnh chỉ còn nước dồn hết cơn nộ khí vào trong cái cửa gỗ.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Đối phó với hạng người này, mình chỉ còn cách chọc cho họ giận lên. Chỉ cần có một chút cơ hội chọc họ giận lên là không nên bỏ qua, tốt nhất là để cho họ tức dở sống dở chết.

Nhưng cái chăn giường đã làm Lục Tiểu Phụng dở sống dở chết trước.

Chàng thò đầu ra tính thử một chút, cái mùi chua của măng khô lại không hay ho gì hơn bao nhiêu, chỉ có những người bị nghẹt mũi mới ra mới ngủ được nơi đây.

Ánh nắng ban mai từ phía đông đã chiếu lên tấm giấy dán song cửa thành một màu trắng. Sau đó, mặt trời lại chiếu vào trên tường.

Chàng mở mắt trừng trừng nhìn vào khung cửa sổ duy nhất trong phòng, bảo chàng nằm yên ở đó, rồi nhìn trơ trơ cho đến lúc mặt trời lặn, đó có khác gì là muốn giết chàng đi.

Huống gì, bây giờ trong bụng chàng lại đói muốn chết, bắt chàng ăn những đồ măng khô chua lè đó, lại càng muốn lấy mạng của chàng.

Có bao nhiêu đó chuyện muốn chết người, nếu chàng còn nằm yên một chỗ đó, chàng đã không còn là Lục Tiểu Phụng.

Dù Bành Trường Tinh nói ra những lời đều là thánh chỉ, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng màng, tốt xấu gì cũng phải đến nhà bếp lục cái gì ăn trước rồi hãy tính.

Trên núi đã có bao nhiêu đó quý khách đến viếng thăm, phòng bếp dĩ nhiên sẽ không thiếu những thứ đồ chay thượng phẩm như nấm đông cô.

Tuy chàng thì ăn thịt ăn cá còn hơn, nhưng lâu lâu ăn chay một lần, chàng cũng không phản đối.

Chàng chỉ bất quá phản đối nhịn đói.

Chàng nghĩ rằng mỗi cá nhân đều nên có cái quyền tự do không phải chịu nhịn đói nhịn khát.

Mặt trời đã lên cao lắm, người trong nhà bếp đang đem từng mâm cháo điểm tâm để vào trong hộp đồ ăn màu đỏ, rồi chia từng đợt đem ra.

Đồ ăn sáng tuy có đơn giản một chút, cơm chay vẫn còn làm rất tinh trí, hiển nhiên là thức ăn giành cho quý khách.

Lục Tiểu Phụng đang tính tìm cách trộm một hộp đem về căn phòng nhỏ bé của chàng hưởng thụ, bỗng nghe có người đang lớn tiếng hô :

- Người lại đây.

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn phía Đông, rồi nhìn nhìn phía Tây, nhìn nhìn phía trước, rồi nhìn nhìn phía sau, trước sau trái phải đều không có ai.

Gã đạo sĩ mặt ngựa kia đang gọi người đó chính là chàng.

Chàng chỉ còn nước bước lại.

Những gã đạo sĩ lâm thời được điều độ đến trợ giúp không chỉ một mình chàng, gã đạo sĩ này không hề hỏi han đến lai lịch của chàng, y chỉ bắt quá sai chàng đem một cái hộp thức ăn lớn nhất đến Đức Trúc tiểu viện, không những vậy, còn phải đem đến cho nhanh.

Lục Tiểu Phụng cầm hộp thức ăn lên lập tức đi ngay, chàng thấy trong hộp thức ăn có để một đĩa nấm rơm xào măng, một một đĩa đông cô đậu hũ, một đĩa la hán thượng trai, còn có một nồi cháo thơm phưng phức.

Những thứ đó đều rất hợp với khẩu vị của chàng, chàng thật tình cũng muốn ăn trước rồi nói gì thì nói.

Nếu chàng làm như vậy thật, chàng cũng không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng làm chuyện gì không phải là hoàn toàn không chính chắn, chàng không hề muốn làm hỏng đại sự.

Thức ăn trong bếp này nếu đã đặc biệt tinh trí như vậy, những người đang ở Đức Trúc tiểu viện dĩ nhiên phải là những quý khách đặc biệt.

Hiện tại, vấn đề duy nhất của chàng là : chàng không biết Đức Trúc tiểu viện nằm ở đâu.

Chàng đang tính tìm một người nào mặt mày vui vẻ một chút để hỏi thì lại gặp ngay một người mặt mày không hòa hoãn chút nào.

Bành Trường Tịnh đang lạnh lùng nhìn chàng lom lom, y bỗng hạ giọng xuống hỏi chàng :

- Người có biết ai ở trong Đức Trúc tiểu viện không?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Bành Trường Tịnh nói :

- Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm.

Lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng hình như đang ướm đầm mồ hôi.

Chàng biết mặt Thiết Kiên, lão hòa thượng này không những có cặp mắt sắc bén, trước khi xuất gia lão còn từng là tay bộ khoái nổi danh, mảnh lối trong chốn hắc đạo không có thứ gì lão không tinh thông, tới tinh thông nhất, nghe nói là dịch dung thuật, ngay cả gã phi tặc đệ nhất năm xưa trong giang hồ là Thiên Diện Nhân đều bị thảm bại dưới tay lão.

Bành Trường Tịnh lạnh lùng nói :

- Nếu lão ta nhận ra được ông dịch dung cải trang, ông đã xong rồi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi :

- Tôi không đi có được không?

Bành Trường Tịnh nói :

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Bành Trường Tịnh nói :

- Bởi vì người sai người đi làm chuyện này chính là Tổng Trưởng Thanh, y đã chú ý tới người rồi đó.

* * * * *

May mà Đức Trúc tiểu viện không khó tìm lắm, y theo chỉ dẫn của Bành Trường Tịnh, đi qua con đường sỏi nhỏ là có thể thấy một khoảng rừng trúc xanh biếc.

Lúc chàng đi qua đó, có một người đang đi trước mặt chàng, bộ y phục bằng vải bố màu xanh đã giặt biến thành màu trắng, còn may vá mười bảy mười tám chỗ.

Chàng nhận ra được người này, không cần phải nhìn gương mặt lão, chàng cũng lập tức nhận ra được.

Quy củ tối cao của Cái bang là đệ tử Cái bang sau lưng phải đeo túi, kêu bằng túi phẩm trật.

Nếu có thân phận của đệ tử bảy túi thì được đeo bảy túi sau lưng, nhiều hơn một túi cũng không được, ít hơn một túi cũng không được, so với phẩm cấp trong triều đình quan liêu còn nghiêm ngặt hơn nữa.

Đệ tử bảy túi đã là chấp sự trưởng lão trong Cái bang, bang chủ mới có tư cách mang chín túi.

Người đi trước mặt Lục Tiểu Phụng, sau lưng lại đeo đến mười cái túi.

Cái bang kiến lập đã được mấy trăm năm nay, đây chính là điều ngoại lệ duy nhất, bởi vì người này đã lập công trạng cho Cái bang quá to lớn hiển hách, nhưng lại làm xong là thoái lui, ngay cả chức bang chủ cũng không chịu làm.

Vì để biểu thần lòng tôn kính và cảm kích đối với lão, Cái bang trên dưới mấy ngàn đệ tử mỗi người đều cắt một góc nhỏ trên cái túi nhỏ của mình, khâu lại với nhau thành một cái đĩa cho lão, tượng trưng cho sự tôn vinh quyền quý của lão.

Người này chính là Vương Thập Đại.

Lục Tiểu Phụng cúi gầm đầu, cố ý bước chậm chậm.

Vương Thập Đại năm nay cũng gần tám mươi, lão đã già dần đến già dần không nổi nữa trong giang hồ. Những chuyện trong giang hồ, qua khỏi được mắt lão cũng không nhiều.

Lục Tiểu Phụng thật tình không muốn bị lão bắt gặp, nhưng chàng tránh không được. Lão ta hiển nhiên cũng đang đi đến Đức Trúc tiểu viện, có nhiều bạn bè đang đợi lão ở đó. Bạn bè của lão đều là danh nhân có thân phận cực cao trong võ lâm. Mộc đạo nhân, Cao Hành Không, và Ứng Nhân Lão Thất đều có ở đó. Còn có lão già cao lớn oai vũ.

Người này rốt cuộc có thân phận gì?

Một người đạo sĩ trung niên áo quần tề chỉnh thanh khiết, mặt mày trắng trẻo để ria mép, chính là Ba Sơn Tiểu Cổ.

Một người trẻ tuổi ăn mặc đậm bạc, thái độ điềm tĩnh, đôi mắt vĩnh viễn tối, sinh mệnh tràn đầy tin tưởng yêu thương, chính là Hoa Mãn Lâu, người chàng đã lâu không gặp.

Không ai nhìn ra được y là một kẻ mù, chính y hình như cũng quên mất đi chuyện đó.

Tuy y không thể dùng mắt để thấy, nhưng y có thể dùng tâm để thấy, để hiểu, để đồng tình, để quan hoài người khác.

Vì vậy sinh mệnh của y vĩnh viễn vẫn sung mãn nhiệt tình.

Lục Tiểu Phụng mỗi lần gặp y, trong lòng đều dâng lên một cảm giác thật ấm áp không sao tả được.

Đây không những là tình bạn, mà còn là lòng tôn kính phát ra từ nội tâm.

Trong văn phòng bày biện tinh nhã, u tĩnh, lúc Lục Tiểu Phụng bước vào, bọn họ đang đàm luận chuyện Mộc đạo nhân đã thấy trên quán rượu hôm đó.

Đối với cái đề tài đó, Lục Tiểu Phụng chắc chắn cũng rất có hứng thú, chàng cố ý làm từng chuyện rất chậm chạp, ráng không để cho mặt mình đối diện với những người ở đó.

Bọn họ đối với chàng thì hoàn toàn không chú ý đến, câu chuyện vẫn không ngưng lại.

- Tây Môn Xuy Tuyết nói rất thật tình...

Mộc đạo nhân trước giờ phán đoán vốn vẫn được mọi người trọng thị :

- Đỡ được liên tiếp những chiêu kiếm của y, nhất định không vượt quá năm người.

- Y cũng không nhìn ra lai lịch của gã kiếm khách bịt mặt đó?

Người hỏi là Ba Sơn Tiểu Cổ.

Chính y cũng là tay kiếm khách danh gia, gia truyền bảy nhân bảy bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm, cùng với Lưỡng Nghi Thân Kiếm của Võ Đang, Phi Long Đại Cửu Thức của Côn Luân, nổi danh là Huyền Môn Tam Đạo Kiếm Pháp.

- Người này xuất thủ nhẹ nhàng lão luyện, cơ hồ không dưới lão Cổ năm xưa.

Ánh mắt của Mộc đạo nhân lộ vẻ đắm chiêu :

- Kỳ quái nhất là y sử dụng phẳng phát như kiếm pháp Võ Đang, nhưng so với kiếm pháp Võ Đang còn tinh nhuệ, cay độc hơn.

- Ông xem y so với ông thế nào?

Người hỏi lần này là Vương Thập Đại, chỉ có lão mới hỏi được một câu như vậy.

Mộc đạo nhân cười cười :

- Hai bàn tay của tôi ít nhất đã có mười năm nay chưa từng nắm vào thanh kiếm.
- Tay của ông không ngứa sao?
- Lúc tay tôi ngứa lên, tôi sẽ đi cầm con cờ hay ly rượu.

Mộc đạo nhân cười, nói tiếp :

- Đó không những còn nhẹ nhàng khoan khoái hơn cầm kiếm, mà còn an toàn hơn nhiều.
- Vì vậy hôm đó ông vẫn cứ ngồi đó tụ thủ bằng quan?
- Tôi chỉ tụ thủ bằng quan được thôi, bàn tay tôi lúc đó đang cầm ly rượu, còn có cầm bình rượu nữa.
- Ông nói cái vị bằng hữu coi rượu như tánh mạng ấy là ai?
- Người đó nghe nói là một vị quan lại trong kinh thành cáo lão về hưu, tôi xem lão ta có điểm khả nghi.

Ứng Nhân Lão Thất giành hỏi :

- Khả nghi?
- Tuy lão ta ráng làm ra vẻ già cả lộm khộm, nhưng thật ra thì công phu hạ bàn không tệ tí nào, té từ trên lầu xuống mà chẳng có chuyện gì cả, xem dáng điệu, làm như giống một người chúng ta quen biết.

Nghe đến đó, trái tim của Lục Tiểu Phụng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ muốn mau mau chạy ra khỏi nơi đây.

- Ông nghĩ lão là ai?
- Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng lập tức thở phào ra một hơi, chàng lại không tính bỏ đi nữa.

Bọn họ lại bàn luận đến bốn lão già hành tung thần bí.

- Bốn người đó không những công lực cực kỳ thâm hậu, mà đường lối võ công cũng rất giống nhau.

Mộc đạo nhân cười khổ nói :

- Cỡ hạng người như vậy, chỉ một thôi cũng đã khó tìm, hôm đó bỗng nhiên lại có đến bốn người, thật là giống như từ trên trời rơi xuống.

Cao Hành Không trầm ngâm một hồi, rồi chậm chậm nói :

- Càng kỳ quái hơn là thần tình cử chỉ của bọn họ không khác nhau bao nhiêu, ngay cả diện mạo hình như cũng có chỗ tương tự, hình như họ là anh em.
- Anh em?

Thiết Kiên chau mày một cái :

- Anh em kiểu như vậy, tôi chỉ biết có...

Lão không nói hết câu, trước giờ lão không phải là người dễ dàng hạ phán đoán chuyện gì, thân phận địa vị của lão cũng không cho phép lão hạ phán đoán dễ dàng được.

Nhưng những người đang ngồi đó đều là tay lão luyện giang hồ, ai cũng nghe ra được cái ý của lão.

- Ông nói đấy có phải là anh em Hồ Báo?

Thiết Kiên không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Mộc đạo nhân lại bật cười :

- Dù bọn họ còn sống trên thế gian cũng nhất định không đem các cô nương trong Mây Thúy Lâu đi uống rượu.

- Cô nương trong Mãn Thúy Lâu?

Vương Thập Đại giành nói :

- Ông đối với những chuyện đó sao rành quá vậy, có phải cũng vào Mãn Thúy Lâu rồi không?

- Dĩ nhiên là có vào.

Mộc đạo nhân tỉnh bơ cười nói :

- Chỉ cần có rượu uống, ở đâu tôi cũng vào được.

Vương Thập Đại cũng cười lớn :

- Cái lão đạo này giọng nói giống hệt như Lục Tiểu Phụng vậy.

Đề tài câu chuyện hình như sắp chuyển qua đến Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chuẩn bị bỏ đi.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng nói :

- Chỉ có một chuyện tôi không nghĩ ra.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Chuyện gì?

Ứng Nhân Lão Thất nói :

- Một ông quan cáo lão về hưu, tại sao bỗng nhiên lại biến thành đạo sĩ trong nhà bếp?

Lục Tiểu Phụng lạnh hết cả chân tay, có muốn bỏ chạy cũng đã quá muộn.

Ứng Nhân Lão Thất đã phi thân đến chắn lối đi của chàng, lão lạnh lùng nói :

- Người không được đi.

Lục Tiểu Phụng lộ vẻ rất kinh ngạc :

- Tại sao tôi không đi được?

Ứng Nhân Lão Thất nói :

- Bởi vì cái chuyện ta nghĩ không ra này, chỉ có người mới nói cho ta biết được.

Cao Hành Không cũng nhảy bật dậy :

- Đúng vậy, y chính là cái vị bằng hữu xem rượu như tính mạng, sao y lại đến đây làm gì?

Trong văn phòng u nhã, bỗng nhiên bùng bùng sát khí.

Bất cứ ai làm thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, trong một tháng nhất định không khỏi giết đi dăm ba mạng người.

Cao Hành Không âm trầm lãnh đạm tàn bạo cũng là một nhân vật lợi hại nổi danh trong giang hồ.

Chỉ cần họ bắt đầu động thủ, lập tức sẽ có sát cơ.

Bọn họ một trước một sau, hoàn toàn phong kín đường thoái lui của Lục Tiểu Phụng, dù Lục Tiểu Phụng có mọc ra mười cặp cánh cũng khó mà bay ra khỏi cái nóc ngôi nhà đó.

Chỉ bất quá, trên đời này nếu có người nào trốn ra khỏi được căn phòng đó, người đó nhất định phải là Lục Tiểu Phụng.

Chàng bỗng cười lớn lên :

- Hình như ta đã thua rồi.

Ứng Nhân Lão Thất lạnh lùng nói :

- Người thua chắc rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bình sinh, ta đánh cuộc với người ta không dưới tám trăm lần, lần này thua là thê thảm nhất.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi :

- Đánh cuộc? Đánh cuộc chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có người đánh cuộc với ta, chỉ cần ta ở được trong phòng này một tuần trà thôi, còn chưa bị ai phát giác ra, y sẽ thua ta một châu rượu. Nếu không, từ đây về sau y sẽ gọi ta là hỗn đản.

Ứng Nhân Lão Thất cười lạt.

Lão không tin được chuyện đó, nhưng vẫn còn nhịn không được, phải hỏi :

- Người đánh cuộc với ngươi là ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chính y cũng là một tên hỗn đản, không những vậy còn là một tên đặc biệt đại hỗn đản.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lục Tiểu Phụng.

Câu nói ấy vừa thốt ra, mọi người đều không nhịn nổi, biến sắc mặt :

- Y còn chưa chết sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người chết làm sao đánh cuộc được?

Ứng Nhân Lão Thất hỏi :

- Y đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, hướng về mé cửa sổ đối diện vẫy vẫy tay, nói :

- Ngươi còn không vào đây nữa sao?

Dĩ nhiên mọi người đều nhịn không nổi, nhìn về hướng đó, còn chính chàng thì đã thừa cơ chuồn về hướng bên kia.

Hai bên song cửa đều đang mở, chàng chui lẹ qua như mũi tên, một chân đã đặt lên mái ngói.

Mái ngói ngói đổ sầm xuống, chàng đã lấy sức tung ra ngoài năm trượng.

Phía sau có người đang hò hét, mỗi người ai ai cũng có khinh công cao cường, tuy mái ngói đổ xuống có làm chậm bọn họ đi một chút, nhưng bọn họ vẫn sẽ truy được tới nơi bây giờ. Lục Tiểu Phụng không dám cả quay đầu lại nhìn.

Kiến trúc của tòa đạo quan cổ lão, cao lớn mà rộng rãi, tuy rất có nhiều chỗ ẩn núp nhưng chàng không dám mạo hiểm.

Hôm nay đã là ngày mười ba, những người nên đến đều toàn bộ đã đến. Người đến đều toàn là cao thủ.

Bất cứ chàng núp vào nơi nào, đều rất có thể bị người ta tìm ra. Bất cứ ai tìm ra, đều khó mà thoát khỏi họ cho nổi.

Dĩ nhiên chàng cũng không thể chạy xuống núi. Chuyện của hôm nay, chàng không thể bỏ qua, cũng không muốn bỏ qua.

Năm ba cái nhấp nhô lặn hụp, đối diện đã có người đứng trên mái ngói, phía sau dĩ nhiên là có người đuổi theo.

Tiếp theo đó, bên phải bên trái đều có bóng người, bốn bề trước sau trái phải bao vây lại, chàng cơ hồ không còn đường tẩu thoát.

Chàng chỉ còn nước nhảy xuống đất chạy.

Phía dưới hình như còn có nhiều người hơn, bốn phương tám hướng đều dồn dập những bước chân.

Chàng chuyển qua hai ba góc nhà, bỗng phát hiện trước mặt có người đang lạnh lùng nhìn mình, cái mặt ngựa không có tí biểu tình gì, chính là sư đệ của Bành Trường Tĩnh, phó tổng quản khu nhà bếp, Trường Thanh.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên, gương cười một tiếng :

- Mạnh khỏe không?

Trường Thanh lạnh lùng nói :

- Ta không khỏe, ngươi lại càng không khỏe, ta chỉ cần la lên một tiếng, bao nhiêu đó người đều xông lại đây, dù ngươi có đánh ngã ta cũng không có ích lợi gì.

Lục Tiểu Phụng cười khở hỏi :

- Ngươi muốn thế nào?

Trường Thanh nói :

- Ta chỉ cho ngươi hiểu rõ một chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta đã hiểu rõ lắm rồi.

Trường Thanh nói :

- Nếu vậy ngươi nên để ta bắt ngươi bỏ lại, sau này cũng có chuyện tốt cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Thôi được, trước sau gì ta cũng trốn không khỏi, chỉ bằng giao tình với ngươi một lần này xem sao.

Trường Thanh sáng mắt lên, bước lại như một mũi tên.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ngươi hạ thủ nhẹ nhẹ tay một chút được không?

Trường Thanh nói :

- Được.

Tiếng “được” vừa thốt ra khỏi miệng, đã có thứ gì bay vào miệng y, y vùng quyn đánh ra, huyết đạo dưới nách đã bị điểm cứng.

Lục Tiểu Phụng đà Chuyển qua góc tường phía trước, y chỉ còn nước mở mắt trừng trừng nhìn.

Nhưng y biết, Lục Tiểu Phụng vẫn không trốn thoát nổi, bởi vì tiếp tục chuyển tới phía trước chính là đại điện.

Chưởng môn đương kim của phái Võ Đang đang ở trong đại điện.

Trước đại điện là một cái sân thật rộng, không ai có cách gì ẩn núp ở đó được, trong đại điện ánh sáng yếu ớt, nhang khói mịt mù, chuyện tranh giành phiên nhiều của thế gian đều đã bị ngăn cách ngoài ngưỡng cửa.

Lục Tiểu Phụng cứ xông thẳng vào trong.

Hiển nhiên chàng đã chuẩn bị nấp vào trong này.

Chàng biết tâm lý con người có một điểm mù, núp vào chỗ sáng sửa nhất, ngược lại càng không dễ bị tìm ra.

Hiện tại kinh quả buổi sáng đã xong, trong đại điện dù có người cũng phải bị tiếng hô hoán lúc này làm kinh động chạy ra.

Chàng thật không ngờ trong điện vẫn còn có người.

Một đạo nhân đứng thẳng như cây ngọc, yên lặng trước thần án, cũng không biết vì nhân loại cầu xin chút bình an hay đang tĩnh tư hồi lỗi chuyện quá khứ của mình.

Trên thần án trước mặt y có để một thanh kiếm.

Thanh Thất Tinh bảo kiếm tượng trưng cho tôn vinh và quyền lực.

Người này chính là Thạch Nhạn.

Lục Tiểu Phụng càng kinh hãi, mũi chân chạm vào mặt đất, người chàng lập tức nhấc lên.

Cái rường ngang của đại điện cách mặt đất mười trượng. Không ai có thể nhảy lên cao mười trượng.

Thân hình chàng vừa bốc lên, mũi chân trái lại đạp lên bàn chân phải, thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh đã thất truyền trong võ lâm từ lâu là Thế Vân Tung.

Chàng lên được rường ngay.

Thạch Nhạn vẫn còn yên lặng đứng đó, phảng phất hồn đã đi đâu phương xa.

Lục Tiểu Phụng vừa thở phào một hơi, Vương Thập Đại, Cao Hành Không, Ứng Nhân Lão Thất, Ba Sơn Tiểu Cổ đều đã xông vào bên trong.

- Vừa rồi có ai vào trong này không?

Thạch Nhạn chậm chậm quay người lại nói :

- Có.

Chữ “có” vừa lọt vào tai Lục Tiểu Phụng, cơ hồ như tội phạm vừa nghe bản án xử tội tử hình.

- Người ở đâu?

- Chính là tôi đây.

Thạch Nhạn mỉm cười :

- Tôi chính vừa mới bước vào đây.

Người đều đã đi hết, ngay cả Thạch Nhạn cũng đã đi rồi.

Nếu Chương môn phái Võ Đang nói nơi đây không có ai đến, thì dù có người nào thấy Lục Tiểu Phụng đang ở nơi này cũng nhất định sẽ cho là mình lầm lẫn.

Có rất nhiều người đều cho rằng lời nói của Chương môn phái Võ Đang thậm chí còn dễ tin hơn là cặp mắt của chính mình.

Thạch Nhạn dĩ nhiên không thể nào là kẻ nói dối, nhưng lấy tai mắt của lão như vậy, không lẽ lão thật tình không biết có người đã vào trong điện sao?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ lại chuyện nhi đồng du hí của con nít :

... Một đứa bé núp sau lưng cái ghế của ông chú, còn đứa kia đến tìm, ông chú cứ nói :

- Nơi này không có người.

Thạch Nhạn không phải là chú của chàng, tại sao ông ta muốn giấu gièm cho chàng?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm.

Trên rường nhà bụi bặm tích tụ dày đặc, chàng cứ nằm duỗi người ra, hy vọng ngủ được một giấc.

Hiện tại chàng không còn có thể ra mặt gì được nữa, chỉ còn nước chờ ở đây, chờ để lúc đèn tắt.

Chờ đến khoảnh khắc đó, chàng ở trên rường nhà này vẫn có thể xuất thủ được như thường.

Vì vậy chàng mới chọn nơi này làm chỗ núp, chỗ này ít nhất cũng còn không có mùi chua lè thối tha của măng khô.

Chỉ tiếc là chàng ngủ không được.

Chàng sợ té xuống đất.

Không những sợ mình rớt xuống, còn sợ bụi bặm trên rường nhà rớt xuống, chàng không dám cả động đậy thân hình.

Đợi đến lúc chàng nghĩ đến chuyện đói bụng, chàng bèn bắt đầu hối hận, chàng hối hận sao lúc này mình không thật thật thà thà nằm trong căn phòng đó? Mùi vị chua lè đó thật ra cũng không đến nỗi như chàng đã tưởng tượng.

Bấy giờ trong đại điện đã có rất nhiều người vào, quét dọn điện đường, an bày chỗ ngồi, còn có người đang hỏi :

- Ai lo chuyện dầu trong đèn vậy?
- Đệ tử Trường Cẩn.
- Dầu đã đổ vào đây chưa?
- Đổ đầy vào rồi, sáng sớm nay, đệ tử đã kiểm tra qua hết một lượt rồi.

Người hỏi hiển nhiên đã rất mãn ý. Trường Cẩn làm việc trước giờ chắc là cẩn thận lắm.

Kỳ quái là đệ tử Võ Đang tại sao lại bị lão Đào Bả Tử mua chuộc được? Lão ta đối với hoàn cảnh phái Võ Đang tại sao lại rõ ràng như vậy?

Lục Tiểu Phụng cũng chẳng buồn nghĩ thêm.

Gần đây hình như chàng rất ít khi muốn động tới đầu não để nghĩ đến chuyện gì.

Người quét dọn cũng đã đi mất, chỉ còn vài người đang ở trong điện làm chừng lo liệu.

Rồi một hồi lâu nữa, Lục Tiểu Phụng bèn nghe bọn họ đang rỉ tai thì thầm, nghị luận chuyện gian tế giả làm đạo nhân đầu bếp lúc này.

- Thật tôi nghĩ không ra, nơi đây có giấy thứ gì bí mật đâu? Tại sao lại có gian tế vào đây?
- Không chừng hẳn tính vào ăn trộm đồ gì đó.
- Ăn trộm mấy đĩa đạo sĩ nghèo kiết như bọn mình?
- Đừng quên hai hôm nay đều có quý khách lên núi viếng thăm.
- Không chừng hẳn chẳng phải là thứ trộm vặt, cũng không phải là gian tế.
- Là gì bây giờ?
- Là thích khách! Đến ám sát các vị quý khách.
- Hiện tại mình còn chưa tóm được hẳn sao?
- Còn chưa được.
- Tôi nghĩ chắc hẳn đã xuống núi rồi, hẳn chẳng phải là kẻ ngốc, làm sao còn ở lại trên núi này đợi chết?
- Khốn khổ cho Trường Tịnh, nghe nói tên đó là do y đưa lên núi, hiện tại tổng thủ lĩnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ đang đích thân thăm vấn khẩu cung của y.

Nghe nói Ứng Nhân Lão Thất có môn Phân Thân Thác Cốt thủ. Dưới tay lão, ngay cả người chết cũng không cách nào không mở miệng.

Trường Tinh có khai bí mật ra hay không?

Y biết được nhiều ít bí mật?

Lục Tiểu Phụng đang bắt đầu lo lắng. Chàng bỗng nghe có tiếng chân vang lên, hai người đang thở hổn hển bước vào, nói ra một tin tức thật kinh người :

- Bành Trường Tinh chết rồi!

- Tại sao mà chết?

- Nhị sư thúc các vị đang hỏi khẩu cung của y, bên ngoài bỗng bay vào một cây trúc sào cắm y dính vào ghế chết tươi ngay tại đó.

- Có bắt được hung thủ không?

- Không, thái sư tổ đã dẫn nhị sư thúc các vị đuổi theo rồi.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng không bị bất ngờ bởi chuyện đó. Giết người bịt miệng, đây vốn là tác phong của bọn họ.

Chẳng qua, dùng một cây trúc sào mà đâm chết tươi một người dính vào trong ghế, ít có ai làm được, ngay cả Biểu Ca và Quân Gia Bà cũng nhất định không có được công lực thâm hậu như thế.

Trừ chàng ra, còn ai đã tiềm nhập vào Vô Đang?

Anh em Vô Hổ và Thạch Hạc nhất định không dám lên núi sớm như vậy, không lẽ lão Dao Bả Tử đã đến rồi sao?

Lão lấy thân phận gì để che giấu cho mình? Không lẽ lão cũng giả trang thành đạo sĩ nhà bếp?

Phía dưới lại có người đang hỏi :

- Trường Tinh chết rồi, có liên hệ gì đến bọn tôi? Sao anh lại học tốc lại đây báo tin?

- Không có liên hệ gì đến anh, nhưng có liên hệ đến Trường Cẩn sư huynh...

- Tôi hiểu rồi.

Lại có người khác ngắt lời y :

- Trường Tinh chết rồi, Trường Thanh cũng bị phạt, Trường Cẩn sư huynh dĩ nhiên sẽ thành tổng quản của chúng ta, anh đến đây báo tin vui?

Xem ra bọn đạo nhân nấu bếp này lục căn cũng chẳng thanh tịnh gì, cũng tranh quyền đoạt lợi như ai.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng đang than thở, bỗng nghe một loạt tiếng động lạnh lạnh chói tai thật kỳ dị từ phía ngoài dồn vào.

Ngay cả chàng cũng không nghĩ ra đó là thứ tiếng động gì, chỉ nghe lỗ tai bị chói lên thật là khó chịu.

Chính ngay khoảnh khắc đó, trong đại điện bỗng nghe có tiếng hô thảm thiết liên tiếp ngắn gọn. Có người nói :

- Người...

Một tiếng chưa thốt xong đã bị ngắt ngang giữa chừng.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, len lén thò đầu ra nhìn một cái, chỉ nhìn có bao nhiêu đó, tay chân chàng đã lạnh băng.

Trong đại điện vốn có chín người trong đó, chín người đang sống sờ sờ ra. Chỉ trong một khoảnh khắc, chín người ấy đều đã chết.

Cổ họng của chín người đều bị cắt đứt đoạn, xem ra chắc chắn đều bị chết dưới một lưỡi kiếm bén.

Một kiếm đã đủ trí mạng!

Đệ tử phái Võ Đang ít nhiều cũng đã có căn cơ, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã bị người giết sạch.

Tiếng động lạnh lạnh kỳ dị lúc này chính là tiếng kiếm xé gió.

Kiếm nhanh làm sao!

Kiếm độc làm sao!

Chính cả Tây Môn Xuy Tuyết tung hoành thiên hạ, vị tất đã hơn được thế.

Hung thủ là ai?

Tại sao y lại đi giết những đạo nhân đầu bếp không đáng coi trọng như vậy?

- Có phải vì Trường Cẩn?

Lục Tiểu Phụng bỗng hiểu ra.

Y tính đúng là Trường Tịnh chết rồi, người khác nhất định sẽ đi tìm Trường Cẩn hỏi, vì vậy lập tức rút tới giết trước, hung thủ giết Trường Tịnh dĩ nhiên chính là y.

Người này có thể đi qua đi lại trong vùng cấm địa của Võ Đang, tùy ý giết người, rốt cuộc thân phận của y là ai?

- Là người...

Trường Cẩn trước khi chết còn nói ra được hai chữ, hiển nhiên y nhận ra được người này, nhưng lại không ngờ được người này lại là một hung thủ giết người.

Lục Tiểu Phụng lại nhin không nổi, bắt đầu hối hận lúc này nghe tiếng động vang lên, chàng phải nên thò đầu ra nhìn một chút mới phải.

Không chừng đó chính là cơ hội duy nhất chàng có thể thấy được mặt thật của y.

Cơ hội đã mất, chỉ e không bao giờ có lại lần nữa.

Người chết không biết mở miệng.

Vì vậy kế hoạch nhất định vẫn còn tiếp tục tiến hành như thường.

Vì vậy, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đợi, đợi trời tối, đợi đèn đốt lên, đợi đèn tắt.

Mùi vị chờ đợi thật tình không dễ chịu tí nào.

15. Người Trên Rường Nhà

Mười ba tháng tư, hoàng hôn, trời dần dần tối, trong đại điện đèn đã được đốt sáng lên.

Trên rường nhà vẫn còn rất tăm tối, ánh mặt trời chiếu không vào tới nơi đây, ánh đèn cũng chiếu không vào, trên đời này vốn có những nơi vĩnh viễn không quang minh.

Có những người cũng như vậy.

Không lẽ Lục Tiểu Phụng cũng đã biến thành tượng người đá, không lẽ cuộc đời chàng từ đây về sau sẽ không còn cơ hội xuất đầu lộ diện, chỉ có thể như những con chuột ẩn núp trong bóng tối, chạy trốn sự truy đuổi của Tây Môn Xuy Tuyết?

Không chừng chàng còn có cơ hội, không chừng kế hoạch này là cơ hội duy nhất của chàng, vì vậy chàng nhất định không thể thất thủ được.

Nhưng chàng không có gì chắc chắn cả.

Ai cầm chắc được chuyện giết cái mũ đạo quan trên đầu Thạch Nhạn xuống?

Chàng không nghĩ ra được ai.

Trong đại diện lại nghe có tiếng chân người vọng lên, người đi đầu phía trước chân bước rất nặng, tiếng chân lại rất nhẹ nhàng. Bởi vì toàn thân khí mạch, huyết dịch trong người y đã quán thông, tuy y vẫn còn là một thân xác thịt phàm trần, nhưng đã có khác với người thường.

Trong người y không còn có cặn bã.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, đưa mắt nhìn lên qua rường nhà, nhìn xuống dưới.

Một hàng đạo nhân mặc áo tía mũ đen đi vào trong đại diện, đi đầu nhất là Mộc đạo nhân.

Chàng cùng Mộc đạo nhân tương giao đã lâu năm, cho đến lúc này, chàng mới biết cái vị danh túc phái Võ Đang này công lực còn cao hơn bất kỳ ai tưởng tượng rất nhiều.

Thạch Nhạn còn chưa đến. Cái giao ý đệ nhất chủ vị còn để trống. Mộc đạo nhân chỉ được ngồi ở ghế thứ hai.

Tuy lão đức cao trọng vọng, bối phận cực kỳ tôn hiển, nhưng có Chưởng môn ở đó, lão vẫn phải thoái lui ngồi sau.

Đây là quy củ của phái Võ Đang, cũng là quy củ của giang hồ, bất cứ ai cũng không thể thay đổi được.

Trong đại diện đèn đuốc huy hoàng. Bên ngoài tiếng chuông rung lên. Mộc đạo nhân xuống bệ đón tiếp tân khách, tân khách cũng đã lục tục đi vào.

Thái độ của mỗi người rất nghiêm trang, bọn Ứng Nhân Lão Thất thần tình ra chiều nghiêm trọng, hiển nhiên còn chưa quên được những chuyện phát sinh hồi sáng nay.

Lão già cao lớn oai vũ cũng đã đến, tòa vị của lão còn trên cả Tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Thân phận của lão là gì nhỉ? Tại sao lại chưa bao giờ lộ mặt ra chốn giang hồ?

Bây giờ tại sao lại bỗng xuất hiện?

Lục Tiểu Phụng này giờ nằm nhìn lão lom lom, chàng cảm thấy mình phải nên nhận được ra người này, nhưng lại cứ không nhận ra được.

Trong đại diện không để nhiều ghế lắm, đủ tư cách ngồi ở nơi đây cũng không nhiều.

Nhưng có rất nhiều khách khứa đến, người không có ghế chỉ đành phải đứng.

Thiết Kiên, Thạch Nhạn, Vương Thập Đại, Thủy Thượng Phi, Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cố, Ứng Nhân Lão Thất, bọn họ mỗi người đều có người đứng phía sau, mỗi người đều có thể là những người đang đợi lấy mạng của bọn họ.

Trong những người đó, có ai là những người đã chết đi rồi sống lại?

Ai là Đồ Thiết Tâm? Ai là Quan Thiên Vũ? Ai là Lâu lão thái thái?

Lục Tiểu Phụng đang tìm kiếm.

Bọn họ dịch dung cải trang diện mạo xong, trừ lão Đào Bả Tử và Khuyển Lang Quân ra, chỉ có Lục Tiểu Phụng là biết được.

Khuyển Lang Quân đã đem hết bộ dạng của từng người vẽ ra giao cho Lục Tiểu Phụng xem. Tại khách sạn đệ nhất lưu đó, nhà xí có lớn hơn chút đỉnh, trừ chuyện đi cầu ra, còn làm được nhiều chuyện khác.

Hải Kỳ Khoát giết con chó đó, nếu là con chó chết, thì Khuyển Lang Quân đi đâu bây giờ?

Bí mật đó, có phải cũng chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết được?

Chàng tìm ra được hết bọn họ rất nhanh, thậm chí ngay cả gã không có mặt mũi Thạch Hạc, bây giờ cũng có một khuôn mặt.

Bọn họ hiển nhiên đang tập trung vào mục tiêu của mình, chỉ đợi đèn tắt đi là xông vào xuất thủ.

Người duy nhất không có ai đối phó hình như chỉ có Mộc đạo nhân. Có phải vì lão đã không can thiệp đến chuyện giang hồ bao nhiêu năm nay, lão Đào Bả Tử bèn không có ý lấy lão làm mục tiêu?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm, bởi vì mục tiêu của chàng bây giờ cũng đã xuất hiện.

Chưởng môn phái Võ Đang đầu đội mũ tử kim đạo quan, đang chậm chậm bước vào giữa bốn đứa đồng tử hộ vệ tay cầm chấp pháp bảo khí.

Cái vị đạo trưởng Thạch Nhạn thanh danh xung động võ lâm đương đại này, không những tu vi thâm hậu, lúc còn trẻ cũng đã từng thân dự trăm trận. Kiếm pháp, nội công tu dưỡng của lão đều đã đạt đến mức ít có người vượt qua. Nhưng hiện tại, lão xem ra có vẻ thật mệt mỏi, thật già yếu, thậm chí còn có chút khản trương.

Đối diện với bao nhiêu quý khách, lão không thể không tươi cười nét mặt nghinh đón họ. Nhưng trong lòng lão lại cảm thấy rất khản trương và phiền lụy.

Mười năm gần đây, rất ít khi lão có những thứ cảm giác như vậy.

Hôm nay, trong lòng lão phảng phất như có dự cảm điều gì bất tường, biết nhất định có chuyện gì đó bất hạnh sẽ xảy ra.

“Không chừng quả thật mình nên thoái ẩn là phải”. Lão đang nghĩ bụng.

Đi tìm một chỗ yên tĩnh, dựng hai căn nhà gỗ, từ đây không buồn hỏi đến chuyện giang hồ thị phi, cũng chẳng thấy mặt người trong chốn giang hồ.

Chỉ tiếc là cho đến bây giờ, những chuyện đó vẫn còn là ảo tưởng. Sau này có thật sẽ kịp thời thoát thân ra khỏi ân oán thị phi trong giang hồ, ngay cả chính lão cũng không chắc chắn trong bụng. Nếu không nắm được thời cơ, rất có thể là đã quá trễ.

Mỗi lúc lão bị khản trương, mệt mỏi, lão lại cảm thấy phía sau cổ cứng ngắc.

Chứng bệnh nhức đầu kinh niên lại phát tác lên.

Nhất là hiện tại, lão còn đang phải đội trên đầu cái mũ tử kim đạo quan nặng trĩu, như một cái nồi úp vào đầu lão.

Quý khách đều đứng cả dậy nghinh đón lão.

Lão biết bọn họ tôn kính lão, chỉ bất quá bởi vì lão là Chưởng môn phái Võ Đang.

Tuy lão không hoàn toàn thích thú gì đám người này, nhưng lão không thể không nở nụ cười cảm động lòng người ra để đáp lễ lại bọn họ.

... Đây không phải cũng giống như diễn hí kịch sao?

... Nếu mình đã bị bắt đóng làm vai đó, bất kể cái cổ có cứng ngắc như thế nào, cái đầu có nhức nhối như thế nào, đều cũng phải ráng diễn cho xong màn kịch.

Trong đại diện, đèn đuốc huy hoàng.

Dưới ánh đèn nhìn lại, Thiết Kiên và Vương Thập Đại chắc chắn còn mệt mỏi, còn già nua hơn cả lão.

Thật ra bọn họ đều nên đã thoái ẩn đi từ lâu, thật không nên đến đây làm gì.

Lão thật không muốn thấy bọn họ, nhất là Vương Thập Đại.

- “Rõ ràng là lòng dạ nhỏ nhen, giấu thù trong bụng. Vậy mà cứ làm vẻ ta đây du hiệp phong trần, ngoạn thế bất cung”.

- “Còn có tên Ba Sơn Tiểu Cổ cứ suốt ngày soi gương dòm mặt của mình, thật tình hắn nên đi mơ cái kỹ viện mới phải, tại sao lại đi xuất gia làm gì?”

Trên đời này, tại sao lại có quá nhiều người không đi làm được những thứ mình chân chính muốn làm?

Diễn lễ đã bắt đầu khai mạc. Mỗi chi tiết Thạch Nhạn không biết đã làm qua bao nhiêu lần, nói những lời đó, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần.

Bất kể trong lòng lão đang nghĩ gì, đều nhất định không hề để sai sót một điểm gì.

Mỗi chuyện đều có vẻ tiến hành rất thuận lợi.

Tiếp theo đó, lão sẽ tuyên bố danh tánh của người sắp kế thừa lão.

Lão dùng đuôi mắt nhìn mấy đệ tử thân thuộc nhất, những người càng có hy vọng, càng thấy lộ vẻ khẩn trương.

Nếu lão tuyên bố danh tánh một người không phải trong đám bọn họ, bọn họ sẽ có biểu tình trên mặt như thế nào? Người khác sẽ có phản ứng như thế nào?

Điều đó nhất định sẽ rất thú vị.

Nghĩ đến điểm đó, khóe miệng của lão bất giác lộ vẻ mỉm cười, cơ hồ nhin không nổi, muốn bật cười ra miệng.

Nhưng lão lập tức khống chế lấy mình, lão đang chuẩn bị tiến hành chi tiết trọng yếu nhất trong nghi lễ.

Chính ngay lúc đó, những cây trường minh đang trong đại điện không bao giờ tắt đi, bỗng nhiên tắt phụt.

Trong lòng lão lập tức sinh ra cảnh giác, lão biết ngay cái dự cảm bất tường của mình đã sắp thành linh nghiệm.

Cơ hồ chính trong cái khoảnh khắc đồng thời đó, bảy mươi hai cây trường minh đang ở trong và ngoài đại điện cũng đột nhiên toàn bộ tắt phụt đi.

Tiếng gió rít vang lên, mấy cây nến trên hương án cũng bị đánh tắt phụt.

Đại điện đang sáng rực huy hoàng, bỗng biến thành một màu đen tối.

Trong bóng đêm bỗng có một loạt tiếng hô thảm thiết vang lên, một tiếng động còn sắc bén mạnh mẽ hơn, từ trên rường nhà đại điện thối xuống ngay đầu lão, thổi lung lay cái mũ đạo quan đội trên đầu, phảng phất như tiếng gió từ chéo áo của kẻ dạ hành.

Lão đưa tay lên giữ lấy cái mũ đạo quan, mũ đã biến mất.

Soạt một tiếng, thanh Thất Tinh bảo kiếm bên eo lưng của lão đã ra khỏi vỏ, nhưng không phải chính lão đã rút nó ra.

Thân hình lão lập tức rung lên, lão cảm thấy dưới nách một trận lạnh buốt, hình như đã bị lưỡi kiếm lướt qua.

Chuyện này cơ hồ cũng đều toàn bộ đồng thời phát sinh trong khoảnh khắc nhỏ bé đó.

Đại đa số còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, dĩ nhiên lại càng không biết nên ứng biến ra sao.

Những tiếng la thảm thiết kia làm cho biến cố vừa xảy đến đột ngột càng thêm nguy bí và khủng bố.

Những tiếng la thê thảm đó hình như còn có tiếng của Thiết Kiên và Vương Thập Đại, những tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Sau đó bèn có tiếng hô lớn của Mộc đạo nhân :

- Ai có mối lửa? Mau mau đốt đèn lên.

Giọng nói của lão thật trầm tĩnh, nhưng Thạch Nhạn nghe ra được vẻ đau đớn.

Không lẽ lão bị thụ thương?

Tuy chỉ bất quá là một khoảng thời gian nhỏ bé, nhưng ai nấy đều có cảm giác như là một khoảng thời gian thật lâu.

Đèn rớt cuộc cũng đã sáng lên, nhưng mọi người càng sợ hãi thêm, kinh khiếp thêm.

Không ai có thể tin được những chuyện mắt mình đang thấy ở đó, nhưng những chuyện này lại là sự thật rành rành hiện ra trước mắt.

Thiết Kiên, Vương Thập Đại, Ba Sơn Tiểu Cổ, Thủy Thượng Phi, Cao Hành Không, Ứng Nhân Lão Thất, còn có mấy tên đệ tử trọng yếu nhất của Võ Đang, đều nằm gục trong vũng máu...

Trên lưng của Vương Thập Đại thậm chí còn cắm một thanh kiếm, lưỡi kiếm cắm sâu vào trong chỗ yếu hại của lão, chỉ còn thừa chuôi kiếm.

Trên người của Mộc đạo nhân cũng có thấy dấu máu loang lổ, tuy đã bị thụ thương, nhưng lão còn trấn định :

- Hung thủ nhất định còn ở nơi đây, trước khi chân tướng lộ rõ ra, mọi người nên tốt nhất toàn bộ ở lại đây.

Biến cố phi thường, giọng nói của lão cũng biến thành rất nghiêm trang :

- Bất cứ ai ra khỏi đại diện một bước đều không tránh khỏi bị hiềm nghi là hung thủ, và xin đừng trách đệ tử bản môn phải vô lễ với quý khách.

Không ai dám đi, không ai dám cử động.

Chuyện này thật tình quá nghiêm trọng, chẳng ai muốn dính vào một chút gì hiềm nghi.

Kỳ quái là, những người trong đại diện, không ai có binh khí trên người, đao kiếm giết người ở đâu ra? Và đi đâu mất?

Thạch Nhạn thương thế tuy không nặng, nhưng hiển nhiên còn bị ai, phần nộ, thậm chí hơn ai khác.

Mộc đạo nhân hạ thấp giọng nói :

- Hung thủ nhất định không phải chỉ một người, bọn họ đánh trúng một lần xong, rất có thể đã thừa lúc tối tăm thoái lui, nhưng không thể nào toàn bộ ra hết được Võ Đang.

Thạch Nhạn nhin không nổi, hỏi :

- Nếu mọi người đều phải ở lại hết ở đại diện, ai đi đuổi theo bọn họ?

Mộc đạo nhân nói :

- Để tôi đi.

Lão nhìn xung quanh bọn đệ tử Võ Đang đang đứng chờ mệnh lệnh :

- Tôi phải đem theo vài người đắc lực theo.

Thạch Nhạn nói :

- Đệ tử của bản môn, xin tùy sư thúc điều độ.

Mộc đạo nhân lập tức đi ngay, đem theo mười người, dĩ nhiên toàn bộ đều là tinh anh trong môn hạ Võ Đang.

Nhìn lão hối hả bước ra, ánh mắt của Thạch Nhạn bỗng lộ ra một biểu tình thật kỳ quái.

Lão già cao lớn oai vũ đã rón rén bước lại phía sau lưng lão, hạ giọng nói :

- Quả nhiên là vậy.

Thạch Nhạn gật gật đầu, lão bỗng phần khởi tinh thần, nói :

- Biến cố xảy ra phi thường, xin ủy khúc các vị tạm ở đây chốc lát. Vô Cấu chỉ huynh đệ tử đem các tiền bối tử nạn đi về Đắc Trúc tiểu viện trước. Vô Kính, Vô Sắc chỉ huy đệ tử tuần thủ các nơi, chỉ cần phát hiện ra binh khí, lập tức đem lên núi ngay.

Lão già cao lớn oai vũ nói :

- Thứ nhất, ông nên để bọn họ lục soát ta trước.

Thạch Nhạn cười khổ nói :

- Nếu ông muốn giết người, hà tất phải dùng tới đao kiếm?

Lão già nói :

- Vậy thì ta cũng muốn theo sư thúc người rượt theo hung thủ.

Thạch Nhạn nói :

- Mời.

Lão già vòng tay chào một cái, lưng lắc qua, người lão đã bắn ra như mũi tên.

Trong bọn quần hào lập tức có kẻ bắt mắt.

- Chúng tôi không được đi, tại sao lão ta đi được?

- Bởi vì thân phận của ông ta khác hơn người thường.

- Lão ta là ai?

- Ông ta là...

Có tiếng lao xao át hết tiếng còn lại của người đó nói, hai gã đạo nhân mặc đồ tía chạy nhanh vào, trong tay cầm một thanh trường kiếm, rõ ràng là Thất Tinh kiếm của Chưởng môn phái Võ Đang. Nhưng còn thứ bảo vật kia của lão là mũ tử kim đạo quan, đã như hoàng hạc bay đi mất, không thấy bóng hình.

16. Mặt Nạ Da Người

Mười ba tháng tư, giữa đêm.

Đêm mát dịu như nước.

Giây phút này chỉ có một người biết được Tử kim quan ở đâu. Người đó dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng.

Không biết chàng mua ở đâu ra một cái mũ bông đội trên đầu, che hết hơn nửa khuôn mặt.

Tử kim quan nằm ngay trên đầu chàng, cũng bị cái mũ bông phủ lên.

Đây là chàng đã dùng hai ngón tay vô giá lấy từ trên đầu của Thạch Nhạn xuống.

Chàng cũng chưa bị sẩy tay lần này.

Nhưng trong cái khoảnh khắc chàng vừa xuất thủ xong, toàn thân chàng mồ hôi ra đầm đìa, ướt đầm cả chiếc áo sau lưng.

Chàng biết hành động lần này đã hoàn toàn thành công, phóng người ra khỏi đại điện, chàng bèn nghe tiếng kêu thảm thiết của bọn Thiết Kiên.

Hiện tại y phục trên người của chàng khô ráo. Chàng đã đi lòng vòng các con hẻm nhỏ vùng phụ cận được cả mấy lần, đã chắc chắn phía sau không có ai theo dõi mình, sau đó mới từ sân sau cái cửa hông lớn vào trong Mãn Thúy lâu.

Sâu sau yên lặng như tờ, không nghe tiếng người, cũng không thấy ánh đèn.

- Những người đó còn chưa về lại đây sao?

Chàng đang tính đi tìm người hỏi, bỗng nghe bên bụi hoa cạnh tòa lục giác đình có người nói nho nhỏ :

- Ở đây.

Đây là giọng của Liễu Thanh Thanh.

Lúc gặp Lục Tiểu Phụng, biểu tình trên mặt của bà ta thật kỳ quái, vừa làm như kinh ngạc, vừa làm như sung sướng.

- Anh cũng đắc thủ chứ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói :

- Còn người khác đâu?

Liều Thanh Thanh nói :

- Mọi người về ngay bây giờ, chỉ còn đang đợi lão Dao Bả Tử.

Bà ta căn môi lấy đuôi mắt liếc qua Lục Tiểu Phụng :

- Nhưng tôi không ngờ được lần này lại thành công được như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao lại không ngờ được?

Liều Thanh Thanh nói :

- Tại vì tôi cứ nghi nghi anh, nhất là cái chuyện Khuyển Lang Quân, còn có cái gã phổ ky dất chó, cái gã đào giun nhà Diệp gia.

Lục Tiểu Phụng bật cười :

- Điều đó chỉ chứng minh được một chuyện, chứng minh được rằng cái bệnh nghi ngờ của bà ít ra còn nặng hơn mười lần người khác.

Liều Thanh Thanh cũng bật cười, vừa kéo tay chàng lại, trong bụi hoa bỗng có ánh đèn lóe ra.

Tiểu Thúy đang trừng mắt nhìn họ sau ánh đèn :

- Giỏi quá, mọi người đang chờ phía dưới, hai người núp nơi đây kéo tay kéo chân nhau nói chuyện tâm tình.

Lục Tiểu Phụng đến bây giờ mới biết, chỗ bọn họ tụ họp chính là phía dưới bụi nguyệt quý hoa.

Kế hoạch này, mỗi chi tiết một tuy đã được an bày đầu ra đó, nhưng chưa đến lúc tối hậu khẩn cấp, trừ lão Dao Bả Tử ra, không ai khác biết được hoàn toàn là thế nào.

Cho đến bây giờ, vẫn còn chưa ai biết được khuôn mặt thật của lão.

- Nhưng ông ta nhất định sẽ đến bây giờ.

Căn địa thất rộng rãi, thoáng khí, trang bị đầy đủ, nhưng hô hấp của mọi người vẫn còn gấp rút.

Những người tham gia kế hoạch lần này, tất cả đều đã đến đông đủ, không có chuyện gì xảy ra ngoài ý liệu, cũng không có ai bị thương.

Nhưng cái khẩn trương kích thích trong giây phút ngắn ngủi đó không phải là dễ dàng sẽ bình tĩnh lại. Mọi người hiển nhiên vẫn còn dấn về hưng phấn, cơ hồ không có ai mở miệng ra nói gì.

Có người vạt áo còn loang lổ vết máu, có lẽ vì lúc xuất thủ dùng sức nhiều quá, đâm mạnh quá, có người thậm chí gương mặt còn có dấu máu dính lấm tẩm.

Bọn họ phải nên cao hứng một chút, bởi vì chuyện bọn họ làm tối nay chắc chắn sẽ làm thay đổi lịch sử và mệnh vận của võ lâm thiên hạ.

- Nơi đây tại sao không có rượu? Đại công đã cáo thành rồi, tại sao chúng ta còn chưa uống hai ly chúc mừng?

- Bởi vì lão Dao Bả Tử còn chưa về đến.

- Tại sao ông ta còn chưa về?

- Bởi vì ông ta còn có nhiều chuyện phải làm.

Giọng nói vang lên từ bên ngoài địa thất.

- Ông ta còn phải giúp các người cản trở truy binh, kiểm tra chiến tích.

Lão Dao Bả Tử rốt cuộc đã xuất hiện, chiến tích dĩ nhiên rất huy hoàng.

Ngay cả giọng nói của lão, vì hưng phấn quá mà biến ra ồm ồm.

Sau đó lão bèn chính thức tuyên bố :

- Đánh trúng chết người, nguyên hung đều bị tru tận, kế hoạch Thiên Lô hoàn toàn thành công!

Kế hoạch thận trọng chu mật, thi hành nhanh nhẹn chính xác, chỉ cần làm được hai điểm đó, bất cứ chuyện gì cũng sẽ thành công được.

Nhưng lão Dao Bả Tử hình như còn quên đi mất một chuyện.

Lão không hề hỏi Lục Tiểu Phụng có đắc thủ hay không, làm sao lão biết được kế hoạch lần này thành công hoàn toàn? Trừ phi đèn sáng rồi lão còn ở lại trong đại điện và đã thấy Tử kim quan không còn trên đầu Thạch Nhạn.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, hỏi lão :

- Không phải ông quên không hỏi tôi gì đó sao?

Chàng bỗng lấy cái mũ lông xuống, Tử kim quan lập tức chiếu lên ánh sáng rực rỡ trước ánh đèn.

Lão Dao Bả Tử chỉ nhìn một cái rồi nói :

- Ta không gấp.

Lục Tiểu Phụng bật cười :

- Dĩ nhiên là ông không gấp, bởi vì cái ông muốn vốn không phải là cái mũ Tử kim quan, mà là thanh Thất Tinh bảo kiếm.

Những lời đó đáng lý ra chàng không nghĩ rằng mình nói ra, nhưng bỗng nhiên lại làm như nhin không nổi, muốn nói ra :

- Tôi đi giật cái mũ Tử kim quan, Thạch Nhạn nhất định sẽ thò tay lên đầu giữ lấy.

Ông mới có cơ hội đoạt thanh kiếm bên eo lưng của lão.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nhìn chàng, đợi chàng nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cái bí mật đó tuy lúc nào cũng nằm trong vỏ kiếm, Thạch Nhạn không bao giờ dùng nó đi uy hiếp bất kỳ ai, nhưng ông vẫn còn chưa yên tâm, bởi vì trong đó cái bí mật lớn nhất chính là bí mật của ông. Vì vậy ông nhất định phải tự tay đoạt lấy thanh kiếm của lão, không thể để bí mật đó qua tay một người thứ hai nào.

Lão Dao Bả Tử không hề phủ nhận :

- Nhưng bàn tay của y lúc nào cũng để trên vỏ kiếm, vì vậy ta mới có chỗ dùng người. Sau này y nhất định cho rằng kế hoạch lần này chủ mưu chính là người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì lúc này người xuất thủ, nhất định dùng sức rất nhiều. Tử kim quan nhất định đã có dấu hai ngón tay của người trên đó. Người dùng hai ngón tay lấy xuống cái mũ trên đầu của y, trừ Lục Tiểu Phụng ra, trên đời này e rằng không còn kẻ thứ hai.

Đây là chứng cứ tốt nhất.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Thì ra không những ông muốn tôi phân tán sự chú ý của lão, ông còn muốn tôi chịu tội giùm cho ông.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đây gọi là kế Nhất Thạch Nhị Điều.

Cái điểm đó mới là mấu chốt của kế hoạch. Lục Tiểu Phụng bây giờ mới hoàn toàn hiểu ra.

Chàng chỉ còn nước cười khổ.

- Nhưng tôi còn chưa hiểu, ông đã đoạt thanh kiếm của lão rồi, tại sao còn không giết lão luôn?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì trước sau gì y cũng sống không bao lâu nữa.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi :

- Tại sao?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bởi vì y mắc phải bệnh nan y, y chỉ còn sống được chừng hai ba tháng nữa.

Lục Tiểu Phụng thở ra, nói :

- Thảo nào mà lão vội vã đi tuyên bố người kế thừa mình.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói :

- Chỉ tiếc là hiện tại những tên đệ tử đủ sức đảm đương trọng nhiệm đều đã chết dưới tay chúng ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn chăm chú vào lão hỏi :

- Vì vậy hiện tại lão chỉ còn cách đem ngôi vị Chương môn truyền lại cho ông?

Lão Dao Bả Tử nắm chặt tay lại, cười nhạt, nói :

- Người là người thông minh, câu đó đáng lý ra người không nên nói.

Lục Tiểu Phụng cười khổ, nói :

- Chỉ tiếc là tôi nhịn không nổi phải nói.

Lão Dao Bả Tử bỗng lớn tiếng nói :

- Lâu Kim Thị, Quan Thiên Vũ, Đỗ Thiết Tâm, Cao Đào, Hải Kỳ Khoát, Cố Phi Vân.

Lão kêu tên người nào, người đó lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói :

- Người xem sáu người đó đủ để chế phục nổi người chưa?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ hai, ba người là quá đủ rồi.

Lão Dao Bả Tử cười nhạt, hỏi :

- Không lẽ người còn muốn đợi bọn họ xuất thủ sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi không muốn bọn họ xuất thủ.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Thế thì tại sao người không đưa tay chịu trời?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì tôi biết bọn họ nhất định sẽ không xuất thủ.

Lão Dao Bả Tử gằn giọng :

- Bắt lấy y!

Giọng của lão tuy lớn, sáu người đó hình như biến thành kẻ điếc, chẳng có tí cử động gì.

Đồng tử con mắt lão Dao Bả Tử thu nhỏ lại, Lục Tiểu Phụng bật cười.

Chàng mỉm cười nói :

- Hiện tại, nếu bọn họ xuất thủ, bọn họ chỉ đi bắt một người.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông.

Sáu người này quả nhiên đồng thời xoay người đối diện với lão Dao Bả Tử, đồng thời nói :

- Không lẽ người còn muốn đợi bọn ta xuất thủ sao?

Lão Dao Bả Tử toàn thân cứng ngắc :

- Nếu không có ta, hiện tại các người đã rục hết cả xương cốt rồi, các người lại dám phản ta sao?

Lục Tiểu Phụng giành nói :

- Bọn họ không hề muốn phản ông, chỉ trách ông đi làm chuyện sai lầm.

Trong địa thất này giờ yên lặng vô cùng, trừ Liễu Thanh Thanh và Tiểu Thúy ra, mỗi người đều rõ ràng rất trấn tĩnh, những biến hóa kinh hồn này giờ như đều trong vòng dự liệu của bọn họ.

Không lẽ những người này đều đã phản lại lão ta sao?

Lão Dao Bả Tử nắm chặt hai tay, lão hỏi :

- Ta làm chuyện gì sai lầm?

- Kế hoạch của ông rất chu mật xảo diệu, nhưng có một kẻ hở trí mệnh.

Lão Dao Bả Tử không tin.

Quả thật lão không cách nào tin được kế hoạch này lão đã suy đi tính lại, nghĩ trước nghĩ sau không biết bao nhiêu lần lại còn kẻ hở.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cái điểm xảo diệu nhất trong kế hoạch là những người ông sai đi tham gia đều là những người đã chết. Ông lại đem bọn họ biến thành một người chưa bao giờ tồn tại.

Trong giang hồ dĩ nhiên không ai chú ý đến hành động của bọn họ.

Chàng cười cười, nói tiếp :

- Chỉ tiếc là, cái điểm này lại chính là kẻ hở trong kế hoạch của ông.

Lão Dao Bả Tử không hiểu.

Những lời nói đó quả thật không phải là dễ dàng để người ta nghe rồi hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu ông đem Cao Đào biến thành Thủy Thượng Phi, Khuyển Lang Quân dù có tài dịch dung diệu tuyệt thiên hạ cách mấy, cũng sẽ có người nhận ra được ngay, ít ra là bạn bè và thân nhân của Thủy Thượng Phi đều nhận ra được.

Chàng vỗ vỗ vào vai Quán Gia Bà :

- Nhưng ông đổi ý thành như thế này, trên đời này vốn không có ai như vậy tồn tại, dĩ nhiên sẽ không có ai nhận ra ý.

Những lời nói này xem ra dễ cho người ta hiểu hơn.

Lão Dao Bả Tử dĩ nhiên cũng hiểu, đây vốn là một trong những mấu chốt cơ bản trong kế hoạch.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng ông lại sơ xuất một chuyện.

Lão Dao Bả Tử nhin không nổi, hỏi :

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng lại chỉ vào mặt Quán Gia Bà một cái rồi hỏi :

- Cao Đào giả thành như vậy được, thì người khác cũng giả thành như vậy được.

Lão Dao Bả Tử thừa nhận.

Chỉ cần một tấm mặt nạ da người chế tạo tinh xảo, thêm vào một tay dịch dung hảo thủ, bất cứ ai cũng có thể biến thành như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cao Đào biến thành thế này, không ai nhận ra được y, người khác biến thành thế này, dĩ nhiên cũng không ai nhận ra được y.

Bởi vì trên đời này, vốn không có một người nào như vậy tồn tại, vì vậy không ai đi chú ý đến y, ngay cả lão Dao Bả Tử cũng không ngoại lệ.

Bàn tay của lão Dao Bả Tử đã run lên, lão ta hỏi :

- Không lẽ người này không còn là Cao Đào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông đã hiểu được ý tôi rồi.

Gã Quán Gia Bà đó cũng cười cười, dùng sức kéo chiếc mặt nạ da người trên mặt xuống, lại là một người đàn bà tuổi tác không lớn lắm.

Người này dĩ nhiên không phải là Cao Đào.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vị cô nương này chính là thư muội của Công tôn đại nương năm xưa, cũng là bạn rất thân của tôi. Tôi nhất thời tìm không ra một quán gia bà, không ra đàn ông đàn bà như Cao Đào, đành phải tìm cô ấy nhờ giúp vậy.

Lão Dao Bả Tử ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông biến Cao Đào thành như vậy được thì dĩ nhiên tôi cũng biến cô ấy ra như vậy được.

Lão Dao Bả Tử hần học hỏi :

- Có phải Khuyển Lang Quân bán đứng ta không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói :

- Bởi vì y cũng là người, không phải là chó. Ngay cả chó bị ép quá cũng phải nhảy rào hướng gì là người.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Y còn chưa chết sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu y chết rồi, làm sao chúng tôi biến vị cô nương này thành Quán Gia Bà in hệt? Đến ông còn không nhận ra.

Lão Đào Bả Tử hỏi :

- Cái mặt nạ này từ trên mặt của Cao Đào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lột từ trên mặt của y đấy.

Lão Đào Bả Tử hỏi :

- Còn Cao Đào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Y xen vào nhiều chuyện quá, đã nên đi nghỉ ngơi chút xíu.

Liều Thanh Thanh bỗng hỏi :

- Phải là tối hôm đó, tại sơn trang của Diệp Lăng Phong, người nhúng tay vào phải không?

Hiện tại bà ta mới chợt nhớ ra, tối hôm đó, lúc đèn tắt, tại sao mình không tìm thấy ai.

Lục Tiểu Phụng thừa lúc đèn tắt bèn ám toán Cao Đào, Cổ Phi Vân, Hải Kỳ Khoát, đem ba người khác vào thế bọn họ, không những vậy còn dùng chung một thứ mặt nạ cải trang.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Hôm đó Khuyển Lang Quân cũng ở đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Y vốn ở đó chờ.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Chàng ta xuống núi, ngày hôm sau tôi bèn kêu người mua một con chó giống y, đợi lúc dắt chó đi dạo bèn đổi trao.

Chó đáng điệu như nhau, trừ người gần chúng, thân với chúng ra, dĩ nhiên không ai đi phân biệt ra nổi.

Liều Thanh Thanh thở ra :

- Ta đã thấy nghi nghi cái gã phổ kị dắt chó đi dạo rồi.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Cái bệnh nghi ngờ của bà trước giờ nặng lắm.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Còn gã đào giun?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đấy chính là cái gã phổ kị dắt chó đi dạo giùm ta.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Y rốt cuộc là ai vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tư Không Trích Tinh.

Dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh.

Cái gã độc hành đại đạo nổi danh thiên hạ này, không những khinh công cao cường, cơ trí hơn người, mà chính y cũng là một tay cao thủ về dịch dung.

Liều Thanh Thanh nói :

- Không lẽ những người nơi đây đều không phải là những người lúc trước?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ có hai người vẫn còn như cũ.

Liều Thanh Thanh hỏi :

- Hai người nào?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Một là tôi, một là bà.

Liều Thanh Thanh nói :

- Hôm đó tại sao các ngươi không hạ thủ ta luôn đi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì bà rất gần với lão Dao Bả Tử, chúng tôi sợ ông ta nhìn ra kẻ hở.

Liều Thanh Thanh cắn chặt môi, bỗng dấm một quyền vào mũi của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không tránh né, bà ta cũng không dấm trúng.

Bàn tay của bà ta đã bị người giữ chặt, nhưng ánh mắt của bà ta đang còn hằn học nhìn trừng trừng vào Lục Tiểu Phụng. Bà ta lớn tiếng nói :

- Tôi chỉ muốn cho anh rõ một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Liều Thanh Thanh nói :

- Hiện tại người duy nhất gần với tôi chính là anh!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy trong lòng chua chua, và cũng xót xót.

Nhưng nếu một người muốn làm chuyện tốt cho nhiều người, sẽ không khỏi phải hy sinh một chút.

Chàng ráng sức làm ngơ không thấy nước mắt đang trào ra hai bên má của bà ta, ráng sức không nghĩ đến chuyện đó.

Cho dù có muốn sám hối rơi lệ, cũng phải đợi đến sáng mai, hiện tại còn có rất nhiều chuyện khác phải làm.

Có người đã đốt đèn lên, trong địa thất lại càng sáng rực.

Lão Dao Bả Tử ngược lại bỗng trấn tĩnh hẳn, lão lại hỏi :

- Các ngươi đã không chế hết cục diện rồi, tại sao còn muốn theo kế hoạch của ta tiếp tục thi hành?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì chúng tôi còn chưa biết lão Dao Bả Tử rốt cuộc là ai? Vì vậy nhất định phải dụ ông vào bẫy.

Đây mới chính là mấu chốt của cả kế hoạch, cho đến bây giờ, chàng vẫn còn chưa thấy mặt thật của lão Dao Bả Tử.

Vẫn chưa một ai thấy qua.

Lão Dao Bả Tử cười lạt, nói :

- Hiện tại, các người cũng sắp biết được ta là ai, chỉ tiếc là bọn Thiết Kiên không còn cách nào biết được.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng, nói :

- Ông nghĩ là bọn họ đều bị chết cả thật sao? Ông thử xem những người này là ai?

Cửa ra vào thạch thất bỗng mở ra, một hàng người chậm chậm bước xuống, chính là những người lúc này ngã gục trong vũng máu, Thiết Kiên, Vương Thập Đại, Cao Hành Không, Thủy Thượng Phi, Ba Sơn Tiểu Cổ, Ưng Nhân Lão Thất, và năm đại ca thủ của Võ Đang.

Lão già cao lớn oai vũ cũng có trong đó.

Thạch Nhạn đi phía sau cùng.

Lão vừa bước xuống, cánh cửa đá thất vẫn còn mở.

Lục Tiểu Phụng còn đang nói :

- Có Vương lão tiền bối, Tư Không Trích Tinh, và Khuyển Lang Quân, những tay cao thủ dịch dung như vậy, muốn giả chết dĩ nhiên không phải chuyện gì khó khăn lắm, huống gì. Chàng nói chưa hết câu, lão Đào Bả Tử bỗng tung người lên, người lão như mũi tên bắn vọt ra khỏi cửa.

Trong bàn tay của lão đã có cây kiếm, một cây kiếm đã ra khỏi vỏ.

Người lão và kiếm đã hợp lại làm một, nhắm hướng Thạch Nhạn đánh lại như điện xẹt.

Thạch Nhạn cũng có kiếm.

Bí mật trong vỏ kiếm đã bị lấy mất, Thất Tinh kiếm lại trở về tay lão.

Lão tính rút kiếm, nhưng bên nách bỗng nhói lên một cái, vết thương mới và bệnh cũ lại đồng thời phát tác.

Thanh kiếm của lão Đào Bả Tử đã kề vào cổ lão, người lão ta đã ra phía sau lưng Thạch Nhạn, lão dùng một bàn tay quắc tay Thạch Nhạn lại, rồi nói :

- Các người dám động đây, ta giết y ngay!

Không ai dám động đây.

Tuy lão đã bị bệnh nan y, nhưng không ai muốn Chứng môn phái Võ Đang, vị trưởng giả chính trực trung hậu, chết dưới lưỡi kiếm. Vì vậy mọi người hể còn nước lấy mắt nhìn lão Đào Bả Tử thoái lui.

Lão Đào Bả Tử cười lạt, nói :

- Kế hoạch của ta tuy chưa thành công, kế hoạch của các người xem ra cũng thành công cốc.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Nếu chúng ta hứa để ông đi, ông có thể để chúng ta thấy gương mặt thật của ông không?

Lão Đào Bả Tử nói :

- Không được.

Lão cười lớn, nói tiếp :

- Vĩnh viễn không ai sẽ thấy được gương mặt thật của ta, vĩnh viễn không ai. Tiếng cười của lão bỗng ngưng đọng lại.

Người của lão đổ nhào xuống, lăn long lóc xuống bảy tám nấc thang, phủ phục dưới đất, sau lưng máu tươi phun ra xối xả như suối.

Cái nón trúc của lão cũng rớt ra.

Một người bước chậm chậm từ trên xuống, trong tay đang cầm một thanh kiếm, mũi kiếm còn đang nhỏ máu.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên biến hẳn sắc mặt.

Nếu không phải gương mặt của chàng còn đeo mặt nạ, mọi người nhất định sẽ giật nảy mình lên.

Bởi vì gương mặt của chàng biến đổi thật đáng sợ.

17. Một Nước Cờ Cao

Người cuối cùng bước xuống cầu thang, không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, là Mộc đạo nhân.

Lão mới là người chân chính đi cuối cùng.

Lão Dao Bả Tử hiển nhiên không ngờ sau lưng Thạch Nhạn còn có người, bộ ngựa bắt ve, se sẻ sau lưng, trên đời này không phải rất có nhiều chuyện cũng như vậy sao?

Lục Tiểu Phụng hình như cũng không ngờ lão lại đến, chàng nhìn lão kinh ngạc, rồi lại nhìn lão Dao Bả Tử nằm gục trong vũng máu. Chàng bỗng hỏi :

- Tại sao ông giết lão ta? Tại sao không để lão ta còn sống để hỏi!

Mộc đạo nhân nói :

- Bí mật của lão chúng ta đã biết rồi, dù có hỏi nữa, cũng hỏi không ra gì thêm.

Ta xuất thủ tuy có nặng một chút, nhưng tuyệt hậu hoạn về sau.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng chúng ta còn chưa thấy mặt thật của lão ra sao.

Mộc đạo nhân cười cười nói :

- Người chết rồi, vẫn còn thấy được mặt thật vậy.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra một lúc :

- Mấy hôm nay thật tình tôi mệt quá, đầu óc cũng hôn ám.

Mộc đạo nhân cười nói :

- Mỗi người đều có lúc đầu óc hôn ám, sợ là chỉ sợ không có đầu để hôn ám.

... Mỗi người chết đi rồi, vẫn còn thấy được mặt thật vậy.

... Sợ chỉ sợ lão vốn không có mặt mũi.

Lục Tiểu Phụng lật mặt của lão Dao Bả Tử lại, rồi chàng chờ người ra.

Gương mặt chàng đang nhìn là một gương mặt không có mặt mũi, cặp mắt như hai lỗ hổng sâu hoắm đang tựa như cười cợt, phảng phất như đang nói :

- Vĩnh viễn không ai sẽ thấy gương mặt thật của ta. Vĩnh viễn không ai!

Mọi người cũng đều dần mặt ra, ngay cả Liễu Thanh Thanh cũng dần mặt ra.

Thạch Nhạn thì thở ra một hơi dài, nói :

- Tuy y không có mặt mũi, tôi cũng nhận ra được y.

Mộc đạo nhân buồn rầu nói :

- Dĩ nhiên là ông nhận ra. Ta cũng nhận ra.

Lão ngẩng đầu lên, xem ra phảng phất càng già nua :

- Người này chính là phản đồ của bản môn, tên là Thạch Hạc.

* * * * *

- Không đúng!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không phải Thạch Hạc.

Giọng nói của chàng rất cương quyết, rất tự tin, chuyện này đối với chàng hiển nhiên rất chắc chắn trong tay.

Chuyện không chắc chắn, chàng nhất định sẽ không nói với những người trong phòng nghe.

Đây là một thư phòng cao nhã yên tĩnh, trong một chỗ an toàn và ẩn bí.

Bất cứ ai muốn vào trong thư phòng, đều bắt buộc phải qua bảy cánh cửa, bảy đạo phòng thủ nghiêm ngặt.

Người phòng thủ bên ngoài, cơ hồ ai cũng là tay cao thủ đệ nhất trong võ lâm hiện nay, trong đó bao quát Võ Đang, Thiếu Lâm, Nhậm Đãng, và Ba Sơn, các đệ tử ưu tú nhất, còn có Trường Giang thủy trại và Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, các vị đà chủ tinh minh năng cán nhất.

Không được sự cho phép của những người trong phòng, tuyệt đối không để cho bất cứ người nào xông vào.

Bọn họ ở trong này nói chuyện, cũng tuyệt đối không để một tí tiếng động nào lọt ra ngoài.

Bọn họ đặt cho nơi này một tên: Ứng Sào. Kế hoạch đối phó với U Linh sơn trang lần này, chính là bọn họ đã ở trong Ứng Sào bàn luận ra ba tháng trước.

Đây là kế hoạch tuyệt đối bí mật.

Bước thứ nhất trong kế hoạch, là thuyết phục Tây Môn Xuy Tuyết tham gia, tạo thành cừu hận giữa y và Lục Tiểu Phụng, để giang hồ đều cho rằng y không giết Lục Tiểu Phụng không được.

Đây vốn không phải là chuyện dễ dàng, Tây Môn Xuy Tuyết nhất định không phải là kẻ dễ dàng bị thuyết phục.

Nào ngờ lần này Tây Môn Xuy Tuyết không hề cự tuyệt, hiển nhiên y cảm thấy rượt theo giết Lục Tiểu Phụng là một chuyện rất thú vị, do đó điều kiện duy nhất của y là :

- Người phải chạy trốn thật, bởi vì ta cũng rượt theo thật, nếu người bị ta rượt kịp, không chừng ta sẽ giết người thật.

Vì vậy lúc Lục Tiểu Phụng đang chạy trốn, chàng quả thật lúc nào cũng đổ mồ hôi hột.

Bước thứ hai trong kế hoạch, chính là an bày đường nào cho Lục Tiểu Phụng chạy trốn, nhất định cho chàng tình cờ đụng phải người trong U Linh sơn trang mà không bị hoài nghi.

Trong quá trình chạy trốn đó, chàng phải tự mình lo liệu ứng phó với mọi chuyện khôn khéo, không thể liên lạc với bất kỳ ai khác.

Lục Tiểu Phụng có lọt được vào trong U Linh sơn trang hay không, bọn họ không nắm chắc được trong tay.

Nhưng chàng nguyện ý mạo hiểm.

Bọn họ đã biết cái tổ chức U Linh sơn trang ấy đã lâu lắm rồi, nhưng vẫn không bao giờ chụp được manh mối gì, chỉ bắt quả từ miệng một người lạ đã sắp chết nói ra, biết được tổ chức ấy đang sắp làm một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Vì vậy bọn họ cũng không thể không bắt đầu hành động.

Bởi vì bọn họ đã tra ra được người lạ sắp chết ấy, lại là người đáng lý ra đã chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhiều năm về trước, người đó tên là Cố Phi Vân.

Y từ U Linh sơn trang trốn ra, bị Thạch Hạc đánh rớt xuống hang núi vạn trượng, tuy may mắn không chết, hai chân đã gãy trợn, chỉ nhờ vào đôi bàn tay và một ý chí kiên cường, bò năm ngày bốn đêm trong tuyết cốc, mới gặp một đạo sĩ đi tìm thuốc trong núi sâu.

Đạo sĩ này là đệ tử của phái Võ Đang, y mới còn sống để nói ra cái bí mật của U Linh sơn trang.

Chỉ tiếc là y biết không nhiều, không những vậy chỉ còn thừa chút hơi thở cuối cùng.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đã biết ngay từ đầu, Biểu Ca không thể là Cố Phi Vân.

Người đầu tiên bắt đầu trù tính kế hoạch là Thạch Nhạn. Người đầu tiên lão đi tìm là Lục Tiểu Phụng.

... Nếu thế gian này còn có ai hoàn thành được nhiệm vụ gian nan lớn lao này, người đó chắc chắn là Lục Tiểu Phụng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết, chỉ dựa vào sức của một mình chàng, tuyệt đối không cách nào thành công.

Chàng nhất định phải đi tìm vài tay bang thủ, chàng nghĩ trong đó nhất định không thể thiếu Tư Không Trích Tinh.

Muốn thuyết phục Tư Không Trích Tinh, còn khó khăn hơn cả thuyết phục Tây Môn Xuy Tuyết, may mà y có nhược điểm.

Y khoái đánh cuộc, nhất là thích đánh cuộc với Lục Tiểu Phụng. Không những vậy, tùy Lục Tiểu Phụng muốn đánh cuộc gì cũng được.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đánh cuộc với y :

- Nếu ta không thành công, ngươi phải đào giun cho ta.

Đợi đến lúc Tư Không Trích Tinh phát hiện ra đó là cái bẫy, hối hận không còn kịp nữa, vì không muốn thua, y chỉ còn nước toàn lực giúp Lục Tiểu Phụng hoàn thành cho xong chuyện này.

Y trước giờ vốn là kẻ rất thủ tín.

Nhưng y cương quyết đòi Lục Tiểu Phụng tìm cho y một tay bang thủ không thể thiếu sót được, y muốn Lục Tiểu Phụng tìm Hoa Mãn Lâu lại cho y.

Suy tính của Hoa Mãn Lâu thấu đáo vô song, không ai bì kịp, không chừng vì y không thấy đường, do đó suy nghĩ có sâu sắc hơn người khác.

Kế hoạch nguyên thủy nhất, là do bọn họ bốn người trù tính trong Ứng Sào.

Lực lượng bốn người bọn họ không đủ, vì vậy bọn họ lại kéo thêm sáu người nữa vào.

Đây là Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm, Vương Thập Đại Cái Bang, Trường Giang Thủy Thượng Phi, Nhạn Đãng Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cố, và Thập Nhị Liên HoànỒ Ứng Nhân Lão Thất.

Bởi vì môn hạ sáu người đó đều có người trong U Linh sơn trang.

Thế lực của bọn họ cũng phân bố đều trên lộ tuyến từ U Linh sơn trang đến Võ Đang.

Điểm trọng yếu nhất là, bọn họ đều là những người miệng kín như bình, tuyệt đối không tiết lộ kế hoạch này cho ai khác.

Nhìn bên ngoài, đó chỉ bất quá là một căn lầu thông thường trong một khu phố náo nhiệt, lấy danh nghĩa của một đà chủ phân đà môn hạ Ứng Nhân Lão Thất mua, dùng ba gian nhà phía dưới làm tiệm bán thuốc, tiệm rượu, và tiệm quan tài.

Gã chưởng quản ba cái tiệm đó dĩ nhiên đều là đệ tử trung thành năng cán nhất của họ.

Biết về kế hoạch lần này, chỉ có mười người, những người kia chỉ biết phụng mệnh hành sự.

Hiện tại trong mười người bọn họ đã có tám người ở đây.

Lục Tiểu Phụng nhìn bọn họ, chàng lại nhấn mạnh một lần nữa câu lúc này :

- Không phải Thạch Hạc, nhất định không phải.

Thạch Nhạn không đến, hiển nhiên bệnh tình quá nghiêm trọng, người duy nhất gặp Thạch Nhạn là Thiết Kiên.

Năm xưa khi Võ Đang lập Chưởng môn, Thạch Hạc tự hủy mặt mình, vị cao tăng chùa Thiếu Lâm cũng có mặt ở đó.

Lão đã thấy qua gương mặt không có mặt mũi đó, bất kỳ ai chỉ cần thấy qua một lần, đều vĩnh viễn không thể quên được.

Vì vậy lão phản đối :

- Ta đã thấy mặt y, y nhất định là Thạch Hạc.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chết dưới lưỡi kiếm của Mộc đạo nhân dĩ nhiên là Thạch Hạc. Nhưng Thạch Hạc không phải là lão Dao Bả Tử, nhất định không phải.

Tư Không Trích Tinh giành hỏi :

- Sao ngươi chắc chắn được?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì ta biết lão Dao Bả Tử là ai.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Mộc đạo nhân.

Tư Không Trích Tinh giật bắn mình lên, ai ai cũng giật bắn mình lên.

Một hồi thật lâu, Thiết Kiên mới chậm chậm lắc đầu nói :

- Không đúng, không thể là y.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao?

Thiết Kiên đáp :

- Lâu năm về trước, y đã có thể làm Chưởng môn Võ Đang, nhưng y lại đem ngôi vị nhường cho sư đệ mình là Mai chân nhân, do đó có thể thấy, y xem danh lợi quyền vị nhẹ lắm, sao lại đi làm chuyện như vậy được?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi vốn cũng không tin, tôi vốn tính kéo lão vào trong Ưng Sào đấy chứ.

Thiết Kiên hỏi :

- Không lẽ có người phản đối?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, nói :

- Thạch Nhạn phản đối, Hoa Mãn Lâu cũng không tán thành.

Thiết Kiên hỏi :

- Tại sao?

Lần này lão hỏi Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu ngần ngừ một hồi, chậm chậm nói :

- Lúc đó tôi không hoài nghi gì đến lão, chỉ bất quá cảm thấy lão và Cổ Tòng cư sĩ quá thân cận nhau, khó mà giữ được bí mật với Cổ Tòng.

Thiết Kiên hỏi :

- Ông thấy Cổ Tòng khả nghi sao?

Hoa Mãn Lâu nói :

- Võ công của y rất cao, nhưng sư thừa và lai lịch của y trước giờ không ai biết gì.

Thiết Kiên nói :

- Y là ẩn sĩ, mấy người ẩn sĩ thông thường đều phải vậy chứ.

Hoa Mãn Lâu nói :

- Ẩn sĩ lúc trước khi quy ẩn cũng có chút dĩ vãng, nhưng y không có, làm như y sinh ra là thành ẩn sĩ rồi vậy.

Thiết Kiên trầm ngâm một hồi, lại hỏi :

- Thạch Nhạn tại sao phản đối Mộc đạo nhân?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì lão biết Mộc đạo nhân không hẳn là thật tình nguyện ý nhường vị cho Mai chân nhân.

Thiết Kiên chau mày nói :

- Không lẽ y cũng như Thạch Hạc vậy, bởi vì y làm chuyện vi phạm môn quy cho nên mới bị ép phải nhường vị?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chắc là vậy.

Thiết Kiên nói :

- Y làm chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thạch Nhạn không chịu nói.

Nhà có chuyện xấu xa không thể bày ra, bất kể ra sao, Mộc đạo nhân cũng là sư thúc của y, lại là trưởng lão của Vô Đang.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thạch Nhạn tuy không chịu nói, hiện tại tôi vẫn có thể suy đoán ra gần hết.

Ba Sơn Tiểu Cổ cũng nhin không nổi, hỏi :

- Mộc đạo nhân năm xưa rốt cuộc đã làm chuyện gì vi phạm môn quy?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không những y lấy vợ ở ngoài, còn sinh ra con gái nữa.

Thiết Kiên sa sầm nét mặt, nói :

- Lời đồn không thể tin dễ dàng, những lời có liên quan đến danh tiết của một người, không nên dễ tin quá, mà còn không nên mở miệng là đề cập tới.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vâng.

Tư Không Trích Tinh lại giành nói :

- Nhưng y đã mở miệng ra rồi, nhất định phải nắm chắc gì trong tay.

Thiết Kiên nói :

- Không những chắc trong tay, còn phải có chứng cứ.

Lục Tiểu Phụng không có chứng cứ.

Nhưng những gì chàng phân tích và phán đoán, Thiết Kiên đại sư không thể không thừa nhận là rất có lý.

... Thẩm Tam Nương là vợ của Diệp Lăng Phong, nhưng lại sinh con gái cho lão Dao Bả Tử, người bà ta có lỗi với là Diệp Lăng Phong, không phải là lão. Tại sao lão Dao Bả Tử ngược lại đi hận bà ta? Không những vậy còn giết cả Diệp Lăng Phong?

Bởi vì lão Dao Bả Tử là Mộc đạo nhân, là biểu ca của Thẩm Tam Nương, cũng là người chồng chân chính của Thẩm Tam Nương.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Mộc đạo nhân lúc đó còn đang tráng niên, Thẩm Tam Nương cũng đang xuân xanh đương độ... Trước mặt Thiết Kiên đại sư, chàng ăn nói rất hàm súc, những ý tứ của chàng ai ai cũng hiểu rõ.

Hai biểu huynh, biểu muội chắc chắn là có tư tình, khổ nỗi Mộc đạo nhân lúc ấy đã là đệ tử Chương môn Võ Đang, dĩ nhiên không thể quang minh chính đại lấy bà ta làm vợ.

- Vì vậy lão mới nghĩ ra cái kế quý đại đào cương, để Thẩm Tam Nương đi lấy Diệp Lăng Phong, làm thụ thân con gái của lão.

- Tại sao lão lại chọn Diệp Lăng Phong?

- Bởi vì Diệp Lăng Phong cũng từng học kiếm ở Võ Đang, không những vậy còn do chính tay lão truyền thụ, vì ân sư, đệ tử dĩ nhiên không thể không hy sinh.

Nhưng sau này Mộc đạo nhân già đi, lại hay vân du bên ngoài, Thẩm Tam Nương phòng khuê tịch mịch, lộng giả thành chân, cùng với Diệp Lăng Phong dần dần tư tình.

Đợi đến lúc Mộc đạo nhân phát hiện ra, bà ta lại có thêm đứa con gái không nên có. Lão cũng phát hiện ra tư tình của bọn họ, dĩ nhiên là hận bọn họ đến tận xương tủy.

- Nhưng lão lại càng hận Võ Đang, bởi vì đệ tử của lão là Thạch Hạc cũng chịu chung mệnh vận như lão, bị ép phải nhượng ngôi vị Chương môn.

“Báo thù” và “quyền lực”, hai chuyện đó, chỉ bất kỳ một thứ nào thôi cũng đủ làm người ta không chọn thủ đoạn, nhảy ra làm chuyện liều lĩnh.

- Nhưng điều đó vẫn còn chưa đủ chứng cứ chứng minh Mộc đạo nhân là lão Dao Bả Tử.

- Tôi còn có thể đưa ra vài điểm sự kiện để chứng minh. Điểm dễ dàng tiến hành, chỉ có mình lão mới ở gần Thạch Hạc, chỉ có lão mới biết bí mật giấu trong võ kiếm.

- Bí mật đó rất có thể chính là cái bí mật năm xưa lão bị ép phải nhượng vị, vì vậy lão nhất định phải lấy cho được.

Đối với tình cảnh nội bộ Võ Đang, chỉ có lão là hiểu rõ hơn ai cả, vì vậy lão mới có thể bố trí đường thoái lui an toàn sau khi xong chuyện, có muốn rượt theo cũng không có cách nào rượt nổi.

Trường Tinh và Trường Cẩn đều là đệ tử trực hệ môn hạ của lão, chỉ có lão mới mua chuộc được bọn họ.

Thạch Hạc trước giờ cô tịch kiêu ngạo, chỉ có lão mới có thể chỉ huynh ra lệnh được y.

Bao nhiêu điểm đó, tuy chỉ bất quá là suy đoán, nhưng cũng đủ để làm thành một đường dây liên hệ hoàn chỉnh.

Hướng gì trong tay của Lục Tiểu Phụng còn giữ một chi tiết rất trọng yếu :

- Tuy tôi đã biết từ lâu Biểu Ca không phải là Cố Phi Vân, nhưng tôi vẫn nhìn không ra lai lịch chân chính của y.

Thiết Kiên nhin không nổi, hỏi :

- Hiện tại ông đã tra ra?

Lục Tiểu Phụng gật gù đầu nói :

- Biểu Ca chính là Cổ Tòng.

Câu đó vừa thốt ra, mọi người lại giật nảy mình lên.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Mấy năm gần đây, Mộc đạo nhân và Cổ Tòng hình bóng không rời, thường kết bạn vân du, không những vậy, hành tung phiêu hốt, chỉ vì bọn họ thường thường phải về lại U Linh sơn trang.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói :

- Võ Đang thịnh hội lần này, mọi người đều nghĩ Cổ Tòng sẽ nhất định đến, nhưng y chẳng thấy lộ mặt ra.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì y đã bị tôi cầm tù trong địa lao ở sơn trang nhà họ Diệp.

Thiết Kiên nói :

- Ông có chứng cứ chứng minh được y chính là Cổ Tòng không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi thấy y xuất thủ, kiếm pháp của y cực kỳ tinh vi, rất gần với kiếm pháp của Cổ Tòng, thân hình và khuôn mặt của y giống Cổ Tòng, chỉ cần thêm chút râu ria, chút tóc trắng, chút tóc vàng, là thành Cổ Tòng y hệt, không sai gì cả.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Thảo nào tôi cứ cảm thấy Cổ Tòng có vẻ âm dương quái khí làm sao đó, thì ra y trước giờ chưa lộ bản mặt thật ra.

Thiết Kiên trầm tư một hồi, bỗng nói :

- Còn một kẻ hử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Kẻ hử gì?

Thiết Kiên nói :

- Nếu Mộc đạo nhân là lão Dao Bửu Tử, tại sao lão ta không y ước hẹn đến hội họp với ông ở Mãn Thụ Lâu?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói :

- Đây chỉ là vì lão đã biết sự tình có chỗ biến đổi, đã có người tiết lộ bí mật của chúng ta.

Thiết Kiên hỏi :

- Ai tiết lộ bí mật?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Dĩ nhiên là cái người đang không bỗng mọc ra.

Người mọc ra đó, dĩ nhiên chính là lão già cao lớn oai vũ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chuyện này vốn nhất định không được để người thứ mười một biết, tại sao các người lại đem thêm một người nữa vào?

Ba Sơn Tiểu Cổ hỏi ngược lại :

- Ông biết người đó là ai không?

Lục Tiểu Phụng không biết.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói :

- Ông có biết tôi có một người sư thúc, là động chủ của ba mươi sáu động ở Miêu Nhân Sơn, và cũng đòi làm thổ ty ở đó?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật lên nói :

- Ông nói đó có phải là Long Phi Sư Long Mãnh?

Ba Sơn Tiểu Cổ mỉm cười nói :

- Trước giờ ông ta chưa bao giờ vào Trung Nguyên, thảo nào ông không nhận ra ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Các người để ông ta tham dự vào bí mật?

Ba Sơn Tiểu Cổ nói :

- Ông ta ngồi trấn phương nam, đời này qua đời kia, quý như vương hầu, phú quý tôn vinh, trong giang hồ không ai bì kịp. Ông nghĩ ông ta sẽ bán đứng mình sao? Tiết lộ bí mật của mình sao?

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại.

Nhưng chàng rốt cuộc đã nhớ ra người đó là ai. Chàng cũng nhớ ra tại sao mình cứ nghĩ là có gặp qua y một lần rồi.

Chàng bỗng cảm thấy miệng mình vừa chua vừa đắng ghét, làm như vừa ăn phải một nồi thịt thúi.

Thiết Kiên nói :

- Hiện tại chúng ta chỉ có một cách chứng minh những suy đoán của ông có đúng hay không.

Ba Sơn Tiểu Cổ hỏi :

- Cách gì?

Thiết Kiên nói :

- Bất Thạch Nhạn nói ra bí mật trong vỏ kiếm.

Mọi người đều đồng ý.

- Mộc đạo nhân nhượng vị, nếu vì chuyện tư tình với Thảm Tam Nương thì chứng minh được rằng lão là lão Dao Bả Tử.

Thiết Kiên nói :

- Tuy Thạch Nhạn không muốn tiết lộ chuyện riêng tư của tôn trưởng trong bản môn của y, nhưng trong hoàn cảnh này, y không thể nào không nói được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông đã về lại Võ Đang?

Thiết Kiên nói :

- Trời còn chưa sáng đã về rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mộc đạo nhân hiện có phải cũng ở Võ Đang?

Thiết Kiên nói :

- Chúng ta cũng nghĩ rằng có thể có người sẽ làm chuyện bất lợi cho y, vì vậy mới nhờ Vương Thập Đại đi theo y về.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói :

- Nếu vậy chúng ta cũng nên mau mau chạy đến Võ Đang hỏi cho rõ ràng.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bẩm

- Tôi chỉ hy vọng hiện tại chạy mau mau một chút còn kịp.

Bỗng nghe ngoài cửa có người nói :

- Hiện tại không còn kịp rồi.

Vương Thập Đại ngồi xuống trước, lau khô mồ hôi trên mặt, thở ra một hơi, mới chậm chậm nói :

- Chương môn đời mười ba của Võ Đang, Thạch Nhạn, đã từ trần vào ngày mười bốn tháng tư, một khắc trước giờ Ngọ, hưởng dương bốn mươi bảy tuổi.

Không ai cử động, không ai mở miệng.

Trái tim mọi người đều chìm xuống, một hồi thật lâu, mới có người hỏi :

- Ông ta chết ra sao?

Vương Thập Đại nói :

- Y có bệnh sẵn, không những vậy còn rất nghiêm trọng.

Thiết Kiên hỏi :

- Bệnh gì vậy?

Vương Thập Đại nói :

- Bệnh gan, Mộc đạo nhân đã nhìn ra từ lâu thọ kỳ của y tối đa không quá trăm ngày.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt hỏi :

- Mộc đạo nhân chẩn bệnh cho ông ta?

Vương Thập Đại nói :

- Mộc đạo nhân y thuật rất tinh, ta cũng có hiểu sơ về y thuật.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông xem ông ta có phải vì bệnh tật phát tác mà chết thật không?

Vương Thập Đại nói :

- Không nghi ngờ gì cả.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm ngồi xuống, phảng phất như muốn đứng dậy không nổi.

Gương mặt của Thiết Kiên cũng rất nặng nề :

- Y có để di ngôn gì lại không? Chỉ định người kế thừa Chương môn phái Võ Đang?

Vương Thập Đại nói :

- Chúng tôi cứ ngỡ y để lại di ngôn ở đâu đó, nhưng tìm hoài không có.

Thiết Kiên mặt mày càng nặng nề.

Lão biết rõ môn quy gia pháp phái Võ Đang, Chương môn nếu vì chuyện gì chết đi, không kịp để lại di mệnh, ngôi vị Chương môn sẽ do người bối phận tôn trưởng nhất tiếp nhiệm.

Bối phận tôn trưởng nhất của Võ Đang môn hạ, chính là Mộc đạo nhân.

Thiết Kiên thở dài một hơi, nói :

- Không ngờ ba mươi năm sau, y vẫn còn làm được Chương môn Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Đây chỉ sợ đã nằm trong dự liệu của lão từ lâu.

Bọn họ đều hiểu trong bụng, hiện tại không có chứng cứ thiết thực gì, lại càng không thể động vào lão.

Chương môn phái Võ Đang, nhất định không thể dung thứ cho ai mạo phạm vào.

Hiện tại bọn họ chẳng có một chứng cứ gì, dù Mộc đạo nhân có thật là lão Dao Bả Tử đi chăng nữa, bọn họ cũng không làm được gì.

Vương Thập Đại buồn rầu nói :

- Thạch Nhạn tuy cũng biết mình sắp chết đến nơi, nhưng cũng còn không ngờ được lại quá đột nhiên như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông ta lâm tử không lẽ ngay cả một câu cũng không nói sao?

Vương Thập Đại nói :

- Chỉ có một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông ta nói gì?

Vương Thập Đại nói :

- Y muốn ta nói lại với người, người đoán quả không sai.

Lục Tiểu Phụng bỗng đứng bật dậy, rồi lại chậm chậm ngồi xuống, miệng lẩm bẩm :

- Không được gì cả, dù tôi đoán không sai, cũng chẳng được gì cả.

Chàng có hỏi Thạch Nhạn, Mộc đạo nhân năm xưa có phải vì chuyện tư tình mà bị ép phải nhường vị không.

Thạch Nhạn không nói gì, đợi đến lúc nói ra thì đã quá muộn.

Bí mật trong vỏ kiếm, hiện tại chắc chắn đã lọt vào tay Mộc đạo nhân, bọn họ đã hết còn có chứng cứ gì.

Thiết Kiên nói :

- Ông đoán không sai, nhưng làm chuyện quá sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sai chỗ nào?

Thiết Kiên nói :

- Ông đã biết có người muốn đoạt kiếm thì đừng nên để Thạch Nhạn giữ bí mật lại trong vỏ kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chúng tôi làm vậy chỉ bắt quá vì muốn dụ lão y ước hẹn đến Mãn Thụý Lâu.

Chúng tôi mới ngay mặt mở toang chân tướng của lão ra, bí mật trong vỏ kiếm nếu không phải đồ thật, lão nhất định sẽ nhìn ra, nhất định sẽ nghi ngờ.

Chàng thở dài nói :

- Lúc đó chúng tôi làm sao biết được bí mật lại bị tiết lộ ra, lão bỗng thay đổi chủ ý.

Thiết Kiên thở dài nói :

- Bất kể y là ai, cũng thật là một tay siêu quần, kế hoạch của y tuy bị phá vỡ tan tành, nhưng đến phút cuối cùng, y vẫn còn không bị thua.

Mọi người ngồi yên không nói gì, tâm tình đều rất trầm não.

Kế hoạch của bọn họ tuy xảo diệu, không ngờ đến phút cuối biến thành công cốc.

Ba Sơn Tiểu Cố nói :

- Hiện tại không lẽ chúng ta hoàn toàn không làm gì được nữa sao?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi :

- Không chừng tôi còn có thể nghĩ được một cách.

Ba Sơn Tiểu Cố hỏi :

- Cách gì?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sự thúc của ông có phải cũng đang ở Vô Đang?

Ba Sơn Tiểu Cố nói :

- Ông ta không có ở đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông biết ông ta đang ở đâu không?

Ba Sơn Tiểu Cố nói :

- tôi biết chủ nhân của Toàn Phúc lâu là cự thuộc hạ của ông ta năm xưa, đặc biệt làm thịt một con bò mộng mời ông ta lại, chuyện này ông ta nhất định không thể từ chối.

Lục Tiểu Phụng sáng rực mắt lên, chàng hỏi :

- Ông ta thích ăn thịt?

Ba Sơn Tiểu Cố nói :

- Đến nỗi không có ngày nào không ăn thịt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông ta ăn nhiều không?

Ba Sơn Tiểu Cố nói :

- Nhiều muốn chết người.

* * * * *

Mười bốn tháng tư, buổi chiều.

Trên cửa của Toàn Phúc lâu có dán một tờ giấy màu hồng :

“Nhà có quý khách, nghỉ bán một hôm”.

Tuy nghỉ buôn bán, cửa không hề đóng lại. Bước vào cửa là thấy ngay Long Phi Sư Long Mãnh, oai vũ cao lớn, khí thế muốn nuốt cả con bò mộng.

Ba cái bàn xếp lại một chỗ, một nồi thịt lớn bày trên đó.

Lão ăn thịt không thích xắt nhỏ xắt thớ, kiểu cọ lõi thôi. Muốn ăn thịt là ăn từng cục, từng cục thịt.

Nguyên cả sảnh đường lớn, chỉ có một gã phở kỵ đứng chực ở đằng xa, ngay cả chủ nhân cũng không thấy đâu.

Lúc lão ăn thịt, lão không muốn ai quấy nhiễu, lão cũng không thích nói chuyện.

Nhưng lão cũng không kêu người ngăn Lục Tiểu Phụng lại.

Lục Tiểu Phụng cứ thế bước thẳng vào, kéo một cái ghế, ngồi xuống đối diện với lão, mỉm cười nói :

- Ông mạnh khỏe?

Long Mãnh nói :

- Mạnh.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi nhận ra ông.

Long Mãnh nói :

- Ta cũng nhận ra người, người là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tôi không quen biết Long Mãnh, tôi chỉ biết ông.

Long Mãnh cười lớn :

- Không lẽ ta không phải là Long Mãnh sao?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông là Phi Sư hổ ty, không lẽ lại không phải là Tướng Quân ăn thịt đấy sao?

Long Mãnh không cười nữa, cặp mắt tròn vo tinh quang chiếu ra, trừng trừng nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tướng Quân không hề chết, Tướng Quân còn đang ăn thịt.

Long Mãnh nói :

- Ăn thịt tốt.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Khuyển Lang Quân đã cải trang ông được thành Tướng Quân, thì dĩ nhiên cũng cải trang người khác thành Tướng Quân, huống gì, người đã chết rồi, dáng dấp cũng không sai nhau mấy.

Long Mãnh hỏi :

- Tại sao Tướng Quân lại chết đi?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bởi vì tôi đã đi.

Long Mãnh hỏi :

- Người đi rồi Tướng Quân bèn phải chết?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Quan hệ của Tướng Quân rất trọng đại, trừ lão Dao Bả Tử ra, nhất định không thể để bất cứ ai thấy được mặt thật của y, chết sớm ngày nào đại khái là an toàn ngày đó.

Long Mãnh nói :

- Đúng vậy, người chết quả thật an toàn nhất, chẳng ai đi chú ý đến người chết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ tiếc là gần đây, người chết thường thường cứ sống lại.

Long Mãnh múc một miếng thịt lên, bồng hỏi :

- Người ăn thịt?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ăn.

Long Mãnh hỏi :

- Ăn nhiều không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhiều.

Long Mãnh nói :

- Tốt, người ăn đi.

Lão đưa miếng thịt đổ vào miệng, xong đưa qua cho Lục Tiểu Phụng :

- Ăn đi, ăn nhiều vào, thịt ăn rất tốt.

Lục Tiểu Phụng cũng múc một miếng thịt :

- Thịt quả thịt ngon thật, ngon muốn chết người luôn, chỉ tiếc là có lúc muốn chết người thật.

Long Mãnh nói :

- Tướng Quân ăn thịt, người cũng ăn thịt, mọi người đều ăn thịt, người ăn thịt chắc gì là Tướng Quân.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Ánh mắt của Long Mãnh bỗng lộ vẻ cười cợt thật nguy dị, lão bỗng hạ giọng nói :

- Vì vậy người vĩnh viễn không có cách nào chứng minh được ta là Tướng Quân cả.

Lão lại cười lớn nói :

- Vì vậy, người chỉ còn nước ăn thịt thôi.

Lục Tiểu Phụng muốn cười, mà cười không nổi.

Chàng chỉ còn nước ăn thịt.

Thịt quả thật rất mềm, rất thơm, nhưng chàng vừa mới ăn một miếng, lập tức biến hẳn sắc mặt.

Long Mãnh cười nói :

- Hôm nay hình như người ăn không nhanh lắm, cũng không nhiều nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông ăn được bao nhiêu rồi?

Long Mãnh nói :

- Rất nhiều, nhiều muốn chết luôn.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói :

- Lần này e rằng muốn chết thật.

Long Mãnh hỏi :

- Ai chết?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông chết.

Người của chàng ấn nhẹ một cái trên bàn, người đã bay qua mặt bàn, nhanh như điện xẹt điếm vào huyết đạo bên cạnh tâm mạch của Long Mãnh. Chỉ tiếc là chàng quên mất chính giữa còn có một nỗi thịt.

Một nồi thịt chết người.

Động tác của Tướng Quân cũng thật nhanh, lão bỗng chụp nồi thịt lên, nước thịt còn đang sôi sùng sục, bắn tung tóe lên.

Lục Tiểu Phụng đành phải tránh né, vừa lớn tiếng nói :

- Ngồi yên đó, đừng động đây.

Dĩ nhiên Long Mãnh làm sao chịu nghe lời chàng, người lão tung lên, người đã xông thẳng ra ngoài.

Không những lão động đây, lão còn động thật nhanh, thật kịch liệt.

Vì vậy chất độc đang nằm trong dạ dày này giờ bỗng công thẳng vào trái tim lão.

Lão lập tức ngã âm ra.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trong thịt có độc, động đây là... Chàng không nói hết câu, bởi vì chàng đã thấy Long Mãnh không còn nghe chàng nói gì nữa.

Cái nồi thịt này quả thật đã lấy đi mạng của lão.

Lúc lão ngã xuống, gương mặt đã đen thui, gương mặt lão vừa sạm đen lại, lão đã thành ra người chết.

Người chết chẳng là Phi Sư Thử Ty, cũng chẳng là Tướng Quân.

Người chết là người chết.

Nồi thịt này ai đã nấu?

Chủ nhân nơi này thì sao?

Gã phổ ky đứng hầu ở tuốt đằng xa đã sợ muốn ngốc người ra.

Lục Tiểu Phụng chụp lấy gã, nói :

- Đem ta đến nhà bếp.

Người nấu thịt dĩ nhiên phải ở trong nhà bếp.

Nhưng trong nhà bếp chỉ có thịt, không có người.

Trên lò còn đang nấu một nồi thịt lớn, cái nồi thật lớn, như cái nồi nấu cơm trong nhà bếp trên núi Võ Đang, bên trong cả một nồi thịt đây, còn chưa nấu chín xong.

Lục Tiểu Phụng lại biến sắc mặt, nhin không nổi muốn bắt đầu mưa ra.

Chàng bỗng phát hiện ra một chuyện đáng sợ... không lẽ thịt ở trong nồi, người cũng ở trong nồi?

Hiện tại người còn làm chứng cho Lục Tiểu Phụng được rất có thể chỉ thừa lại một người.

Bất kể y là Biểu Ca cũng tốt, Cổ Tòng cũng tốt, Lục Tiểu Phụng chỉ hy vọng y vẫn còn sống.

Hiện tại người này đang ở đâu?

May mà chỉ có một mình Lục Tiểu Phụng biết.

Địa lao ở nhà họ Diệp dĩ nhiên không phải là nơi an toàn. Chàng đã đem người đó đến một nơi bí mật không ai có thể ngờ tới. Cuộc cờ đã sắp tàn, đây đã là nước cờ sát thủ tối hậu của chàng, dĩ nhiên chàng phải giữ riêng cho mình một bí mật.

Buổi chiều cuối xuân, ánh mặt trời vẫn còn rực rỡ, chàng chậm chậm đi trên con đường dài, làm như không có tí mục đích gì.

Hai bên đường đủ các thức các dạng tiệm bán đồ, trong mỗi tiệm có đủ các thức các dạng người, chàng nhìn thấy họ, họ cũng nhìn thấy chàng, nhưng chàng không biết trong đó có bao nhiêu người đang ngấm ngầm giết mình.

Cuối con đường dài, bỗng có một cỗ xe chạy như bay lại, cơ hồ muốn đụng vào chàng, phảng phất có cặp mắt thật sáng.

Nếu chàng nhìn kỹ một chút, nhất định chàng sẽ nhận ra người đó, chỉ tiếc là lúc chàng quay lại nhìn, cỗ xe đã đi xa lắc.

Nhưng đợi đến lúc chàng đi khỏi con đường đó, trong lòng chàng phảng phất còn đang nghĩ đến cặp mắt sáng đó, thậm chí còn vì vậy mà cảm thấy không yên.

Một người xa lạ nhìn qua chàng một cái, tại sao lại làm chàng bồn chồn trong dạ?

Không lẽ người này không phải là người xa lạ sao?

Chàng ráng không nghĩ đến chuyện đó, đi qua góc đường, chàng mua hai trái lê, một trái quăng cho đứa nhỏ đang ngẩn mặt ra bên lề đường, một trái chàng cầm trong tay chậm chậm gặm nhấm.

Hiện tại chàng chỉ muốn nhất tâm chụp vào chỗ yếu hại trí mệnh của Mộc đạo nhân, hiện tại có phải Mộc đạo nhân cũng đang muốn giết chàng?

Lúc này miếng thịt chết người kia, tuy chàng chỉ ăn có hai miếng đã nhỏ ra ngay, bây giờ trong bụng còn đang cảm thấy thật khó chịu.

May mà trong thịt số lượng không nặng lắm, số lượng lớn quá sẽ dễ bị phát giác.

Long Mãnh không phải là kẻ phản ứng chậm chạp, chỉ bất quá lão ăn thiệt quá nhiều.

Nhiều muốn chết người.

Nếu lúc này chàng cũng ăn thêm vài cục thịt nữa, Mộc đạo nhân sẽ hoàn toàn chẳng cần phải lo lắng chuyện gì nữa, chính chàng cũng chẳng còn phải lo lắng chuyện gì nữa.

... Lúc này người trong cửa xe hình như là một người đàn bà, con ngựa kéo xe cái miệng đang phì phò bọt mép thật dày, hình như đã đi một đoạn đường xa, không những vậy còn rất gấp rút.

... Người này là ai? Từ đâu đến?

Tuy Lục Tiểu Phụng ráng sức không để cho mình nghĩ đến chuyện này, nhưng chàng nhin không nổi vẫn đi nghĩ tới nó. Trong lòng chàng tựa hồ như có thứ dự cảm thật kỳ quái, chàng có cảm giác người này rất quan trọng với mình.

Người chân chính quan trọng đối với chàng, không phải là người này, mà là Cổ Tòng.

Hôm đó lúc đèn tắt rồi, chàng tự tay xuất thủ không chế y. Hải Kỳ Khoát và Cao Đào đều bị tù phía sau địa lao.

Những người từ U Linh sơn trang hiện tại đều bị cầm tù trong cái địa lao đó, ngày đầu tiên xuống núi, Lục Tiểu Phụng đã đem bản vẽ dung mạo của những người này đưa cho gã phổ ky dất chó. Người trong Ung Sào lập tức chia nhau bắt đầu hành động, bắt nguyên cả đám, rồi do Khuyển Lang Quân, Tư Không Trích Tinh, và Vương Thập Đại đem người của mình đổi vào.

Lục Tiểu Phụng không quan tâm đến bọn họ sống chết ra sao cho lắm, vì bọn họ chắc chắn cũng không biết lão Dao Bả Tử thân phận thực sự là gì, bọn họ đại khái cũng đều là kẻ đã đáng chết rồi.

- Còn Biểu Ca?

Chàng đem Biểu Ca đi nơi nào rồi?

Dùng cách gì đưa y đi?

Hình như chàng không có cơ hội nào đem đi một người sống sờ sờ, to lớn như vậy.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi cười ruồi một mình, đi xuyên qua con hẻm xéo đó, đi về khách sạn... chính là hôm mười một tháng tư, bọn họ vừa đến nơi đây là vào tá túc ở khách sạn đó.

Bọn họ bỏ hết hành lý xuống, an bày xe ngựa đầu đó ổn thỏa, mới đi uống rượu, uống rượu xong rồi mới gặp cô cháu gái của chàng, mới đến Mãn Thúy lâu, xe ngựa và hành lý đều để lại ở khách sạn. Gã đánh xe bọn họ mượn dọc đường còn đang chờ bọn họ trả tiền mượn xe.

Chàng làm như quên bằng đi chuyện này, làm như đến bây giờ mới chợt nhớ ra.

Giao tiền thưởng gấp bội xong, chàng làm như cảm thấy hơi run, vì vậy mới kêu gã đánh xe bỏ ngựa đi vào :

- Hôm nay trời cũng đẹp, ta muốn đi chơi lòng vòng, người đánh xe cho ta lần này là lần cuối, ta mời người uống rượu.

Trời quả thật rất đẹp, gã đánh xe và ngựa kéo xe đều đã nghỉ ngơi đầy đủ, đi trên đường cũng đặc biệt hăng hái.

Nơi đây không những là chỗ trên đường đi Võ Đang phải qua, mà cũng là một thị trấn gần nhất Võ Đang. Đi qua hết con phố xong, khắp nơi xanh ngắt, núi Võ Đang lừng danh thiên hạ phẳng phất như đang ở ngay trước mặt.

Bọn họ ngừng lại ở một bên bờ rừng, Lục Tiểu Phụng mới chợt nhớ mình quên đem rượu :

- Ta đã hứa mời người uống rượu.

Chàng đưa cho gã đánh xe một đỉnh bạc :

- Người đi mua giùm, mua nhiều chút đỉnh, còn thừa cho người.

Nơi đây dĩ nhiên không gần chỗ bán rượu, nhưng nể mặt cái đỉnh bạc, gã đánh xe vẫn hơn hớn đi mua.

Bây giờ đang hoàng hôn, ánh tịch dương đầy trời, ráng chiều thật diễm lệ. Cái núi nổi danh đạo giáo này là thánh địa của võ lâm, dưới ánh tịch dương lại càng đầy vẻ kỳ khôi lệ.

Chỉ bất quá chàng quanh đây không có đường lên núi, lại cách đạo quan và nơi thắng cảnh trên núi quá xa.

Vì vậy bất kể nhìn bên nào, cũng đều không thấy một ai, Lục Tiểu Phụng bỗng chui xuống gầm xe.

Dưới xe lại không có thứ gì để nhìn, chàng chui xuống đó làm gì? Không lẽ muốn xuống đó ngủ một giấc?

Nhưng chàng không hề nhắm mắt lại, ngược lại hình như lăm bắm một mình :

- Chỉ bất quá nhin đói có ba ngày, bất cứ ai cũng không chết nổi, huống gì mấy người ẩn sĩ thường thường ăn cũng không nhiều lắm.

Nhưng hình như không phải chàng lăm bắm một mình, không lẽ dưới gầm xe còn có ai khác?

Người đang ở đâu?

Chàng gõ gõ tấm gỗ dưới đáy xe, trong đó trống không, gầm xe còn có giáp tàng.

Mấy ông quan cáo lão về quê, đem theo đồ không ít, dĩ nhiên phải mượn mấy chiếc xe lớn đặc biệt, nếu dưới xe còn có giáp tàng, dĩ nhiên là không nhỏ lắm, muốn giấu một người trong đó cũng không phải là chuyện khó khăn.

Hôm đó ở nhà của Diệp Lăng Phong, Liễu Thanh Thanh còn chưa tỉnh, mọi người đang bận bịu cải trang dịch dung, chàng đem Biểu Ca giấu dưới chỗ này.

Đem một người bị điểm huyết đạo nhốt vào trong một chỗ thế này, tuy là ngược đãi, nhưng chàng cho là những hạng người này vốn phải xứng đáng nếm chút tội tình.

- Hiện tại tuy người đang chịu tội, nhưng chỉ cần người chịu giúp ta một chuyện thôi, ta bảo đảm không làm khó dễ người chút nào nữa. Người còn có thể đi làm chuyện ẩn sĩ của người.

Chàng rút tấm gỗ giáp tàng ra, lập tức có một người từ trong rớt xuống.

Một người còn sống.

Không cần phải kiểm soát lại mạch tức của y cũng biết được y còn sống.

Bởi vì lúc y rút xuống, toàn thân y đang động đậy, động tác biến hóa còn nhiều lắm.

Người này rút xuống, trong đó lại có một người nữa rút xuống, tiếp theo đó, lại có một người nữa rút theo.

Lục Tiểu Phụng rõ ràng chỉ giấu trong đó có một người, tại sao lại mọc ra ba người?

Ba người này đều còn sống, đều đang động đậy, động tác rất nhanh, biến hóa rất nhiều.

Dưới xe không có bao nhiêu khoảng trống, phạm vi có thể cử động được càng nhỏ, Lục Tiểu Phụng một mình dưới đó, đã cảm thấy chật chội rồi, huống gì lại thêm ba người ép vào nữa.

Chàng lập tức cứng người, không động đậy gì được nữa, bởi vì ba người này đã như ba con cá nằm bẹp lên người chàng, dính cứng vào chàng, năm bàn tay đồng thời đang nắm lấy huyết đạo trên người chàng.

Ba người làm sao chỉ có năm bàn tay? Có phải trong bọn có một người chỉ có một bàn tay?

Người có một bàn tay nào không lẽ là Hải Kỳ Khoát?

Lục Tiểu Phụng thậm chí còn không thấy cả mặt mày bọn họ, người chàng đã bị xách lên, ném vào trong xe, như một con cá chết bị quăng vào trong chảo dầu.

18. Chảo Dầu

Kiện mã hí lên, chạy nhanh về phía trước.

Ba người đều đã ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng, một là Cao Đào, một là Hải Kỳ Khoát.

Người thứ ba không phải là Biểu Ca, là Đỗ Thiết Tâm.

Gầm xe giáp tầng vốn rõ ràng chỉ có Biểu Ca một người ở đó, hiện tại ngược lại thiếu đi mất y. Y đi đâu mất rồi?

Ba người này làm sao đến đây? Người đánh xe phía trước là ai?

Có phải là gã đánh xe đáng lý ra đã đi mua rượu rồi không?

Lục Tiểu Phụng bỗng cười cười, chàng muốn nói, mà nói không ra lời.

Bọn họ điểm huyết, thủ pháp rất nặng, những thớ thịt trên gương mặt chàng đã cứng ngắc tê dại, không những nói không ra lời, còn cười không muốn nổi.

Bọn họ hiển nhiên không muốn nghe chàng nói, cũng không muốn thấy chàng cười, nhưng đợi đến lúc bọn họ muốn chàng nói chuyện, chàng không muốn nói cũng không xong.

Bàn tay của Đỗ Thiết Tâm mở ra, rồi nắm chặt lại. Ngón tay lão làm phát ra một loạt tiếng động như pháo trúc.

Cao Đào nhìn bàn tay lão, bỗng hỏi :

- Người làm Đường chủ Hình đường tổng cộng được bao nhiêu năm rồi?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Mười chín năm.

Cao Đào hỏi :

- Dưới tay người, có kẻ nào dám không nói thật không?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Không.

Cao Đào hỏi :

- Nghe nói người vốn rất có nhiều cơ hội, có thể làm tổng thủ lãnh, tại sao người không chịu làm?

Đỗ Thiết Tâm đáp :

- Bởi vì Hình đường thú vị hơn.

Cao Đào hỏi :

- Bởi vì người thích nhìn người khác chịu tội?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Đúng vậy.

Cao Đào bật cười. Hải Kỳ Khoát cũng bật cười. Tiếng cười của hai người tựa như đồ sắt rỉ sét ma sát với nhau, làm người khác nghe muốn ớn cả răng.

Hải Kỳ Khoát cười nói :

- Ta cũng muốn xem thử thủ đoạn năm xưa của hần ra sao.

Cao Đào nói :

- Người sắp thấy bây giờ đây.

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Hình đường đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?

Cao Đào gật gật đầu.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nghe nói, phản đồ của ba mươi sáu trại năm xưa thà nhảy vào chảo dầu còn hơn là vào Hình đường của hần.

Cao Đào nói :

- Không sai tí nào.

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Có phải hần có cách thức đặc biệt giành riêng đối phó mấy tên phản đồ?

Cao Đào cười âm trầm, nói :

- Không những đặc biệt, mà còn thú vị nữa.

Lục Tiểu Phụng nhắm mắt lại, chàng hận không thể bịt luôn lỗ tai lại. Những lời nói đó nghe qua thật tình làm người ta không dễ chịu cho lắm, nhưng lại rõ ràng không phải là nói chơi.

Cao Đào bỗng làm như đang xướng ca, cất giọng ca lên :

- Sắp vào Hình đường, thương tâm đoạn trường, vào tính Hình đường, kêu tha kêu nương...

Hải Kỳ Khoát chớp mắt, cố ý hỏi :

- Còn ra khỏi Hình đường thì sao?

Cao Đào nói :

- Ra khỏi Hình đường, thì gặp Diêm Vương.

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng nói :

- Vào Hình đường, là đã như gặp Diêm Vương rồi.

Cao Đào hỏi :

- Trong Hình đường cũng có Diêm Vương sao?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Ta chính là Diêm Vương đây.

Bên ngoài song cửa, bỗng nhiên tối mịt, ngay cả ánh sao cũng không thấy đâu.

Tiếng xe chạy ầm ầm, diếc cả lỗ tai, cỗ xe hình như đã chạy vào trong một hang núi sâu, chạy một hồi nữa mới dừng lại.

Cao Đào thở phào một hơi thật dài, nói :

- Đến rồi.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nơi đây là Hình đường của Hắc Tâm lão Đồ sao?

Cao Đào cười sằng sặc nói :

- Nơi đây cũng là Sâm La điện của Diêm Vương lão tử.

Hải Kỳ Khoát lại lôi Lục Tiểu Phụng từ trong xe ra, như kéo một bao gạo vậy. Đã chẳng cẩn thận, cũng chẳng e dè gì cả, khi thì đụng vào cánh cửa, khi thì đụng vào vách đá, đụng một hồi Lục Tiểu Phụng muốn hôn mê luôn, ngay cả xương cốt cũng muốn tan nát.

Cao Đào cố ý thở ra, nói :

- Trong tay người đang móc một người còn sống sờ sờ đó, chẳng phải là cái bị rác, sao người không để ý một chút xiu?

Hải Kỳ Khoát nói :

- Ta nhìn không thấy.

Đấy cũng không phải là lời nói ngoa. Trong hang núi quá tối. Xòe tay ra cũng không thấy được ngón tay.

Bọn họ lại đi về phía trước một lát, càng đi càng hẹp, càng đụng vào vách đá nhiều hơn.

Hiện tại, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy mình đã biến thành cái túi đồ.

May mà chính ngay lúc đó, phía trước vách đá đang kêu lên cách cách mấy tiếng, một khối đá bỗng bật lên, một hang động lộ ra, bên trong có ánh sáng.

Không những có ánh sáng, còn có bàn, có ghế.

Trên bàn bày mấy cây nến trắng dùng trên linh đường của người chết. Nến đã được đốt hơn nửa.

Ánh đèn leo lét, gió từ dưới hang động chỗ khe hở thổi ra, giống như là để thông gió cho nơi này.

Hải Kỳ Khoát thuận tay ném Lục Tiểu Phụng lên mé bàn, thở ra nói :

- Đây quả thật là một nơi rất tốt.

Cao Đào nói :

- Dù có mười vạn người quanh đây đi tìm ba năm sáu tháng, nhất định cũng tìm không ra đến chỗ này.

Hải Kỳ Khoát lấy lưới câu gỗ vào đầu của Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu tìm không ra, ai lại cứu hần bây giờ?

Cao Đào cười nói :

- Dù hần có kêu gào cha gào mẹ, cũng chẳng có ai cứu được hần.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nếu vậy hần sẽ chết chắc rồi sao?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Hần sẽ không chết nhanh lắm đâu.

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- tại sao?

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng nói :

- Bởi vì ta nhất định sẽ để cho hắc chết từ từ, rất chậm, rất chậm!

Hải Kỳ Khoát hỏi :

- Hắc muốn chết nhanh một chút cũng không được?

Đỗ Thiết Tâm nói :

- Không được.

Hải Kỳ Khoát bật cười, lão phát hiện Cao Đào đang cúi đầu, hình như đang nghiên cứu cấu tạo thân thể của Lục Tiểu Phụng, bèn hỏi :

- Nếu do người động thủ, người chuẩn bị cắt chỗ nào?

Cao Đào vỗ vào tay Lục Tiểu Phụng một cái, nói :

- Dĩ nhiên là từ hai đầu ngón tay này trước.

Hải Kỳ Khoát nói :

- Nếu là ta, ta sẽ cạo trước hai hàng lông mày của hắc.

Hai người càng nói càng đắc ý, làm như hai tên đồ tể đang bàn luận chuyện con dê đang chờ làm thịt.

Lục Tiểu Phụng trước giờ vốn là kẻ rất hiểu chuyện, cũng rất trầm tĩnh, nhưng hiện tại, mùi vị trong bụng chàng cảm thấy cũng giống như một kẻ đang nằm trong chảo dầu.

Xem ra chàng đã hết còn hy vọng, được chết sớm một chút đã coi như là may mắn lắm.

Nào ngờ chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng có tiếng cười lạt nổi lên.

- Ai?

Cao Đào, Hải Kỳ Khoát, Đỗ Thiết Tâm, ba người đồng thời nhảy ra.

Ba người đều là tay cao thủ đệ nhất trong võ lâm, không những phản ứng nhanh nhẹn, động tác nhanh nhẹn, mà đã từng qua trăm trận, đỡ được cú tấn công hợp xích của ba người không được mấy kẻ.

Bên ngoài hình như chỉ có một người đến, người này lại rõ ràng là nạp mạng.

Bọn họ vừa xông ra, đã làm thành thế bao vây, bất cứ người này là ai, bọn họ đều nhất định không thể để y còn sống ra khỏi đây.

Hải Kỳ Khoát là kẻ kiêu hãn hung mãnh, lưỡi câu trên tay lão là thứ vũ khí cực kỳ bá đạo, lão lấy thế Ngũ Đỉnh Khai Sơn xông tới trước hết. Đỗ Thiết Tâm một tay phòng vệ trước ngực, tay phải mở đường, đi theo sát lão.

Lại thêm một tiếng cười lạt, trong bóng tối lại có ánh kiếm lóe lên, như thiên lôi chấn nộ, chớp lên oai dũng, nhưng lại còn nhanh, còn đáng sợ hơn cả ánh chớp.

Chỉ nghe “tinh” lên một tiếng, một lưỡi câu đung vào trong vách đá, lửa bắn tung tóe, lưỡi câu còn dính theo một cánh tay.

Đỗ Thiết Tâm thì đã bổ ngã ra, một tia máu tươi bắn vọt như suối ra từ cổ họng.

Hai người ngay cả tiếng la thảm thiết còn chưa kịp gào lên đã lập tức táng mạng.

Kiểm nhanh làm sao.

Lưỡi kiếm còn đang chiếu lóng lánh trong bóng tối, trong làn sáng của thanh kiếm, phảng phất có một bóng người.

Cao Đào thấy bóng người đó, bèn thoái lui từng bước một.

Gương mặt của lão đã hoàn toàn méo mó, làm như lão bỗng thấy ma quỷ xuất hiện, lão thoái được mấy bộ, bị té phịch xuống đất, nước mũi, nước dãi, nước tiểu đều chảy hết cả ra. Cả người con rút lại thành một nhúm, lão bị dọa cho chết tươi ra đó.

Ai có thể làm cho lão sợ đến mức đó?

Ai có thể đánh được nhất kiếm nhanh đến mức đó?

Tây Môn Xuy Tuyết?

Một người chậm chậm từ trong bóng tối bước ra, người mặc một bộ trường bào màu xám, đội cái nón bằng lá trúc.

Không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, là lão Dao Bả Tử.

Lục Tiểu Phụng vừa nhảyra khỏi chảo dầu, lại lọt vào trong hầm băng, toàn thân chàng đã lạnh giá.

Chàng đang nhất tâm nhất ý muốn chụp vào chỗ yếu hại trí mệnh của người này, lão dĩ nhiên cũng muốn lấy mạng chàng.

Dù chàng thà vào chảo dầu cũng không muốn vào Hình đường của Đỗ Thiết Tâm đi nữa, nhưng hiện tại chàng thà vào Hình đường, cũng không muốn lọt vào tay của lão Dao Bả Tử.

Giọng nói của lão Dao Bả Tử lại rất ôn hòa, lão còn hỏi :

- Bọn họ không vô lễ với người chứ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Lúc này bị đụng vào bao nhiêu đó vách đá trên đường đi, máu chàng cũng bị đụng cho lưu thông lại, chàng đã có thể mở miệng ra nói.

Có điều giờ phút này, chàng còn chuyện gì hay để nói bây giờ?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Bất kể ra sao, ta không thể để người chịu họn họ dày vò, bọn họ còn chưa xứng đáng.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, nói :

- Bây giờ tôi mới biết, ông đã sớm chuẩn bị, sau khi chuyện xong rồi, ông sẽ giết hết bọn họ.

Lão Dao Bả Tử không hề phủ nhận :

- Trăm tận sát tuyệt, ngay một tên cũng không tha!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không chừng cái địa lao ở Mãn Thúy lâu vốn là chỗ chôn bọn họ.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Địa lao ở Lăng Phong sơn trang cũng vậy thôi.

... Địa lao ẩm thấp, u ám, người gào la muốn thoát ra, thì thể máu me bầy nhầy.

Lục Tiểu Phụng ráng nhin không nữa ra, chàng nói :

- Bọn họ vốn sẽ phải chết thôi, tuy không giết được bọn Thiết Kiên, kế hoạch của ông vẫn không thất bại tí nào.

Lão Dao Bả Tử cười cười nói :

- Ta đã nói rồi, ta không thể nào thất bại.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận, hiện tại xem ra, thắng lợi cuối cùng quả thật thuộc về lão.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Đây cũng giống như công thành vậy, dù người có công phá đi hết chín tầng rồi, bên ngoài tuy đã thây chất thành núi, ta vẫn còn thái bình nằm ngủ yên trong thành.

Lão mỉm cười nói tiếp :

- Bởi vì ta còn tư lự chu mật hơn người. Người phá được chín tầng thành, ta đã xây tầng thứ mười từ lâu, đến bên ngoài tầng thứ mười này, người đã sức cùng lực kiệt, nằm gục ra đó.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông tính đúng là tôi không có cách nào mở toang bộ mặt thật của ông?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Hiện tại, trên đời này, không còn ai có thể làm chứng được cho người, người nói gì, còn có ai chịu tin?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Còn có một người.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông.

Lão Dao Bả Tử cười lớn.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chỉ có ông biết là tôi nói không sai, vì vậy ông nhất định sẽ giết tôi để bịt miệng.

Lão Dao Bả Tử hỏi :

- Còn người? Người có hoàn toàn tin tưởng vào lối suy luận của người hay không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tôi...

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta biết chính người cũng không thể tin tưởng tuyệt đối vào đó, trừ phi, người lấy được chiếc nón trên đầu ta, chính mắt thấy được gương mặt thật của ta.

Lục Tiểu Phụng không cách gì phủ nhận được.

Lão Dao Bả Tử nói :

- Còn có một chuyện người sai nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Lão Dao Bả Tử nói :

- Ta không hề muốn giết người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông không hề?

Lão Dao Bả Tử lại cười cười nói :

- Tại sao ta phải muốn giết người? Hiện tại người có khác gì người đã chết?

Lão mỉm cười quay người lại, ung dung bước ra :

- Người không đáng cho ta giết, ta nhất định không động tay vào đâu.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, lớn tiếng nói :

- Hiện tại ông có thể để tôi thấy ông rốt cuộc là ai không?

Lão Dao Bả Tử không quay đầu lại :

- Không thể.

Lão Dao Bả Tử đã bỏ đi rồi, khối đá vào hang cũng đã được đặt vào lại.

Dù Lục Tiểu Phụng có được tự do hoạt động lại đi chẳng nữa, chàng nhất định cũng không có cách nào sống sót ra khỏi nơi đây.

Hiện tại nơi đây giống như một cái bình được đậy kín, ngay cả một con ruồi cũng bay không ra nổi.

... Tại sao ta phải muốn giết người? Hiện tại người có khác gì người đã chết?

Có khác gì đâu? Cái bình được đậy kín này chính là mộ phần của chàng.

Mỗi người ai ai sớm muộn gì cũng chui vào mộ, chỉ bất quá còn sống sờ sờ đó, ngồi trong mộ chờ chết, chỉ bằng chết đi sớm một chút thì tốt hơn.

Càng bi ai hơn là, hiện tại ngay cả chết chàng còn không cách nào chết được.

Nền đã cháy gần tàn, tính mệnh của chàng không phải cũng như cây nến tàn lụn này?

Cho đến hiện tại chàng mới phát hiện rằng, thì ra mình cũng chẳng phải là kẻ siêu nhân đánh đâu cũng thắng, làm chuyện gì cũng được cả.

Chàng thoát thân được ra khỏi những hoàn cảnh nguy hiểm trong những lần trước kia, không chừng chỉ bất quá là chút may mắn. Nhưng gặp phải hạng đối thủ đáng sợ như lão Dao Bả Tử, may mắn chẳng còn tí hữu dụng gì.

... Ta biết chính người cũng không tin tưởng tuyệt đối vào đó, trừ phi người chính mắt thấy được gương mặt thật của ta.

Hiện tại, chàng vĩnh viễn chẳng còn thấy được nữa, chàng chỉ còn nước đem theo câu hỏi ấy xuống địa ngục thôi.

... Tại sao phải xuống địa ngục?

... Người không tin được luôn cả mình, không xuống địa ngục, còn đi đâu được nữa?

Nền đã tắt, chàng vẫn còn sống đó.

Trên đời này, chuyện tệ hơn phải ngồi đó chờ chết trong mộ phần là chuyện phải ngồi đó chờ chết trong bóng tối.

Chàng nghĩ đến thật nhiều chuyện, nghĩ đến thật nhiều người, thậm chí còn nghĩ đến cặp mắt sáng phía sau cánh cửa sổ trên cổ xe.

Giờ này phút này, tại sao chàng còn nghĩ đến người đó?

Không lẽ người đàn bà qua đường có cặp mắt sáng đó, lại có thứ liên hệ gì kỳ dị mà thần bí với chàng?

Trong bí thất, bỗng biến thành thật ngột thở và nóng bức, chàng đã bắt đầu chảy mồ hôi, từng giọt từng giọt như những con kiến đang bò trên mặt chàng.

Chàng bỗng phát hiện ra bàn tay mình đã cử động được.

... Người có bàn tay thiên hạ vô song, hai ngón tay này của người chính là trân bảo vô giá.

Mỗi người, ai ai cũng nói, nhưng hiện tại cái chuyện duy nhất mà hai ngón tay của chàng có thể làm được là dùng sức nhéo vào đùi mình một cái, để chàng tỉnh táo lại một chút, đừng cứ cho là mình lúc nào cũng là thứ siêu đẳng.

Chỉ bất quá, tỉnh táo lại càng làm cho thống khổ thêm.

- Nếu mà ngủ được thì tốt biết mấy.

Một giấc tỉnh dậy, phát giác ra mình đã xuống địa ngục rồi, không phải là mau mắn lắm sao?

Chàng ngủ không được.

Bóng tối ngộp thở, nóng bức, có mệt mỏi, có đói khát, nhất là khát càng khó chịu đựng được.

Cái thứ hình phạt này phải đến lúc nào mới hết đây?

Đến chết mới hết.

Chờng nào thì mới chết được?

Chàng bỗng cất tiếng hát lớn lên, hát lên vẫn là bài nhi ca đó :

- Muội muội bội trước nê oa oa Tẩu đào hoa viên khứ khán hoa...

Tuổi thơ ấu thời vàng son, kỷ niệm ngọt ngào, ngay cả những đau khổ thuở xa xưa, bây giờ đều đã biến thành ngọt lịm.

Thì ra sinh mệnh là dễ thương như vậy, tại sao người ta cứ phải chờ cho đến lúc gần chết mới biết quý nó?

Bỗng nhiên, trong bóng tối có một tiếng cách vang lên, vách núi nặng trĩu bỗng nhiên lật lên.

Đèn đuốc sáng rực, một đám người ủa vào, trong đó có Thiết Kiên, có Vương Thập Đại, có Hoa Mãn Lâu, đi trước hết trong bọn là một lão đạo sĩ đầu tóc bạc phơ, chính là Mộc đạo nhân.

Đang sắp chết bỗng nhiên được cứu tỉnh, đáng lý ra phải là chuyện sung sướng nhất đời, nhưng Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy một cơn tức giận dồn lên đầu, đến mức chàng bỗng ngất ra luôn.

* * * * *

Mười lăm tháng tư, buổi chiều.

Sắp hoàng hôn, trong vãn phòng mát mà yên tĩnh, bên ngoài tiếng trúc xao động như sóng nước. Nơi đây chính là chỗ Chuởng môn Võ Đang tiếp đãi quý khách, Đắc Trúc tiểu viện.

Quý khách đến lần này là Lục Tiểu Phụng.

Chàng nằm yên trên giường không một chút cử động, mắt nhìn lên trần, xem ra không khác gì một người đã chết rồi.

- Nếu không phải Mộc đạo nhân nhớ ra sau núi có một hang động như vậy, lần này ông đã chết chắc rồi.

Người đang nói là Thiết Kiên.

- Đây vốn là nơi đệ tử Võ Đang phạm tội phải đi diện bích sám hối năm xưa. Hiện tại môn quy của bọn họ không còn nghiêm khắc như vậy. Nơi này đã lâu không có ai đến, lần này ông may mắn lắm đấy.

... May mắn? May mắn quý gì?

- Nhưng ông cũng không thể hoàn toàn chỉ cảm kích vận khí thôi, đem chúng tôi đến tìm chỗ ông chính là Mộc đạo nhân đấy.

Cái vị cao tăng Thiếu Lâm này ăn nói rất hàm súc, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Lão hiền nhiên không còn nghi ngờ gì đến Mộc đạo nhân là lão Đạo Bả Tử nữa.

- Nếu không tại sao lão ta lại đem chúng ta đến cứu ông?

Người khác suy nghĩ cũng cùng một chiều hướng, đạo lý này không khác gì một cộng với một là hai vậy.

Vì vậy Mộc đạo nhân lại biến thành Mộc đạo nhân.

Nhưng trong lòng Lục Tiểu Phụng lại rất hiểu chuyện đó là thế nào.

Nếu Mộc đạo nhân giết chàng bịt miệng, dù mọi người tìm không ra chứng cứ, trong lòng cũng không khỏi hoài nghi.

Nhưng hiện tại lão đã cứu Lục Tiểu Phụng.

Điều đó chứng tỏ không những lão không phải là lão Dao Bả Tử, mà còn được mọi người cảm kích và tôn kính nữa.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận, đây quả là kế hoạch gian xảo chu mật nhất bình sinh trong đời chàng đã gặp. Mộc đạo nhân quả thật là đối thủ đáng sợ nhất bình sinh trong đời chàng đã gặp.

Chuyện này cũng là thất bại lớn nhất bình sinh trong đời chàng. Hiện tại chàng chỉ còn nước nhận thua.

Trong lòng chàng tuy hiểu rõ chuyện này như thế nào, nhưng chàng không sao nói ra được, bởi vì dù chàng có nói ra, cũng không một ai chịu tin.

Chàng chỉ hỏi có một câu :

- Sao các ông biết tôi bị ngộ hiểm?

- Trong hoàn cảnh như vậy, chúng tôi biết nhất định ông không thể tự nhiên vô duyên vô cớ mà thất tung. Chúng tôi lại tìm ra cái xe của ông ở dưới vách núi hiểm trở đó. Trên xe còn có chiếc áo ngoài của ông, vật áo bị xé nát, trên đó còn có dấu tích bùn đất đánh nhau.

Mấy điểm đó đã quá đủ chứng minh chàng bị nguy hiểm, vì vậy chàng không nói thêm lời nào nữa.

Màn đêm buông xuống, bên ngoài bỗng có tiếng chuông vang lên thánh thót.

- Hôm nay là ngày đại diện, men chính thức tức vị, bất kể ra sao, ông cũng nên đến chúc mừng.

Nhìn một người đáng lý ra phải chịu trừng phạt lại đi gặt hái vinh quang, quyền lực, cái chuyện như vậy dĩ nhiên là không làm cho người ta cảm thấy dễ chịu cho lắm.

Nhưng chàng còn không đi không được.

Chàng không muốn chạy trốn.

Chàng muốn Mộc đạo nhân biết rằng, lần này kinh nghiệm thất bại tuy thê thảm, nhưng không hề đánh chàng ngã gục xuống.

Dù chàng không thể không chịu thua, chàng cũng muốn đứng đó tuyên bố rằng mình thua.

Bên ngoài gió đùa lá trúc, đêm đã ôm choàng lấy vạn vật.

Trong đại điện, đèn đuốc huy hoàng.

Đội cái mũ tử kim quan, đeo thanh Thất Tinh bảo kiếm, Mộc đạo nhân dưới ánh đèn xem ra lại càng lộ vẻ tôn nghiêm cao quý.

Mộc đạo nhân năm xưa du hí phong trần, lạc phách giang hồ, bây giờ đã biến mất.

Đứng ở nơi đây, trong giờ phút này, là Chương môn giáo chủ đời thứ mười bốn của Võ Đang, Mộc chân nhân, tuyệt đối không ai được phép khinh mạn.

Lục Tiểu Phụng đang nhắc nhở chính mình, nhất định phải nhớ lấy điểm đó.

Sau đó, chàng bèn sửa sang áo mũ bước nhanh lại, vái dài một cái :

- Cung hỷ đạo trưởng vinh đẳng đại vị, Lục Tiểu Phụng xin được chúc mừng.

Mộc chân nhân mỉm cười, nắm lấy cánh tay chàng nói :

- Lục đại hiệp không nên đa lễ quá như vậy.

Lục Tiểu Phụng cũng đang mỉm cười, nói :

- Đạo trưởng qua bao gian nan, rốt cuộc nguyện ước như ý.

Lục Tiểu Phụng thì vẫn còn là Lục Tiểu Phụng, không phải là Lục đại hiệp.

Tuy thái độ của chàng cung cần khách khí, ngôn từ đượm đầy vẻ châm chọc.

Nhất là bốn chữ “nguyện ước như ý”.

Chàng nhịn không nổi còn muốn cho Mộc chân nhân biết, tuy chàng đã chịu thua, nhưng không phải là kẻ ngốc.

Mộc chân nhân nói :

- Lục Tiểu Phụng vẫn là Lục Tiểu Phụng, thì lão đạo sĩ vẫn còn là lão đạo sĩ như xưa, do đó chúng ta vẫn còn là bạn bè, có phải không?

Tuy lão còn đang cười, ánh mắt đã lộ đầy sắc cạnh bén nhọn.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy có một lực lượng không thể kháng cự được từ cánh tay lão chuyển qua.

Chỉ trong một tích tắc đó, Chưởng môn phái Võ Đang tôn quý vinh hoa cũng không còn nữa, thay vào đó là một lão Đạo Bả Tử gian hùng đầy hùng tài đại lược, phẳng phất đang cố ý nói cho Lục Tiểu Phụng biết :

- Dù ta cho người biết ta là ai thì có sao đâu nào? Người lại làm gì được ta?

Hai bàn tay lão đang tựa lên cùi chỏ của Lục Tiểu Phụng, thế đẩy lên bỗng biến thành áp xuống.

Cái áp xuống đó rất có thể tạo thành một trong hai hậu quả...

Xương tay lập tức bị áp gãy, hoặc bị ép cho quỳ xuống.

Lục Tiểu Phụng thì gãy một trăm cái xương cũng không chịu quỳ trước mặt người này.

May mà xương tay chàng cũng không gãy, hai cánh tay chàng cũng đã quán đầy chân lực từ lâu.

Lấy sức chống lại với sức, sức yếu hơn sẽ thua, không có chút gì xảo thuật trong đó.

Võ công khắc địch thủ thắng cũng có nhiều loại, có loại dùng “khí” thắng, có loại dùng “sức” thắng, có loại dùng “thế” thắng, có loại dùng “xảo” thắng. Võ công của Lục Tiểu Phụng cơ biến phóng khoáng, không thể nào dò, vốn thuộc vào loại cuối cùng.

Nhưng hiện tại chàng đã phát ra chân lực, chính như tên đang trên giấy cung, người trên lưng cọp, có muốn triệt hồi cũng không còn kịp.

Bởi vì lực lượng của đối phương thật tình quá mạnh, chân lực của chàng mà rút lại, sẽ không khỏi bị ép cho tan xương nát thịt.

“Bốc” lên một tiếng, miếng gạch dưới chân chàng đang đứng đã bị ép vỡ tan, gương mặt chàng đã đượm đầy mồ hôi như hạt đậu.

Người đứng gần nhất bọn họ, cũng đều biến sắc, nhưng cũng chỉ còn nước lấy mắt nhìn.

Lực lượng của hai người đang như hai cây kim đối chọi nhau, nếu người thứ ba chen vào, lực lượng chỉ cần sai đi một chút, là có thể hại một trong hai người, và cũng có thể bị lực lượng của bọn họ phản kích lại mất mạng như chơi.

Không ai dám mạo hiểm.

Thật ra Lục Tiểu Phụng cũng bắt tất phải đi mạo hiểm như vậy. Lúc Mộc đạo nhân lực lượng sắp phát mà chưa phát ra, chàng đã cảm thấy rồi, chàng vốn còn có cơ hội thoái thủ triệt hồi.

Nhưng chàng đã lui một lần rồi, chàng không muốn lùi thêm lần nữa.

Hiện tại chàng cảm thấy hô hấp càng lúc càng nặng nhọc, tim đập nhanh dần, thậm chí ngay cả tròng mắt hình như cũng muốn từ từ lồi ra.

Lực lượng duy nhất làm cho chàng còn gắng gượng chống đỡ được là chàng cũng nhìn ra Mộc đạo nhân cũng không dễ chịu gì.

Trận này bất kỳ ai thắng đều phải bỏ ra một cái giá đắt thảm thiết. Mộc đạo nhân cũng vốn đâu cần phải làm như vậy.

Không chừng lão không ngờ được Lục Tiểu Phụng lại có cái dũng khí thà chết bất khuất đó, không chừng lão đang bắt đầu cảm thấy hối hận.

Chính ngay lúc đó, ngoài đại điện bỗng có một đạo nhân trẻ tuổi bưng bả chạy vào, thần sắc ra chiều nóng nảy lắm. Nếu không có chuyện gì thật nghiêm trọng vừa xảy ra, y nhất định không dám xông vào trong đại điện như vậy.

Mộc chân nhân bỗng cười cười, thoái lui hai bước, cái gánh nặng ngàn cân trên hai tay của chàng bỗng nhiên biến đi mất tiêu, điều đó làm cho cả người chàng như muốn bay bổng lên.

Thật tình chàng không ngờ được đối thủ của mình trong hoàn cảnh đó, lại ung dung triệt hồi chân lực, xem ra trận này chàng lại bị bại nữa.

Chàng còn chưa kịp hoàn toàn lấy lại hơi thở, Mộc chân nhân đã có thể mở miệng nói chuyện, lão đang hỏi gã đệ tử trẻ tuổi :

- Có chuyện gì vậy?
- Tây Môn Xuy Tuyết đến đây.
- Quý khách quang lâm, tại sao không mời lên?
- Y nhất định muốn đeo kiếm lên núi.

Bàn tay của gã đạo sĩ còn đang run rẩy :

- Bọn đệ tử không làm sao bắt y gỡ kiếm ra được. Các sư huynh đang canh giữ ở Giải Kiếm Nham đều bị thương dưới lưỡi kiếm của y.

Đây quả thật là chuyện rất nghiêm trọng, mấy trăm năm nay, chưa bao giờ có ai dám lại quấy phá Võ Đang.

- Y đang ở đâu?
- Còn đang ở cạnh Giải Kiếm Trì, bát sứ thúc đang kiếm cách giữ y lại ở đó.

Bàn tay của Mộc chân nhân đã nắm chặt vào đốc kiếm.

Bàn tay lão ốm nhách, khô khan, ổn định, ngón tay dài mà chắc chắn.

... Nếu cần một thanh kiếm vừa tay, bàn tay đó có phải còn đáng sợ hơn cả của Tây Môn Xuy Tuyết hay không?

Lão bỗng bước mạnh ra ngoài.

Nhìn thấy lão bước ra, trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một cơn sợ hãi không sao nói được.

Chỉ có chàng mới thấy người này đã sử kiếm ra sao. Nếu trên đời này còn có người đánh bại Tây Môn Xuy Tuyết, chắc chắn người đó phải là lão.

Nước của Giải Kiếm Trì lập tức sẽ nhuộm hồng lên. Máu của người nào?

Lục Tiểu Phụng không chắc sẽ xác định được gì, chàng không thể nào để Tây Môn Xuy Tuyết chết dưới tay người này.

Chàng phải nhất định nghĩ cách ngăn trở trận chiến này.

Mộc chân nhân đã đi qua hết cái sân rộng kia, ra tới cửa lớn ngoài đạo quan. Lục Tiểu Phụng lập tức cũng rượt theo.

Bên ngoài đạo quan, cây cỏ tốt tươi, đã gần cuối xuân, trong đám cây cỏ, hình như có cặp mắt sáng thật sáng.

Lục Tiểu Phụng giật thót người lại. Một người mặc hiệu phục bằng vải gai trắng bỗng nhảy từ trong bụi cây ra, trong tay cầm một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, một kiếm đâm tới trước ngực Mộc chân nhân.

Trong tay của Mộc chân nhân vốn đang cầm một thanh kiếm, lão vốn có thể dễ dàng rút kiếm ra đánh bại thích khách, dễ dàng giết chết cô ta bằng lưỡi kiếm của mình.

Nhưng không biết tại sao, thanh kiếm của lão không hề rút ra.

Nhìn thấy cô gái đang mặc hiệu phục bằng vải gai trắng đó, lão bỗng tựa như bị chấn kinh cả người lên.

Chính ngay cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, thanh kiếm của cô gái mặc áo trắng đã như con rắn độc xuyên vào giữa tim lão.

Lão còn chưa ngã xuống, còn đang kinh ngạc nhìn cô gái, làm như không thể tin được đó là chuyện thực.

Biểu tình trên gương mặt của lão không những kinh ngạc, còn đượm đầy vẻ bi ai thống khổ không thể nào hình dung.

- Người... người giết ta?

- Người giết phụ thân của ta, dĩ nhiên ta muốn giết người.

- Phụ thân của người?

- Phụ thân của ta chính là lão Dao Bả Tử, người bị chết dưới lưỡi kiếm của người.

Mộc chân nhân bỗng nhăn nhó mặt mày lại. Câu nói ấy như một cây kim đâm vào trong tim lão, thậm chí còn bén nhọn hơn cả nhất kiếm trí mệnh lúc này.

Gương mặt của lão bỗng hiện ra nét sợ hãi không thể hình dung được, cái thứ sợ hãi vô cùng bất diệt.

Lão sợ, bởi vì những chuyện không thể nghĩ tới, không thể giải thích giữa trời đất này, trong một tích tắc, đều toàn bộ đã được trả lời. Bao nhiêu chuyện lão không bao giờ tin được, chỉ trong tích tắc, lão không thể nào không tin.

Lão bỗng thở ra, lẩm bẩm :

- Tốt lắm, tốt lắm...

Đấy chính là bốn chữ cuối cùng lão thốt ra.

Sau đó lão ngã gục xuống.

Lục Tiểu Phụng nhìn thanh kiếm đang xuyên qua trái tim của lão. Chàng cũng nhìn lão đang ngã xuống, chàng cảm thấy toàn thân mình lạnh hắc đi. Gương mặt chàng lộ ra nét sợ hãi không cách nào tả được.

Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu.

Trong cõi u minh phẳng phất quả thật có thứ lực lượng thần bí đang chủ tể mệnh vận của loài người, tuyệt đối không có người nào đáng bị trừng phạt có thể thoát được hình phạt của nó.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng cũng đã cảm thấy, chàng cảm thấy mình đầy kính sợ, cơ hồ muốn quỳ xuống, quỳ trước đấng thiêng liêng huyền bí đó.

Người khác cũng đều bị kinh hãi ngăn người ra, một hồi thật lâu, mới có đệ tử Vô Đang xông lại bao quanh thích khách mặc áo trắng.

Cô ta lập tức la lớn lên :

- Các người lùi lại, chuyện ta làm, ta tự mình giải quyết.

Gương mặt trắng bệch của cô trong bóng đêm xem ra thật mỹ lệ trang nghiêm, không so sánh được, như một vị nữ thần đang báo cứu.

- Ta tên là Diệp Tuyết, ta là con gái của lão Dao Bả Tử. Nếu có ai cho rằng ta không nên báo thù cho cha ta, cứ lại đây giết ta đi.

Cô bỗng xé toạt vạt áo ra, bày bộ ngực trắng nõn như ngọc.

Nhưng không ai đến động thủ. Mọi người ai cũng bị cái mỹ lệ như thần thánh trang nghiêm của cô trấn nhiếp, nhất là Lục Tiểu Phụng.

Chỉ có chàng mới biết chân chính phụ thân của cô là ai, bởi vì... Mộc đạo nhân mới là lão Dao Bả Tử.

Chàng không nói được, không nỡ nói, không muốn nói... huống gì, chàng có nói ra cũng không một ai tin.

Kết quả vốn là do Mộc đạo nhân tự tạo ra, hiện tại lão đã ăn trái lão đã gieo. Kế hoạch của lão tuy chu mật, nhưng lão không ngờ còn có tấm lưới trời đang chờ lão ở đó.

- Đáng lý ra ta đã chết trong vũng bùn rồi, nhưng ta chưa chết.

Cô là người sẵn báo, cô có nhẫn nại chịu thống khổ nguy nan hơn bất kỳ ai. Cô đã học cách chờ đợi, vì vậy mới đợi được cơ hội tốt nhất để xuất thủ.

- Ta chưa chết, vì ông trời còn để ta đến báo thù.

Giọng nói của cô lạnh lùng trấn tĩnh :

- Bây giờ tâm nguyện của ta đã xong, ta không chờ các người phải đến động thủ đâu, bởi vì...

Đến lúc đó, cô mới nhìn qua Lục Tiểu Phụng, ánh mắt cô đượm đầy vẻ không ai có thể giải thích được. Không phải bi ai, cũng không phải thống khổ, nhưng bất cứ ai nhìn thấy vẻ mặt của cô, trong lòng sẽ tan nát.

Lục Tiểu Phụng trong lòng cũng tan nát.

Cô lại ngẩng mặt lên, được thấy chàng lại lần nữa, hình như là tâm nguyện cuối cùng của cô.

Hiện tại tâm nguyện của cô đã xong hết, cô chẳng chờ người khác phải đến động thủ.

- Bởi vì trong đời ta, chỉ có một người đàn ông. Trừ y ra, không ai được đụng vào ta!

19. Kết Cuộc

Máu nên chảy đã chảy hết rồi.

Dưới Giải Kiếm Nham, nước hồ vẫn trong vắt như thuở nào, núi Võ Đang vẫn nguy nga như thuở nào, vẫn là đạo giáo danh sơn, vô lâm thánh địa, ai ai cũng ngưỡng mộ.

Có thay đổi chỉ là người, từ sống thành chết, từ trẻ thành già, cái quá trình chuyển biến trong đó, có lúc lại xảy đến thật đột nhiên.

Bao nhiêu ái tình, bao nhiêu thù hận, bao nhiêu ân oán, bao nhiêu bí mật, hiện tại đã tùy theo biến chuyển đột nhiên đó mà vĩnh viễn được chôn vùi trong lòng Lục Tiểu Phụng.

Hiện tại chàng chỉ muốn tìm một nơi không có người, yên lặng qua đi ngày tháng một thời gian, để cho bao nhiêu chuyện đã được chôn vùi, chôn vùi càng sâu thêm.

Chàng không đợi đêm dài qua đi, đã xuống núi. Nhưng chàng không biết dưới núi còn có người đang đợi mình.

Một người đang đứng một mình dưới Giải Kiếm Nham, áo trắng như tuyết.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm bước đến :

- Hiện tại đã đến lúc ca khúc chấm dứt, thiên hạ ra về, sao người còn chưa đi?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Người tuy đã ra về, nhưng ca khúc còn chưa chấm dứt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người còn tính thối khùc gì đây?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Ta truy tung tám ngàn dặm, chỉ vì muốn giết một người, hiện tại người này còn chưa chết, ta còn chuẩn bị thối một khùc tổng tiến y về cõi chết, lấy thanh kiếm của ta thối.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người người đang nói là ta?

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

- Đúng là người!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không lẽ người quên mất rằng người không phải muốn giết ta thật sao?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

- Ta chỉ biết người trong giang hồ trước giờ không phân biệt chân giả. Người còn sống đó, là chuyện sỉ nhục của ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, bỗng bật cười lên :

- Có phải người muốn ép ta xuất thủ, xem thử rốt cuộc ta có thể phá nổi nhất kiếm thiên hạ vô song của người hay không?

Tây Môn Xuy Tuyết không hề phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta biết người rất muốn biết câu trả lời cho vấn đề đó. Ta cũng biết đây là cơ hội tốt cho người, chỉ tiếc là người vẫn còn thử không được.

Tây Môn Xuy Tuyết nhin không nổi, hỏi :

- Tại sao?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng mặt mỗi mà tiêu tụy, chàng hững hờ nói :

- Chỉ cần thanh kiếm của người ra khỏi vỏ, người sẽ biết tại sao ngay, hiện tại hà tất phải hỏi!

Không lẽ chàng không chuẩn bị kháng cự tránh né? Không lẽ chàng đã xem sống chết vinh nhục còn nhẹ hơn cả làn nước trong vắt trong hồ Giải Kiếm Trì?

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn chăm chú vào chàng, nhìn một hồi thật lâu, cạnh hồ đã có sương mù bốc lên, y bỗng quay người lại, bước vào sương mù.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng hỏi :

- Tại sao người không xuất thủ đi?

Tây Môn Xuy Tuyết không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói :

- Bởi vì trái tim của người đã chết rồi. Người đã thành một người chết.

- Tim của mình có thật là chết rồi sao?

Lục Tiểu Phụng đang hỏi chính mình.

- Có phải mình thật đã như người chết, không còn làm gì được nữa rồi chăng?

Vấn đề ấy chỉ có một mình chàng có câu trả lời.

Sương mù buổi sáng mê man. Vầng đông đã có tia sáng. Chàng bỗng ưỡn ngực lên, bước mạnh về hướng mặt trời.HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tieu-phung-5-u-linh-son-trang>